CĂLĂUL DIN BERLIN

Roman de VICTOR von FALK

Scris pe temeiul memoriilor autentice ale călăului Iuliu Krantz din Berlin

VOLUMUL I

Edit. Tip. „Universul" Luigi Cazzavillan, Bucureşti, str. Brezoianu, 11 (casa proprie)

Călăul din Berlin

Volumul I

roman de

Victor von Falk

Scris pe temeiul memoriilor autentice
ale călăului Iuliu Krantz din Berlin

Roman foileton publicat de
Editura Tipografiei Universul Luigi Cazzavillan,
BUCUREŞTI, str. Brezoianu, 11
în anul 1895

Ediţie electronică RIF, 2024
ROMANIA INEDIT

Titlul original:

VICTOR von FALK
DER SCHARFRICHTER VON BERLIN
Roman nach Acten, Aufzeichnungen und Mittheilungen des Scharfrichters Julius Krautz

Romanul foileton „CĂLĂUL DIN BERLIN” de Victor von Falk,
a fost publicat în anul 1895
de către Editura Tipografiei Universul Luigi Cazzavillan,
BUCUREŞTI, str. Brezoianu, nr. 11,
în 169 fascicule (1352 pagini)

Digitalizare şi adaptare text: Seven RIF, 2024
Ediţia electronică este structurată în 3 volume.

Versiune electronică:
[V1.0]

Corectură [V1.0]: octombrie 2024

CUPRINSUL
Volumului I

I – O execuţie misterioasă 6
II – Regina aerului 14
III – O răpire de copii 19
IV – Un plan îndrăcit 28
V – Locuinţa călăului 38
VI – Mască falsă 45
VII – Lacul dracului 56
VIII – La „Iepurele alb” 66
IX – În noaptea nebuniei 80
X – Ucigaşul de tată 94
XI – Cămătarul şi fiica lui 106
XII – În vizuina viciului 120
XIII – Secretul călăului 129
XIV – Pe eşafod 139
XV – Robi albi 150
XVI – Otrăvitoarea 159
XVII – Diavoli 172
XVIII – Hienele cimitirului 183
XIX – Inimi credincioase 200
XX – Din iad în rai 209
XXI – Falsificatorii 215
XXII – În casa de nebuni 231
XXIII – Îngropat de viu 245
XXIV – Şarpele în rai 252
XXV – Lady Nelson şi călăul 258
XXVI – Aur şi fier 267
XXVII – Urma 277
XXVIII – Peşterile de tortură ale doctorului Robin 289
XXIX – Găsit şi pierdut 301
XXX – Vrăjmaşul primejdios 314
XXXI – Singuratic 330

XXXII – Azil pentru cei fără adăpost 343
XXXIII – Pictorul şi modelul său 354

CĂLĂUL DIN BERLIN
Volumul I

I – O execuţie misterioasă

Vijelia urla pe străzile istoricului orăşel prusian Spandau.

Miezul nopţii era aproape şi niciun pas omenesc nu se auzea pe nicăieri.

Fiecare stătea ascuns în casa sa, la adăpost de teribila furtună.

Pe drumul de ţară însă, care duce de la Berlin la Spandau, înainta cu greu o trăsură închisă.

Abia biruiau caii, luptând împotriva vântului şi a ploii.

Dar, fără milă, vizitiul îi croia cu biciul şi-i silea să înainteze.

Un geam al trăsurii se lăsă în jos.

Capul bărbos al unui om se arătă şi o voce sonoră întrebă:

— Nu vezi încă lumină, Edgar? După socoteala mea ar trebui să fim sosiţi deja la casa călăului!

Vizitiul arătă cu biciul peste câmpia ce se întindea înainte.

Se vedea, nu tocmai departe, o lumină ca aceea a unei ferestre luminate.

— Mână caii cât poţi, exclamă omul din trăsură cu glas poruncitor. Măcar de-ar fi să crape! Ştii că avem ordin să fim îndărăt în zori de zi şi să-i aducem omul care să împlinească judecata.

Vizitiul începu a bate caii cu o îndoită furie.

Pişcaţi ca de şarpe, ei o luară într-un ultim galop deznădăjduit spre casa cu fereastra luminată şi în curând se opriră tremurând la poarta acelei case.

În acelaşi moment trei oameni se coborâră din trăsură.

Erau nişte bărbaţi înalţi, impunători.

Feţele lor însă erau acoperite cu măşti negre.

— Rămâneţi aici, porunci omul care vorbise cu vizitiul. Mă duc eu singur înăuntru. De voi avea trebuinţă de voi, cunoaşteţi semnalul.

Se apropie de poarta casei şi bătu de trei ori cu putere într-însa.

— Ei, deschideţi! strigă în acelaşi timp. În numele legii deschideţi!

Trecură câteva minute.

Apoi se auziră nişte paşi grei şi o cheie se învârti în broasca porţii, care se deschise lăsând să se ivească un bărbat de o statură herculeană.

— Ce vrei, domnule, de ce-mi tulburi liniştea nopţii? întrebă acesta privind cu mânie spre vizitatorul nocturn.

— Dumneata eşti călăul Iuliu Krantz? întrebă omul mascat şoptind.

— Eu sunt, dar ce are a face? Nu am niciun ordin pentru astă-noapte.

— Citeşte asta!

Străinul scoase de sub manta o hârtie şi o întinse călăului.

Acesta îndreptă raza lanternei surde pe care o avea în mână spre hârtie.

Abia zări iscălitura, se întoarse respectuos spre vizitator, zicându-i:

— Intră, domnule, şi scuză această primire rece.

Poarta se închise în urma vizitatorului nocturn.

Călăul îl conduse pe misteriosul oaspete pe nişte trepte de stejar în odaia sa, în care ardea pe masă o lampă.

Odaia călăului era ciudată, aranjată conform cu misiunea sângeroasă a acestui om.

Deasupra patului, pe perete, era atârnată o secure veche; petele de pe dânsa trădau şi acum sângele ce fusese vărsat adineauri de ea.

Într-un colţ al odăii era un schelet, în altul o păpuşă mare de ceară, în jurul gâtului o dungă roşie. Era un model servind pentru exerciţiile călăului.

Krantz ţinea încă în mână hârtia pe care i-o dăduse omul mascat.

— Este iscălitura procurorului general pe hârtia pe care mi-ai adus-o, zise el străinului. Această hârtie îmi ordonă să mă pregătesc şi să te urmez orbeşte. Nu mi-ai spus însă pân-acum vorba de recunoaştere. Dacă o să ştii şi pe asta, atunci nu mai am să fac nicio întrebare.

Fără a se gândi mult, mascatul se apropie de călău şi-i şopti o vorbă

la ureche.

Krantz plecă capul.

Acum era convins.

— Dă-mi voie numai să mă îmbrac. Să-mi deştept şi ajutoarele?

— Nu, răspunse scurt străinul. E de ajuns să vii dumneata.

— Dar dă-mi voie să te întreb: de ce acest mister, această mască? Justiţia are oare nevoie de a se ascunde de astă dată?

Oaspetele nocturn se ridică.

Ochii îi scânteiau.

Vorbele îl izbeau ca lovituri de ciocan, când răspunse:

— Sunt crime, omule, care sunt atât de grozave încât nu trebuie să se lase nici să se bănuiască de către oameni existenţa lor. De altfel ai citit ordinul şi ai auzit cuvântul de recunoaştere. Supune-te şi nu întreba.

— Un moment şi sunt gata, răspunse călăul.

Dintr-o cutie neagră el scoase o secure strălucitoare, învelită într-o bucată de postav.

O mantie neagră ce-şi aruncă pe umeri ascunse privirilor teribilul instrument.

În momentul următor călăul lua loc în trăsură, între cei trei oameni mascaţi.

Trăsura porni în galop pe drumul pe care venise.

Un ceas întreg călătoriră aşa, fără a schimba o vorbă.

Călăul se simţea cuprins de oboseală neobişnuită, se luptă cât putu cu somnul, dar în cele din urmă fu biruit: capul i se rezemă de pernele trăsurii, ochii i se închiseră – adormi.

Când se deşteptă iar, se găsi într-o cameră în formă de turn.

Zăcea pe o sofa, cu securea lângă dânsul.

Era vis sau realitate ceea ce vedea? În jurul lui stăteau vreo douăzeci sau treizeci de oameni îmbrăcaţi în haine negre.

Păreau a aştepta cu toţii deşteptarea călăului.

Privirile tuturor erau îndreptate spre dânsul.

— Unde sunt? exclamă călăul şi sări în sus. Cum am ajuns aici şi ce vreţi de la mine?

Străinul bărbos care-i adusese ordinul procurorului general, se apropie de dânsul. Acum nu mai era mascat.

Krantz văzu înaintea sa un om de vreo patruzeci de ani a cărui faţă

întunecată, zbârcită părea dovada unei vieţi muncite, aventuroase.

— Urmează-mă, zise acest om călăului, şi dacă nu te voi duce înaintea aceluia pe care te aştepţi să-l vezi, crede-mă că în curând te vei afla înaintea unui om şi mai puternic, care nu suferă nicio contrazicere, dar ştie să răsplătească discreţii şi serviciile credincioase.

— Sunt atras într-o cursă, strigă călăul.

Şi punând mâna pe secure o ridică şi o învârti pe deasupra capului.

— Îmi voi vinde însă viaţa cât voi putea mai scump, continuă. Îndărăt, ori pe cine ating e al morţii!

— Jos securea! exclamă bărbosul apucându-i coada cu mâna vânjoasă. Vrei să ucizi, când nu trebuie să fii decât împlinitorul unei judecăţi drepte? Vino şi te convinge că nu ţi se cere nimic nedrept.

Krantz văzu că n-ar fi putut face nimic în contra atâtora.

Lăsă în jos securea şi-i urmă pe oameni care părăsiră odaia.

Trecură printr-un coridor lung, cu pereţii acoperiţi cu tablouri, pe jos acoperit cu covoare groase.

Era o tăcere mormântală în toată această casă care nu se deosebea mult, în forma în care era construita, de o închisoare.

Odaia în care se aflase călăul în momentul în care se deşteptase trebuise să fie, într-un etaj mai de sus, căci acum începură să coboare şi coborâră mereu, până când un aer mai umed şi mai rece îi întâmpină, când se deschise înaintea lor o uşă mare căptuşită cu fier.

Krantz observă atunci că se afla în pivniţa casei.

Izbit de priveliştea ce i se arăta, rămase pe pragul încăperii în care era invitat să intre.

Era o sală mare.

Noaptea trebuia să fie eternă într-însa, deoarece nicăieri nu se vedea urmă de fereastră.

Pereţii erau acoperiţi cu postav negru.

Din tavan atârna un candelabru enorm în care ardeau peste o sută de lumânări.

Îndărătul unei mese destul de mari, acoperite cu o faţă neagră, stăteau mai mulţi bărbaţi, care şopteau între dânşii, dar când apăru călăul tăcură cu toţii. Krantz fu condus înaintea mesei, în faţa unui bărbat înalt, zvelt, care singur dintre toţi avea faţă acoperită cu o mască neagră.

— Iuliu Krantz, călăule din Berlin, zise acest om cu voce metalică,

ai fost atras aici cu vicleşug, pentru că n-am putut face altfel. Nu-ţi cerem nimic nedrept; slujba dumitale este să faci a trece de la viaţă la moarte pe ticăloşii şi lepădăturile acestei lumi, drept pedeapsă pentru faptele lor mizerabile. Nici aici nu vei avea de făcut altceva.

— Dar dacă nu voi vrea să vă ascult?

— Atunci nu vei mai ieşi din casa asta viu; dacă însă vei împlini ceea ce ţi se cere, vei primi acest portofel în care se găsesc cinci mii de franci.

Krantz se uită împrejur.

În mâinile oamenilor care îl împresurau văzu lucind revolvere; ştia că a refuza ar fi însemnat a-şi iscăli sentinţa de moarte.

— Mă siliţi, fie dar, exclamă. Dar sângele care se va vărsa aici să cadă pe capetele voastre.

— Pe capetele noastre să cadă, zise omul cu mască şi porunci călăului să se apropie.

— Pune mâna dreaptă pe această cruce.

Krantz făcu cum îi zise.

Acel om mascat avea un aşa fel ciudat de a porunci, încât era cu neputinţă să nu i se supună cineva.

— Jură că nu vei spune nimănui nimic din cele ce vei vedea aici în această noapte.

Călăul jură.

Abia răsună ultimul cuvânt al jurământului pe buzele lui, şi omul cu masca bătu de trei ori cu un ciocan de argint pe masă şi strigă:

— Aduceţi înăuntru pe trădătoare.

Călăului i se ordonă să se retragă într-un colţ şi să nu se arate până când nu va fi chemat.

Peste câteva momente uşa se deschise.

O mişcare se făcu în sală.

Mai mulţi oameni aduceau o fată care putea să fie cel mult de optsprezece ani.

Călăul îşi zise în gând că nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă.

Un păr lung, blond, cădea de-a lungul corpului ei tânăr şi minunat format. Faţa nobilă, fină, era înviată de priviri focoase şi blânde în acelaşi timp. Obrajii şi bărbia-i formau o rotunjire drăgălaşă, proprie numai nevinovăţiei neatinse.

Tânăra fată era cu mâinile legate, şi totuşi paznicii el îi pândeau cu grijă fiecare mişcare.

Îndărătul acestei nenorocite fiinţe venea un bătrân gârbov ca barba lungă sură. Lacrimi îi cădeau din ochi, când se află în faţa omului mascat, alături cu fata legată la mâini.

Mascatul se ridicase.

Vocea-i tremura puţin când adresă cuvântul tinerei fete:

— Olga, a sosit momentul în care ai să primeşti pedeapsa pentru crima ce ai comis. Ştii că am jurat că acela care va voi să ne dea, prin trădare, pe mâna călăului, va muri înaintea noastră, de securea acelui călău.

Fata se zgudui din tot corpul.

Voia să vorbească.

Dar un semn al poruncitorului om îi opri cuvântul pe buze.

— Tovarăşi, exclamă acesta, care dintre voi poate să spună dacă contele de aur şi-a încălcat oare vreodată jurământul?

— Niciodată, murmură adunarea.

— Vreau dar să-mi ţin şi acest jurământ.

Se întoarse spre bătrânul care stătea lângă Olga.

— Bertram, mă doare că tocmai fiica ta, a credinciosului nostru castelan e aceea care trebuie să fie lovită; dar dreptate egală pentru toţi.

— Mor nevinovată! exclamă fata cu o voce nespus de melodioasă.

Contele de aur dădu din cap.

— Nu, Olga, nu, răspunse aproape cu blândeţe, ai fost dovedită; ai avut întâlniri secrete cu omul care ne poate fi vătămător, ai fost surprinsă cu el în grădină.

— Nu ştiam că era slujbaş al poliţiei criminale, şi jur că nu i-am trădat nimic.

— Iubeai pe-acel tânăr? întrebă contele de aur cu o voce ciudată.

— Trebuie să-ţi răspund la această întrebare aici între aceşti oameni?

— Lasă! Nu vreau să-ţi prelungesc chinurile. Ia-ţi adio de la tatăl tău şi pregăteşte-te de moarte. Călăule din Berlin, apropie-te.

Krantz, care fusese martor al acestei scene îngrozitoare, simţea o sudoare rece acoperindu-i fruntea.

Inima i se umplea de milă pentru tânăra fată.

Ce bucuros ar fi fost să poată scăpa! Dar putea oare să îndrăznească? Nu se expunea el însuşi la pieire?

— Iertare, iertare, pentru copila mea! exclamă Bertram, bătrânul cu barba sură şi se aruncă la picioarele omului cu masca neagră. N-o lăsa să moară, atât de tânără, atât de frumoasă, bucuria, mângâierea bătrâneţilor mele. Ah! şi tu ai iubit-o totdeauna pe Olga mea.

Contele de aur nu putu să-şi ascundă o mişcare interioară.

Se vedea că lupta greu în interiorul său.

Era vorba însă de a se respecta legi aspre faţă cu omenirea.

— Nu se poate s-o graţiem. Aş primejdui viaţa a o sută de prieteni credincioşi. Nu pot. Dă-mi mâna, Olga, şi Dumnezeu să te ierte.

Întinse mâna fetei care între timp fusese eliberată de lanţuri.

Ea o cuprinse şi nu mai voia s-o lase.

— Te conjur, scapă-mă, îi şopti ea. Ah! e greu să mori aşa tânăr, nu, nu se poate, nu se poate. Îţi voi fi ca o servitoare, îţi voi fi credincioasă şi voi renunţa la orice fericire în viaţă. Dar lasă-mă să trăiesc, scapă-mă de moarte.

— E prea târziu, murmură contele de aur şi-şi întoarse faţa adânc mişcat.

În decursul acestei scene, mai mulţi bărbaţi rostogoliseră până în mijlocul sălii un trunchi mare de lemn şi-l ridicaseră în picioare.

Krantz primi ordinul să ducă pe nenorocita până la buturugă.

Se apropii de dânsa.

Dar când ea îl zări, se aruncă la gâtul tatălui ei şi exclamă cu o voce întreruptă de lacrimi:

— Tată, vor să-ţi ucidă copilul! Ah! nu lăsa să se întâmple grozăvia asta. Ţine-mă, ţine-mă!

Mai mulţi dintre cei de faţă simţiră lacrimile năpădindu-i când văzură cum se agăţa tânăra şi frumoasa fata de gâtul bătrânului.

Bertram crezând că e bine să se folosească de acest moment de înduioşare, exclamă:

— Tovarăşi, vă conjur, iertaţi viaţa copilei mele, fiţi nobili, generoşi!

— Nu există excepţii în legile noastre, exclamă deodată o voce bărbătească.

Omul care adusese pe călău păşi înainte.

— Această femeie trebuie să moară, căci era cât p-aci să ne trădeze

amantului ei, unui spion poliţienesc. Din fericire am putut să descopăr întâlnirile lor secrete.

— Nu te lăuda cu această faptă mişelească, Franz, căci te-ai făcut vrednic de dispreţuit!

Fata condamnată la moarte zise aceste vorbe ca mândrie, privind drept în ochii acuzatorului ei.

— Şi de ce ai jucat acest rol de Iudă? Nu pentru ca să mântuieşti pe tovarăşii tăi, o nu, – n-aş fi avut decât să-ţi ascult dorinţele, şi ai fi tăcut.

Franz se uită furios la fată.

Obrazul i se întunecă şi mai mult ca de obicei, şi aruncă nenorocitei o înjurătură straşnică.

Dar un poruncitor „Taci!" îl făcu să amuţească.

Contele de aur păşi între el şi fată şi îi porunci să lase acum pe Olga să moară în linişte.

Apoi făcu semn călăului să-şi facă datoria.

— Trebuie să-şi lepede haina de deasupra, zise Krantz cu jumătate voce, altfel nu pot s-o lovesc cu siguranţă.

Când Olga îi auzi vorbele, se roşi.

— Nu poţi să vrei aceasta, conte de aur, şopti ea, să-mi dai corpul gol pradă privirilor acestor oameni.

— Nu pot să te păzesc nici de asta, Olga, răspunse dânsul, execuţia trebuie să se întâmple în prezenţa amicilor noştri.

Cu amândouă mâinile ea îşi apucă atunci talia hainei şi o sfâşie.

Spatele ei alb ca zăpada şi braţele ei puternice, dar de o rotunjime perfectă, se iviră privirilor.

— În genunchi, copilă, zise călăul cu vocea tremurătoare.

Olga căzu în genunchi.

— Doamne, în mâinile tale îmi dau sufletul, şoptiră buzele ei decolorate.

Apoi îşi aşeză capul pe buturugă.

Păru-i galben o împresura cu valuri de aur.

Îl prinse cu amândouă mâinile şi-l aruncă peste cap, aşa că gâtul îi rămase gol cu desăvârşire.

Martorii acestei scene se dădură deoparte înfioraţi.

Călăul îşi luă securea.

Grozav lucru! Simţea că mâinile-i tremurau.

Dar nu putea să stea mult timp la îndoială: chinul nenorocitei trebuia să se sfârşească.

Securea străluci deasupra capului ei.

II – Regina aerului

Cu un sunet dizarmonic se întrerupse deodată muzica, un ţipăt îngrozitor străbătu prin toate rândurilor spectatorilor din teatru, şi un zgomot surd produs de căderea unul corp îngheţă sângele în venele tuturor celor de faţă.

Ceva îngrozitor, neexplicabil, se întâmplase.

Trapezul pe care tocmai se legăna Marietta Grimaldi, „regina aerului” în frumuseţea ei răpitoare, la sunetele unei muzici vesele, se rupsese; tânărul corp al artistei căzuse în arenă.

— Marietta!...

Un strigăt de disperare şi de durere nebună era acesta.

Un tânăr, îmbrăcat elegant, care asistase la reprezentaţie dintr-o lojă de rangul întâi, se plecă spre scenă cu faţa grozav de palidă.

Din culise se repezeau oameni din teatru, artişti în costume, servitori, pompieri, în jurul nenorocitei.

— Un medic, repede, un medic! strigau cu toţii.

În momentul următor, un bătrân cu barba şi părul albe se ivi pe scenă, se apropie de fata care zăcea fără cunoştinţă şi o examină în tăcere.

Cortina se coborî încet şi ascunse privirilor publicului urmarea acestei scene grozave.

Dar nimeni nu se mişcă de la locul său.

Toţi voiau să audă sentinţa doctorului, Marietta era condamnată, ori putea să scape?

Câteva minute trecură în această aşteptare penibilă.

În sfârşit, directorul teatrului apăru înaintea cortinei.

Cu o faţă foarte serioasă, se înclină şi zise cu vocea tremurătoare.

— Marietta Grimaldi, favorita publicului abia va mai ajunge ziua de mâine. O îngrozitoare mişelie a pricinuit această nenorocire. Funia trapezului cu care nenorocita a căzut de la înălţime, a fost tăiată de o mână criminală.

Un strigăt general de furie străbătu teatrul.

Făptuitorul necunoscut era blestemat de toţi şi toţi îşi exprimau speranţa că poliţia va şti să pună mâna pe dânsul.

Marietta zăcea în garderoba ei pe o canapea; mica odaie era plină cu flori minunate, erau ultimele cadouri date artistei.

La căpătâiul artistei stătea bătrânul doctor şi acel tânăr care strigase cu disperare numele artistei când acesta căzuse pe scenă.

Tânărul ţinea mâinile muribundei şi le săruta cu înfocare.

— Nu trebuie să moară, doctore, îngâna el cu disperare. Nu se poate atât de tânără şi de frumoasă să se despartă de lume. Puneţi toată ştiinţa, fă tot ce poţi, tot ce ştii. Sunt contele Fernau şi mulţumirea îmi va fi princiară dacă vei putea salva pe Marietta mea.

Doctorul clătină din cap.

— Domnule conte, zise el, în faţa unei astfel de nenorociri niciun medic n-ar putea să aştepte mulţumire sau răsplată. Ce aş da eu însumi de-aş putea să ajut ceva!...

— Crezi dar că e prea târziu? şopti contele. Prea târziu! Ah! Marietta, fără tine nu mai pot să trăiesc. Tu ai fost fericirea, soarele meu, tot ce am avut pe pământ!

Medicul era adânc mişcat de durerea care-l cuprinsese pe tânăr.

Trebui însă să-i ordone să fie liniştit, deoarece Marietta, care până acum fusese leşinată, respiră acum de câteva ori şi deschise ochii.

— Artur!...

Aceasta fu întâia vorbă rostită încet, încet de tot de buzele ei pălite.

— Mă cunoaşte, exclamă contele cu bucurie. Ah! nu e încă orice nădejde pierdută.

— Sărută-mă, Artur, se rugă dânsa.

Contele se plecă spre dânsa şi pe când buzele i se lipeau de ale ei, ea îi cuprinse gâtul cu braţele-i goale.

— Mă gândeam la tine pe când cădeam din înălţime, îi şopti ea la ureche. Ştiu că o să mor acum.

— Nu, nu, îngână Artur.

Dar Marietta se uită la el cu neîncredere.

Simţea că se sfârşea.

— Ştiam că aşa avea să se sfârşească, murmură dânsa. A jurat că răzbunarea mă va ajunge.

— Cine? exclamă Artur. A cui răzbunare te urmăreşte, Marietta? Te rog, rosteşte acel nume, spune cine e ticălosul vinovat de această

nenorocire?

Un fior rece străbătu corpul Mariettei.

— Nu, nu îngână, acest secret îl duc cu mine în mormânt. Şi-a ajuns scopul grozav, el, care mi-a otrăvit existenţa. Acum să fie toate uitate.

În acest moment uşa se deschise şi directorul introduse pe un om îmbrăcat în haine negre, care se adresă numaidecât doctorului:

— Poate să vorbească domnişoara Grimaldi? Eu sunt inspectorul poliţienesc Scharf şi aş ţinea foarte mult să pot adresa câteva întrebări nenorocitei.

— Întrebaţi-o, domnule inspector, răspunse doctorul. Nu poate să mai strice nimic sărmanei fete. Dar grăbiţi-vă, căci nu va trece mult şi nu va mai putea să vă răspundă.

Inspectorul se apropie de pat şi aruncă o privire miloasă spre rănită.

— Iubită domnişoară, eu sunt om al justiţiei şi te rog să-mi răspunzi fără preget la întrebări.

— Răspunde, Marietta, se rugă Artur, şi spune acestui domn numele ticălosului care te urmărea cu răzbunarea sa.

Câteva momente Marietta tăcu privind pierdută în aer.

Părea că se lupta cu o hotărâre grea.

— Fie dar, voi povesti toate, zise ea în sfârşit. Este istoria vieţii mele, a familiei mele. Numele meu adevărat este Maria de Grimm. Tatăl meu a fost mai mulţi ani de-a rândul ministru al prinţului X. Şi câtă vreme a trăit mama mea iubită, am dus o viaţă fericită şi mulţumită. Nenorocirea a vrut ca într-una din zile mama să fie lovită fără veste de apoplexie, la o plimbare. Ne-o aduseră moartă acasă. Sora mea Sofia şi eu, pe atunci fetiţă mică, în vârstă de zece ani, văzurăm o trăsură oprindu-se înaintea casei; alergarăm din grădină, unde tocmai ne jucam, crezând că mama se întorcea acasă ca birja. Alergarăm s-o întâmpinăm. Atunci se deschise uşa caretei şi nişte oameni, pe care nu-i cunoşteam, scoaseră un trup omenesc. Şalul în care era înfăşurat se desfăcu, şi văzurăm faţa ca de ceară a mamei noastre moarte. Sofia scoase un ţipăt înfiorător şi exclamă: „Mamă, mamă!” Acesta fu cel din urmă cuvânt pe care l-a rostit sărmana copilă. Spaima îi paralizează coardele vocale. Sofia rămase mută.

Obosită, bolnava căzu îndărăt pe pat.

Medicul îl dădu o lingură de doctorie întăritoare.

Marietta continuă:

— Tata jeli un an de zile cu sinceritate pe mama. Apoi făcu cunoştinţă cu o femeie care, Dumnezeu ştie prin ce şiretlicuri, îi câştigă inima. Amintirea mamei mele se stinse într-însul şi luă în căsătorie pe Cristina de Kattenhasen. Cu dânsa, soarele ne părăsi casa şi nenorocirea ne sosi. Soţia tatălui meu era cu mulţi ani mai tânără decât dânsul. Era pe-atât de cochetă pe cât şi de frumoasă şi primea bucuros curtea tinerilor care aveau intrare în casa noastră. Era o fire diavolească şi fermeca pe toţi care se apropiau de dânsa. Între adoratorii ei se afla şi un baron de Collmar, un nobil tânăr, bogat, care avea intrare în cercurile cele mai distinse ale capitalei. Baronul ştiu să câştige atât de mult pe mama noastră vitregă, încât ea uită toate convenienţele sociale şi-l favoriza într-un chip bătător la ochi în orişice ocazie. Scrisori anonime începură a face atent pe tata asupra unei pretinse relaţii criminale între soţia sa şi tânărul baron. Scene teribile de gelozie începură acum între tata şi mama. Intr-o zi însă, doamna Cristina dispăru cu adoratul ei. Tata fu cuprins de-o furie indescriptibilă. Făcu tot posibilul ca să dea de urma fugarilor şi reuşi să-i găsească tocmai în momentul când voiau să pornească pe un vapor spre America. Femeia necredincioasă răpise o sumă mare de bani şi mai multe giuvaericale din casa noastră. Nu putu să suporte gândul de a fi acuzată de hoţie; în momentul arestării sale se aruncă în mare de pe vapor şi dispăru în valuri. Baronul, care se vede că iubea într-adevăr pe Cristina, jură să se răzbune împotriva tatălui meu şi-şi împlini jurământul într-un chip teribil. Familia noastră primi lovituri după lovituri. Tata îşi pierdu postul, fiind calomniat la prinţ, îşi pierdu averea, atras de un bancher viclean în speculaţii ruinătoare; parcă răzbunarea baronului ne urmărea, parcă acest demon nu voia să se oprească până ce nu era să ne vadă pe toţi în mormânt sau căzuţi în ticăloşie.

Vorbele din urmă le rostise artista cu o voce stinsă de tot.

Faţa i se schimbase grozav în momentele din urmă.

Medicul vedea că nu era departe catastrofa.

— Dacă mai ai ceva de întrebat, domnule inspector, grăbeşte-te, îi şopti.

Inspectorul poliţienesc se plecă spre muribundă.

— Şi crezi că mizerabilul e vinovat şi de nenorocirea de azi? întrebă.

— Da… da… cred, şopti Marietta.

Apoi, cu o sforţare extremă se ridică şi îngână cu o voce din ce în ce mai stinsă:

— Artur… sora mea… Sofia. Protejeaz-o… pe ea… şi pe copilul ei…

— Îţi jur, răspunse Artur abia putând vorbi de suspine. Dar spune-mi unde s-o găsesc?

Buzele muribundei se mişcară; se vedea că se silea grozav să scoată o vorbă… Dar nu mai putea.

Un şiroi de sânge îi izbucni din piept, ochii i se deschiseră mari şi ficşi.

Cu un suspin căzu pe spate.

Marietta Grimaldi era moartă.

Fără voie, bărbaţii care se găseau în jurul patului împreunară mâinile ca pentru rugăciune.

Apoi contele Artur puse mâna stângă pe capul moartei, iar pe cea dreaptă o ridică în sus şi zise cu o voce solemnă:

— Aici, lângă cadavrul tău, iubita mea, fac grozavul jurământ să te răzbun, pe tine şi pe ai tăi. Voi descoperi pe ticălosul care v-a nenorocit, chiar de s-ar ascunde în gaură de şarpe. Avere şi viaţă, tinereţe şi poziţie, îmi voi sacrifica totul pentru ca să-mi împlinesc jurământul. Doamne din Cer, ascultă-mi jurământul şi pedepseşte-mă de-l voi călca.

Se plecă şi depuse o sărutare pe fruntea rece a iubitei.

Apoi se întoarse spre inspector şi-i zise:

— Domnul meu, mi-ai auzit jurământul. Sunt contele Artur Fernau, neatârnat şi în stare de a jertfi milioane pentru scopul meu. Vrei să-mi stai într-ajutor cu experienţa dumitale?

— Negreşit vreau, răspunse Scharf, şi luă mâna ce-i întindea contele.

Bărbaţii ieşiră din camera mortuară, după ce Artur dădă dispoziţiile necesare pentru ridicarea unul catafalc pompos.

În faţa teatrului cei doi bărbaţi se despărţiră.

Inspectorul poliţienesc îşi urmă calea singur. Când ajunse în colbul străzii unde locuia, un om mic de stat îl ieşi fără veste în cale.

În treacăt, acest om şopti inspectorului poliţienesc ceva la ureche.

Funcţionarul tresări, dar îşi urmă calea fără să arunce măcar o privire celuilalt.

III – O răpire de copii

În odăiţa de mansardă a unei case vechi şi cu o înfăţişare nu prea bună stătea, în aceeaşi seară în care se întâmplase evenimentul povestit în capitolul precedent, o tânără femeie foarte palidă.

Îmbrăcămintea ei era sărăcăcioasă ca şi mobila camerei.

Tânăra femeie, a cărei frumuseţe distinsă reieşea şi mai mult în acel mijloc de mizerie, era ocupată cu confecţionarea de flori artificiale.

Înaintea ei, pe o mescioară, erau nenumărate foi în diferite culori, din care ea confecţiona, cu multă dibăcie, flori de tot felul.

Părea neobosită de muncă.

Numai din când în când se ridica şi se apropia de un mic leagăn de lângă patul ei sărăcăcios dar curat.

În leagăn dormea un copil. Ochii tinerei femei se umpleau de un nespus farmec când privea spre dânsul.

Dar îl privea totdeauna în tăcere.

Nicio vorbă de dragoste, de gingăşie nu trecea peste buzele ei.

Sărmana femeie era mută.

O bătaie modestă la uşă o făcu să ridice capul.

Se sculă, se apropie de uşă şi trase zăvorul.

Un tânăr lucrător, cu o faţă care exprima onestitate şi sinceritate se arată.

— Bună seara, domnişoară Sofia, zise el cu o nespusă veselie în ochi.

Muta îi întinse mâna zâmbind şi îi făcu loc să intre.

— Ştii, domnişoară Sofia, zise muncitorul intrând, că nu pot să mă întorc niciodată la mine acasă fără să-ţi zic mai întâi bună seară. Ce mai face mititelul? E bine, nu-i aşa?

Se apropie de leagăn şi cu mâinile-i mari şi noduroase de muncitor îl mângâia, abia atingându-l.

— Zdravăn băiat, zise.

Muta se uită cu recunoştinţă la el.

Dar deodată ochii i se umplură de lacrimi şi căzu pe scaunul de

lângă leagăn.

Tânărul lucrător o privi cu milă.

— Nu plânge, domnişoară Sofia, îi zise cu voce blândă. Parcă-mi intră un cuţit în inimă când te văd aşa, pe cinstea mea de lăcătuş. Trebuie să încerci să uiţi istoria aia veche. Ce Dumnezeu, în Berlin se întâmplă astfel de lucruri şi de o sută de ori pe zi… Sunt atâţia ticăloşi din clasa bogată care-şi petrec amăgind fetele sărmane…

Sofia roşi la vorbele tânărului şi-şi ascunse faţa în pernele leagănului.

— Dar te conjur domnişoară Sofia, exclamă lucrătorul cu vocea schimbată cu totul, de voi putea să dau ochi cu câinele care te-a împins la mizerie şi nenorocire, îi voi sfărâma ţeasta, pe cât e de adevărat că-mi zice Iohann Stubernauch şi… dar cine mai vine la dumneata aşa târziu?

O bătaie uşoară în uşă întrerupse pe tânărul lucrător.

— Intră, rosti el cu putere.

Uşa se deschise puţin şi o femeie de vreo cinzeci de ani se ivi pe prag.

Era bine îmbrăcată; purta la piept un lanţ de aur pe care parcă înadins îl băga în ochii lumii.

— Aici şade domnişoara Sofia Grimm, florăreasa mută? întrebă ea.

— Aici, doamnă, răspunse Stubernauch.

— A! desigur e frumoasa femeiuşcă de acolo. Mută! Ce păcat!

Zicând acestea, femeia îşi plimbă privirile prin toată odaia, cu o îndoită curiozitate.

— Poţi să-mi faci până mâine o cunună mare de camelii?

Sofia făcu semn că da.

— Dar să fie frumoasă, continuă străina; nu mă uit la preţ. Este pentru mormântul fiului meu.

Scoase din buzunar o batistă şi o duse la ochi.

Şi Sofia era mişcată.

Era destul pentru dânsa să audă despre moartea unul copil ca inima să i se umple de milă.

— Ah, iubită domnişoară, ce fericită poţi să fii că ai un copil, zise femeia străină şi se apropie de leagăn. Ce copil încântător! E băiat, nu-i aşa? Dormi, drăguţule, dormi…

Se plecă spre copil, ca şi când ar fi voit să-l mângâie şi să-l sărute;

făcând aceasta ea ascundea cu batista faţa copilului care dormea.

Apoi se întoarse spre Sofia şi îi întinse o monedă mare de argint.

— Iată un mic acont, drăguţă, mâine la amiază vin să-mi iau cununa. Noapte bună, mititica mea.

— Ce femeie antipatică, zise lăcătuşul când uşa se închise îndărătul străinei. Ce miros dulceag şi îmbătător a lăsat în urma ei… Un parfum greţos…

Sofia zâmbi.

Ea se uita fericită la piesa de argint pe care o primise; era un venit neaşteptat, o sumă cu care îşi zicea că-şi va putea împlini o dorinţă pe care o nutrea demult.

Demult copilul avea nevoie de o hăinuţă nouă şi de câteva bonete. Moneda de argint era tocmai de ajuns.

— Acum, noapte bună, domnişoară Sofia, zise Stubernauch şi-i întinse mâna. Somn uşor şi visuri frumoase.

Plecă.

Muta rămase singură cu copilul.

Sofia începu să se dezbrace.

Umbla în sus şi în jos prin odaie şi mulţime de gânduri o năpădeau.

Unde putea să fie Maria, sora ei, pe care o iubea cu gingăşie?

Soarta le despărţise şi, de ani de zile muta nu-şi putea explica ce se făcuse Maria.

Sărmana nu bănuia că Maria, îndată ce putuse câştiga ceva cu arta ei, începuse cercetări în toate direcţiile după sora sa mută, dar că abia în ziua în care căzuse de pe trapez aflase de la unul dintre agenţii ei că sora mută trăia cu un copil în mizerie neagră.

În ziua următoare cele două surori erau să se întâlnească; dar soarta voise altfel.

Muta împreună mâinile, sufletul i se înălţă spre o rugăciune pentru sora ei.

Apoi stinse lampa.

Luna lumina slab odaia de la mansardă.

Muta se plecă spre copil şi-l sărută.

— Ce adânc doarme, îşi zise. Mulţumită domnului, e sănătos.

Cu acest gând fericit se culcă în pat şi în curând adormi.

În faţa odăii florăresei era o magazie în care chiriaşii casei îşi uscau rufele.

Deşi ceasornicul arăta acum o oră după miezul nopţii, această magazie nu era pustie.

Un bărbat mare, puternic, purtând o bluză de lucrător, se plimba în sus şi în jos prin magazia de care vorbim.

Îşi scoase cizmele, desigur ca să nu facă zgomot deasupra capului locuitorilor etajului de jos.

O lampă mică abia lumina magazia.

Era aşezată pe o ladă lângă o farfurie pe care erau resturile unei cine. Omul cu bluza de lucrător se uită de mai multe ori cu nerăbdare spre uşă.

În sfârşit, aceasta se deschise.

O servitoare frumoasă şi robustă se ivi.

— În sfârşit soseşti, Paulino, zise bărbatul cu vocea coborâtă. Ştiu că m-ai lăsat s-aştept!

— Abia acum s-au culcat stăpânii, răspunse fata. Domnul profesor a scris şi a citit până adineauri. Ah, Otto, cum mă tem c-o să ne descopere întâlnirile!

— El şi? zise bărbatul râzând şi strângând fata la piept; de ce ai să te temi, drăguţă?

— M-ar goni cu ruşine din casă, zise fata fricoasă.

— Şi-apoi ce? continuă bărbatul tot râzând, nu te-aş lua eu numaidecât de nevastă? Şi ce bine am trăi!

Zicând acestea se aşeză pe un scaun vechi hodorogit.

Apoi prinse pe fată în braţe şi o cuprinse cu braţele.

— Spune, porumbiţo, şopti el, nu ai uitat cheia porţii, ca să pot ieşi din casă şi să nu mai fiu silit să stau toată noaptea în magazia asta, ca deunăzi.

— Cheia e aici, în buzunar, răspunse.

— Bine, dragă.

Paulina se rezemă pe pieptul lui şi lăsă pe amantul ei să-i lege mâinile din glumă, cu un şnur tare.

— Vrei să-mi legi mâinile, zise fata râzând, ca să nu mă mai pot apăra?

— Da, porumbiţă şi să stai binişor.

Cu aceste vorbe omul, fără de veste, trânti pe servitoare, îngenunche lângă dânsa şi încercă să-i vâre în gură un căluş pe care-l scosese din buzunar…

— Ce faci, Otto? exclamă fata apărându-se cu putere, lasă-mă… mă înăbuş…

Dar bărbatul, cu forţa îi aşează căluşul în gură.

În momentul următor îi legă şi picioarele cu o funie groasă.

Înspăimântată, nebună pe jumătate, Paulina se uită la presupusul ei amant.

— Stai binişor, îl zise acesta, n-o să ţi se întâmple nimic. Dar numai dacă vei sta liniştită acolea.

O căută prin buzunare şi scoase o exclamaţie de bucurie când dădu de cheia porţii.

Apoi stinse lampa.

Scoase pe urmă din buzunar un ghem de sfoară tare de mai multe sute de metri, o lampă surdă şi o pilă mare.

Se apropie, povăţuit de lumina lămpii, de o fereastră a magaziei şi, legând cheia de un capăt al sforii, o lăsă jos, pe fereastră afară.

Sfoara se desfăşură repede de pe ghem.

Un şuierat ascuţit şi lung anunţă de jos că cheia ajunsese în mâna aceluia căruia îl era destinată.

Peste câteva momente doi oameni înfăşuraţi în mantii se urcau pe scări.

La uşa magaziei se întâlniră cu tovarăşul lor care, în tăcere le arătă uşa din faţă, uşa locuinţei florăresei.

— E pus zăvorul pe dinăuntru? întrebă o voce.

— Da.

— Nu va striga copilul?

— Nu. Berta oacheşa l-a ameţit.

Tăcerea nopţii fu întreruptă de un scârţâit scurt.

Uşa odăii florăresei se ridică din ţâţâni.

Necunoscuţii se opriră un moment pândind dacă nu-i auzise cineva.

Tăcere adâncă domnea.

Somnul muncitorilor e adânc.

Amantul servitoarei care zăcea legată în magazie, intră în odaia florăresei, numai în ciorapi.

Cu mâinile întinse, pipăi prin întuneric.

Deodată – un pocnet, – răsturnase măsuţa cu flori.

Sofia se deşteptă din somn.

Îşi frecă ochii.

Ce adânc dormise!

I se păruse cu toate astea, în primul moment, că văzuse o umbră neagră furişându-se prin odaie.

Şi-acum parcă se apropia de leagăn.

De leagănul copilului ei!

Se uită cu spaimă spre el.

Da, colo lângă leagăn, era un om!… Întindea mâna spre copil… îl lua… îl ascundea în braţe…

Muta voi să strige, să cheme într-ajutor, simţea că-şi pierdea minţile. În zadar, glasul nu voia să-i revină.

Şi în acelaşi timp se simţea ca şi paralizată.

Voia să sară jos din pat, să se repeadă la acel necunoscut, să-i smulgă copilul din braţe, dar în zadar, nu putea face nicio mişcare.

Hoţul, care îl fura copilul, se îndreptă încet spre uşă.

Sofia întinse mâinile spre copil, simţea că lacrimi calde îi curgeau pe obraji şi deodată cu izbucnirea durerii îşi recăpătă şi uzul membrelor.

Sări atunci din pat, se înfăşură într-o haină şi se repezi pe urmele banditului.

Acesta stătea înaintea magaziei şi tocmai voia să înfăşoare copilul într-o manta, pe când complicii lui coborâseră deja treptele şi deschideau poarta.

Cu un ţipăt de furie ce n-avea nimic omenesc într-însul, ca o leoaică ce se luptă pentru puii ei, se aruncă Sofia asupra hoţului copilului ei.

Se iscă o luptă înverşunată între bărbatul robust şi femeia slabă, dar totuşi în acest moment destul de tare ca să lupte pentru copilul ei.

Sofia prinse cu amândouă mâinile gâtul ticălosului.

Era hotărâtă să-l sugrume de nu-i da îndărăt copilul.

În zadar încercă banditul s-o dea la o parte; n-avea decât o mână liberă.

În acelaşi timp copilul deşteptându-se, îi da de lucru cu zvârcolirile lui.

Tâlharul respira din ce în ce mai greu: faţa i se roşea, venele parcă voiau să-i crape; începea să ameţească.

— Lasă-mă, la dracu! horcăi el în fine, ori îţi zdrobesc copilul de trepte.

Dar muta nu auzea.

Parcă era cuprinsă de-o nebunie furioasă; se uita ţintă în faţa tâlharului, ca şi cum ar fi voit să-şi întipărească pentru vecie trăsurile feţei lui în memorie, şi mâinile îi strângeai gâtul ca un cerc de fier.

Atunci mizerabilul făcu o ultimă sforţare.

— Lasă-mă, zise cu vocea stinsă, ori ne rostogolim toţi trei şi ne zdrobim.

— Copilul meu! îşi zise Sofia.

Şi la acest gând slăbi puţin din strânsoare.

Acest moment îi fu fatal.

Abia simţi ticălosul că mâinile femeii slăbesc, îi dădu o lovitură puternică cu pumnul în piept.

Nenorocita se rostogoli.

Banditul se uită la dânsa cu un zâmbet răutăcios şi ironic.

Desigur şi-ar fi sfărâmat capul de trepte biata femeie, dacă în momentul în care cădea n-ar fi prins-o două braţe puternice.

— Hei, ce-i asta? ce se întâmplă aici? exclamă tânărul lăcătuş, căci el era. Tâlharule, unde vrei să duci copilul?

Pe la toate etajele începeau acum să se deştepte oameni, să se deschidă uşi.

— Ajutor, oameni buni, un bandit vrea să fure copilul florăresei.

Lăsă cu băgare de seamă corpul Sofiei leşinate pe trepte, în grija locuitorilor casei care se auzeau deja urcând treptele, iar el se repezi sus, hotărât să smulgă cu orice preţ copilul din braţele tâlharului.

Când mizerabilul se văzu urmărit, se retrase în magazie şi-i încuie uşa în grabă.

Furios, dar neputând face nimic, tânărul lăcătuş izbea cu pumnii în uşă scrâşnind din dinţi.

Se mai linişti puţin zicându-şi numaidecât că desigur hoţul era prins în cursă acum.

Dar dacă era să facă ceva copilului?

Se uită împrejur nehotărât.

Deodată zări pe jos ceva strălucitor.

Se plecă: era o pilă mare de fier.

Un moment îi fu de ajuns ca s-o ridice de jos şi să înceapă a lucra la broasca uşii.

Sudoarea-i curgea în picături mari pe frunte.

În fiecare moment se putea întâmpla o nenorocire copilului.

În sfârşit, o ultimă sforţare, un trosnet şi broasca căzu la pământ.

Cu o exclamaţie de triumf intră Stubernauch în magazie.

Lampa surdă a tâlharului era pe jos. O ridică şi-i plimbă razele luminoase primprejur.

Unde era ticălosul care răpise copilul?

Un râs ironic îl izbi urechea.

Se uită în direcţia de unde venea acest râs.

Dumnezeule, era oare cu putinţă?

Tâlharul spărsese geamul de sus, din tavanul magaziei şi tocmai dispărea în sus pe acoperiş.

Iohann se repezi, hotărât să-l urmărească.

Era un bun gimnast; nu-i era greu nici lui să se repeadă sus pe acoperiş.

Dar când se văzu sus şi sub dânsul văzu deschizându-se un abis imens, trebui să-şi adune toată energia ca să nu ameţească.

Un pas greşit şi era pierdut.

Stubernauch se uită în sus; tâlharul se retrăsese cu copilul în partea cea mai înaltă a acoperişului şi stătea cu spatele rezemat de un coş.

Când observă că era urmărit, ridică copilul cu amândouă braţele în sus, ca şi când ar fi vrut să-l arunce în stradă.

Lăcătuşul, cu dexteritatea unei pisici, se urca tot mai sus.

Degetele lui prindeau cărămizile cu încordare.

Nu băga de seamă că i se umpleau de sânge.

Din ce în ce mai mult se apropia de tâlhar.

Acesta, când văzu că nu mai erau decât câţiva paşi între el şi urmăritorul său, începu să fugă mai departe.

Cu siguranţa unui echilibrist porni înainte.

Lăcătuşul după el.

— Dă copilul, zise Stubernauch sfârşit de oboseală, dă copilul şi fugi tu unde vrei.

Dar banditul nu auzea.

În faţa primejdiei, el îşi îndoi iuţeala, cu primejdia de a aluneca în stradă.

Deodată se găsi în faţa abisului.

Ajunsese la marginea acoperişului care era depărtat de mai mulţi paşi de acoperişul casei vecine.

O săritură dincolo părea imposibilă.

Acum şi pe stradă începuseră a se strânge oameni.

Mai mulţi agenţi poliţieneşti se întrebau în ce chip ar fi putut să vină în ajutorul vrednicului lăcătuş şi să pună mâna pe tâlhar.

Tocmai trecea o patrulă pe stradă.

Un locotenent de poliţie chemă pe soldaţi şi explică comandantului despre ce era vorba.

Comandantul se întoarse spre soldaţi şi le porunci:

— Încărcaţi arma! La ochi!

Şi cu mâna arăta spre banditul de sus, care acum nu mai observa primejdia ce-l ameninţa.

În primul moment rămase ca trăsnit privind în jos.

Apoi picioarele începură să tremure: era cât p-aci să cadă.

Dar deodată o cugetare diavolească îi trecu prin minte.

Întinse braţele ţinând copilul înaintea lui aşa că, dacă soldaţii ar fi împuşcat, l-ar fi lovit întâi pe copil.

Comandantul patrulei părea a nu fi observat şiretenia mizerabilului. Era să comande „foc”.

Dar deodată se repezi în stradă o femeie şi nu se opri decât în faţa puştilor întinse ale soldaţilor.

O spaimă de moarte era întipărită pe faţa acestei femei.

Era muta care se ruga pentru viaţa copilului ei.

Soldaţii lăsară armele în jos.

Răpitorul copilului scoase iar un hohot de râs ironic, când văzu că şiretlicul îi izbutise.

Dar nu mult se bucură de acest triumf.

Iohann se apropiase de dânsul aşa încât acum nu mai avea decât să întindă braţele ca să-i ia copilul.

Tâlharul se mai uită o dată spre acoperişul casei vecine, apoi spre abisul ce se deschidea la picioarele lui.

În momentul următor se pregăti să sară şi… sări.

Mulţimea de pe stradă scoase un strigăt de spaimă.

Mama copilului răpit căzu leşinată pe pietrele străzii.

Câţiva oameni mai miloşi o luară şi o duseră în casă.

Tâlharul sărise bine.

Cei de jos îl mai văzură un moment cu copilul în braţe, înaintând pe acoperişul casei vecine.

Apoi dispăru.

Lăcătuşul se întoarse, blestemând, în magazie.

Nu putuse să încerce şi el acea săritură primejdioasă; pentru dânsul ar fi fost moartea sigură şi fără folos.

Oamenii poliţiei cercetară cu grijă prin casele vecine, nelăsând neexaminat niciun colţişor.

Dar în zadar!

Tâlharul dispăruse fără urmă cu copilul.

Când Sofia se deşteptă din leşinu-i adânc, se uită cu priviri sălbatice împrejur…

— Îşi caută copilul, îşi zise lăcătuşul care era lângă dânsa.

Sofia îl luă mâinile şi privirile ei rugătoare păreau a zice:

— Fie-ţi milă de mine, şi spune-mi: unde mi-e copilul?

Stubernauch înţelese întrebarea mută şi răspunse:

— E în paza lui Dumnezeu; n-o să-l părăsească.

Sofia se uită la leagăn cu o privire fixă de nebună şi căzu îndărăt pe spate.

Nişte friguri nervoase o cuprinseră şi o aduseră în curând între viaţă şi moarte.

IV – Un plan îndrăcit

Am lăsat pe Krantz în momentul în care ridicase securea deasupra capului nenorocitei Olga, care-şi aşezase gâtul alb şi gol pe buturuga fatală.

Dar când securea căzu, un strigăt de uimire răsună de pe buzele oamenilor adunaţi acolo.

Ca prin farmec, Olga cu buturugă cu tot, dispăruse fără de urmă.

Un moment bărbaţii rămaseră uimiţi împrejurul locului în care cu un moment mai înainte îngenunchease femeia condamnată la moarte.

Ce se întâmplase?

Cum fusese cu putinţă ca Olga să dispară fără de urmă în acelaşi moment în care deja securea călăului trebuia să-i taie gâtul?

— E o şarlatanie la mijloc! strigă Franz scrâşnind din dinţi şi apăsă mâna aspră pe umerii bătrânului castelan, care de altfel, părea şi el zăpăcit cu desăvârşire de inexplicabila întâmplare.

— Tu ai făcut vreun meşteşug ca fiica ta să scape, Bertram; întreaga execuţie ce s-a înscenat aici n-a fost decât o comedie.

Un murmur se ridică din rândurile bărbaţilor adunaţi.

Franz observă efectul vorbelor sale şi continuă.

— Să scape aşadar trădătoarea nepedepsită? Să trăiască ca să ne piardă pe toţi? Nu, aceasta nu trebuie să se întâmple.

Contele de aur îi porunci să tacă.

— Nu credeţi, zise, că s-a întâmplat ceva pentru ca să se mântuiască viaţa Olgăi. Să vă explic însă cum a putut să scape de lovitura mortală.

Se plecă şi arătă un mic bumb ce se ridica pe o duşumea de jos.

— Vedeţi acest bumb? Când a îngenuncheat Olga, a atins desigur cu genunchiul bumbul; apăsarea a pus în mişcare o trapă pe care am pus eu s-o construiască în această sală în interesul nostru, ca să ne asigure scăparea în cazul când am fi fost urmăriţi de poliţie. Dar deşi deocamdată Olga a scăpat de moarte, adăugă Contele de aur, căci desigur acum se află în libertate, totuşi datoria asociaţiei noastre este să urmărim pe trădătoare.

Alegeţi pe trei dintre voi care o să se însărcineze cu această urmărire.

Se învoită cu toţii.

Alegerea se făcu numaidecât.

Printre cei trei aleşi era şi Franz.

— O vom găsi noi, exclamă el scrâşnind, de-ar trebui să scotocim toată Germania. N-o să ne mai scape. Dar să nu pierdem niciun moment. Poate n-a părăsit încă această casă.

— Franz! exclamă Contele de aur şi-i făcu semn să se apropie. Îţi poruncesc să procedezi cu umanitate! Astăzi mai întâi, continuă şoptind, aşa încât numai Franz putea să-l audă, astăzi mai întâia mă căiesc că m-am înjosit la o asociere cu tâlharii, cu escrocii şi cu falsificatorii de bani. Dar ce s-a întâmplat s-a întâmplat şi cred că mi-am făcut totdeauna datoria faţă de voi. Mie aveţi să-mi mulţumiţi că cu toată deşteptăciunea poliţiei, până acum aţi rămas nedescoperiţi. Aşa că aveţi sute de dovezi că numai eu v-am scăpat adesea din primejdie?

— Se poate, Conte de aur, murmură Franz, dar în ce priveşte pe acea femeie, nu-mi lua în nume de rău, dar eşti orbit. Ori ţi-a întors capul, ori…

— Franz, bagă de seamă ce vorbeşti, întrerupse Contele de aur. Ştii

că eu pretind să fiu ascultat şi nu sufăr să mă contrazică niciunul dintre voi. Îţi mai spun încă o dată, puneţi toate puterile ca să ne prinzi iar pe acea femeie; dar odată ce ai prins-o, fii uman, fii cruţător cu dânsa. Acum pleacă!

Contele de aur îi întoarse spatele.

Nu văzu cu ce priviri de ură îi răspunse Franz.

Contele de aur se apropie de Krantz şi-l invită să-l urmeze.

Îl duse într-o odaie vecină, care era mai prietenoasă decât toate celelalte odăi ale casei.

Omul mascat încuie uşa în urma lui.

Invită pe călăul să se aşeze la o masă, pe care era o sticlă cu vin şi pahare.

— Ai văzut multe lucruri misterioase în astă-noapte, domnule, îi zise contele de aur umplând paharele, ciocnindu-le şi ducând pe al său la gură. Vei fi desigur dispus să mă socoteşti un om stricat şi rău, dar crede-mă că nu sunt aşa, nu.

Era în glasul cu care rosti aceste cuvinte o durere adâncă.

Călăului i se păru că vede două lacrimi strălucind îndărătul măştii care acoperea ochii contelui de aur.

— Domnul meu, răspunse Krantz, aş fi rămas adânc nemângâiat dacă aş fi făcut vreun rău acelei fete; nu poţi oare dumneata s-o aperi, sărmana, din primejdiile ce văd că o ameninţă şi de acum înainte?

— Nu, din nenorocire. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu că ne-a trădat. În tot cazul, aparenţele sunt contra ei. Cu toate astea, adăugă contele încet de tot, eu sper că va izbuti să se ascundă bine.

— Acesta aş dori-o şi eu, exclamă Krantz cu vioiciune. Ar fi păcat de o fiinţă atât de tânără şi vrednică de-a fi iubită.

Contele de aur se ridicase.

— Adio, călăule din Berlin, zise, am cunoscut în tine un om care, cu toată meseria sângeroasă, are inimă şi sentiment. Cine ştie dacă nu ne vom mai revedea? Poate… cine ştie, zic… poate într-o dimineaţă mă vei conduce şi pe mine pe piaţa pe care de obicei îşi sfârşesc cariera unii oameni.

— Nu glumi, domnule, zise Krantz cu seriozitate, să sperăm că nu ne mai întâlnim împreună.

— Ei, ori ne vom revedea ori nu, te-am cunoscut azi ca pe un om de inimă. Nu te voi pierde din vedere, călăule din Berlin, şi când

poate vei avea nevoie de sprijinul unul prieten, voi fi cu tine… Adio!

Contele de aur îşi întoarse faţa.

Krantz prinse mâna pe care i-o întindea omul mascat şi o strânse.

În momentul următor, contele dispăru pe uşă.

Călăul, obosit de atâtea emoţii, căzu pe scaun.

Puse mâna pe paharul plin şi-l goli dintr-odată.

Oboseala îl birui numaidecât.

Ar fi voit acum să se ridice de pe scaun ca să plece.

Dar nu mai putu.

Capul îi căzu pe masă.

Adormi.

. . . . . .

Buzele nenorocitei Olga murmurau o ultimă rugăciune pe când ea îşi aşează gâtul pe fatalul butuc.

Era gata să moară.

Nu se mai gândea decât la mila lui Dumnezeu.

Deodată simţi că pământul se mişcă sub dânsa.

Din locul în care îngenunchea, se simţea lunecând uşor.

Mecaniceşte cuprinse trunchiul în braţe şi închise ochii.

Se aştepta să-i vină acum moartea.

Leşină.

Dar nu trecură nici două minute şi nenorocita deschise iar ochii.

Se uită uimită împrejur.

Se văzu pe ţărmul unui râuleţ, în spatele casei misterioase în care fusese închisă.

Nu se gândi mult.

Se simţea instinctiv scăpată, printr-o întâmplare miraculoasă, la care n-avea nici vreme să se mai gândească.

Singurul gând ce i se născu în minte fu să scape, să fugă.

Fără a se gândi că umerii îl erau goi, că furtuna îi arunca zăpada în faţă, numai un gând o stăpânea.

— Să fugă… să fugă… departe de casa asta.

Demult îşi pusese ea în gând să fugă din casa aceea singuratică de lângă drumul de ţară.

Simţise ea că oamenii care veneau în acea casă, pusă sub supravegherea tatălui ei, aveau planuri şi săvârşeau fapte criminale.

Descoperise ea că pivniţa casei era un atelier în care se fabricau monede false.

Bătrânul Bertram, castelanul casei, care nu era adevăratul tată al Olgăi, dar care îi servea de tată de când ea îşi aducea aminte, nu da, de e drept, mână de ajutor falsificatorilor, dar evident că era în serviciul acestor oameni.

De când Olga aflase aceste lucruri, era hotărâtă să fugă.

Acum, printr-o înlănţuire de circumstanţe neprevăzute, ea trebuia să-şi pună în execuţie planul ei de fugă.

Alergă cât putu de-a lungul ţărmului.

I se păru că aude glasuri după ea.

Prigonitorii desigur se aflau în apropiere.

Între răchitele ţărmului era o barcă, ea ştia că ar fi scăpată dacă ar ajunge la ea.

Cu pieptul agitat ea alergă înainte ca şi cum ar fi avut aripi la picioare; îndărătul ei se auziră blesteme şi strigăte; Franz şi cei doi tovarăşi ai săi veneau din ce în ce mai aproape.

— Stai! strigă Franz şi în acelaşi timp o piatră aruncată de o mână puternică şuieră lângă capul fetii.

Dar Olga ajunsese deja la barcă.

Cu o lovitură ea fu într-însa, desfăcu lanţul, apucă lopata care se afla în barcă şi după un moment se afla deja în mijlocul râului.

Franz urlă de furie şi se pregăti să sară şi el în apă pentru a înota în urma ei.

Dar tovarăşii săi îl opriră de-a face pasul ăsta nebunesc.

Apa era rece ca gheaţa şi banditul era condamnat la o moarte sigură dacă ar fi sărit în râu.

Un aer de triumf se reflecta pe frumoasa faţă a Olgăi, când ajunse la ţărmul opus.

Ea părăsi barca şi alergă înainte.

Se afla la liziera unei păduri care îi era cunoscută.

Era pădurea din Spandau.

Evită de a intra în pădure pentru a nu cădea într-una dintre acele mlaştini care se află în număr aşa de mare în pădurea din Spandau.

Olga intră pe drumul cel larg de nisip care se întindea de-a lungul pădurii, deşi puterile o părăsiră.

Cu toată energia sufletului ei tare merse înainte.

Ştia că în noaptea aceasta înainta spre o nouă viaţă plină de griji şi de suferinţe, căci de acum înainte era lăsată în voia propriilor ei forţe; dar ea voia să lucreze de dimineaţa până seara, numai să rămână cinstită.

Şi pe când alerga înainte, îşi împreună mâinile; se gândea la mama ei, de care nu-şi aducea aminte decât ca printr-o ceaţă, şi murmură:

— Maică, iubită maică, care veghezi în ceruri pentru copilul tău, îţi mulţumesc că m-ai scăpat din mâinile acelor ucigaşi. Dă-mi putere să mă lupt, să rezist şi să rămân virtuoasă.

Vântul şuierând printre arbori păru că-i aduce şoaptele mamei sale: „Binecuvântată fii tu, copila mea!”.

Dar vijelia creştea din ce în ce mai mult.

Picături mari de ploaie amestecate cu zăpadă, zburau în toate direcţiile, crăcile arborilor scârţâiau, vântul gemea cu tonuri plângătoare, un întuneric complet făcea tabloul şi mai trist.

Olga se silea să descopere drumul; picioarele-i neobişnuite cu asemenea osteneală, o dureau, braţele goale îl erau înţepenite; din ce în ce puterile o lăsau.

Ah! cum ar fi dorit să întâlnească o fiinţă care să-i arate drumul spre vreun sat apropiat, dar în jurul ei totul era pustiu.

Ameţeala o cuprindea.

Îi venea să se trântească jos şi să doarmă.

Dar asta ar fi fost moartea pentru ea, disperata.

Oare scăpase de securea călăului, de prigonirea bandiţilor, spre a muri pe drum de osteneală?

Nu, nu, înainte, înainte!

Încă o sforţare şi făcând câţiva paşi, un ţipăt de bucurie izbucni din pieptul ei.

Acolo unde se răreau puţin pomii, pe unde şinele străbăteau o şosea, era o căsuţă unde licărea o lumină.

Desigur locuinţa vreunui cantonier, aici desigur putea găsi un adăpost.

Pieptul îi zvâcnea de emoţie când se apropie de casă.

O femeie bătrână şi urâtă, ţinând o lumânare, îi ieşi înainte.

— Te rog, zise Olga, lasă-mă să stau noaptea asta la dumneata.

Mirată şi cu neîncredere o privi bătrâna.

— Aşa de târziu nu vine niciun om cinstit la oameni cinstiţi, zise ea

cu voce aspră şi voi să închidă uşa.

Dar Olga întinse mâinile.

— O să-ţi spun totul, exclamă ea, dar nu mă goni. Pentru Dumnezeu nu mă lăsa afară pe asemenea vreme, îţi jur că sunt nenorocită, prigonită.

— Prigonită, zise bătrâna râzând şi privind braţele şi gâtul descoperit al fetei, când e cineva aşa de frumoasă şi tânără ca dumneata, puica nu se lasă să fie prigonita, ci prinsă. Ha, ha, am fost şi eu odată tânără. Dar vino înăuntru şi încălzeşte-te.

Olga răsuflă, dobândise un adăpost.

Bătrâna închise uşa.

Camera era mobilată astfel încât servea şi ca odaie de culcare, căci lângă zid era un pat larg ce se putea acoperi cu perdele, care în acel moment erau însă trase.

— Bărbatul meu nu e acasă, zise femeia făcând semn Olgăi să se aşeze la sobă, dar trebuie să vină numaidecât; o să se mire văzând ce vizită am primit. O, Mathias e un adorator al fetelor frumoase şi eu nu sunt nicidecum geloasă, drăguţo; eu râd când văd că face prostii cu alte femei.

Olga tresări.

Cât de nesuferită îi era femeia care vorbea cu atâta neruşinare.

— Ţi-e foame, dragă? întrebă cantoniera şi la afirmaţia Olgăi, aduse pâine şi o bucată de carne.

Fata nu se lăsă a fi rugată, căci foamea o chinuia.

Ea mâncă şi bău un pahar de grog ce-i adusese bătrâna.

— Rachiul îl aşteaptă pe bărbatul meu, zise ea arătând o sticlă.

În acel moment Olga auzi fluierul şi uruitul unui tren ce se apropia.

Bătrâna înlocuia adesea pe bărbatul ei în serviciu şi ieşi afară.

După câteva minute cantoniera se întoarse.

— Nu eşti ostenită, porumbiţo? Dacă ţi-e somn culcă-te în pat, noi o să ne aşternem în odaia de alături.

— Dar cum să vă iau patul dumneavoastră? răspunse Olga.

— Ah! noi nici nu ne culcăm de multe ori, suntem obişnuiţi să veghem. Mâine o să ne răsplăteşti, nu-i aşa?

Bătrâna privi pe Olga cu ochii plini de lăcomie.

Fata nu îndrăzni să spună că n-avea nicio para, ştia că nemiloasa bătrână ar fi gonit-o la miezul nopţii.

— Îţi mulţumesc foarte mult, zise ea, şi se culcă.

— Nu vrei să te dezbraci? întrebă cantoniera.

Dar Olga replică că voia să plece îndată ce s-ar lumina de zi şi că de aceea prefera a nu se dezbrăca.

— Cum vrei, răspunse bătrâna şi trase perdelele patului.

Olga nu putu închide ochii; purtarea, vorbele, tonul, minele bătrânei îi erau prea suspecte.

În zadar încercă ea să-şi spună că se înşela; aspectul femeii dezminţea orice speranţă.

— Ea voia să adoarmă şi închise ochii. Osteneala o învinse; fu cuprinsă de un somn uşor şi neliniştit.

Deodată tresări auzind o voce aspră de bărbat care se silea să înăbuşească plânsul unui copil.

— Ce spurcăciune mi-ai mai adus în casă? întrebă cantoniera pe bărbatul ei.

— Mi-a dat destul de lucru băieţelul, replică el cu o voce răguşită, a trebuit să vin cu el peste acoperişuri ca să nu fiu prins. Am să-i spun amicului nostru cârciumarul de la „Iepurele alb” că aşa treabă nu mai fac odată cu capul sau să mă plătească altfel, dacă-i dă mâna. Dar acum dă-mi de mâncare, nevastă, mi-e foame de leşin.

Femeia îi aduse de mâncare şi îndată îl auzi Olga, ascunsă pe după perdele, cum mânca cu deliciu din bucatele aduse.

— Mathias, şopti femeia, ce-o să facem cu broscoiul ăsta? N-a spus nimic cârciumarul de la „Iepurele alb”?

— Ba da, replică Mathias, domnul care i-a dat însărcinarea de a fura copilul mutei, a exprimat dorinţa ca să fie încredinţat vreunor ţărani care să-l îngrijească până ce o veni să-l ia.

— Dacă n-o muri mai înainte, completă femeia cu un râs sinistru.

— Bine zici, aprobă Mathias, dacă nu o muri mai înainte. Domnişorul vrea să plătească pe fiecare lună pentru hrana copilului, dar cine se coboară în groapă nu mai are nevoie de hrană.

— Tocmai aşa, să-l curăţăm frumuşel de pe lume.

— Nu trebuie multă bătaie de cap, îi pun o perniţă pe gură, o apeşi câteva minute cu mâna şi… adio!

— Bravo, replică femeia din care vorbea rachiul şi absintul.

Ea legăna nevinovatul copil în braţe fără a fi mişcată văzându-l dormind aşa de liniştit.

— Apoi îl îngropăm în curte. E un bastard de care nu se interesează nimeni.

— Dar domnul care a pus să-l răpească de la mama lui?

— Tocmai el va fi mai mulţumit dacă îl trimitem de pe astă lume. Altminteri de ce nu l-ar fi lăsat mamei sale? Drace, cum se mai strâmba ca o nebună, cred că m-ar fi sugrumat dacă n-aş fi dat-o jos de pe scări. Dar ea nu a putut pune mâna pe mine când săream peste acoperişuri cu copilul în braţe, mă mir şi eu, zău. M-am vârât la noroc într-un pod printr-o fereastră deschisă, am aprins un chibrit şi uitându-mă în jurul meu văzui un halat vechi. Nu departe văd şi o bonetă de noapte, iute îmbrac halatul, pun boneta şi înfăşor copilul în nişte zdrenţe ce mai erau acolo. Apoi cobor încetinel scările, dar tremuram ca o vargă să nu mă descopere. Ajunsesem la poartă când deodată mă întâlnesc cu cineva.

— „Stai", strigă bătrânul, „cine e acolo?"

— „Acum curaj!" îmi zisei eu şi băgai mâna în buzunar ca să-mi deschid pumnalul. Dar străinul uitându-se la mine, exclamă:

— „Ah, bătrânul Neumann de la etajul al patrulea, de ce nu te culci?"

Eu îmi pun mâna pe obraz şi mă vaiet.

— „Ah! te doare măseaua, vrei şi mergi la dentist, stai să-ţi deschid poarta oh! durerea de măsea e afurisit lucru, am păţit-o şi eu; de multe ori n-am putu închide ochii. Buna seara şi să auzim de bine."

Şi dobitocul deschise poarta şi-mi dădu drumul.

La „Iepurele alb" unde mă dusei să mă odihnesc după atâtea aventuri, mureai de râs auzind de bătrânul Neumann şi de durerile lui de măsea.

Nevasta cantonierului râdea şi ea cu hohot; era beată moartă.

Olga auzea din ascunzătoarea sa fiecare cuvânt şi o groază de moarte îi îngheţă sângele în vine. Nu se mai putea îndoi peste ce oameni dăduse.

Se crezu pierdută; pe semne beţiva o uitase, dar în fiecare moment putea să-şi aducă aminte şi atunci desigur putea s-o ucidă.

Criminalii aveau să se teamă ca Olga să nu trădeze funestul lor plan de a omorî copilul.

Sudori reci îl acoperea fruntea, dar totuşi nu tremura; se gândea la micul, nevinovatul copil care trebuia să fie ucis poate peste câteva

minute.

Atunci auzi pe femeia cantonierului murmurând:

— Vino, bărbăţele, vino în curte, ia lampa şi sapa.

— La ce? întrebă bărbatul.

— Să săpăm o groapă, nu trebuie să fie mare, dar adâncă, ca câinele să nu scormonească cadavrul.

Olga tremura din tot corpul şi totuşi se ridică pe pat. Voia să-şi sacrifice mai bine viaţa decât să vadă o victimă.

Bărbatul se duse într-un colţ al odăii şi luă dintre alte unelte o sapă.

— Aşteaptă un moment, zise femeia să culc lighioana în pat, în curând o să doarmă somnul veşnic.

Abia auzi Olga aceste cuvinte şi iute ca fulgerul se întinse pe pat şi închise ochii ca şi când ar dormi.

Când nevasta cantonierului trase perdelele patului, se retrase dând un ţipăt de surprindere.

Cantonierul privi când pe nevastă-sa, când pe fată ale căreia farmece fecioreşti îl aprindeau simţurile.

— Drace, pe asta o uitasem cu totul, exclamă femeia, s-a rugat să o găzduim astă-seară şi m-am gândit că o să-ţi pară bine să ai în casă o fată aşa de frumoasă.

— Frumoasă e, nu e vorbă, şopti Mathias, şi tu eşti o femeiuşcă nepreţuită, căci mă chinui cu gelozia stupidă, dar nu cumva să fi auzit ce-am vorbit.

— Nu vezi că doarme? n-a auzit nimic, fii pe pace.

Femeia culcă atunci pe copil pe pat şi făcu semn bărbatului ei.

— Hai, vino, moşule, să isprăvim mai iute cu copilul şi apoi…

Cu un gest neruşinat ea arătă pe Olga.

Cantonierul făcu un semn de aprobare şi ieşi apoi cu nevastă-sa din casă.

Abia se închise uşa după dânşii şi Olga se sculă.

Emoţia strălucea în ochii ei, era decisă să încerce scăparea ei şi a copilului.

Apucă copilul în braţe, strângându-l la piept şi ieşi încet afară.

— Sărmanul copilaş, şopti ea tremurând, Dumnezeu ne va ajuta să scăpăm de mâna acestor ucigaşi.

În curte se auzeau bătăile înăbuşite ale sapei cu care se făcea mormântul copilului.

Încetinel Olga intră iar în odaie şi încuie uşa pe dinăuntru.

Apoi alergă la fereastră şi o deschise.

Era timpul suprem.

Afară se auzeau paşi; era cantoniera care venea să ia copilul.

Olga se urcă pe fereastră şi căută să-şi treacă talia el gingaşă printre gratiile ferestrei, dar constată cu groază că era prea îngustă.

— Deschide odată, strigă femeia bătând la uşă, de ce te-ai închis înăuntru drăguţo?

Olga se lupta să iasă pe fereastră.

Cantoniera bănuind ceva se uita prin broasca uşii.

Îngrozită ea se retrase strigând:

— Bărbate, iute, iute, străina fuge cu copilul pe fereastră, ne-a auzit, suntem pierduţi.

Cu o furie sălbatică ea se repezi prin poarta curţii afară în drum; în acel moment Olga reuşise să iasă pe fereastră.

Cu copilul în braţe voi să fugă peste şosea în pădurea apropiată.

Dar la o depărtare de vreo 20 de paşi de ea, doi ochi mari de foc se apropiau, şi uruitul asurzitor al unei locomotive ce venea ca fulgerul către nenorocita umplea aerul.

Olga închise ochii, era o alegere teribilă.

Dacă mai stătea, cădea în mâinile prigonitorilor ei care erau aproape; de făcea un pas înainte, era în pericolul de-a fi strivită împreună cu copil de tren.

O singură secundă fu de ajuns pentru aceste reflecţii. Mai bine moartea sub roţile trenului decât de mâinile acelui mişel desfrânat.

Ea sări peste şine… după dânsa alergând ca o strigoaică nevasta cantonierului.

Trenul sosi, locomotiva rostogoli sub dânsa o fiinţă, un singur ţipăt sinistru, sfâşietor răsună în tăcerea nopţii. Fâşii de carne vie, oase sfărâmate, valuri de sânge se vedeau pe şine.

V – Locuinţa călăului

Când se deşteptă Krantz a doua zi, soarele strălucea pe cerul senin.

Fruntea îi ardea, tot corpul îi era zdrobit, cu greu îşi putu culege amintirile. Cum de se găsea în acea casă? Nu mai era acel loc sinistru unde trebuia să-şi îndeplinească sângeroasa lui sarcină? Tabloul nopţii

trecute îi apăru cu o claritate îngrozitoare.

I se păru că mai vede pe frumoasa Olga, condamnată la moarte, că mai aude vorbind pe contele aurului, care-i zicea: „Poate că ne mai vedem!”. Călăul îşi aduse aminte că se dusese apoi să bea un pahar de vin.

Şi acum era acasă, în patul său? E posibil? Să fi fost numai un vis?!

Krantz se sculă iute şi se îmbrăcă.

— Ce visuri concrete, îşi zicea el. Aş putea să jur că am fost astă-seară la falsificatorii de bani şi că mi-au luat jurământul să nu trădez niciun cuvânt.

Cu aceste vorbe el coborî scările locuinţei spre a se plimba puţin în grădină şi a-şi goni durerea de cap.

Un aer răcoros, desfătător alungă puţin agitaţia călăului. Deodată Krantz se opri; ajunsese la un pavilion înconjurat cu iederă; el ascultă cu atenţie.

Nu era oare vocea soţiei sale?

El auzi şoptindu-se, din când în când se auzea câte un cuvânt mai tare, apoi iar se făcea tăcere.

Un nor de mâhnire trecu peste fruntea lui Krantz.

Să fie oare adevărat ce i se spusese… că nevasta sa avea relaţii amoroase cu ajutorul său Reinchard Schmaller?

Venele i se umflară de mânie la această gândire.

El întâmpinase totdeauna cu indignare aceste vorbe, luându-le de calomnii.

Nu luase oare pe Maria, o fată săracă, numai fiindcă-i plăcuse sinceritatea, virtutea ei? Nu făcuse atâtea sacrificii pentru dânsa? Şi de câte ori îi declarase ea amor veşnic?

De ce l-ar înşela? de ce i-ar răpi ce avea mai scump, iubirea, credinţa?

Reinchard era într-adevăr un tânăr foarte frumos, ochii lui ardeau de pasiune, vioiciune; dar şi Krantz era un bărbat în floarea vârstei.

Nu, nu e peste putinţă.

El se îndreptă către pavilion; în acelaşi moment ieşi dintr-însul o tânără femeie, foarte frumoasă. Era Maria, nevasta călăului.

— Te-ai sculat, în sfârşit! strigă ea, văzându-l. Te-au pişcat razele soarelui de te-au deşteptat, somnorosule.

După dânsa veni şi Reinchard.

— Tocmai întrebam pe nevasta dumitale dacă trebuie să te deştept, zise el. Ai petrecut în Berlin pe semne. Ha, ha, azi-dimineaţă te-am găsit dormind ca un urs pe banca dinaintea casei.

Krantz tresări. Era deci adevărat, nu dormise acasă.

— Hai în pavilion, zise Maria, îţi aduc cafeaua, dar să-mi spui adevărat unde ai fost noaptea asta.

Călăul se aşeză şi rezemându-şi capul în mâini, cugeta la întâmplările din noaptea trecută.

Nu-i venea parcă să creadă, că într-adevăr fusese răpit aşa zicând, din casa sa proprie, într-un chip atât de misterios.

Reinchard se depărtase.

Se strecurase neobservat după nevasta călăului şi intrase în urma ei în bucătărie.

Femeia se apropie de sobă şi turnă apă fierbinte peste nişte cafea măcinată.

— Mario, îl şopti Reinchard cuprinzând-o cu braţul, te rog, învoieşte-te, învoieşte-te în sfârşit şi fugi cu mine. Nu zici oare că mă iubeşti şi-ţi urăşti bărbatul?

— Da, Reinchard, exclamă tânăra femeie şi se lipi de dânsul, nu pot uita ce jertfă ai adus pentru mine. Ne-am iubit cu mult înainte de a cunoaşte pe Franz, dar erai prea sărac, tata n-a vrut să-ţi primească cererea. Ah, nu-mi trece prin gând să fac imputări sărmanului meu tată, care acum e mort; el nu se gândea decât la binele meu când mi-a zis să iau pe călău, dar eu nu mi-am iubit niciodată bărbatul.

— Da, pe vremea aceea nu eram decât o biată calfă de fierar, zise Reinchard întunecat. N-aveam nimic; dar nu puteam să trăiesc despărţit de tine, Mario. Mi-am părăsit meşteşugul cinstit şi m-am făcut calfă de călău, numai ca să pot fi aproape de tine, căci, Mario – vocea-i tremura de emoţie şi patimă –, aş fi murit dacă n-aş fi putut trăi lângă tine.

— Nici eu n-aş fi ţinut la viaţă, răspunse Maria, dacă nu te-aş fi avut pe tine… Dar propunerea nu ţi-o pot primi. Să fug cu tine, să-mi las bărbatul pe furiş?… Nu, nu! Toată lumea mi-ar zice femeie necredincioasă şi nevrednică.

Reinchard scrâşni din dinţi.

— Vasăzică să continue lucrurile tot aşa, să păstrăm mereu o mască înaintea lui? Lasă, poate vor mai fi şi alte mijloace.

Maria împinse de la sine pe Reinchard.

— Ce vrei să faci? exclamă. Te conjur, numai la crimă să nu te gândeşti.

— Nu mă gândesc la nimic, zise Reinchard scurt.

Se întoarse să plece.

Femeia călăului turnase cafeaua într-o cană curată şi o aşeză pe o tavă.

Tocmai voia să plece cu dejunul, când îşi aduse aminte că trebuia să ducă bărbatului ei şi ţigări.

— Mă întorc îndată, zise lui Reinchard şi ieşi din bucătărie.

Abia rămase ajutorul călăului singur şi scoase din buzunar o sticluţă.

Cuprinsul ei era un lichid gălbui cu o spumă uşoară deasupra.

Faţa lui Reinchard era palidă ca moartea.

Mâna în care ţinea sticluţa îi tremura.

— Trebuie să fie! izbucni el cu o privire sălbatică spre cana cu cafea. Nu mai pot trăi aşa. Ori eu, ori el!

Într-o clipă lăsă câteva picături din fluid în cafea.

Cafeaua nu-şi schimbă deloc culoarea.

Reinchard puse sticluţa îndărăt în buzunar.

— N-o să mă dea de gol niciodată, murmură el, căci această otravă – *curare* îi zice, dacă nu mă înşel – omoară încet, încet de tot, dar sigur. Ce mulţumit sunt astăzi nenorocitului condamnat din Braunschweig, care mi-a dat, în închisoare, sticluţa asta, pentru că l-am tratat cu blândeţe. „Ţine sticla asta”, mi-a zis, „poate vei avea şi tu vreun duşman de care să te cotoroseşti odată.” Acum am un duşman: călăul.

Maria intră.

Luă tava cu cafea şi ieşind şopti lui Reinchard.

— Nu-ţi pierde curajul, Reinchard, cine ştie ce se mai poate întâmpla.

Apoi ieşi din bucătărie.

Reinchard ieşi după dânsa.

Un râs răguşit răsună în urma lor.

Ceva se mişcă îndărătul cuptorului uriaş.

Un omuleţ mititel, cu pieptul şi spatele ieşit ca două coşuri, se ridică şi hâţânându-se ca o maimuţă se dădu de pe cuptor în jos.

Era un ghebos roşcat cu faţa plină de pistrui.

În ochii mărunţei strălucea viclenia şi şiretlicul.

— A! aşa stă lucrul! murmură el frecându-şi mâinile slabe. Meştere Krantz, ai nevoie de doi ochi care să vegheze pentru tine. Băiatul ăsta care-ţi sărută şi-ţi îmbrăţişează nevasta, te-ar trimite bucuros pe lumea cealaltă. Dar Ralph ghebosul o să-i strice socotelile! Otrăvitorule! o să-ţi arăt eu să-mi mai zici mie maimuţă mică! O să vezi tu, când o să te ducem şi pe tine la buturugă – hi, hi, hi!… şi când meşterul Krantz o să-ţi taie şi ţie capul – hi, hi, hi!… – capul ăla iubit de femei… cu securea, jos!

Făcu un gest vesel din mână şi râdea cât putea.

Apoi, deodată sări afară din bucătărie şi fuga în grădină.

Nevasta călăului n-ajunsese încă la chioşc, când micul ghebos trecu ca fulgerul pe lângă ea şi se lovi cu putere de cana cu cafea.

Cafeaua se răsturnă.

— Eşti nebun, Ralph? strigă călăul, ori ai orbit de nu vezi ce-ţi stă în cale?

— Dobitocul! strigă Reinchard aruncând o privire furioasă spre ghebos.

Acesta părea dezolat.

— Ce păcat de cafea, zise el încet, ar fi priit bine meşterului.

În acelaşi timp aruncă o privire răutăcioasă spre Reinchard care fără voie tresări, zicându-şi:

— M-a pândit! m-a descoperit!

— Îţi soseşte o vizită, Iuliu, zise atunci femeia arătând spre drumul de ţară.

Într-adevăr o trăsură mică cu un cal se oprise înaintea casei.

— E Jonas Bruck, strigă Krantz şi alergă înaintea celui care intra.

Acesta era un om chel, foarte gârbovit.

Trăsurile feţei sale galbene şi uscate, trădau viclenie şi lipsă de orice milă.

Jonas Bruck trecea drept unul dintre cei mai primejdioşi cămătari din Berlin. Era negreşit un om foarte bogat şi a cărui bogăţie creştea mereu din an în an.

Meserie pe care s-o spună el n-avea.

Poliţia însă n-avusese niciodată ocazie să prindă pe Jonas Bruck asupra unei fapte nelegale, orişicât s-ar fi silit s-o facă.

Cămătarul se apropie şchiopătând de călău şi când ajunse lângă el îi întinse mâna.

— Slavă domnului că n-am făcut drumul degeaba. Ştii, iubitul meu domn că timpul e bun pentru un biet om de afaceri ca Jonas Bruck.

— Ei lasă, Jonas, răspunse Krantz, toată lumea ştie că eşti un om bogat.

— Bogat, bogat!… repetă Jonas ridicând mâinile spre cer; Dumnezeu îmi e martor că de-abia pot să trăiesc. Nici atâta n-am putut să câştig, ca să pot dobândi pentru mica mea Rosa, singurul meu copil, să-mi rămână sănătos, să pot dobândi pentru dânsa un bărbat bogat.

Ajunseseră până la chioşc.

Cămătarul, obosit, se lăsă să cadă pe un scaun.

Krantz se aşeză în faţa lui.

— Cam ghicesc de ce-ai venit la mine, începu călăul. Vrei să-mi ceri banii pe care mi i-ai împrumutat atunci când am cumpărat casa asta.

Jonas Bruck făcu semn că da.

— Cum zici, rosti el jucându-se cu firele din barba-i căruntă. De, vremurile sunt rele, bani puţini nu mai ştiu cum s-o scot la căpătâi… Acum trei ani te-am împrumutat…

— Da, îl întrerupse călăul, domnul inspector de poliţie Scharf, un protector de-al meu m-a recomandat dumitale.

— Domnul inspector poliţienesc Scharf e un om bun şi influent. „Jonas”, aşa mi-a zis atunci, „călăul Krantz are nevoie de bani; vrea să-şi cumpere o căscioară a lui”… Atunci eu n-am crâcnit deloc, am numărat banii pe masă; şi-acum o să faci şi dumneata cum am făcut eu atunci şi să-mi numeri banii cu cametele lor.

— Ei da, negreşit, dacă aş putea, răspunse călăul, dar n-am tocmai acum o sumă mai mare în casă.

Cămătarul clătină din cap cu neîncredere.

— Ia lasă, domnule Krantz, zise el silindu-se să râdă, că tot ai dumneata bani, dacă vrei să ai, şi zău că-mi trebuie foarte, nu ţi-i cer degeaba.

— Îţi jur, Jonas, răspunse călăul ridicându-se, buzunarele-mi sunt goale.

Şi pentru mai multă dovadă, îşi întoarse buzunarele pe dos.

Un obiect negru, nu prea mare căzu atunci la pământ.

Micul cocoşat care rămăsese la intrarea chioşcului şi ascultase conversaţia cu curiozitate sări atunci ca o pisică asupra micului obiect şi-l ridică.

Era un portofel de piele neagră.

Krantz se uită mirat la el.

Cum ajunsese acel portofel în haina lui şi ce cuprindea oare?

Îl deschise.

Dar abia aruncă o privire într-însul şi tresări uimit.

Scăpă portofelul pe masă.

Cinci bilete de câte o mie erau într-însul.

Cămătarul se uită lacom la bancnote. Degetele îi tremurau.

Trebuia să se stăpânească mult ca să nu pună mâna pe hârtiile preţioase.

— Ştiam eu că glumeşti, zise el zâmbind, cine are cinci mii de mărci, poate să-şi plătească datoriile.

— Dar nici nu ştiu cum a ajuns acest portofel în buzunarul meu, zise în sfârşit călăul uimit. Nu ştiu.

Deodată amuţi.

Îşi aduse aminte că omul cu masca îl făgăduise 5000 de mărci pentru execuţia Olgăi.

Criminalii îşi ţinuseră vorba, deşi execuţia nu se întâmplase.

Vasăzică nu era un vis întâmplarea din noaptea trecută.

Avea acum o dovadă pipăită în mâini. Dar acei bani îl îngrozeau.

Îi aruncă lui Jonas zicându-i:

— Iată, fii plătit cu ei.

Ovreiul apucă banii cu lăcomie. Cu degetele tremurătoare îi numără încă o dată, beat de mulţumire.

— Sunt bune, zise după câteva minute; trebuie să băgăm bine de seamă, pentru că de câtăva vreme circulă multe bancnote false.

Puse hârtiile în buzunar.

Apoi se ridică.

— Adio, domnule Krantz, zise întinzând mâna călăului, şi când vei mai avea nevoie de mine, ştii unde şed, pentru dumneata sunt totdeauna acasă.

Făcu câţiva paşi spre poartă.

Apoi iar se întoarse.

— Vrei să-mi faci un serviciu, domnule Krantz? îi zise.

— De se va putea, domnule Jonas Bruck.

— Am să călătoresc niţel prin pădurea de la Spandau… Ştiu că n-o să-i treacă nimănui prin gând să caute comori la un biet bătrân ca mine, dar totuşi sunt oameni răi. Te rog vino cu mine o bucată de loc prin pădure…

Călăul se învoi.

Zise să-i aducă pălăria şi bastonul şi apoi se urcă în trăsură lângă Jonas.

Peste un ceas pădurea de la Spandau era străbătută.

Călăul îşi luă rămas bun de la cămătar şi se întoarse pe jos prin pădure. Mergea adâncit în gânduri.

Se gândea la nevastă sa şi la ceea ce i se şoptise la ureche despre dânsa.

— Maria să-mi fie necredincioasă, murmură el, aş omorî-o dacă aş prinde-o vreodată; dar e o minciună, da o minciună.

Deodată Krantz se opri.

Ochii i se îndreptară spre un tufiş, de unde îi ajungea până la urechi un plâns slab, încet.

— Ce-i asta? exclamă. Parcă ar fi vocea unui copil.

Se îndreptă spre tufiş şi-l desfăcu cu braţele.

— Un copil! strigă el şi-l ridică de jos.

Era înfăşurat în nişte postav vechi, negru. Putea să fie de vreun an. La gât purta un lănţuşor de aur subţire, cu o monedă de argint.

Călăul strânse copilul la piept şi se grăbi cu el cât putu.

— Sărmană fiinţă, zise el, trebuie să fie o mamă crudă care te-a aruncat aici; dar te voi lua la mine şi voi face din tine un om cinstit.

Dar când trecu pragul casei, stătu un moment la îndoială şi se uită la copil.

— Sărmane copil, şopti el, în momentul acesta o pată se depune pe viaţa ta. Vii sub un acoperiş sigur, dar e casa Călăului din Berlin.

VI – Mască falsă

Perdelele albastre de mătase care atârnau peste patul contelui Marco Sternenburg se mişcară încet.

În acelaşi timp se auzi sunetul unui clopoţel de argint. Anton, cameristul contelui, alergă la patul stăpânului său care tocmai se

trezise din somn.

Câteva minute mai târziu contele şedea înfăşurat într-un halat de mătase la biroul său. Antonio îi servi pe o tavă de argint ciocolata pe care contele o sorbea cu deliciu rezemat a lene pe un fotoliu.

Contele Marco, proprietarul superbului palat în care ne găsim acum, era un om de vreo patruzeci şi cinzeci de ani. Nu s-ar fi putut preciza etatea exactă a impunătorului bărbat, căci faţa sa încadrată de o barbă brună, fruntea lui înaltă, nasul lui lung şi subţire îi dădeau expresia energică şi tânără, dar câteva cute şi zbârcituri pe frunte şi în jurul ochilor cam osteniţi trădau totuşi o vârstă mai înaintată.

După ce contele Marco termină citirea câtorva ziare, se adresă la feciorul său cu vorbele:

— Unde-s scrisorile, Antoane?

Servitorul îi întinse atunci pe o altă tavă câteva scrisori. Contele le deschise, una după alta, scrise pe unele dintre ele câteva notiţe şi, în sfârşit, se opri la o mică scrisoare pe hârtie roză.

Ochii săi străluciră de plăcere când deschise scrisoarea şi citi rândurile scrise de o mână gingaşă de femeie.

— Vine! exclamă el triumfător, vine. Antoane îmbracă-mă iute!

Pe când feciorul lui ajuta să se îmbrace, contele părea adâncit în gânduri. Deodată el se întoarse către servitor şi-i zise:

— Antoane, peste vreo câteva minute va veni o femeie tânără la portar să întrebe de mine, spune-i să-i dea cheia celeilalte scări ca să poată veni la mine neobservată.

— Foarte bine, domnule conte, replică Anton plecându-se şi reţinându-şi un zâmbet ce-i trecu peste toată faţa.

Contele observă.

— Zâmbeşti prietene, zise el; eşti pe semne prea binedispus. Sper că nu mă vei sili să fac uz de un oarecare document ce păstrez cu deosebită îngrijire.

Cameristul păli. El răspunse cu o voce schimbată, nesigură:

— Sunt dezolat, domnule conte, eu te-am nemulţumit, ştii totuşi că-ţi sunt devotat.

— Ştiu că eşti un păcătos, un hoţoman pe care l-am luat la mine când îl urmărea poliţia pentru falsificare.

— Aţi făcut un bine nemărginit, domnule conte.

Contele Marco surâse cu dispreţ.

— Am făcut bine… Tu, precum şi toţi oamenii mei, sunteţi în puterea mea. Pe toţi v-am cules de pe stradă în momentul când trebuia să intraţi în puşcărie. Şi pe toţi pot să vă duc acolo când voi vrea.

El îşi aprinse o ţigară şi bucurându-se de confuzia lui Anton, adăugă:

— Cred că nimeni în Berlin n-are servitori mai credincioşi ca mine.

Anton părăsi odaia în tăcere. Ajuns în anticameră însă, strânse pumnii şi încleştă dinţii de necaz. Da, era în puterea unui om care ştia să stăpânească, să facă sclavi din oamenii săi, se simţea ca strâns de un laţ pe care stăpânul său n-avea decât să-l tragă şi era pierdut.

— E domnul conte acasă?

O voce cam pe nas, care rosti aceste cuvinte, smulse pe camerist din negrele lui gânduri; înaintea lui era un om mic, rău îmbrăcat, care arunca prin ochelari priviri şirete.

— Ah, dumneata eşti, domnule Jonas Bruck, exclamă Anton şi salută pe bătrân plecându-se curtenitor. Aşteaptă un moment să te anunţ domnului conte.

— Dar mai iute, te rog, căci n-am vreme de pierdut aşteptând degeaba prin anticamere. Domnul conte mi-a scris o scrisoare, chemându-mă pentru o afacere importantă.

— Da, da, ai dreptate zise contele Marco care apăru tocmai atunci pe prag şi auzise ultimele cuvinte ale bătrânului. Poftim înăuntru!

Jonas urmă pe conte în cabinetul său.

— M-ai chemat, domnule conte, care e porunca domnule conte? întrebă cămătarul cu un ton linguşitor.

— La ce e bun Jonas Bruck dacă nu pentru bani, replică Marco. Am nevoie de parale, de multe parale.

Obrazul bătrânului se aprinse de lăcomie.

— Mulţi bani, hai? întrebă el nemaiputându-şi stăpâni veselia. Domnul conte vrea un capital mai mare. Sunt gata să-l servesc, dar cu o condiţie.

— Şi anume? întrebă contele Marco cu nerăbdare.

— Ca să-mi plăteşti, bineînţeles, cu dobândă.

— Peste o lună, ştii bine Jonas Bruck că niciodată nu împrumut pe mai multă vreme.

Cămătarul dădu din cap.

— Nu e asta condiţia ce vreau să-ţi pun, exclamă el, aş împrumuta domnului conte şi pentru un an, dacă vrea, dar vreau să-mi plătească în aur, aur curat, nou, care n-a mai fost în mâinile altora.

Figura bătrânului avea o expresie de lăcomie şi nerăbdare, ochii îi erau deschişi, gura căscată, tot corpul îl tremura de agitaţie.

Contele îl privi râzând.

— Ştiu, Jonas Bruck, zise el. Îţi place aurul, îl iubeşti cu înfocare, aşa cum bunăoară altul ar fi iubit o femeie frumoasă.

— De ce să ascund, replică cămătarul, da, iubesc aurul. Şi cu cât am mai mult, îl iubesc şi-i doresc mai mult, sunt om bătrân. Singurul meu copil, Rosa, e tânără, vrea să trăiască în societate. Într-o zi o să mă părăsească şi atunci o să rămân singur pe lume; dar n-am să fiu singur, căci o să merg la căsuţa mea de bani şi o să mă bucur şi o să mă desfăt privind bănişorii mei, aurul meu iubit, care-mi poate procura când vreau putere şi stimă.

Agitaţia ovreiului era la culme. Contele luă o hârtie, scrise şi iscăli.

— Asta e suma de care am nevoie mâine, zise el dând cămătarului poliţa.

Jonas Bruck aruncă o privire repede.

— Dumnezeul meu, strigă el, de unde să scot până mâine o sută douăzeci de mii de mărci? Nu pot să-i aduc deodată. E imposibil, domnule conte.

— Bine, atunci dă-mi înapoi poliţa.

Marco întinse mâna să ia poliţa, dar cămătarul o vârî iute în buzunar.

— Ce vrei, oftă el, ştii că Jonas Bruck face ce poate; mâine-seară aduc o sută douăzeci de mii de franci, dar peste patru săptămâni să mi-i dai în aur curat, frumos, sunător, neatins de nimeni.

Bătrânul salută şi plecă frecându-şi mâinile de bucurie.

Contele îl privi cu dispreţ.

— Amorul lui pentru bani e o nebunie, o pasiune bolnavă, pentru care cred că şi-ar sacrifica viaţa unicului său copil. Pentru mine pasiunea asta e de mare folos. Cămătarul îmi procură orice sumă vreau în bani cumsecade şi capătă în schimb după patru săptămâni… aurul de la fabrica Contelui de aur. Zgârcenia lui, nebunia lui îl face să ascundă banii în fundul pivniţei sale, nimeni nu vede banii şi aşa suntem siguri că nu ne prinde, în timp ce smintitul, ha, ha, ha, are o

jucărie cam scumpă.

Contele fu întrerupt în monologul lui prin trei bătăi la un perete.

— Ah! e ea, şopti el, îmi aduce cartea ce caut în zadar de atâta vreme, care-mi va destăinui toate secretele din Berlin. Atunci sunt sigur, atunci nu-mi va fi frică de nimic, chiar de m-ar prinde, secretele acestei cărţi îmi vor da o putere nemărginită.

Loviturile în perete se repetară. Marco apăsă pe un buton ascuns şi deodată o uşă invizibilă se deschise. Dintr-o mică odăiţă apăru o fată care cu o salutare amabilă sări în braţele contelui.

— Ai venit în fine, Hedwiga! strigă Marco ajutând-o să-şi scoată mantia. Cu câtă nerăbdare, cu ce dor te-am aşteptat!...

Privirile îi alunecară peste tot corpul drăgălaşei fete şi se opriră la un pachet pe care fata îl ţinea în mâini.

— Tu eşti de vină, Marco, replică fata, că te-am lăsat să aştepţi, îţi făgăduisem să nu vin fără cartea pe care mi-o ceri de atâta vreme.

— Ai adus-o? întrebă contele iute.

Hedwiga cu un zâmbet graţios îi întinse cartea.

— Iat-o! ce om nerăbdător mai eşti, zise ea, dar te rog umblă cu băgare de seamă cu cartea asta ca să nu ştie tătuţu, căci ar fi foc, ţine la cartea asta ca la ochii din cap şi nu lasă pe nimeni să se apropie de locul unde e păstrată. Şi ştii, inspectorul Scharf, scumpul meu tată, e sever… dar nici nu mă mai asculţi, Marco!

Contele se întoarse şi, desfăşurând hârtia în care era învelit pachetul, scoase o exclamaţie de triumf la vederea cărţii mult dorite.

Cu mâinile tremurânde de emoţie el o deschide.

Cartea era groasă, paginile îndesate de scrieri diferite; se putea vedea după scris că era opera a mai multor persoane.

Pe prima pagină era inscripţia *„Registrul secret al poliţiei”*.

Acum era în mâinile lui cartea cea mult dorita, era a sa, trebuia să fie a sa cu orice preţ, cel puţin atâta vreme până ar copia-o întreagă.

Ce nu făcuse el spre a ajunge în posesia acestui nepreţuit document!...

De când aflase, din întâmplare, de existenţa unor asemenea documente în poliţie, fu cuprins de un dor neînfrânat de a le dobândi.

După numeroase osteneli şi cheltuieli putu afla în sfârşit că cartea secretă se afla în mână unuia dintre cei mai însemnaţi criminalişti ai poliţiei, la inspectorul Scharf.

Planul contelui fusese bine cumpănit.

Era uşor pentru dânsul să facă cunoştinţa frumoasei Hedwiga şi să-i cucerească amorul ei, fără ca părinţii să ştie nimic.

Hedwiga îl iubea cu tot devotamentul unei inimi naive; ea ascunsese părinţilor săi această pasiune după îndemnul contelui care îi făgăduise că o cere în curând în căsătorie.

Fermecată de asigurările contelui, inocenta copilă se încrezu într-însul şi fără ezitare, aştepta cu dor zilele de întâlnire cu dânsul.

Şi, totuşi, când se despărţea de dânsul, ea era cuprinsă de o mâhnire nemărginită, de o nelinişte ciudată, capul o durea ca şi când ar fi avut lungi şi grele visuri.

În zadar cugeta şi se întreba ce putere misterioasă avea acest om asupra ei, că de câte ori îl privea, nu-şi mai putea întoarce ochii de la dânsul, nu mai avea nici voinţă, nici reflecţie proprie.

Nevinovata copilă atribuia această influenţă supranaturală farmecelor iubirii.

Astfel îi adusese Hedwiga acea carte a cărei importanţă o cunoştea destul de bine.

Nu spusese oare tatăl ei odată că „această carte face mai mult decât milioane de franci şi dacă s-ar pierde nu mi-ar mai rămâne decât să-mi trag un glonţ în cap şi să-mi zbor creierii”.

Totuşi contele Marco ştiu să înduplece pe Hedwiga să-i aducă numita carte.

— Dar, nu e aşa, Marco, zise fata, că n-ai să ţii cartea mai mult decât ai zis? Când voi pleca o iau îndărăt.

— Abia ai venit, drăguţo, răspunse contele şi o aşeză pe divan, stai să vorbim puţin, vremea trece în tot cazul destul de iute.

El se aşeză lângă dânsa şi o cuprinse în braţe; Hedwiga se alipi de el şi-i întoarse toate dezmierdările cu focul adevăratei iubiri.

— Când va veni vremea, spuse Hedwiga oftând, să nu mă mai despart de tine, să nu mai vin pe ascuns la tine?

El o sărută pentru aceste vorbe iubitoare.

Hedwiga continuă cu vioiciune:

— Şi eu, Marco, mă tem ades pentru tine.

— Scumpa mea, ce te nelinişteşte în privinţa mea?

— Nu râde, Marco, dar servitorii tăi îmi sunt nesuferiţi; mi se pare că toată supunerea şi devotamentul lor e numai făţărnicie, că te urăsc

şi că ţi-ar face rău…

Marco admiră în tăcere perspicacitatea tinerei fete, dar îi răspunse:

— Fii pe pace, copila mea, toţi oamenii mei îmi sunt devotaţi şi la urma urmelor ce rău poate să-mi facă un servitor?

— Nu mai spune asta, replică Hedwiga, ca fată de inspector ştiu bine că toate crimele ajung la cunoştinţa poliţiei prin servitori.

Contele tresări, apoi râse tare.

— Crime, aşadar mă crezi un criminal care se teme de denunţare?

Hedwiga începu şi ea a râde.

— Da, eşti un mare criminal, zise ea glumind, căci ce m-ai pus să fac?… N-a trebuit pentru tine să deschid cu o cheie falsă sertarul biroului tatălui meu ca să fur această carte? Ah! bine zici, trebuie să plec deja.

— Deja?

— Sunt aici neliniştită, să nu vină tatăl meu îndărăt şi să constate lipsa cărţii… Nu ştiu ce i-aş spune dacă m-ar întreba.

— De aceea e mai bine să evit un astfel de interogatoriu, zise contele cu un ton deosibit, Hedwiga… e vorba de o decizie mare de care depinde fericirea noastră… rămâi la mine!

— Ce vrei să zici, Marco?

Contele o privi cum priveşte vânătorul prada când o ţinteşte.

— Ce vreau să zic? Vreau să zic să nu mai mergi acasă la tata, ci să rămâi cu mine, azi, mâine, totdeauna. Să fii nevasta mea, scumpa iubita nevastă.

Hedwiga sări în sus, obrajii îl ardeau de ruşine.

— Ah! nu, nu vreau să devin amanta ta, pe care ai dispreţui-o apoi.

— Îţi jur!…

— Nu, nu, lasă-mă să plec, Marco, te rog, o să mă aştepte acasă.

— Hedwiga, dacă pleci acum, totul e sfârşit… tatăl tău sau eu, alege între noi!…

— Marco, nu vei voi să-ţi jertfesc onoarea: dacă rămân numai o noapte la tine, sunt dezonorată. Ah! bunul meu tată, scumpa mea mamă, li s-ar sfâşia inima de le-aş face astfel de ruşine.

Lacrimile-i curgeau şiroaie.

Pe oricine l-ar fi mişcat durerea fetei.

Contele însă îşi urmărea scopul.

— Du-te deci, nu ne mai vedem niciodată.

Mecaniceşte apucă Hedwiga mantia şi pălăria… nici nu mai ştia ce făcea.

— Dă-mi cartea, zise ea încet.

Contele tresări.

— Cartea rămâne aici, o ţin ca amanet ca să fiu sigur că mai vii.

— Te rog, Marco, nu mă nenoroci; trebuie să duc cartea acasă ca să nu afle tata nimic.

— Şi dacă te rog să mi-o mai laşi câteva zile?

— Nu pot, răspunse Hedwiga cu durere.

Contele o privi cu ochii fulgerători.

— Hedwiga, îmi trebuie cartea, îţi spun! Cere-mi ce vrei, dar lasă-mi cartea.

— Să nenorocesc pe tatăl meu? Nu, nu, dă-mi cartea să mă duc!

Contele respiră greu.

Pe faţa sa se zugrăvi o decizie misterioasă.

— Fie, zise el, fie, dă-mi mâna de plecare, Hedwiga.

— Marco, nu e aşa, mă iubeşti, nu eşti supărat; nu pot să cred că voiai să faci din mine amanta ta; era o probă a iubirii mele, nu e aşa?

— De te mai iubesc, scumpa mea Hedwiga, priveşte-mă în ochi şi citeşte într-înşii.

Ea ridică spre el ochii ei albaştri, privirile lui se întâlniră cu ale ei.

Hedwiga nu mai putu privi în altă parte, trebui să sufere privirile lui cu toate că se simţea cutremurându-se sub ochii lui de demon.

Contele apucase mâinile fetei şi o atrase încet până la pat.

Picături mari de sudoare îi apărură pe frunte şi-i alunecară pe obraji, îi trebuia desigur o voinţă extremă pentru a adormi pe Hedwiga într-un somn hipnotic.

— Dormi… murmură el, vreau să dormi!

Încet pleoapele tinerei fete se închiseră, pieptul se ridica agitat.

Hedwiga se găsea sub puterea hipnozei, un somn de plumb apăsa peste creierul ei.

Fără multă greutate, contele o ridică şi o puse pe divan.

— Ce frumoasă e! exclamă el, făcând un pas înapoi.

Adormita prezenta un tablou vrednic de a fi zugrăvit de un pictor mare.

Pe obrajii ei strălucea o roşeaţă slabă care armoniza cu culoarea castanie a părului, buzele, puţin întredeschise, lăsau să se vadă un şir

de mărgăritare.

Haina ei strânsă scotea în relief formele fine ale corpului ei virginal.

Contele Marco nu putu rezista ispitei, el se plecă şi depuse sărutări înfocate pe buzele Hedwigăi.

Un oftat lung ieşi din pieptul tinerei fete.

— Visează, murmură contele. E periculos, căci ar putea să se deştepte. Trebuie să previn aceasta, căci e vorba de-a face un pas înainte. Puterea hipnozei e mare. Voi da acum adormitei o înţepeneală de cadavru.

Încet el plimbă mâinile pe corpul fetei, care la atingerea lor deveni ţeapăn şi rece.

Contele trebui să facă o mare sforţare pentru a pune în executare hotărârea sa, căci mâinile începură să-i tremure şi gemu de câteva ori; în sfârşit, el păru mulţumit de rezultatul lucrului său, Hedwiga nu se mai mişca.

Respiraţia i se întrerupse, roşeaţa obrajilor dispăruse, ea prezenta tabloul morţii.

— Aşa va dormi ea până ce voinţa mea o va rechema la viaţă.

El rosti aceste vorbe cu un triumf sălbatic. În acelaşi timp el luă un covor persan de pe un fotoliu şi acoperi pe adormita astfel că nimeni n-o putea vedea. Apăsă apoi pe butonul unei sonerii electrice.

Anton intră.

— Cheamă-mi pe William.

— Iertare, domnule conte, domnul William, după sfatul medicului nu va putea părăsi odaia. Vechea sa boală iar a izbucnit noaptea asta.

— Orişicum fă cum ţi-am zis.

— Bine, domnule conte.

Anton părăsi odaia.

Marco deschise cartea cea preţioasă şi răsfoi într-însa.

— William să o copieze, îşi zise contele, ştiu că nu mai are de trăit decât două-trei săptămâni, de aceea e singurul om pe care-l voi lăsa să citească cartea asta. Să lucreze la copierea ei zi şi noapte, ce treabă mare dacă o muri cu opt zile înainte sau mai târziu!...

Uşa se deschise. Un om înalt şi slab, îmbrăcat în haine negre intră. Era William, secretarul contelui.

Era încă tânăr, dar avea fizionomia unul bătrân. Oftica-i ruinase

corpul; el era condamnat să moară în câteva săptămâni.

Şi el venise în casa contelui în împrejurări ciudate. Moştenise de la părinţii săi o avere enormă pe care o risipise însă cu jocul şi cu femeile. Când fu ruinat complet se văzură primele simptome ale acelei boli teribile care-l săpa încet.

Poliţele false pe care le făcuse într-un moment de disperare, erau deja în circulaţie – ziua scadenţei se apropia – închisoarea, dezonoarea veşnică îl aşteptau.

El fu cuprins de disperare. Într-o seară caldă de vară se duse la malul Spreei şi vru să se arunce în valuri. Dar… în ultimul moment o mână de fier îl smuci îndărăt.

Era contele Marco El îl luă pe nenorocit cu sine, îl puse să-i povestească biografia lui şi îl invită apoi a intra în serviciile sale.

Astfel William intrase în casa contelui. El era singurul om în care Marco mai avea oarecare încredere, căci William era totdeauna tăcut, rezervat, un om nenorocit şi abătut. Niciodată nu ieşea din casă, nu vorbea cu servitorii, ştia că viaţa îi e de cea mai scurtă durată.

— Şi ce interes, îşi zicea contele, ar putea să aibă acest nenorocit de a mă înşela sau de a-mi face rău?

El îi vorbi cu blândeţe.

— William, iar eşti bolnav? îl întrebă el.

— Am tuşit puţin sânge, răspunse ofticosul, dar nu cred că e ceva grav. Chiar mă simt acum mai bine ca mai înainte.

— Bine. Ştii că poţi să ai în casa mea toate îngrijirile trebuincioase. Te simţi destul de tare să copiezi cât se poate de iute cartea asta?

— Sper că dacă lucrez neîncetat, ţi-o dau gata în zece zile.

— Bine. Dacă în zece zile îmi dai cartea asta, astfel ca să nu se poată deosebi copia de original, te voi răsplăti foarte bine.

— Atunci poate voi fi în stare să mă duc la ţară cum m-a sfătuit doctorul, poate tot mai trăiesc.

Bolnavul rosti aceste vorbe cu ochii strălucitori; contele Marco se uită surprins la dânsul; n-ar fi crezut că omul acesta tot mai ţine la viaţă.

— Vei trăi, aerul de la ţară te va însănătoşi, William, mai fă-mi treaba asta şi atunci nu vei mai avea altă grijă decât sănătatea.

Ofticosul părăsi odaia cu cartea sub braţ înclinându-se.

Contele Marco se ridică.

— Şi acum să văd ce face copilul mutei. Ziarele de azi anunţă răpirea unui copil care se isprăvi cu fuga criminalului pe acoperişuri. Ăsta trebuie să fi fost omul meu.

La sunetul clopoţelului, Anton intră.

— Vreau să nu mă deranjeze nimeni în odaie dacă nu-l voi chema eu.

Anton dispăru.

Contele trase zăvorul şi se apropie de divanul pe care Hedwiga era întinsă. Încă o dată contele se convinse că somnul hipnotic al tinerei fete e perfect.

Mâna sa apucă apoi un cordon de mătase care atârna de tavan. Toţi ar fi crezut că cordonul acela pune în mişcare vreun clopoţel; el servea însă cu totul la alt scop. Coatele trase de trei ori şi încet divanul împreună cu fata adormită se coborî sub pardoseală.

Contele pusese în mişcare un ascensor care punea în comunicaţie pivniţa cu odăile de sus.

Un zgomot surd se auzi de jos. Era un semn că divanul cu frumoasa sa povară erau jos. Imediat pardoseala odăii se închise, contele puse un fotoliu pe locul unde stătuse mai înainte divanul şi dispăru orice urmă a scenei petrecute în odaie cu câteva minute mai înainte.

Acum contele apăsă pe un buton ascuns în perete; un dulap invizibil se deschise şi în scobitura peretelui se puteau vedea felurite haine, pălării, mantale, arme, încălţăminte; totul semăna cu o garderobă de teatru.

Atârnau acolo costumele cele mai elegante, uniformele militare ale multor naţiuni, haine de marinari, redingota brodată cu aur a căpitanului, alături de bluza albastră şi pantalonul jerpelit al lucrătorului.

Contele îşi scoase iute halatul, îşi puse o pereche de pantaloni zdrenţuiţi, o bluză albastră şi-şi apăsă pe cap o pălărie cu borduri late. El se uită în oglindă şi se arătă mulţumit cu metamorfoza sa. Mai luă un cuţit lat şi tăios pe care-l ascunse sub bluză şi ieşi prin uşa ascunsă prin care intrase Hedwiga. Când trecu prin faţa portarului acesta scoase capul prin fereastra odăii sale şi strigă:

— Hei, omule, pe unde ai venit aici?

Pseudo-lucrătorul scoase din luleaua sa nori de fum şi se strecură din casă fără a da niciun răspuns portarului.

VII – Lacul dracului

În dimineaţa care urmă după această noapte îngheţă pentru întâia oară, iarna îşi anunţa sosirea.

În pădurea de la Spandau, unde e ea mai deasă şi pe unde aproape niciodată nu rătăceşte vreun picior de călător, pentru că acea parte a pădurii e plină de bălţi, erau în acea dimineaţă doi oameni, unul mai tânăr şi altul mai bătrân.

Amândoi aveau îmbrăcăminte vânătorească.

Amândoi aveau pe umeri câte o puşcă cu două ţevi.

Era pădurarul Frideric şi fiul său Wilhelm, care, cu toată vremea rea stăteau aici la pândă de mai multe ceasuri.

— Tată, zise tânărul şi luându-şi puşca se sprijini pe dânsa, ne-am jertfit în zadar somnul. Se vede că ne-au zăpăcit hoţii de vânat.

— Da, Wilhelm, răspunse bătrânul; socotesc c-am face mai bine să plecăm către casă.

Am zis „bătrânul” ca să-l deosebim de fiul său, un tânăr zvelt de vreo 23 de ani.

Dar în realitate pădurarul nu părea nicidecum bătrân.

Nu era încă de 50 de ani.

Barba-i lungă abia era presărată ici şi colo cu câte un fir alb.

Tatăl şi fiul îşi părăsiră posturile şi porniră prin pădure.

Din când în când trăgeau câte o înghiţitură dintr-o sticlă.

Vorbeau de altfel nu ca un tată cu fiul său, ci mai mult ca doi tovarăşi.

Şi într-adevăr tovarăşi şi erau.

Frideric îşi pierduse soţia de timpuriu.

După o căsnicie fericită, dar scurtă, sărmana femeie murise născând pe Wilhelm.

Atunci pădurarul devenise mizantrop; trăia singur ca un pusnic; singura bucurie în viaţă îi era de acum copilul, pe care când a fost mic l-a dat la doică, în urmă însă l-a luat lângă sine, crescându-l singur.

Când Wilhelm se făcu mare, el câştigă cu desăvârşire inima tatălui său prin dispoziţiile sale fireşti care erau întocmai aşa cum le dorise acesta.

— Băiete, zise Frideric pe când mergeau împreună peste mlaştinile

îngheţate, când mă gândesc că poate odată vei face şi tu o prostie şi te vei înamora, şi vei aduce o femeie tânără în casă, parcă nu-mi vine la socoteală deloc.

Wilhelm râse.

— Tată, prostia asta n-o să o fac în curând. Zău, la ce aş aduce oare în casa noastră o femeie care ne-ar putea tulbura viaţa noastră frumoasă şi liberă şi care poate nici n-ar fi în stare să priceapă frumuseţea vieţii din pădure.

— Şi care poate ne-ar despărţi, murmură pădurarul, ne-ar strica prietenia, căci de la o femeie trebuie să te aştepţi la orice!

— Aşa cred şi eu, tată. Şi de ce să mă gândesc măcar la însurătoare? Bătrâna noastră Marta ne îngrijeşte cu economie aşa cum mai bine nici n-am putea dori. O femeie tânără n-ar putea să ne aducă decât zăpăceală în casă.

Tatăl şi fiul mergeau voiniceşte unul lângă altul.

Partea pădurii de la Spandau în care erau acum, era neospitalieră cu desăvârşire.

Ajunseseră în apropierea lacului căruia toată lumea îl zicea lacul dracului.

Apa acestui lac era acum acoperită cu mucegai şi bălării.

— Câţi oameni s-au înecat aici! zise pădurarul arătând spre lac. Unii s-au aruncat de bunăvoie într-însul; dar s-a întâmplat că venea câte un călător pe-aici noaptea, greşea calea, dădea în mlaştină şi.. Adio! Sunt oameni care pentru toate bogăţiile din lume nu s-ar apropia noaptea de lacul dracului.

— Mie puţin mi-ar păsa, zise Wilhelm dând din umeri.

Dar deodată se întrerupse.

Întinse urechea şi ascultă.

— N-ai auzit ceva, tată?

— Nu, ce? zise pădurarul mirat.

Dar şi el tresări numaidecât.

— Aşteaptă, mi se pare că totuşi…

— Da, e un strigăt de ajutor.

— Un strigăt de femeie.

— Ce grozav ţipă acum!

— Strigătul vine din baltă.

— Da, trebuie că se scufundă.

— Repede, Wilhelm, să sărim într-ajutor!

Încă o dată răsună strigătul în aer, apoi se făcu tăcere.

Cei doi vânători se repeziră spre lac.

Ajunşi la marginea mlaştinii după care urma lacul dracului, se opriră.

— Ah! Doamne! strigă Frideric, uite colo…

Wilhelm se uită în partea pe care i-o arăta tatăl său.

Ceea ce văzu, făcu să-i îngheţe sângele în vene.

La vreo zece paşi de la dânşii, se vedea, până în brâu, scufundat în mlaştină corpul unei tinere fete.

Nenorocita trebuie că se scufundase acolo pe întuneric.

În fiecare secundă ea se scufunda tot mai adânc.

Puterile corporale şi morale ale fetei, care se lupta aici cu moartea, erau secate; ochii îi rămăseseră ficşi, cu privirea sticloasă.

Niciun muşchi al feţei nu i se mai mişca.

Şi lucru curios?

Umerii şi braţele acestei femei erau goale.

Numai părul blond şi bogat îi ascundea formele ca o mantie.

Pădurarul şi fiul său nu stătură mult la gânduri.

Era ceva îndrăzneţ ce aveau de gând să facă.

Wilhelm se aruncă la pământ, ca, târându-se pe mâini şi picioare, să ajungă la femeia care se scufunda.

Dar tatăl său îl opri.

— Stai, îi zise. Tu ai o viaţă mai tânără de pierdut decât mine.

Scoase din traista sa de vânător mai mulţi metri de şnur de piele.

Un capăt al şnurului şi-l legă de brâu, iar celălalt îl dădu fiului său în mână.

— Aşa, şi-acum cu Dumnezeu!

Pe patru labe se târî spre mlaştină, dar repede, fără a se apăsa prea mult în niciun loc, căci altfel s-ar fi scufundat desigur. Se apropia tot mai mult de nenorocita ai cărei umeri plini erau deja atinşi de verdeaţa scârboasă a mlaştinii.

Acum o prinse de mâini.

Îşi încolăci braţele după gâtul ei.

— Trage, Wilhelm, cât poţi, strigă apoi.

Tânărul îşi încordă toate puterile.

Trase de şnurul de piele încât îi intră adânc în carne.

Nu se uita la durere.

Cu mare fericire văzu că corpul tinerei fete se pleacă, apoi iese încetul cu încetul din mlaştină.

Încă o sforţare şi era scăpată.

Trase din toate puterile.

Deodată o ruptură cu un pocnet scurt se auzi.

Brâul pădurarului, de care era legat şnurul de piele se rupsese.

— Drace, ce e asta? exclamă Frideric, acum ne scufundăm.

Wilhelm nu mai ştia ce facă.

Instinctiv însă întinse puşca tatălui său.

Bătrânul înţelese ce voia fiul său.

Ţinând cu un braţ pe nenorocita acum scăpată, cu cealaltă mână apucă patul puştii…

Peste câteva momente se găsi cu fata răpită din ghearele morţii pe pământ solid.

Fata se uită primprejur cu o privire sălbatică.

Wilhelm se grăbi să-i toarne pe gât câteva picături de rachiu.

Abia atunci parcă se dezlegă niţel limba nenorocitei.

Dar ceea ce vorbea, n-avea aerul de a fi rostit de o fiinţă cu minţile întregi.

— Nu mă omorâţi, zicea nenorocita, şi le cuprindea la amândoi cu spaimă gâtul. Luaţi de aici securea, duceţi-o… Călăule, eşti aici?!… Staţi, nu mă lăsaţi… Uite cad… mă scufund… Tată! tată!… Uite ucigaşii!… nu mă lasă!… N-am trădat pe nimeni…

— Ciudat! murmură pădurarul. Ce întâmplare se ascunde oare sub aceste vorbe?… Căci trebuie să aibă vreo legătură cu adevărul.

Pădurarul şi fiul său formară repede din puştile lor un pat cu nişte crengi.

Siliră pe nenorocită să se aşeze pe această targă improvizată…

Peste un ceas Olga, – căci ea era, – zăcea într-un pat curat în casa pădurarului.

Bătrâna Marta era lângă patul ei şi din când în când îi da să bea ceai fierbinte.

Când văzu că pieptul tinerei femei se ridica şi cobora din ce în ce mai regulat, bătrâna se apropie de o masă care era în mijlocul odăii.

O pereche de cărţi era pe această masă.

Bătrâna amestecă cărţile îngălbenite cu mâinile tremurătoare,

murmurând:

— Să văd ce o fi însemnând venirea fără veste a acestei străine în casă… Aduce cu ea bine sau rău? Să vedem, să vedem…

Întinse cărţile în patru rânduri pe masă.

— Cărţile nu mint, îşi zise.

Dar abia aruncă o privire asupra rândurilor aşezate, îngălbeni şi se dădu îndărăt cu mâinile împreunate.

Apoi îşi ascunse faţa în mâini şi exclamă cu glas tânguitor.

— Grozav! Sânge şi iar sânge! Între doi tineri luptă de moarte pentru femeia asta!… Cărţile nu mint, n-au minţit niciodată.

. . . . . .

De opt zile era acum Olga în casa pădurarului.

Constituţia puternică a fetei biruise repede toate spaimele şi sforţările.

Aerul de pădure ajută şi el şi, în curând, Olga putu să pună mâna şi ea la economia casei, care într-adevăr avea nevoie de multe îndreptări.

Bătrâna Marta făcuse ce-i stătuse prin putinţă; curăţenia şi ordinea n-aveau niciun cusur în căscioară, nici în bucătărie sau în pivniţă nu lipsise încă ceva.

Dar totuşi parcă tot lipsea ceva.

De, unde nu e o femeie tânără în casă, parcă-i lipseşte sufletul.

Bătrânul pădurar şi fiul său se simţiră deodată parcă mai bine îngrijiţi.

Era un farmec nou, ce parcă nu-l mai simţiseră.

Numai în amintirea bătrânului înviau aduceri aminte…

Nu trecură multe zile şi amândoi vânătorii fură cuprinşi de o mare simpatie şi admiraţie pentru fata pe care întâmplarea le-o adusese în casă.

Despre această întâmplare însă nu prea vorbiseră prea multe cu Olga.

Declaraţia fetei că fugise din casa părintească pentru că o primejdie o ameninţa într-însa, le fu de ajuns.

Nu mai întrebară nimic altceva.

Olga însă ar fi voit bucuros să adreseze o întrebare salvatorilor ei…

— Ce se făcuse copilul pe care ea îl salvase din casa cantonierului?

Căci îşi aducea aminte bine că, pe când fugea prin pădure cu copilul în braţe, zărise deodată nişte lumini prin pădure.

Atunci lăsă copilul lângă un tufiş şi ea se târî, abia mai putând umbla spre oamenii care credea că trebuia ca să fie prin apropiere.

Nenorocita însă se înşelase.

Luminile care socotea ea că trebuiau să vină de la nişte felinare purtate de oameni, erau luminile care jucau deasupra mlaştinilor lacului dracului.

Nu făcu decât câţiva paşi.

Deodată nu mai putu înainta.

Simţea că se scufundă.

Şi acolo rămase până în momentul în care pădurarii sosiră, mânaţi de întâmplare şi o scăpară.

— Ce se făcuse însă copilul?

Această întrebare Olga şi-o punea adesea.

Mereu îl era pe buze.

Dar se îndoia s-o adreseze celor doi oameni.

Nu puteau ei oare să bănuiască atunci că copilul era chiar al ei, al Olgăi?

Şi n-ar fi putut suporta gândul ca pădurarul sau fiul lui s-o bănuiască măcar un moment.

Şi, mai ales, n-ar mai fi putut atunci să stea de vorbă prieteneşte cu Wilhelm.

Şi prinsese o mare simpatie de dânsul. Firea lui întreagă, nestricată, fiinţa-i deschisă şi veselă, câştigară repede inima Olgăi.

Ea stătea bucuros de vorbă cu Wilhelm şi el căuta orice ocazie ca să poată schimba în linişte câteva vorbe cu tânăra fată.

Şi nu era tocmai uşor să găsească pe Olga singură.

Se părea, într-adevăr, că bătrânul pădurar îşi pusese în gând să supraveghere orice pas al fetii.

Oriunde se afla Olga, venea şi tatăl lui Wilhelm mai totdeauna.

Dar bătrânul ştia să-şi facă conversaţia atât de interesantă, încât tânăra fată îl vedea totdeauna cu bucurie.

Iar când era şi tatăl şi fiul cu Olga, de obicei îşi făcea de lucru şi bătrâna Marta prin casă.

Ea însă se uita nemulţumită spre grup şi din când în când şoptea câte o vorbă.

— Hm, ciudat… şi bătrânul şi tânărul… i-a fermecat pe amândoi… numai de s-ar sfârşi cu bine… cărţile au profeţit mult rău.

Şi părea într-adevăr că cărţile Martei profeţiseră drept.

Într-o zi se întâmplă în casa pădurarului un accident, a căreia vină se înţelege, n-o purta nicidecum Olga.

Bătrânul pădurar curăţea o puşcă.

Deodată se descărcă în mâinile lui şi glonţul îi trecu prin braţ.

Nu era o rană gravă.

Cu toate astea îl ţinu în pat mai multe săptămâni.

În timpul acesta Wilhelm trebui să împlinească slujba tatălui său.

Ziua şi noaptea trebuia să fie în pădure.

Acasă, Olga îngrijea pe tatăl său.

Şi lucru curios, pădurarul care altădată n-ar fi suferit să stea în casă nici măcar rănit, acum nu părea deloc grăbit să se însănătoşească.

Îi plăcea să fie singur cu Olga, căci o simpatie adâncă îl atrăgea spre tânăra şi frumoasa fată.

Inima-i ce părea demult oţelită se aprinsese şi ardea în flăcări mari.

Omul puternic, care se putea lupta cu mulţi tineri, petrecea acum nopţi întregi fără somn şi se lupta cu el însuşi.

Se întreba: să-şi mărturisească sau nu iubirea Olgăi?

Observase dânsul că şi fiul său se simţea atras spre Olga.

Ba chiar i se părea că, atunci când se aflau numai ei doi singuri, erau mai intimi decât când se afla şi dânsul de faţă.

La acest gând chinurile geloziei începură să-l muncească.

Atât de mult îl cuprinsese pasiunea pentru Olga, încât chiar inima de părinte împietrea în el şi o singură gândire îl stăpânea: să poată numi pe Olga femeia lui.

Pe fiecare zi lua hotărârea să se încredinţeze de putinţa sau neputinţa acestui lucru.

Dar mereu amâna de pe o zi pe alta.

În acest timp Wilhelm, cu îndrăzneala tinereţii, ajunse mai repede la ţintă.

Într-o seară, mergând cu Olga alături pe o cărare a pădurii, o strânsese în braţe, la piept.

Tânăra fata nu se apărase.

O sărutare lungă le uni buzele la amândoi.

Din acel moment ei se socotiră ca şi logodiţi.

Hotărâră să profite de cel dintâi moment favorabil ca să-şi anunţe dragostea înaintea tatălui lui Wilhelm şi să-i ceară binecuvântarea.

Astfel trecură mai multe săptămâni.

Olga mulţumea lui Dumnezeu că o adusese în casa pădurarului.

Spera că un viitor fericit o aştepta aici.

Într-o dimineaţă însă Wilhelm intră în odaie cu faţa întunecată.

Frideric tocmai lua dejunul cu Olga.

Tânărul se adresă către tatăl său.

— Tată, aş fi vrut să te las să te mai cruţi, din pricina rănii, dar trebuie să-ţi vorbesc, căci nu mai pot suporta singur răspunderea: de mai multe nopţi nişte figuri suspecte se strecoară primprejurul casei noastre.

— Desigur hoţi de vânat, răspunse tatăl sorbind din cafea. Ştii băiete că totdeauna am dispreţuit pe aceşti oameni, pe-atât de mizerabili, pe cât de laşi.

— Nu ştiu dacă sunt hoţi de vânat sau nu, răspunse Wilhelm. Însă îmi vine mai degrabă să cred că nu sunt. Cine a mai auzit vreodată că hoţii de vânat să fie aşa de proşti să se arate pe lângă casa pădurarului în ajun de a comite vreo hoţie? Afară de asta ne-au lăsat şi un aviz.

— Un aviz?

— Da, în scris. Citeşte această hârtie.

Tânărul întinse tatălui său o hârtie îndoită în patru.

— Am găsit-o azi-dimineaţă în odaia mea, legată de o piatră; mi-au aruncat-o desigur pe fereastră seara, când deschisesem pentru aerisire.

Pădurarul luă hârtia şi o desfăcu.

Citi aceste cuvinte:

„Băgaţi de seamă! din lacul dracului v-a venit pierzania!”

— Totuşi sunt hoţi de vânat, zise pădurarul după ce se gândi puţin. Nu-ţi aduci aminte că am dat nu demult de urmele lor pe lângă lacul dracului? Dar ce ai, Olga? De ce-ai îngălbenit aşa?

Olga căzuse îndărăt pe scaunul ei.

O spaimă grozavă i se citea pe faţă.

— Nu m-aţi găsit oare pe mine în lacul dracului şi m-aţi adus în casa voastră? zise ea tremurând. Ah! Doamne, v-am adus primejdia în casă, pierzania poate, dacă voi m-ai rămâne.

— Nu ne pasă nouă de nicio primejdie! exclamă Wilhelm.

— Dar cine te persecută, copila mea? întrebă pădurarul. Cine are vreun interes să te piardă?

Olga sărise în sus şi se îndreptase spre uşă.

— Nu mă întrebaţi, exclamă ea. Lăsaţi-mă să plec de-aci, căci unde sunt eu acolo e nenorocirea.

Se repezi afară.

Dar Wilhelm alergă după dânsa şi o rugă să nu plece.

O cuprinse în braţe şi o strânse la piept.

— Dacă într-adevăr nenorocirea te urmăreşte, zise el, vreau s-o întâmpin alături de tine. Ştii că te iubesc mai mult decât viaţa. Decât să te pierd, mai bine aş comite un omor chiar, dacă cu alt preţ nu te-aş putea câştiga.

O sărută cu drag.

Olga se alipi, fericită de dânsul.

Sprijinindu-şi capul de pieptul bărbătesc al iubitului, şopti:

— Aşa aş vrea să mor.

— Ah! aşa stau lucrurile! exclamă în acest moment un glas îmbufnat.

Speriaţi, amanţii ridicară ochii.

Olga scoase o exclamaţie de uimire.

Pădurarul stătea înaintea lor şi privea cu ochii rătăciţi spre fiul său, ale cărui braţe ţineau încă corpul frumoasei fete.

Faţa pădurarului era teribilă.

Buzele îl tremurau, pumnii îl erau încleştaţi.

O furtună teribilă părea a se petrece într-însul.

— Vasăzică aşa stă treaba, repetă el în sfârşit. Aşa îmi înşelaţi încrederea mea, care nu bănuia nimic! Fiul meu propriu mă înşală, şi fata pe care am întâmpinat-o cu o inimă plină de bunătate şi de încredere e o…

— Tată, opreşte-te! strigă Wilhelm şi se ridică cu mândrie. Nu insulta pe Olga cu niciun cuvânt, căci e mireasa mea.

Pădurarul râse cu hohot.

Era un râs amar şi disperat care răsuna ca un ecou sinistru.

— Mireasa ta? zise cu ironie. Copil nevârstnic, căruia i s-ar cuveni încă nuiaua, cum cutezi să vorbeşti de dragoste acestei fete?

O roşeaţă de mânie acoperi obrajii tânărului.

— Tată, te rog, nu vorbi aşa cu mine; sunt bărbat şi cred că am dat dovezi destule despre curajul şi hotărârea mea bărbătească. De câte ori am întâmpinat primejdia în locul tău!... Când am zdrobit cu patul puştii braţul hoţului de vânat care te luase la ochi, atunci n-am fost copil nevârstnic, nu-i aşa?

Pădurarul rămase câteva momente nemişcat şi se uita întunecat în pământ.

Părea că o luptă teribilă se petrecea în interiorul său.

În sfârşit zise:

— Olga, du-te în odaia ta. Iar tu, Wilhelm, urmează-mă în pădure.

Olga aruncă o privire lungă asupra iubitului.

Apoi ascultă de ordinul pădurarului.

Tatăl şi fiul porniră alături prin pădure.

Astfel ajunseră până aproape de lacul dracului.

Deodată bătrânul prinse mâna fiului său.

— Priveşte-mă drept în ochi, Wilhelm, am fost pentru tine totdeauna un tată iubitor, nu-i aşa?

Wilhelm coborî capul, în timp ce bătrânul continuă:

— N-am jertfit eu oare pentru tine toate bucuriile vieţii? N-ai fost tu singura mea fericire? N-am trăit noi totdeauna ca doi prieteni buni?

— Da, tată, zise tânărul.

— Şi dacă acum îţi spun, continuă pădurarul cu patimă, că iubesc din toată inima mea de bărbat pe-această fată pe care întâmplarea ne-a adus-o în casă, acum, dacă întâia dată în viaţa mea cer de la tine o jertfă, şi te conjur să renunţi la Olga şi nu-mi răpeşti fericirea ce-ar putea să-mi mai lumineze odată viaţa atât de lipsită de bucurii!...

Wilhelm se uită disperat în vânt.

— Tată, nu poţi să fii fericit, zise cu o voce tremurândă, pentru că Olga n-are să te iubească niciodată.

— Eşti sigur? răspunse pădurarul ofensat. Eu îţi spun că Olga va recunoaşte în curând că e mai bine să se rezeme pe braţul unul om cu experienţă decât să ia în serios vorbele unui copilandru.

— Şi ce ceri de la mine? zise Wilhelm cu vocea stinsă.

— Să renunţi la Olga.

Aceste vorbe izbiră pe tânărul pădurar ca o lovitură de ciocan.

Se clătină pe picioare şi exclamă disperat:

— Tată, ne împingi pe toţi la pierzare. De-mi răpeşti pe Olga, eu nu

mai pot trăi. Sau dacă voi trăi, voi deveni un mizerabil, un om de nimic. Pe tine însă, zdrobitorul fericirii mele, te va ajunge pedeapsa lui Dumnezeu.

Vântul şuieră cu putere printre crengile uscate.

Un stol de corbi trecu croncănind pe deasupra capetelor celor doi oameni.

Pădurarul umflase pieptul.

Scântei de mânie păreau a-i ieşi din ochi.

Cu o mână strângându-şi puşca, iar cu cealaltă arătând spre fiul său, zise:

— Un copil care vorbeşte astfel tatălui său, nu mai e copilul meu. Căile noastre se despart din acest moment. În casa mea nu vei mai intra. Tot ce pot să fac pentru tine e să-ţi înlesnesc mijloacele ca să te duci în America să-ţi încerci norocul acolo.

Un râs nebun izbucni de pe buzele lui Wilhelm.

— Ha, ha! ştii că e nostim?! strigă el. Tatăl fură iubita fiului său şi îi oferă în schimb bani! Bine, fă dar această crimă şi ia pe nenorocita fată. Eu însă mă voi duce la mormântul mamei mele şi voi striga să mă audă sufletul ei: „Omul, despre care murind credeai că va fi un protector al copilului tău, a devenit u mizerabil trădător, un…”

— Infame.

Cu o mişcare bruscă, pădurarul ridică puşca.

Cocoşul pocni ridicându-se.

Tatăl ţinti drept spre inima fiului său.

VIII – La „Iepurele alb”

Lucrătorul care ieşise din palatul contelui Marco Sternenburg şi care, după cum cititorii îşi vor aduce aminte, nu era nimeni altul decât contele însuşi, se îndreptă spre mahalaua cea mai sărăcăcioasă a Berlinului.

Într-una dintre străzile mizerabile ale acestei mahalale se afla birtul la „Iepurele alb”.

Departe lumina prin întunericul serii felinarul care servea de firmă cârciumii.

Firma avea forma unul iepure vopsit cu alb, iar ochii iepurelui formau geamurile felinarului.

Lucrătorul coborî încet treptele care duceau jos în cârciumă.

Era o tavernă obişnuită, cu tavanul jos, având drept mobilier o tejghea plină cu pahare, sticle şi farfurii, şi mai multe mese, scaune şi bănci.

Mai mulţi oaspeţi ocupau deja o parte dintre acestea din urmă.

Aceşti oaspeţi erau, judecând după îmbrăcăminte, din clasa muncitoare.

Lucrătorul intră cu o scurtă salutare.

Imediat se îndreptă spre un băiat somnoros, care era ocupat, îndărătul tejghelei, cu ştergere de pahare şi sticle.

— Bătrânul *sobol* (cârtiţă) e în ascunzătoarea lui? întrebă noul venit?

Băiatul clipi de câteva ori din ochii-i obosiţi de somn şi veghere.

— E în „Paradis”, răspunse. Dacă ştii cum se intră în „Paradis”, spune-mi cum zboară corbul?

Omul cu bluza zâmbi.

— N-am uitat cuvântul de recunoaştere, murmură el, deşi demult n-am mai văzut Paradisul „Iepurelui alb”. Corbul zboară de şapte ori în jurul turnului şi de două ori peste mare.

— Poţi să intri.

Băiatul dădu la o parte o perdea care ascundea o uşă ce se afla îndărătul tejghelei.

În momentul următor contele dispăru pe această uşă.

Se găsea acum într-un coridor îngust şi cu desăvârşire întunecos.

Nu putea să înainteze decât cu mâinile întinse şi pipăind pereţii.

Picioarele-i izbiră în sfârşit nişte scări. Urcă pe scări şi dădu de o uşă de fier. Bătu de trei ori cu pumnul într-însa. Imediat uşa se deschise pe dinăuntru. Nicăieri însă nu se vedea mâna care o deschise.

Omul cu bluză intră într-o odaie mică, abia luminată, şi în care nu era nimic, afară de pereţii goi.

Din odaia vecină s-auzea însă zgomot, strigăte şi râsete.

Împinse o uşă de scânduri şi intră.

Acum se găsea într-o sală mare, luminată de mai multe lămpi cu gaz.

Vreo 40–50 de persoane erau în această sală.

Bărbaţi şi femei stăteau în toată comoditatea pe la mese.

Unii beau, stăteau de vorbă, alţii jucaţi cărţi; ici mânca unul,

dincolo altul îşi petrecea râzând cu câte una dintre femei.

Toţi însă parcă aveau un semn de recunoaştere în faţă; toţi erau palizi, nesănătoşi.

Viciile cele mai deosebite erau imprimate pe figurile celor mai mulţi.

Ici se auzea o înjurătură grosolană, dincolo altul izbea cu pumnii în masă sau, în sfârşit, spunea câte o necuviinţă care era urmată de râsete răguşite.

Femeile care se aflau în această companie şi care se plimbau de la o masă la alta, erau din clasa cea mai decăzută şi mai vrednică de dispreţ a populaţiei.

Corpurilor pline erau îmbrăcate în mătase şi catifea; dar privite de aproape se vedea că erau învechite şi chiar murdare.

Femeile din „Paradis” făceau tot ce le sta în putinţă ca să ţină cât mai mult acolo pe oaspeţi.

În toată sala era numai un nor de fum.

Atmosfera era înăbuşitoare.

Căldura flăcărilor de la lămpi şi mirosul rămăşiţelor de bucate o făceau din ce în ce mai nesuferită.

Tocmai când omul cu bluza intră în „Paradis”, se petrecea o scenă care făcea mult haz.

Într-un colţ al sălii, pe o sofa, era un bărbat blond, încă tânăr cu îmbrăcămintea neglijată, ba chiar sărăcăcioasă.

Cu toate astea masa dinaintea lui era plină de sticle cu vin şi de pahare.

Mai multe femei care stăteau lângă dânsul pe sofa se jucau cu monede mari de argint pe care, glumind, i le scoseseră de prin buzunare.

— Hei, Torn, exclamă unul dintre cei de faţă, făcând semn birtaşului de la „Iepurele alb” să se apropie, vino-ncoace să-ţi spun o vorbă, sobol bătrân!

Cârciumarul, un om mic, aproape ca un glob de rotund, cu capul chel, cu nasul ascuţit, cu ochii mici de tot încât abia se vedeau, aşa că într-adevăr semăna cu un sobol, se apropie şi întrebă:

— Ce vrei, Franţuzule?

Acesta şopti:

— Vreau numai să te întreb cum a ajuns Ferdinand bălanul la

parale? A jefuit vreun cadavru ori a făcut vreo afacere cu tovarăşii?

Bătrânul Torn dădu din umeri.

— Ce-ţi pasă? răspunse supărat. Pe tine te întreabă cineva despre gheşefturile tale ori eşti un om *de-al albaştrilor* (de-al poliţiei)?

Franţuzul îşi deşertă paharul dintr-odată şi murmură:

— Ei, ce mare lucru, între noi ne putem întreba despre afaceri. Ferdinand bălanul a lucrat de multe ori în tovărăşie cu mine, ba am şi căzut într-o cursă odată, din prostia lui; acum când a avut o afacere sigură, a luat singur tot câştigul.

— Şampanie! urlă în acest moment Ferdinand bălanul.

Şi deodată cu această vorbă apucă de pe masă o sticlă goală şi lovi de perete de se făcu toată ţăndări.

— Dă-ne şampanie, Torn, femeilor mele le trebuie băutura cea mai bună pe care o ai.

— Da, ne trebuie şampanie, ţipară femeile.

Cu braţele se întorceau care mai de care să cuprindă pe generosul dăruitor şi-l sărutau şi-l mângâiau.

Cârciumarul îşi cunoştea muşterii.

— Dar ai cu ce să plăteşti şampania? întrebă el pe Ferdinand bălanul.

Drept răspuns, acesta scoase din buzunar vreo 10–12 monede de aur şi le aruncă peste masă.

Ţipând şi chicotind femeile se grăbiră să adune monedele de jos.

În acest moment se deschise uşa de lemn şi se repezi înăuntru o femeie tânără, brună.

— Vanda nebuna! strigară mai multe voci.

Privirile celor de faţă se îndreptară spre dânsa.

Ochii mari, focoşi al tinerei femei care străluceau ca două diamante negre, pe faţa ei, nu urâtă, dar cam veştejită, străbătură curioşi prin toată sala.

Deodată privirile i se opriră asupra lui Ferdinand bălanul.

Vanda nebuna se repezi înainte până ce se găsi în faţa bărbatului beat.

— Aici îţi risipeşti, aşadar banii, strigă tânăra femeie cu vocea ţipătoare, şi o faci fără mine! Aşa, îţi trebuie alte femei? Pe mine mă laşi acasă…

— Şezi şi bea, murmură Ferdinand bălanul.

— Nu vreau; vreau să vii cu mine numaidecât. Ăsta e aurul tău pe care ţi l-au furat aceste femei. Daţi banii încoace, bestii ce sunteţi!

Una dintre femei se strâmbă urât la Vanda.

— Mi i-a dat drăguţul meu, zise apoi cu ironie, vârând piesele de aur sub nasul Vandei.

— Bagă de seamă, Clara lăcătuşului, zise amanta lui Ferdinand bălanul scrâşnind din dinţi, dă-mi banii ori îţi scot ochii!

— Şi eu te sugrum!

— Tu pe mine?… Na, hoţoaico!

Cu pumnii întinşi se repezi Vanda nebuna asupra duşmanei sale.

Aceasta însă nu se mişcă din loc.

Apucă cu ambele mâini corpul Vandei şi o strânse cu braţele-i puternice.

Toţi se sculară de la locurile lor.

Într-un moment se formă un cerc în jurul luptătoarelor.

Strigăte şi glume urâte aţâţau pe cele două femei.

Câteva momente rămaseră aşa încleştate.

Feţele amândurora exprimau ură şi dorinţă de răzbunare.

Deodată Clara lăcătuşului ridică pe duşmana sa de jos, o învârti o dată şi încercă s-o izbească de pământ.

Dar Vanda se apucă cu atâta forţă de gâtul Clarei, încât căzu şi aceasta la pământ cu dânsa.

Genunchiul Clarei apăsă pieptul duşmanei sale.

— Îmi zdrobeşti pieptul! se văită Vanda, dar fără a slăbi gâtul Clarei.

— Şi tu mă sugrumi! rosti aceasta sfârşită.

Ochii i se împăienjeneau.

Vanda observă că duşmana ei era cât p-aci să-şi piardă cunoştinţa.

Îşi adună toate puterile şi cu o împunsătură o dădu de pământ.

În momentul următor Vanda se arunca cu un ţipăt de nebună asupra corpului Clarei.

O lovi cu picioarele, smulse hainele de pe dânsa, o zgârie, o muşcă.

Ar fi omorât-o, dacă Ferdinand bălanul n-ar fi împins-o la o parte.

Clara lăcătuşului, plină de sânge, leşinată, fu ridicată şi dusă în odaia învecinată.

În acest moment tocmai intră omul cu bluza.

Se apropie de o masă şi şezu.

Dar abia îl zări cârciumarul, că se şi repezi spre dânsul şi-l salută cu o închinăciune adâncă.

— Lasă închinăciunile astea, Torn, zise contele Marco cu glas poruncitor; vrei numaidecât să se afle ce fel de om sunt eu?…

— Cinste cui i se cuvine! răspunse Torn. Acum însă ce porunceşte înaltul meu protector?

— Mai întâi vreau să vorbesc cu tine ceva.

— Aici cam greu se va putea, fără să ne pândească ăştia; vă rog însă să mă urmaţi.

Grosul cârciumar se îndreptă spre un colţ al sălii.

Aici era o uşă, pe care bătrânul Torn, şi după el şi oaspetele său, dispărură.

Erau acum într-o odaie care semăna întru toate cu contoarul unui negustor.

Cârciumarul invită pe conte să ia loc la birou.

Contele şezu.

— Acum, Torn, zise el cam nerăbdător, să-mi dai repede socoteală despre chipul în care mi-ai împlinit comisioanele.

— Numaidecât, domnule conte. Copilul florăresei mute a fost răpit la momentul precizat de dumneavoastră. Omul care a săvârşit răpirea a fost urmărit pe acoperişuri de case, domnule conte, continuă cârciumarul rânjind. Dar copoii mei sunt oameni dibaci, nu glumă. Omul meu a scăpat. A venit cu copilul aici şi a aşteptat până a înnoptat. Apoi a plecat acasă cu copilul. Ce băiat zdravăn! Zău că face cinste tatălui său, sfârşi sobolul.

— Tatălui său? întrebă contele încet de tot, sper că acel nenorocit nu ne va putea fi primejdios.

Cârciumarul zâmbi.

— Nu, domnule conte, s-a îngrijit şi de asta bătrânul Torn. Când mi-aţi dat însărcinarea să găsesc un om potrivit pentru această treabă, ca să învârtească capul unei fete, a fost al dracului de greu. Dar în sfârşit am dat peste un om potrivit. Tânărul pe care l-am ales, şi care venea de câteva zile pe la localul meu, se numea Volfgang Barnov; tocmai fusese eliberat din închisoare. Era un băiat frumuşel, dar sărac. Fusese înainte meditator la o familie bogată, şi în această calitate ştiuse să câştige inima mamei elevului său. O jumătate de an ţinu relaţia dintre dânşii. Dar într-o zi, nişte prieteni buni deschiseră ochii

bărbatului. Femeia observă că acesta începuse s-o bănuiască. Ei, domnule conte, ce crezi c-a făcut ea atunci?

— Vreo drăcie, desigur, răspunse contele încruntat, căci ca să ascundă o crimă, o femeie e în stare să facă alte zece.

— Ce cunoscător de oameni sunteţi, domnule conte! exclamă Torn cu admiraţie. Tânăra femeie acuză pe amantul ei de până atunci la bărbatul ei. Îl acuză că-i furase un giuvaier scump. Poliţia veni, cercetă, şi într-adevăr pretinsul obiect furat fu găsit în cufărul tânărului. Barnov fu aruncat în închisoare.

— Pe cât timp?

— Pe doi ani. Când ieşi din temniţă, din omul până atunci cinstit, deveni un aventurier amărât, gata să întreprindă orice nebunie. Acesta era omul pe care l-am ales pentru afacerea noastră. Vorbii cu dânsul, îi oferii bani, mulţi bani, şi el se învoi. Se introduse la tânăra fată sub numele de Volfgang Krause, fiu de bancher. Sărmana mută se încrezu în asigurările şi jurămintele lui şi… Peste un an născu băiatul. Când v-am dat această veste îmbucurătoare, mi-aţi zis: „Acum trebuie s-o lase”. Atunci am dat acest ordin omului meu, însă dădui peste o piedică neaşteptată…

Contele râse.

— Prostul, exclamă sobolul, îşi luase rolul în serios; se înamorase într-adevăr de florăreasa mută şi nu mai voia să o părăsească.

Bătrânul Torn dădu din cap.

— Ba ameninţa chiar să dea toate pe faţă, adăugă; dar bătrânul sobol l-a luat pe dinainte; i-a săpat o groapă.

— Cum aşa? întrebă contele furios.

— Printr-un mic denunţ. Vă aduceţi aminte că tocmai pe atunci fusese asasinată o văduvă bătrână şi bogată? Mi-am permis dar, ca om de încredere al poliţiei, să-i atrag atenţia asupra junelui Barnov. Atunci fu arestat şi, mulţumită dibăciei mele, zace deja de o jumătate de an în arest preventiv. În curând o să fie judecat, şi dacă nu mă înşel, o să fie şi osândit.

— Acesta e în tot cazul cel mai bun mijloc de a scăpa de dânsul.

Contele Marco se ridicase şi se plimba neliniştit în sus şi în jos prin odaie.

— În ce priveşte copilul, sper că l-aţi aşezat, cum am poruncit, la oameni siguri, la ţară.

Cârciumarul se grăbi să asigure că toate erau făcute după poruncă.

Marco scoase atunci portofelul şi întinse sobolului mai multe bancnote.

— Şi al doilea comision? întrebă, pe când cârciumarul încuia bancnotele într-o casă de fier.

— Împlinit şi acela, răspunse Torn. Regina aerului e moartă.

— Am citit despre asta în gazete, răspunse Marco, dar vreau să ştiu ceva mai amănunţit. Cum a putut omul tău să taie funia trapezului?

— Foarte lesne. Se ascunsese cu o noapte înainte în teatru şi se lăsase să fie închis acolo. Aparatul îl era cunoscut. Tăie funia tocmai bine ca să nu poată suporta o zguduire mai mare, şi…

— Dar Marietta n-a făcut probă peste zi?

— Din fericire nu; se credea sigură.

— Şi ştii, continuă Marco, că poliţia caută cu zel mult să afle pe făptuitor?

— Ha, ha! Poliţia!... Ce mai vorbă!... Cât e bătrânul Torn aici, cei pe care îi ocrotesc eu pot fi siguri că nu vor fi descoperiţi niciodată. Vrei să vezi, domnule conte, pe omul care a făcut această bravură?

— Da.

Cârciumarul se apropie atunci de un perete şi apăsă pe un buton invizibil altor ochi.

Imediat se deschise o fereastră prin care se vedea întregul „Paradis.”

— Uite, domnule conte, la acea masă din colţ, omul acela bălan cu femeile. Îi zice Ferdinand bălanul. E un băiat hotărât şi pentru bani face şi pe dracul.

Deodată bătrânul Torn tresări.

— Dar ce e asta? strigă el.

Şi se dădu îndărăt.

Contele se apropie de fereastră.

— Ce e? e vreo primejdie? întrebă el.

El nu vedea nimic deosebit în „Paradis”.

— E poliţia! şopti cârciumarul. Vezi colo, pe cei doi oameni? Nu cunoşti pe cel cu barba scurtă?

Contele se uită lung la omul pe care i-l arăta cârciumarul.

— E inspectorul poliţienesc Scharf, şopti acesta abătut. Dar însoţitorul său? Se poate oare? Mi se pare că-l recunosc, cu toată

îmbrăcămintea sub care vrea să se ascundă. Da, da, e contele Artur Fernau, iubitul Mariettei Grimaldi.

— Fără îndoială caută pe Ferdinand bălanul. Drace, trebuie să mă duc să văd să nu se trădeze băiatul în beţie.

Cârciumarul se strecură afară.

Contele îl urmă.

Dar Marco îşi apăsă pălăria adânc pe ochi.

Ştia că inspectorul de poliţie şi desigur şi tânărul conte de Fernau îl cunoşteau.

— Inspectorul poliţienesc pare a nu şti încă nimic despre dispariţia fiicei sale, îşi zise Marco. Probabil că n-a fost încă acasă.

Inspectorul de poliţie îşi alesese cu Artur un loc în sală de unde putea să vadă tot fără a se expune la primejdia de a atrage atenţia celor de faţă asupra sa şi a însoţitorului său.

— Crezi aşadar că vom descoperi aici pe ticălosul care a comis crima îngrozitoare? întrebă Artur încet.

Inspectorul de poliţie aprinse o ţigară, scoase câteva fumuri şi răspunse:

— Sper să descopăr pe acela care a dat o mână de ajutor la împlinirea diavoleştii crime; făptuitorul adevărat însă va fi mai greu de descoperit.

— Ştii dar cine a fost banditul care a tăiat funia?

— Până acum n-am decât bănuieli. Dar cred că sunt pe urma cea adevărată. În aceeaşi noapte în care am asistat la moartea nenorocitei Grimaldi, mi s-a anunţat de unul dintre agenţii mei că Ferdinand bălanul, un criminal dintre cei mai primejdioşi, cu toată juneţea lui, era plin de bani de câteva zile. Este deci sigur că ticălosul a trebuit să comită vreo nelegiuire.

Inspectorul poliţienesc voia să continue, dar un incident ciudat îl întrerupse.

Un omuleţ, aproape un pitic, îmbrăcat în haine zdrenţuite şi murdare, cu părul încâlcit ca şi când n-ar fi trecut niciodată pieptenul printr-însul, se apropiase de masă la care şedea inspectorul şi însoţitorul său.

Omuleţul făcea impresia unul adevărat idiot.

Ochii-i fără lucire priveau ficşi în gol.

Din când în când izbucnea, fără motiv, într-un râs nervos, se clătina

pe un picior sau sărea urlând în sus.

„Piticul”, – aşa-i ziceau toţi aici, era socotit nebun de toţi.

Se spunea că în repetate rânduri fusese închis în balamuc, dar totdeauna fugise după câteva zile.

N-avea locuinţă, nici cine să îngrijească de dânsul.

N-avea niciun prieten şi nimeni nu ştia cum îşi târa existenţa ticăloasă.

Piticul juca ca un nebun, râzând, în jurul mesei şi aruncând cu gloanţe de hârtie asupra lui Artur şi a inspectorului de poliţie.

— Să alungăm pe obraznicul ăsta? întrebă Artur.

Inspectorul poliţienesc nu răspunse. Număra cu băgare de seamă gloanţele de hârtie pe care Piticul le arunca spre dânsul.

Când Piticul aruncă al optulea glonţ, Scharf îl prinse repede ca fulgerul.

Desfăcu hârtia cu grijă.

Pe ea erau scrise aceste vorbe:

„Clara lăcătuşului a şuierat *(a denunţat)*.
Bălanul a petrecut noaptea într-un teatru, s-a deshoţit *(s-a trădat)*.
Are la dânsul un cuţit şi un ferăstrăuaş.”

— Vasăzică nu mai încape îndoială, şopti inspectorul de poliţie. Ferdinand bălanul a fost omul pus să săvârşească crima.

— Poţi oare să te încrezi în omul care ţi-a aruncat această hârtie? întrebă contele Artur.

— Piticul e unul dintre cei mai dibaci spioni ai noştri, răspunse Scharf uitându-se cu băgare de seamă primprejur ca să nu-l audă cineva. Niciodată pân-acum nu ne-a adus vreo veste falsă. Şi ne aduce multe, căci hoţii nu-l bănuiesc. Îl socotesc idiot şi vorbesc de toate fără jenă înaintea lui.

— Dar în acest caz Piticul are un caracter vrednic de dispreţuit, zise tânărul aristocrat. Oamenii ăştia sunt prietenii lui şi el îi trădează.

Inspectorul de poliţie dădu din umeri.

— Iubite, domnule conte, poliţia are nevoie de astfel de indivizi. Numai aşa e în stare să apere societatea şi ordinea existentă de atacurile criminalilor care poartă un război necurmat cu oamenii oneşti.

— Dar dacă ştii domnule inspector, că Ferdinand bălanul e complice la moartea neuitatei mele Marietta, de ce nu procedezi imediat la arestarea criminalului?

— Nu crede că e aşa uşor, domnule conte, răspunse inspectorul de poliţie; ceea ce noi avem de făcut aici nu e lucru neprimejdios. Gândeşte-te că ne găsim în vizuina tâlharilor şi deşi am avut precauţia să iau cu mine agenţi travestiţi, deşi aceştia, nişte oameni hotărâţi, sunt gata să pună mâna la un semn al meu pe tâlhar, totuşi se poate întâmpla o bătaie sângeroasă.

— Cum crezi, domnule inspector poliţienesc, că aceşti oameni de nimic ar avea îndrăzneala să se împotrivească pe faţă puterii publice?

Funcţionarul se uită cu o privire serioasă la tânărul conte.

— Nu numai că cred, zise cu o hotărâre întunecată, ci şi văd că se face o pregătire ca pentru atac. Mi se pare că am fost recunoscuţi, domnule conte, mi se pare că în curând vom avea să ne vindem cât vom putea mai scump viaţa.

— Bine, fie dar, şopti Artur cu ochii scânteietori, revolverul meu e încărcat; şase din aceşti bandiţi vor cădea până ca ceilalţi să poată pune mâna pe mine.

— Să sperăm că n-o să ajungă lucrurile până aici. Aştept pe un om care cu o singură vorbă e în stare să pună pe fugă toată această bandă de mizerabili.

Am dat de veste acestui om că în noaptea asta voi fi în „paradisul” cârciumii la „Iepurele alb” şi că poate voi avea nevoie de ajutorul lui. Acest om este un om de cuvânt şi poate să sosească în orice moment. Odată ce va fi aici, suntem scăpaţi.

Artur se uită uimit spre inspectorul poliţienesc.

— Cine e acest om puternic, întrebă, care n-are decât să se arate ca să inspire groază unei bande de criminali care nu se sperie nici de poliţie? Spune-mi, domnule inspector, cine e acest om?…

— Este…

Un nume era deja pe buzele inspectorului.

Deodată însă tresări.

Privirile i se îndreptară spre masa la care luase loc contele Marco.

— Vasăzică de acolo se dau ordinele, zise cu jumătate de glas. Vezi, conte de Fernau, cum îşi întinde lucrătorul ăla basmaua roşie peste paharul de bere?

— Da.

— Ştii ce înseamnă asta?

— Nu.

— Înseamnă: „băgaţi de seamă! poliţia e în casă!”

— Dar uite, acum îşi aşază paharul de-a curmezişul pe masă.

— Şi acesta e un semn.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă: „fiţi gata”.

Inspectorul tresări.

— Drace! suntem pierduţi.

Nu putuse să se oprească de a scoate această exclamaţie.

— De ce zici că suntem pierduţi? întrebă contele Fernau.

Se speriase şi el văzând că inspectorul de poliţie însuşi îngălbenise.

— Zic, pentru că omul a făcut un alt semn acum. A tras basmaua pe sub pahar şi a aruncat-o peste umărul drept.

— Şi ce înseamnă asta.

— Că ieşirile sunt păzite şi că nu vom ieşi vii din această sală.

Abia rostise această din urmă vorbă, şi gazul se stinse în sală.

Un întuneric adânc domnea acum.

La toate mesele se făcuse tăcere.

Inspectorul apucă repede ca fulgerul braţul însoţitorului său.

— Lipeşte-te de mine, conte, îi şopti; scoate-ţi revolverul şi îndată ce-ţi voi spune, trage foc.

— Albaştrii sunt aici, exclamă deodată o voce, zdrobiţii-i, câinii! Căci dacă scapă ei, suntem pierduţi noi cu toţii!…

Un urlet de furie răspunse acestor vorbe.

De la toate mesele săreau oameni.

Prin întuneric se vedeau strălucind cuţitele.

Ici şi colo se auzea pocnetul unul cocoş de pistol ce se ridica.

— Jos cu albaştrii!

— Amuţiţi-i!

— Călcaţi-i în picioare.

— Jos cu ei!

Sute de voci rosteau aceste cuvinte deodată.

— Grozavă situaţie, şopti inspectorul. Sărmana mea soţie, sărmană copilă, Hedwiga, singura mea fiică iubită, adio!

O flacără mică străluci în întuneric. Un glonţ trecu pe la urechea

inspectorului şi se înfipse în zid.

Femeile ţipau, oamenii strigau.

Mese, scaune, sticle, pahare se răsturnau.

Era o învălmăşeală teribilă.

Cu groază observau, inspectorul de poliţie şi contele că cercul se făcea tot mai mic în jurul lor.

Deodată unul dintre tâlhari scoase o lampă surdă ale cărei raze se îndreptară spre dânşii.

— Iată trădătorii! strigau tâlharii din toate părţile. Omorâţi-i, ticăloşii de ei!

Douăzeci de braţe înarmate cu pistoale şi pumnale se ridicară ameninţătoare.

Artur strângea în mână revolverul.

Ţintea spre omul cu felinarul.

— Foc, ordonă inspectorul poliţienesc.

Două împuşcături urmară.

Un strigăt de moarte răsună imediat.

Omul cu felinarul căzuse scăldat în sânge.

Tâlharii rămaseră un moment uimiţi.

Dar imediat se reculeseră.

— Lumină, lumină, strigară, să vedem copoii, să-i răcim!…

Lămpile cu gaz se aprinseră iar.

— Acum s-a isprăvit, şopti Scharf.

Abia apucă să rostească aceste vorbe, că bandiţii şi năvăliră cu grămada asupra lor.

În momentul următor se produse o învălmăşeală groaznică.

Inspectorul poliţienesc, prins de mai multe braţe, se ţinea cu toată puterea de masă.

— Tăiaţi-i degetele! strigă o femeie.

— Împuşcaţi-l, câinele turbat!

— Nu, să moară în chinuri lungi, că e unul dintre cei mai răi, este inspectorul Scharf.

Scharf simţea că puterile îi slăbesc.

Scăpă mâinile şi căzu pe scaun.

Era aproape de leşin.

Ferdinand bălanul, cu un cuţit, era lângă el.

— Să-i tai gâtul? întrebă râzând drăceşte.

— Îndărăt! strigă în acest moment o voce tunătoare.

Pe uşă se repezi o figură impozantă.

Cu un singur braţ îşi făcu loc în mijlocul cercului care împresura pe cei doi ameninţaţi.

— Îndărăt, sau braţul meu vă va lovi pe toţi!

Omul care rosti aceste vorbe cu o voce ca de leu, prinse pe tâlharul care tot mai ameninţa cu cuţitul pe inspectorul de poliţie.

Cu o împinsătură puternică îl trânti la pământ.

Un moment domni o tăcere mormântală.

Apoi din toate părţile răsună un strigăt de groază:

— Fugiţi, fugiţi! Călăul din Berlin!

Ca mânaţi de furii se repeziră cu toţii spre ieşiri.

Krantz, în picioare lângă masa inspectorului şi a contelui, se uita zâmbind la scena provocată la ivirea lui.

Contele Fernau îi strânse mâna cu recunoştinţă.

— Ne-ai scăpat, domnule, zise el foarte mişcat, şi îţi sunt dator recunoştinţă eternă.

— Vrednicul meu amic, exclamă şi inspectorul, ai venit tocmai la timp… De mai întârziai câteva minute nu ne găseai decât cadavrele. Vezi, iubite conte, adăugă adresându-se către Artur, acesta e omul înaintea căruia tremură tâlharii Berlinului. O frică nespusă de călău îi stăpâneşte, au superstiţia că privirea lui aduce nenorocire pe capul aceluia asupra căruia se opreşte.

— Dar dumneata, domnule conte, sper că nu vei împărtăşi această credinţă deşartă, zise Krantz.

Se lovi cu mâna peste frunte şi continuă cu glas iritat:

— Doamne, Doamne, dar uit tocmai ce e mai important, ceea ce în realitate m-a făcut să mă grăbesc mai mult să vin aici…

— Ei, şi?

— Am găsit pe soţia dumitale foarte disperată…

— Pe soţia mea? Pentru Dumnezeu ce s-a întâmplat?

— Fiica dumitale, Hedwiga…

— Ei bine?…

— Ah, de ce tocmai eu trebuie să fiu acela care să-ţi aducă această veste…

— Dar vorbeşte mai curând, ce este? ce s-a întâmplat cu ea?

— A dispărut, zise Krantz cu glasul emoţionat. Nu s-a mai întors

acasă de azi-dimineaţă, de când a ieşit singură.

Inspectorul fu zguduit de o grozavă tresărire nervoasă.

Omul, de obicei atât de cu sânge rece, se uita ca pierdut, când la călău, când la conte şi murmura:

— Hedwiga a dispărut… Dar unde, unde?…

Contele încercă să-l mângâie.

— Desigur este un incident fără gravitate, zise el, fiica dumitale se va întoarce, poate că s-a şi întors deja…

Funcţionarul se uită rătăcit primprejur.

— Nu, nu, exclamă. Ceva grozav trebuie să se fi întâmplat. În timpul din urmă am observat la dânsa o purtare neobişnuită, parcă nu cuteza să mă mai privească drept în ochi ca mai înainte… Cine ştie ce nenorocire a dat peste mine şi peste biata mea copilă?…

Căzu îndărăt pe scaun şi îşi ascunse faţa în mâini.

— Hedwiga, Hedwiga, exclamă cu durere. Iubita mea copilă, unde să te caut, unde să te găsesc în Berlinul ăsta mare şi nesfârşit!…

IX – În noaptea nebuniei

În seara zilei următoare după cea în care contele Marco ajunsese în posesia registrului secret al poliţiei, prin crima comisă asupra Hedwigăi, el se hotărî să redeştepte pe nenorocita copilă din somnul ca de moarte, în care o adâncise.

Din ceas în ceas amânase această hotărâre, căci o oarecare nelinişte îl cuprinsese şi pe dânsul, gândindu-se la Hedwiga.

Ce-avea să facă acum cu ea?

S-o redeştepte şi s-o lase să se întoarcă la părinţii ei, aceasta ar fi fost primejdios pentru el.

Hedwiga avea să descopere atunci totul şi să-l piardă.

Sau s-o ţină pentru totdeauna închisă?

Aceasta ar fi fost ca şi când ar fi omorât-o.

Şi dacă contele Marco de obicei nu prea da mult pe o viaţă omenească, totuşi nu-i venea să comită o astfel de crimă tocmai asupra Hedwigăi, pentru care totuşi avea oarecare simpatie.

Adâncit în gânduri, contele Marco se plimba în sus şi în jos prin odaie.

— Nu pot să fac nimic cu ea fără să mă primejduiesc pe mine,

exclamă el. Şi totuşi, aş voi ca Hedwiga să se întoarcă la părinţii ei. Bătrânul inspector de poliţie, cum a aflat despre dispariţia fiicei sale a pus totul în mişcare ca s-o regăsească. Toată poliţia e în picioare. Cine ştie? Întâmplarea poate face ca s-o caute în casa mea şi atunci… Nu, nu… trebuie să iasă din casa asta!

Se apropie de masa de scris.

Dintr-o sticlă turnă un fel de vin scânteietor într-un pahar.

— Ah! am găsit! exclamă deodată triumfător. Aşa voi face.

Sună.

Antonie intră numaidecât.

— Să-mi chemi pe William, îi ordonă dânsul.

O jumătate de ceas ţinu conversaţia pe care o avu contele Marco cu secretarul său.

Când acesta plecă, Marco dădu mai multe porunci cameristului său.

Acesta, cu graba obişnuită, le împlini.

Pe la 10 ore seara, un car mortuar se opri la poarta din dos a palatului contelui.

Cioclul se urcă încet pe trepte în sus. Îndată ce-şi spuse numele, fu condus la stăpânul casei.

Contele era îmbrăcat în haine de doliu.

Faţa-i exprima o adâncă întristare.

— Ai şi venit să-mi iei pe sărmana mea soră! exclamă mişcat. Să mă şi despart de ea, ah, doamne, doamne!

Cioclul vedea că are a face cu un om bogat.

În speranţa unui bacşiş, zise şi el cu o voce pe care se încerca să o facă mişcată:

— Domnule conte, chiar dumneata ai dorit să ducem cadavrul în noaptea asta. Îl vom duce dar, îl vom depune în camera mortuară şi mâine-dimineaţă îl vom îngropa. E o datorie tristă pe care trebuie să mi-o împlinesc.

— Vasăzică să n-o mai văd! Mâine pământul rece o va acoperi! Iubite prietene, n-ai primi să-mi faci un mic serviciu în schimbul câtorva monede de aur?

Cioclul întinse urechea.

Aur!... Era un cuvânt care-i răsuna în urechi ca o muzică cerească.

— Trebuie s-o mai văd o dată la noapte pe soră-mea. Nu poţi să-mi dai pentru un ceas cheia de la camera mortuară?

— Hm… e un lucru greu… zise cioclul învârtindu-şi căciula în mâini; o aşa faptă poate să mă facă să-mi pierd slujba.

— Ei, dacă nu poţi… zise suspinând contele şi punând iar în buzunar şase monede de aur pe care le scosese.

Cioclul se uită cu lăcomie la aur.

— Ei, o să fac pentru dumneata şi asta, domnule conte, zise el cu grabă. Să veniţi imediat după miezul nopţii… O să găsiţi uşa descuiată şi nimeni n-o să vă tulbure. Zău, adăugă el cu o privire ipocrită, ar trebui să nu fie cineva creştin ca să aibă inima să refuze unul frate de a mai vedea o dată pe sora sa moartă.

— Îţi mulţumesc, eşti un om de treabă, răspunse zâmbind contele şi punând iar monedele de aur pe masă.

Cioclul le strânse.

— Să te îngrijeşti însă, adăugă contele, să nu se închidă coşciugul până mâine-dimineaţă.

— Mă voi îngriji. Acum însă vă rog să-mi daţi în primire cadavrul, altfel o să întârziem prea mult.

Contele se ridică încet.

— Urmează-mă, zise el.

Şi cu acest cuvânt părăsi odaia.

Conduse pe cioclu pe trepte în jos în pivniţa casei.

Ajungând înaintea unei uşi îmbrăcate în fier, se opri, scoase din buzunar o cheiţă şi deschise.

Era un spaţiu mare, în culori întunecate, unde intraseră.

Locul acesta era luminat de o lampă magică, de unde se răspândea o lumină roşiatică închisă.

În mijlocul acestei subterane mortuare se afla un mare coşciug de metal, care era pus pe un catafalc împodobit cu flori şi al cărui capac zăcea alături pe pământ.

În coşciug era o fată foarte frumoasă, al cărei cap era aşezat pe perine de mătase albă.

Faţa îi era galbenă ca la o moartă, ochii închişi şi mâinile încrucişate pe piept – era chipul unei moarte.

Hedwiga părea a dormi somnul de veci.

Nimic nu trăda că în acest corp rece, înlemnit, pulsează încă o viaţă caldă.

Corpul tinerei fete era învăluit într-o haină albă de mătase, capul ei

era împodobit cu o coroană de mirt.

Avea să fie dusă la groapă ca o mireasă.

— Du dar de-aici pe aceea care mie îmi era scumpă, zise contele. Nu vreau să se mai deştepte încă o dată durerea mea chiar în noaptea aceasta, nu vreau să vărs lacrimi la coşciugul ei. Servitorii mei vă vor da ajutor ca să duceţi coşciugul la trăsură, zise contele cioclului.

Se puse capacul pe coşciug.

Servitorii ridicară întristătoarea povară pe umeri şi convoiul urcă pe trepte spre gura scării.

Contele ca şi un mut mergea după coşciug.

Capul său părea apăsat în jos de durere.

Dar dacă cineva ar fi putut citi în ochii lui, ar fi putut observa expresia unei bucurii tăinuite.

Purtătorii coşciugului ajunseră în vestibul.

Încă câţiva paşi fură făcuţi şi corpul fu scos din casă.

Aici uşa din afară fu desfăcută printr-o împinsătură puternică.

Un om cu barba căruntă, a cărui faţă ostenită purta semnele unei mari surescitări, dădu năvală înăuntru.

Era inspectorul de poliţie Scharf.

Cât de mult îmbătrânise de ieri până azi!…

Înfăţişarea sa pierduse siguranţa de mai înainte, precum şi mândria impunătoare.

Capul îl era lăsat pe piept.

Barba şi părul îi încărunţiseră într-o noapte.

Când inspectorul văzu coşciugul, făcu câţiva paşi îndărăt.

— Scuzaţi, domnule conte, zise el cu o voce obosită. Văd că aveţi doliu în familie şi vin la timp nepotrivit. Dar ceea ce mă aduce la dumneavoastră este de mare urgenţă şi nu se poate amâna. Trebuie să vă rog să mă ascultaţi un moment.

Contele Marco, când văzu pe tatăl Hedwigăi, se sperie ca şi când ar fi călcat pe un şarpe.

— Ce înseamnă asta? îşi zise el. Nu cumva s-a născut vreo bănuială?

Îi trebui mare stăpânire de sine ca să răspundă inspectorului cu un ton liniştit şi urban:

— Vă sunt la dispoziţie, domnule inspector, dar permiteţi-mi ca cioclii să transporte coşciugul afară. Aveţi bunătatea să vă daţi puţin

la o parte.

Inspectorul, care până acum stătuse la uşă, împlini dorinţa contelui.

Încet-încet coşciugul trecu pe dinaintea lui.

Nenorocitului părinte nici prin minte nu-i trecea că iubita sa fiică, pe care în zadar o căutase pretutindeni, are să treacă în acest moment în stare de cadavru pe dinaintea sa.

Totuşi când privi însă coşciugul acoperit cu flori, pătruns de cea mai profundă durere, rosti încet cuvintele:

— Hedwiga, Hedwiga! Cine ştie dacă acum nu te găseşti şi tu pe patul de moarte! Nenorocită copilă, numai Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu tine.

Nemărginita durere îi luă puterile şi era aproape să-şi piardă simţirea.

Nenorocitul părinte cu picioarele împleticite se mişcă spre coşciug astfel încât era să dea cu capul de capac şi oftă greu:

— Hedwiga, Hedwiga! Unde eşti fata mea?…

Această exclamaţie a zdrobitului părinte pare că găsise un ecou dureros.

Un oftat încet, un singur suspin pătrunzător părea că se ridică din coşciug.

Inspectorul se retrase înspăimântat înapoi.

Imediat însă îşi zise că creierul său prea mult încordat şi surescitat l-a făcut să nu mai vadă lucrurile cum trebuie.

Contele Marco rămase încremenit în urma cuvintelor care pătrunseră şi la urechile sale.

Ştia că numele pe care-l pronunţase părintele fetei avea efect asupra hipnotizatei şi că, prin urmare, se putea întâmpla o deşteptare prea timpurie.

— Duceţi coşciugul, zise el nemaiputându-se stăpâni. Duceţi-l, căci nu mai pot suporta durerea de a-l vedea.

După un minut uşa se închise în urma cioclilor.

Coşciugul fu aşezat într-o trăsură închisă şi în curând dispăru cu tristul său conţinut în întunericul nopţii.

Contele Marco se simţi mai uşurat.

Planul său îndrăzneţ izbutise pe jumătate.

Ceea ce îi mai rămăsese de făcut pentru ca să şteargă urmele crimei sale, faţă de ceea ce făcuse deja, era o jucărie.

— Acum, domnule inspector, sunt la dispoziţia dumneavoastră, zise el. Ce poftiţi?

Conduse pe Scharf într-o odaie de la etajul întâi, în care se răsfăţa acelaşi lux ca şi în celelalte odăi.

— Domnule conte, zise inspectorul, am avut de multe ori norocul să vă întâlnesc în societăţi. N-am crezut însă atunci că îmi va fi dat vreodată să intru în casa dumneavoastră ca un om nenorocit, disperat.

Marco îi întinse mâna.

— Oricât de mare ar fi nenorocirea dumneavoastră, zise el cu un ton plin de căldură, fiţi sigur că eu am pentru dumneavoastră toată compătimirea. Nu pot însă să-mi explic cum a putut să dea peste dumneavoastră, un funcţionar atât de mult stimat, un părinte de familie atât de fericit, o nenorocire atât de mare.

Aceste cuvinte pătrunseră în inima inspectorului ca un pumnal.

— Acum s-a sfârşit, zise el cu o voce stinsă. Viaţa mea ca funcţionar s-a dus… Peste câteva zile se va vorbi în Berlin că bătrânul Scharf, pe care lumea îl credea om onorabil, a fost dat afară din slujbă cu ocară şi ruşine. Dar vrând-nevrând voi trece şi peste asta. Am avut însă, domnule conte, o fiică bună, frumoasă, nevinovată, bucuria şi fericirea noastră la bătrâneţe, speranţa noastră, viitorul nostru. Hedwiga a dispărut. A părăsit de două zile casa părintească şi nu s-a mai întors. De-atunci am cercetat pretutindeni… Am vizitat morgile, spitalele, închisorile… dar în zadar; nicio urmă despre nenorocita mea fiică.

— Îngrozitor! zise contele, nenorocitul om este vrednic de plâns.

Inspectorul îşi şterse lacrimile care-i curgeau şiroaie pe barbă, şi apoi continuă:

— Acum mă apuc, ca şi omul gata de a se îneca, de orice pai. Iau drept adevăr orice ştire prostească, improbabilă, ce mi se aduce. Din cauza aceasta am şi venit atât de târziu la dumneavoastră, domnule conte.

— Şi anume? întrebă Marco foarte nedumerit.

— O prietenă a fiicei mele mi-a spus că ar fi văzut-o ieri înainte de amiază pe drumul acesta. Tânăra doamnă mi-a povestit că a strigat pe Hedwiga pe nume, dar i s-a părut că Hedwiga cu intenţie n-a voit să-i răspundă. Hedwiga nu şi-a întors deloc ochii, a urmat drumul drept înainte spre casa dumneavoastră şi apoi a dispărut.

Contele Marco se cutremură.

— Din nenorocire, domnule inspector, expunerea e falsă. N-am avut norocul s-o cunosc pe fiica dumneavoastră, căci după cum ştiţi, dânsa nu era la dumneavoastră, când ne-am întâlnit. Ce o putea face să vină la mine?

— Ai dreptate, răspunse Scharf foarte abătut, nimic nu ar putea explica această afirmaţie. Nu, nu, mă tem de altceva şi această credinţă se întăreşte tot mai mult în mine.

— Daţi-mi voie să vă întreb, domnule inspector, unde căutaţi cheia dezlegării acestei enigme?

Nenorocitul părinte ezită câteva momente, apoi răspunse:

— Ce să mai tăinuiesc astăzi ceea ce mâine poate fi un secret public? Hedwiga n-a plecat cu mâinile goale; a luat cu ea o carte, care mi-a fost încredinţată de superiorul meu şi care cuprinde secrete care, ar putea deveni funeste pentru multe familii. De când a plecat Hedwiga a dispărut şi cartea aceasta. Dacă nu voi putea înapoia cartea, sunt ruinat, dezonorat. Voi fi acuzat, dacă nu de delict, de cea mai gravă neglijenţă. Ce motive a putut avea Hedwiga să ia cu ea această carte? Numai o singură explicaţie se poate da şi aceasta e zdrobitoare.

Inspectorul se apropie de contele şi-i şopti:

— Hedwiga, sub un pretext oarecare a fost împinsă de niscaiva criminali ca să fure cartea şi apoi a fost omorâtă.

Contele Marco sări deodată în sus, buzele îi tremurau, degetele de asemenea, ceea ce dovedea marea iritaţie ce fierbea în el.

Cât era altădată de calm, acum însă parcă l-ar fi bătut cineva cu măciucile, astfel că inteligentul inspector prin dibacea sa combinaţie, se apropiase de adevăr.

— Şi n-aveţi vreo bănuială mai precisă? zise contele încet. Cine a putut comite această mişelie?…

— Deocamdată umblu prin întuneric, dar cu ajutorul bunului Dumnezeu, voi face lumină în această întunecime dureroasă şi dacă chiar nu voi mai putea să scap pe iubita mea fiică, o voi răzbuna amar.

O rază de ură neîmpăcată străluci în ochii omului care ca un leu îşi căuta puiul şi părea hotărât a sfâşia în bucăţi pe răpitor.

Cu o strângere de mână se despărţi inspectorul de poliţie de

stăpânul casei.

Ca şi când i s-ar fi luat o piatră de pe piept, contele Marco respiră, când rămase singur.

— Caută, caută, zise triumfător. Ai fost atât de aproape de fiică-ta, încât n-aveai decât să întinzi mâna ca s-o atingi. Dar steaua mea cea bună m-a apărat. Cu cartea secretă în mâinile mele voi putea să mai câştig putere şi bogăţie, înainte de a-mi sfârşi rolul!

. . . . . .

În aceeaşi zi, după-amiază, lăcătuşul Iohann Stubernauch se afla în camera de aşteptare a unuia dintre cele mai mari spitale din Berlin.

Privirile îl erau aţintite cu grijă asupra unui bătrân care, înarmat cu nişte ochelari mari, răsfoia într-o carte voluminoasă.

— Cum spui că-i zicea tinerei femei? întrebă acesta după un timp de căutare.

— Sofia Grimm, răspunse lăcătuşul.

— Profesia?

— Florăreasă; sărmana e mută.

— Dumneata eşti bărbatul, fratele, mirele ei, sau ce?

Lăcătuşul nu ştiu ce să răspundă mai în grabă.

— Sunt… sunt un prieten al domnişoarei Sofia, zise în sfârşit! un prieten sincer, adevărat.

— Aşa?!… Sofia Grimm… hm… iată aici… Numărul 726… friguri nervoase… hm… Numărul 726 a încetat din viaţă acum câteva ceasuri…

— A murit! exclamă lăcătuşul înfiorat, Sofia a murit!… Nu, nu se poate.

— Iubite amice, toate se pot întâmpla în viaţă. Numărul 726 a murit, unul dintre tinerii noştri amici asistenţi a constatat aceasta. Cadavrul e deja în camera mortuară…

Stubernauch era ca ameţit.

Lacrimi îi străluceau în ochi.

Ţinuse într-adevăr la florăreasa mută.

— Pot să o văd încaltea?

Funcţionarul dădu din cap în semn de negare.

— Nu se poate dragul meu, răspunse, cadavrul va fi transportat probabil chiar astă-seară în sala de disecţie.

— În sala de disecţie?! Dar pentru ce?

— Pentru oarecare cercetări ştiinţifice, răspunse funcţionarul cu răceală. Moartea numărului 726 e un caz interesant, din care studenţii pot învăţa multe.

Lăcătuşul abia putu să se stăpânească.

Îi venea să spună câteva adevăruri aspre acelui om fără inimă.

Dar din fericire recunoscu repede că nu putea decât să-şi facă rău.

Se mulţumi să murmure:

— Sărmană Sofia!... A trebuit să mori atât de tânără! Din fericirile vieţii puţin ai gustat. Altfel ar fi fost dacă te-ai fi însănătoşit!

Întoarse spatele funcţionarului şi ieşi.

*

Camera mortuară a spitalului era o încăpere întunecoasă, umedă, plină de mirosuri dezinfectate.

O fereastră mică lăsa să intre aerul într-însa.

Pe lângă pereţi erau bănci înalte pe care se odihneau corpuri fără viaţă.

Fiecare cadavru era acoperit cu câte o pânză neagră, la mijloc cu o cruce mare albă.

Nimeni nu priveghea aici lângă morţi.

Uşa camerei nu se deschidea decât când se aducea un nou cadavru sau când se scotea altul.

De mai multe ceasuri deja se adusese corpul florăresei mute în camera mortuară.

Bărbaţii care purtaseră coşciugul o aşezaseră lângă uşă.

Unul dintre ei zisese cu nepăsare:

— Păcat de fata asta; era frumoasă şi ar fi meritat o altă soartă decât de-a fi disecată de cuţitele domnilor studenţi.

— Ştiu că asta n-a mâncat mult din pâinea spitalului, zise altul, – ieri a venit, azi a plecat. De altfel, continuă arătând cu mâna faţa palidă a Sofiei, nu pare tocmai sluţită de mâna morţii: uite, buzele-i sunt încă aproape trandafirii.

— Poate-ţi vine pofta s-o săruţi, zise tovarăşul său râzând. Încearcă, te asigur că n-o să strige când o vei înţepa cu barba.

Râzând, oameni părăsiră camera mortuară.

O adâncă tăcere se făcu.

Numai gronţăitul guzganilor se auzea din când în când prin colţuri.

Şi totuşi era în această cameră atât de tăcută o fiinţă vie.

Era o inimă care nu încetase să bată, deşi de-abia tremura.

Sofia nu era moartă.

Membrele-i erau înţepenite de un atac de catalepsie.

Nu putea face nicio mişcare.

Pleoapele-i erau grele ca plumbul şi oricât se silea să le deschidă, nu putea.

Nenorocita auzise când tânărul doctor spusese îngrijitoarei:

— E moartă. O paralizie a inimii i-a pus capăt vieţii.

Atunci îşi adunase toate puterile şi se silise să facă un semn, cât de mic, măcar dintr-un deget, că mai trăia.

Dar în zadar!

Nu putea face nicio mişcare.

Gânduri înfiorătoare o cuprinseră.

Ce era să se întâmple dacă nu observau că nu era moartă?

Îngrijitoarea deja o acoperise cu o pânză după ce-i pusese pe faţă o cârpă muiată în oţet.

— Doamne, Dumnezeule, se ruga nenorocita în gând, scapă-mă de soarta grozavă de-a fi înmormântată de vie.

Dar nu părea că rugăciunea avea să fie ascultată.

Peste un ceas, în care timp nimeni nu se ocupase de ea, veniră nişte oameni şi o scoseseră afară.

Fu dusă în camera mortuară şi aici nenorocita crezută moartă află din vorbele celor care îi purtau corpul, ce soartă o aştepta.

Avea să fie tăiată de scalpele studenţilor!

Sofia era aproape să înnebunească de spaimă când se gândea la asta.

Cum meritase ea o soartă atât de grozavă?…

Ce păcat făcuse, pentru ca să fie înşelată de un om fără conştiinţă, apoi să i se răpească copilul, în sfârşit să fie condamnată ca să sufere toate chinurile morţii înainte de a fi moartă?

O nouă spaimă o deşteptă din aceste gânduri negre.

Sub pânza care o acoperea se strecurase un cloţan şi acum se apropia de faţa nenorocitei.

Biata Sofia simţea cu greaţă cum cloţanul îl atingea obrajii, bărbia, gura.

Şi nu putea să se apere!

Acum cloţanul îşi înfipse dinţi mici şi ascuţiţi în bărbia nenorocitei.

O durere sfâşietoare simţi sărmana femeie.

Din fericire, în acel moment uşa camerei mortuare se deschise.

Doi oameni intrară.

Chinuitorul Sofiei sări jos şi dispăru în colţul său.

— Caută dumneata, zise unul dintre cei ce intraseră şi în care recunoaştem pe funcţionarul de la registratura spitalului, alege dintre cadavrele acestea pe cel care se va potrivi pentru studiile dumitale.

Însoţitorul funcţionarului, un om înalt şi slab care, cu toată barba falsă şi ochelarii ce purta, nu era altul decât William, secretarul contelui Marco, examină pe rând cadavrele.

— Am nevoie, zise funcţionarului, de o femeie tânără, de se va putea mai tânără de 25 de ani, pentru că am nevoie să constat.

— Domnule profesor, îl întrerupse funcţionarul, cred că avem ce căutaţi. Numărul 726 trebuie să fie deja în camera mortuară şi trebuie să fie potrivit pentru scopurile dumitale.

Cu o lampă pe care o avea în mână, lumina toate colţurile odăii.

În curând descoperi lângă uşă corpul Sofiei.

Pretinsul profesor abia aruncă o privire asupra acestui corp şi apoi răspunse:

— Da, pe asta o voi lua. Are vreo rudă cu care ar trebui să mă înţeleg?

— N-are pe nimeni, răspunse funcţionarul. A fost adineauri aici un tânăr care a întrebat de ea, însă nu părea a fi decât un amant sau aşa ceva.

— Ce fel de om era?

— Un simplu lăcătuş.

Sofia, cu toată situaţia-i teribilă, simţea o vie satisfacţie.

Stubernauch, bunul băiat, întrebase aşadar de dânsa; n-o uitase.

Ştia, sărmana, că poate din toată lumea acesta era singurul om care ţinea la dânsa.

— Adio, îşi zise ea în gând, adio om bun şi nobil, căci n-o să ne mai vedem…

În acest timp William îşi scosese portofelul şi întinse funcţionarului câteva bancnote pe care acesta le lua mulţumind.

— Voi lua numaidecât cadavrul cu mine, zise pretinsul profesor.

Am afară o trăsură în care îl voi transporta.

Peste o jumătate de ceas Sofia se găsi într-o odaie care-i era cu totul străină.

Două femei bătrâne se apropiată imediat de patul pe care se odihnea şi începură s-o îmbrace.

Îi puseră o rochie albă de mătase şi-i apăsară o cunună de mirt pe cap.

Sofia nu putea să-şi explice ce însemna această toaletă curioasă.

Peste câtva timp fu pusă iar pe un fel de targă şi aşezată într-o trăsură care se mişcă încet înainte.

. . . . . .

Miezul nopţii trecuse.

Prin cimitir umbla un om înalt înfăşurat într-o mantă lungă.

Era contele Marco.

Rătăcea încet printre morminte, fără teamă, fără groază.

Morţii nu puteau să-i inspire nicio frică, numai cei vii puteau să-i fie primejdioşi.

Îşi încrucişă braţele pe piept, stătu locului şi-şi lăsă privirile să rătăcească prin cimitir.

Noaptea era rece şi limpede. Milioane de stele străluceau pe cer.

Lumina magică a lunii răspândea o poleială albăstruie asupra marmurei monumentelor funebre.

— Şi acesta e sfârşitul tuturor lucrurilor, şopti Marco adâncit în gânduri. Luptele noastre zilnice, ura şi iubirea, oricât de mari şi de nespuse ar fi, găsesc în cele din urmă destul loc între patru scânduri. Nebun e acela care, câtă vreme mai trăieşte, nu se bucură de viaţa cât poate mai mult şi mai bine. Nebun e acela care n-are în vedere câtă vreme trăieşte, folosul şi plăcerile lui… Mâine poate nu va fi mai mult decât această piatră pe care o calc sub picioare. A! dar iată omul meu!

Dintr-o căscioară se ivi o figură de om care se apropie de conte.

Era cioclul cu care se învoise în ajun Marco.

— Totul e gata, domnule conte, şopti dânsul. Am îngrijit ca nimeni să nu vă tulbure.

— Bine, îţi mulţumesc.

— Dar te rog, nu sta mai mult de un ceas lângă moartă, căci cum se va crăpa de ziuă trebuie să mă duc să închid coşciugul.

— Peste un ceas nu voi mai fi aici, răspunse contele. Dar în caz când mâine nu voi putea veni la înmormântare, pot fi sigur că moarta va fi îngropată, nu-i aşa?

Marco mai strecurase câteva piese de aur în mâna cioclului.

— Hm, nu pare a fi lucru curat eu domnul ăsta, îşi zise cioclul. Dar ce-mi pasă? Moarta o voi îngropa şi aşa şi aşa, de ce să nu-i primesc banii.

Conduse pe conte până la casa mortuară a cimitirului.

Aici se despărţi de el.

Contele rămase singur.

Un moment parcă stătu la îndoială să intre.

Dar îşi luă inima în dinţi.

Intră.

Abia făcu câţi va paşi, şi se găsi în faţa catafalcului pe care zăcea Hedwiga.

Tânăra fată, care era tot în puterea hipnozei, se odihnea într-un coşciug deschis.

— Acum e timpul, îşi zise Marco. Să dau de veste lui William.

Se apropie de o fereastră şi aprinse un chibrit bengal.

Flacăra roşie străluci în noapte.

Imediat i se văzu efectul.

Patru oameni, care stau ascunşi pe după cruci, se arătară.

Purtau o targă pe care duceau corpul Sofiei. Încet-încet se apropiară de camera mortuară.

William îi conducea.

Singurul zgomot ce întrerupea din când în când tăcerea nopţii era tusea ofticosului.

— Aici sunteţi? şopti contele spre dânşii.

— Aici, răspunse William. Toate sunt gata, cum aţi poruncit.

— Bine, puneţi targa jos.

Oamenii ascultară.

Contele luă pe secretar deoparte.

— Este oarecare asemănare între cadavre?

— Nu prea, răspunse William, n-am prea avut de unde să aleg: am luat ce am putut.

— S-o văd, zise iar contele. Fă lumină!

William luă o lampă mică dintr-un colţ al camerei şi o apropie de

faţa Sofiei.

Contele de aur se apropiase şi se plecase spre ea.

Dar de-abia aruncă o privire asupra feţei mutei, şi se dădu îndărăt.

Ca cuprins de nebunie, strigă:

— Ce, e oare un joc al fanteziei, ori e realitate? Această moartă… Are o asemănare neînşelătoare cu tipul acelei familii care mi-a fost atât de fatală! N-am jurat oare, continuă el cu pasiune, dar în ton şoptitor, – n-am jurat să nimicesc pe toţi membrii acestei familii, să-i chinuiesc de moarte? Şi această moartă n-ai jura oare că e fiica acelui om care a meritat ura mea neîmpăcată? Nu cumva e Sofia, cealaltă soră?

Aceste cuvinte ale contelui nu erau auzite de însoţitorii săi.

Sofia însă îi auzea toate vorbele.

Ştia prea bine în mâinile cui era.

— E baronul de Collmar, îşi zise ea, omul care a nimicit pe tata. Sunt în puterea lui, de acum sunt pierdută fără scăpare.

Contele se reculese.

Făcu un semn oamenilor săi să se apropie.

Le porunci să schimbe cadavrele.

Sofia fu pusă în coşciugul Hedwigăi şi fiica inspectorului poliţienesc fu aşezată pe targa pe care fusese adusă muta.

— Lăsaţi-mă singur, porunci contele de aur. Plecaţi din cimitir şi uitaţi c-aţi fost aici.

Cu o salutare tăcută, William şi cu ceilalţi se depărtară.

Contele Marco era singur cu cele două cadavre.

— La lucru dar, îşi zise.

Apoi se apropie de Hedwiga, îl apucă mâinile şi începu să o magnetizeze.

— Deşteaptă-te! deşteaptă-te! zise.

Corpul tinerei fete fu zguduit de o tremurătură nervoasă.

Pieptul începu să i se ridice şi să se coboare.

Viaţa şi mişcarea reveneau în membrele înţepenite.

Când contele văzu că Hedwiga îşi venise în fire, îşi apăsă pălăria pe ochi, se înfăşură cu mantia şi fugi.

Uşa camerei mortuare o lăsă deschisă înadins, pentru ca fata să părăsească mai repede grozava cameră.

Hedwiga deschise ochii încet.

Dar expresia ochilor ei dovedea că era încă sub puterea somnului hipnotic.

Se uită rătăcită împrejur.

Nu ştia unde se găseşte.

Nu ştia ce grozăvie ascundea locul în care zăcea.

Buzele i se deschiseră încet.

Un cântec şoptit ieşi din gâtlejul nenorocitei, un cântec bizar, lugubru…

Se ridică de pe targă.

Apoi se apropie de coşciugul în care zăcea Sofia.

Cu curiozitate copilărească se uită la muta care observa cu spaimă privirile fixe ale fetei, aţintite asupra ei.

Dar Hedwiga mângâie cu mâinile obrajii moartei şoptind mereu:

— Surioară, surioară dragă, hai să jucăm… să jucăm…

Jertfa contelui de aur se deşteptase din somnul hipnotic, dar spiritul Hedwigăi fusese zguduit prea tare de această încercare.

Era nebună!

X – Ucigaşul de tată

Pădurarul şi fiul său stăteau unul în faţa celuilalt ca doi duşmani de moarte.

O mişcare, o apăsare pe trăgaci şi grozăvia era să se întâmple!

Tatăl avea să-l omoare pe fiu, fiul pe tată.

Dar înainte de a se fi putut întâmpla o crimă atât de îngrozitoare, crăcile uscate trosniră pe jos şi un om se ivi între tată şi fiu, dându-le fără teamă ţevile puştilor la o parte.

Era Krantz călăul.

Cunoştea bine pe Frideric şi pe fiul său.

De câte ori trecea pe dinaintea casei pădurarului avea obicei să intre să se odihnească şi să schimbe două vorbe eu tatăl şi fiul.

Pe cât de mult îl bucura de obicei buna înţelegere ce domnea între ei, pe-atât de mult îl indigna acum această scenă pe care tocmai la timp o întrerupsese.

— Aţi înnebunit! exclamă uitându-se când la unul când la altul. Vreţi să comiteţi crima cea mai grozavă ce se poate comite contra naturii! Orice s-ar fi întâmplat între voi, niciodată n-ar fi trebuit s-

ajungeţi atât de departe.

Pădurarul întinse mâna călăului.

— Bine că ai venit, Krantz, îi zise, m-ai oprit de a comite un păcat greu. Dar cu acest om, continuă arătând spre fiul său, am isprăvit. În casa mea să nu mai intre; în viaţă să nu ne mai întâlnim.

— Nu ne vom mai întâlni, zise Wilhelm mânios. Adio, şi poartă cu uşurinţă, dacă poţi, gândul c-ai alungat în disperare pe fiul tău.

Tânărul se întoarse şi dispăru repede prin pădure.

— Mă duc după el, zise călăul, nu trebuie să vă despărţiţi aşa.

— Lasă-l, nemulţumitorul, strigă pădurarul, să nu-l mai văd în ochi.

Dar călăul care avea multă simpatie pentru Wilhelm vru să încerce a-l opri de a apuca pe o cale nesocotită.

Se repezi în urma lui şi-l ajunse.

Îl sili să şadă lângă dânsul pe un trunchi şi să-i povestească toate cele întâmplate între el şi tatăl său.

Wilhelm spuse călăului în ce chip ajunsese Olga în casa lor, cum se iscase o simpatie în scurtă vreme între el şi tânăra fată, cum această simpatie se schimbase în amor, dar cum şi tatăl său urmărea cu amorul lui pe Olga.

— Ce, a înnebunit pe semne bătrânul, murmură Krantz. Se amorezează la bătrâneţe şi ce este mai mult, în rivalitate cu fiul său? Dar lasă, Wilhelm, o să încercăm noi să ajutăm aici. Mâine mă voi duce la bătrân şi-i voi deschide ochii. Totdeauna m-a ascultat, cred că voi putea să-l readuc şi acum în minţi.

— Mă tem că va fi în zadar, oftă Wilhelm, tata e cam încăpăţânat şi deşi poate cu inima ar ceda, mândria-i ofensată nu l-ar lăsa.

— Dar oare fata nu-l va refuza?

— Despre asta sunt încredinţat, căci inima Olgăi rămâne credincioasă, dar cine îmi garantează că bătrânul, aprins de o pasiune nebună – Doamne iartă-i păcatul! – nu va întrebuinţa forţa?

— Prea vezi lucrurile în negru, dragă Wilhelm, răspunse Krantz, încrede-te în mine, voi pune pe cale toate până mâine.

Tânărul dădu din cap cu tristeţe.

— Mâine, mâine, strigă el ridicându-se, ah, iubite Krantz, nu ştii ce este pentru mine acest răstimp dintre azi şi mâine. O noapte, o noapte îngrozitoare în care mă vor chinui gânduri teribile.

— De aceea nici nu mai vreau să te pierd din ochi până când nu se

vor regla toate.

Luă braţul tânărului şi zise:

— Acum să vii cu mine, Wilhelm, în casa mea şi să fii oaspetele meu până te vei întoarce acasă.

— Eşti o inimă de aur, iubite Krantz, zise Wilhelm mişcat de bunătatea călăului. Îţi primesc propunerea chiar numai pentru că-mi permite să rămân în apropierea Olgăi. Casa dumitale nu e nici la depărtare de un ceas de-a noastră.

Călăul şi tânărul amic porniră şi după trei sferturi de oră ajunseră la casa celui dintâi.

Micul ghebos le sări înainte.

El purta în braţe copilul găsit şi făcea fel de fel de drăcii care plăceau mult micuţului Max – aşa botezase Krantz copilul.

Era între copil şi Ralph ghebosul o simpatie mare.

Oricât de răutăcios era de altfel micul ghebos, iubirea-i pentru micul Max era fără margini.

Această iubire se explica uşor din pricină că micul ghebos nu-şi aducea aminte că fi fost iubit vreodată de vreun om.

Toţi îşi băteau joc sau îl dispreţuiau din pricina urâciunii sale.

Acum însă venise în casă acel copilaş şi fiindcă copiii nu ştiu încă să deosebească frumosul de urât, micul Max prinsese dragoste de Ralph ghebosul şi pe el îl iubea mai mult din toată casa.

Aceasta mişcase adânc pe ghebos.

Începu să iubească copilul şi această iubire îi stăpânea în cele din urmă toată fiinţa.

Ralph aşadar purta pe mititel în braţe şi copilul ţipa vesel.

— E bine copilul nostru? întrebă în treacăt Krantz.

Ralph răspunse râzând mulţumit.

Apoi fugi cu favoritul său în pădure şi se adânci printre copaci…

Wilhelm rămase toată ziua în casa călăului.

Mâncă la masă cu toţii.

Stătea în faţa lui Reinchard care, cât ţinu masa, nu vorbi nicio vorbă.

Cu atât mai veselă flecărea nevasta călăului.

În timpul din urmă îşi dădea o îndoită silinţă să facă toate pe placul bărbatului ei şi să-i împrăştie bănuielile.

Dar din când în când privirile i se întâlneau cu ale lui Reinchard.

Atunci, ochii întunecaţi al calfei călăului străluceau ciudat.

Păreau a zice:

— Şi cu toate astea tu trebuie să fii a mea!

După mâncare şi după ce femeia luă toate de pe masă, Wilhelm rugă pe călău să-i dea voie să se odihnească un ceas.

Toată noaptea trecută tânărul pândise după oamenii misterioşi care tot dădeau târcoale casei tatălui său.

Afară de asta şi întâmplările zilei îl obosiseră atât de mult, încât abia putea ţine ochii deschişi.

Călăul îl rugă să se întindă, fără jenă, pe o sofa din odaie.

Maria avea de lucru prin bucătărie, iar Krantz cu calfa sa Reinchard aveau de făcut nişte socoteli.

Wilhelm n-aşteptă să-l mai roage.

Îşi scoase haina de vânătoare şi se întinse pe sofa.

În curând respiraţia sa regulată arăta că adormise.

Călăul şi calfa sa scoaseră în timpul acesta din sertarul mesei o carte mare în care făceau notiţe.

Când Reinchard se ridică o dată ca să aducă ceva dintr-un colţ, rămase deodată înaintea tânărului care dormea.

Ochii i se aţintiră asupra gâtului alb al tânărului, ca şi când ar fi observat ceva ciudat, neobişnuit.

— Meştere, şopti el, meştere, uite omul ăsta care doarme aici aşa liniştit…

— Ei bine?

— Are semnul securii în jurul gâtului.

— Nu se poate, Reinchard, te înşeli.

Cu aceste vorbe Krantz sărise în sus. Examină şi el gâtul lui Wilhelm, dar speriat se dădu îndărăt.

În jurul gâtului tânărului era într-adevăr o vinişoară albastră, fină…

— Semnul securii! strigă Krantz. Îşi va sfârşi viaţa pe eşafod?

— Şi crezi într-adevăr, meştere, că semnul securii este un semn sigur de moarte pe eşafod?

Krantz răspunse serios:

— Acela care poartă semnul securii, nu scapă de călău. Din epoca de mijloc, acesta e un adevăr nedezminţit în experienţa călăilor. Se spune chiar că şi nenorocitul rege francez, Ludovic al XVI-lea avea

acest semn fatal. Tatăl lui cunoştea tradiţia; era superstiţios şi pusese pe doctori să şteargă acel semn; doctorii făcură o operaţie, dar peste puţin timp semnul reapăru şi Ludovic XVI n-a scăpat de destinul său.

Călăul vorbise cu vocea tremurândă.

Soarta tânărului îi sfâşia inima.

Wilhelm dormea, fără să bănuiască ce soartă i se prevestea.

Somnul lui însă era întrerupt de vise neliniştite.

De mai multe ori i se păruse, în vis, că aude vocea Olgăi strigând ajutor.

Când acest strigăt îi răsună pentru a treia oară în urechi, sări în sus.

Se deşteptase.

Wilhelm hotărî să nu doarmă în acea noapte, ci s-o petreacă pe lângă casa pădurarului ca să pândească ocazia de-a vorbi cu iubita lui.

. . . . . .

Pădurarul Frideric se întorsese acasă posomorât.

O hotărâre întunecată se citea pe faţa lui când trecu pragul casei.

În odaia a cărei pereţi erau împodobiţi cu coarne de cerb, arme şi cuţite de vânătoare, se aruncă pe o sofa, îşi sprijini capul în mâini şi rămase un sfert de ceas ca şi împietrit.

Apoi se ridică şi se plimbă de câteva ori în sus şi în jos prin odaie.

Deodată se opri, deschise uşa şi strigă:

— Marta, ei, Marta!

Bătrâna îngrijitoare veni grăbită.

— Pentru Dumnezeu, ce faţă ciudată ai, pădurare, strigă ea îngrozită. Ce ţi s-a întâmplat?

— Nu mă întreba, răspunse Frideric cu vocea aspră. Nu mă întreba, căci n-o să-ţi răspund.

Marta dădu din cap.

Nu mai văzuse niciodată aşa pe pădurar, de când îl ştia.

— Şi ce porunceşti? şopti ea.

— Du-te la odaia fiului meu, încuie uşa şi adu-mi cheia încoace.

Bătrâna Marta făcu cum i se zisese.

Dar când dădu cheia pădurarului nu se putu opri să nu zică:

— Mai am ceva de dereticat prin odaie; domnişorul o să se supere când se va întoarce.

— Lasă că n-o să se mai întoarcă, răspunse răstit Frideric.

— N-o să se mai întoarcă!... repetă Marta înspăimântată; astăzi, mâine, poate. Dar când?

— Niciodată! Şi doresc ca numele lui să nu se mai rostească aici. Ce mai stai aici şi-mi urli? Pleacă de-aici!

Bătrâna îngrijitoare ieşi din odaie plângând cu suspine.

Se duse în bucătărie, se aşeză pe o bancă lângă cuptor şi plângea amar.

— L-am crescut, l-am văzut mare, zicea cu glasul plângător, a fost totdeauna bun şi cumsecade, şi acum deodată să fi devenit atât de rău încât până şi tată-său să-l alunge de la sine! Dar de toate astea numai ea e vinovată, femeia aceasta; cărţile n-au minţit!... Ruşine şi nenorocire a adus în casă, şi cine ştie ce se va mai întâmpla sub acest acoperiş?

Între timpul acesta pădurarul luase o hotărâre cu care se luptase multă vreme.

Ieşi din odaie şi se urcă încet pe treptele care duceau la odăile de sus.

Când ajunse înaintea odăii în care se adăpostea Olga, mai stătu câteva minute la îndoială.

În cele din urmă însă pasiunea birui.

Bătu la uşă.

— Cine e?... întrebă Olga dinăuntru.

— Eu sunt, zise Frideric.

Şi fără a mai aştepta alt răspuns, deschise uşa şi intră.

Olga stătea rezemată de fereastră.

Faţa-i era palidă.

Urmele lacrimilor vărsate erau vizibile pe obrajii ei.

Când dădu cu ochii de pădurar, întinse mâinile ca pentru a se apăra şi strigă:

— Pentru Dumnezeu ce vrei? De ce vii singur? Unde e Wilhelm?

Frideric tresări auzind numele fiului – rivalului său – rostit de tânăra fată cu o expresie care trăda simţămintele ei duioase pentru el.

— Ascultă-mă, Olga, zise pădurarul cu blândeţea pe care putea să şi-o mai impună cu mare greutate. Am să-ţi vorbesc multe şi sper că mă vei înţelege.

— Vorbeşte, zise Olga, abia mai putând să scoată vorbele.

Bănuia că avea să audă ceva îngrozitor.

— Ascultă dar, Olga, zise pădurarul cu solemnitate. Wilhelm nu se va mai întoarce în casa asta. A renunţat la dumneata. Astăzi chiar, poate, el e pe drum spre Hamburg. De acolo se va duce în lumea nouă să-şi caute norocul.

— Fără ca să fi luat rămas bun de la mine? replică fata. Şi dumneata îţi închipui că te pot crede? Niciodată.

Pădurarul îngălbeni.

Ochii-i parcă voiau să străpungă în ochii Olgăi.

Mâna-i răsucea nervos părul lung al bărbii sale lungi.

— Vasăzică crezi că mint, zise el tremurând.

— Nu pot să cred altfel!

— Olga!

Era mai mult o expresie de durere decât de indignare în acest cuvânt.

Se apropie şi luă amândouă mâinile fetei într-ale sale.

Olga încercă în zadar ca să se apere.

— Nu simţi, zise pădurarul cu o voce mişcată de patimă şi iritare, nu simţi că te iubesc, cu toată puterea vârstei coapte, care nu cunoaşte scopurile? Când te-am văzut mai întâi în viaţă, viaţa mi-am pus-o în joc pentru ca să scap pe-a dumitale.

— Îţi voi fi mulţumitoare pentru totdeauna, îl întrerupse Olga.

— Nu cer mulţumire zise Frideric şi strânse mâinile fetei într-ale sale. Iubire vreau, Olga, iubire. Şi dacă poţi să mi-o dai, te-aş purta pe palme şi niciun sacrificiu nu mi-ar mai fi greu.

Olga se uita dezolată în pământ.

Nu ştia ce vorbe să aleagă, pentru ca să nu pară nemulţumitoare faţă cu mântuitorul ei.

Frideric interpretă această tăcere în favoarea sa.

Credea că e expresia pudorii fecioreşti.

Continuă cu un îndoit avânt:

— Ce vrei să-ţi legi inima de un tânăr nepriceput care nu poate să-ţi ofere iubire adevărată? Uită pe acel băiat care s-a vârât în inima dumitale. El a dispărut pe vecie din viaţa dumitale ca şi dintr-a mea. Să-l uităm pentru totdeauna!

Indignată, Olga îşi desfăcu mâinile dintr-ale acelui tată fără inimă.

În acest moment simţea scârbă pentru acest bărbat care, pentru a-şi ajunge scopuri egoiste, vorbea cu atâta asprime şi nedreptate despre

fiul său propriu.

— Nu-mi răspunzi? întrebă Frideric încruntându-şi sprâncenele stufoase. Te întorci de la mine, Olga? Taci?

— Iubesc pe Wilhelm! Acesta este răspunsul pe care am să ţi-l dau.

Frideric lăsă să-i cadă braţele în jos cu descurajare.

Cu priviri duşmănoase fixa pe tânăra fată.

Aceasta stătea înaintea lui în întregu-i farmec virginal.

— Aşadar, mă respingi! zise el cu asprime. Crezi poate că acum voi face pe generosul, că voi aduce îndărăt aici pe ticălosul ăla şi că vă voi uni împreună… Nu te amăgi. Eşti în puterea mea, Olga. Şi nu vei părăsi această casă decât ca soţie a mea.

Tânăra fată se dădu îndărăt cu un strigăt.

— A! vrei dar să întrebuinţezi forţa în contra unei fete slabe?

— Zi ce vrei şi cum vrei. Eu sunt hotărât să te ucid mai degrabă şi să mă ucid şi pe mine, decât să te văd în braţele altuia. Dar sper că nu mă vei sili s-ajung pân-aici. Gândeşte-te, Olga, gândeşte-te şi nu respinge de la picioarele tale fericirea…

Aceste din urmă cuvinte le rostise aproape cu glas rugător.

Apoi întoarse spatele şi ieşi.

Olga auzi cum uşa se izbi în urma lui.

Apoi cheia se învârti de două ori în broască.

O încuiase!

Olga se uită primprejur.

Nu putea să scape nicidecum din această odaie.

Să spargă uşa sau broasca, la acesta nu se putea gândi.

Puterile-i erau cu mult mai slabe pentru acesta.

Ferestrele erau cu gratii.

Disperată, tânăra fată se uită împrejurul ei.

Nicăieri ajutor, nicăieri scăpare.

Era prinsă.

Se găsea în puterea unul bărbat a cărui pasiune îl făcea capabil de orice.

Plângând, căzu îndărăt pe pat şi-şi ascunse faţa în mâini.

Se gândea la Wilhelm care desigur nu bănuia în ce primejdia se afla ea.

Ca şi când ar fi putut-o auzi, de trei ori îi strigă numele.

Cu gândul la iubitul ei adormi.

Cât a dormit nu ştia.

Dar când deschise deodată ochii şi sări din pat, văzu că se însera.

Se apropie de fereastră şi privirile-i încercară să străbată prin noapte.

Încetul cu încetul, ochii-i deprinzându-se cu întunericul, observară, – o grozăvie! – o figură bărbătească care-i era prea bine cunoscută.

Doi ochi străluceau în întuneric spre dânsa.

Şi cu toate că era întuneric, i se părea că observă o expresie de ironie răutăcioasă pe faţa acelui om.

Era Franz, falsificatorul, fantoma înspăimântătoare a existenţei sale.

Olga se dădu îndărăt îngrozită.

Vasăzică îi descoperise locul de adăpost!

Era în apropierea ei!

Ca un şarpe stătea la pândă şi desigur n-aştepta decât momentul ca să pună mâna pe ea.

Era pierdută.

Ca atrasă pe o putere magică, se apropie iar de fereastră.

Trebuia să vadă dacă îngrozitorul om mai sta la pândă.

Când Franz o văzu, ridică pumnul ameninţător.

Aceste cuvinte ajunseră până la urechile ei:

— La noapte, drăguţă, vine răzbunarea!

Apoi dispăru în noapte.

Olga fu cuprinsă de o mare groază.

Se temea, nu numai pentru ea, dar şi pentru casa în care fusese adăpostită.

Cu orice preţ trebuia să dea de veste pădurarului.

Banditul cu tovarăşii lui puteau să-i facă rău şi lui.

Se repezi la uşă şi începu s-o zgâlţâie.

Strigă, se rugă, – în zadar –, nimeni n-o auzea!

În toată casa nu era nicio fiinţă vie.

Ca o nebună se plimba în sus şi în jos în închisoarea ei.

Nu era dar niciun mijloc ca să poată da de veste pădurarului sau bătrânei Marta.

N-aveau să-i aducă cel puţin de mâncare?

Credea oare pădurarul că s-o cucerească prin foame?

Ca o turbată se repezi iar la uşă şi izbi cu pumnii într-însa.

— Deschideţi! deschideţi! Strigă. O mare primejdie ne ameninţă pe toţi!… Vreau să vă dau de veste.

Se făcu iar tăcere. Casa părea ca şi pustie.

Olga simţea că o părăseau puterile.

Totuşi nu se culcă în pat, ci se lăsă pe un scaun în mijlocul odăii.

Iar o cuprinse somnul de prea mare oboseală.

Capul îi căzu pe piept, adormi.

Deodată se simţi prinsă de două braţe puternice.

O gură bărboasă se apropie de a sa şi cu o putere de fier se simţi strânsă la pieptul unul bărbat.

Era pădurarul, care o privea cu ochii aprinşi de patimă.

— Lasă-mă! strigă Olga.

Încercă să se desfacă din braţele lui, dar în zadar!

Bărbatul o ţinea cu o putere ca de fier şi-i acoperea faţa cu sărutări.

Olga simţea respiraţia arzătoare a pădurarului pe obraji.

— Zi-i că mă iubeşti, şi te las, şopti el.

— Aşa abuzezi de ospitalitatea ce mi-ai dat, zise ea cu o voce şuierătoare de oboseală, e o ruşine, o ticăloşie!

— Zi-i că vrei să fii a mea şi te las!

— Nu te iubesc, te dispreţuiesc! răspunse Olga.

O exclamaţie înăbuşită de furie ieşi din pieptul bărbatului.

Ridică pe sărmana fată în sus şi încercă s-o trântească jos.

Dar, cu o sforţare disperată, Olga se ridică iar în picioare.

— Încă o dată te conjur, zise întinzând mâinile rugătoare spre Frideric, pleacă de-aici, sau chem ajutor.

Ochii pădurarului străluceau ca ai unui nebun.

— Cheamă cât vrei, zise cu glasul răguşit, nimeni n-o să te audă. Marta, surdă pe jumătate, doarme în odaia ei şi altcineva nimeni nu mai e în casă afară de noi. Vezi că eşti în puterea mea.

— Atunci nu-mi mai rămâne decât să chem mila lui Dumnezeu asupra mea, zise Olga suspinând. El e drept şi bun, nu va lăsa să se întâmple o aşa faptă mizerabilă sub ochii lui.

Fără să răspundă, pădurarul sări spre dânsa.

Astfel sare tigrul asupra prăzii sale care nu mai poate să-i scape.

O cuprinse în braţe şi acum începu o luptă grozavă între bărbat şi femeie.

Olga se apăra cu toate puterile pe care i le da nevinovăţia.

Se gândea la Wilhelm şi acest gând îl da curaj şi îndrăzneală.

În zadar încercă omul orbit de pasiune s-o smulgă din locul în care stătea frumoasa femeie.

Olga se prinsese cu mâinile de gratiile ferestrei şi deşi pădurarul îi cuprinsese corpul cu amândouă braţele şi încerca s-o smulgă de-acolo, şi deşi mâinile ei fragede se tăiau până la sânge, ea nu slăbea.

Respiraţia pădurarului era din ce în ce mai grea.

Ochii îl erau injectaţi de sânge.

Sudoarea îi curgea în picături mari pe frunte.

Să nu poată el înfrânge puterile unei fete, el bărbatul puternic, care desfidea orice primejdie?

Încă o dată, braţele-i cuprinseră trupul tremurător al fetei, încă o dată făcu o sforţare puternică, strigând cu buzele tremurânde:

— Trebuie să mi te supui, diavol frumos ce eşti!

Un strigăt de disperare…

Olga scăpă gratiile.

Pădurarul o smulse târând-o până în mijlocul odăii.

Dar în acelaşi moment în care pădurarul se credea sigur de prada sa, Olga îl împinse şi sări la uşă. Uşa nu era încuiată. În momentul următor Olga se afla afară pe prag.

— Am scăpat! strigă.

Dar în acelaşi moment se dădu îndărăt cu un ţipăt de groază.

Părul i se ridică în cap şi sângele i se îngheţă în vine.

Un fum gros umplea toată casa.

Treptele de lemn care duceau sus în odaia ei erau în flăcări.

Dedesubt parcă era o mare de foc.

— Foc! foc! strigă Olga şi se rezemă de perete ca să nu cadă.

Figura înaltă a pădurarului n-o mai observă decât în contururi nehotărâte, căci fumul o cuprinsese, aşa încât de abia mai putea ţine ochii deschişi.

— Focul e pus! răcni pădurarul şi trase repede pe Olga iar în odaie. Vezi acum, strigă el zbuciumându-se de furie, vezi pe cine ai iubit? Pe un mişel, un criminal care dă foc casei părintelui său.

— Cum? bănuieşti pe Wilhelm? Dar eu pot să-ţi jur că e nevinovat.

— Nu jura, fată, – nu ştii dacă peste un minut vei sta înaintea judecătorului suprem.

Trosnete şi pârâituri grozave întrerupseră pe pădurar.

Treptele se prăbuşiseră.

Ultimul drum de scăpare era tăiat.

Fumul otrăvitor începea deja să umple odaia.

Din moment în moment el se îngroşa.

— Şi totuşi n-o să izbutească cu planu-i infernal! strigă Frideric, – voi încerca să ne salvăm pe amândoi.

Cu aceste cuvinte se repezise la fereastră şi o deschise.

Dar cu un râs nebun se dădu îndărăt.

— Vrei să mai juri şi-acum că iubitul ţi-e nevinovat? strigă el spumând de mânie. Ia te uită colo… îl recunoşti? A! îşi zice că a triumfat acum, dar nu va fi aşa!

Wilhelm într-adevăr era înaintea casei care ardea.

Un dor neînvins de a-şi mai vedea iubita, de-a mai vorbi cu ea îl alungase din casa călăului.

Tocmai voise să se repeadă în casă ca să smulgă din flăcări pe Olga, când zări la fereastra odăii faţa descompusă de pasiune şi furie a tatălui său.

Apoi această faţă dispăru iar.

Peste câteva momente însă pădurarul reapăru iar cu Olga în fereastră şi arătă în jos spre Wilhelm care, cu un strigăt de furie şi de disperare îşi smulse arma de pe umăr.

Dar deja amândoi dispăruseră de la fereastră.

Pădurarul ridicase fata pe jumătate leşinată şi se repezise cu ea spre uşă. Olga, fără voinţă de-acum, se lăsă să fie dusă.

Ieşi cu sarcina lui pe galeria de fier şi prin fumul ce-l îneca îşi făcu drum cu greu. De mai multe ori era să cadă, istovit. Dar iar îşi aduna puterile şi porni a înainte.

În sfârşit ajunse la o fereastră care da din galerie în grădină.

Nu era timp de pierdut.

Se strecură cu Olga prin fereastră şi sări jos.

Simţi că se rănise căzând, dar nu băgă de seamă. Se ridică repede cu Olga ca să se depărteze din preajma casei care ardea.

Deodată răsări din întunericul nopţii o figură a cărei apariţie îl făcu să tresară.

Era Wilhelm, fiul său.

În ochii tânărului strălucea un foc nebun.

Ca o fiară sălbatică se pregătea să sară, îşi ridică puşca şi…

— Răpitorul fericirii mele, mori!… strigă înfiorător.

Un foc străluci în întunericul nopţii, o împuşcătură răsună.

Apoi urmă un vaiet dureros.

Pădurarul lăsase pe Olga, mâinile-i se apăsară pe partea stângă ce i se umpluse de sânge.

Picioarele-i slăbiră şi cu un strigăt înăbuşit căzu jos.

În momentul următor Olga îngenunche lângă el şi cu o batistă căută să-i acopere rana.

Wilhelm se uita fix cu o privire nebună la corpul care se zbătea pe jos.

— Ucigaş de tată! zise el întunecat.

Ca un ecou răsună un glas ţipător:

— Ucigaş de tată! Fii blestemat!

Era bătrâna Marta care fugise din casă şi fusese martora faptei criminale.

— Fugi! se rugă Olga şi întinse mâinile rugătoare spre Wilhelm.

Dar Marta strigă:

— Sângele cere sânge, te voi denunţa, ucigaş de tată!

— Fugi, iubitule, fugi, repeta Olga îngrozită, aud oameni venind.

— Adio! strigă Wilhelm, pentru tine vreau să trăiesc, pentru tine vreau să scap.

Strânse pe iubita sa în braţe.

Olga, suspinând amar, îşi ascunse capul în pieptul lui.

Atunci muribundul mai ridică o dată capul cu greutate şi aruncă o privire stinsă spre cei doi amanţi.

— Fiţi… bles… te… maţi!… şuieră el.

Un val de sânge îl năpădise gura.

Corpul îl mai tresări o dată, apoi căzu pe spate.

Era mort!

XI – Cămătarul şi fiica lui

Într-una dintre străzile mai înguste şi mai murdare ale Berlinului, care însă, ca prin ironie, poartă numele de strada Rozelor, locuia Jonas Bruck cămătarul.

Fireşte că Bruck nu mărturisea această meserie a sa.

Lumea îl socotea drept un om care se retrăsese din afaceri şi acum

trăia din rente.

Dar spiritul de speculaţie al ovreiului nu-l lăsa în pace.

În loc să se odihnească bucurându-se de capitalul câştigat, el continua a face negoţuri de tot felul, aşa că acum, când era rentier, poate făcea mai multe afaceri decât înainte, când se numea negustor.

Şi-acum da împrumut pe zăloage; dar nu ca mai înainte, pe ceasornice şi paltoane, ci pe giuvaeruri preţioase, pe case şi chiar pe moşii.

Casa în care locuia era o clădire îngustă cu două caturi.

Era poate cea mai rău îngrijită şi nearanjată casă din tot Berlinul.

Nişte trepte înguste întoarse duceau la etajul întâi.

La etajul al doilea însă nu se putea urca cineva decât printr-o odaie, şi tocmai aceea era aşa numita odaie de lucru a lui Jonas Bruck.

Aici îl găsim într-o după-amiază a unei zile de sâmbătă.

Cămătarul stătea într-un jeţ mare de piele, murdărită cu pete de grăsime şi de ulei.

În faţa lui era Röschen, singurul copil al bătrânului.

Tocmai era ocupată cu scoaterea unei bucăţele de zahăr pentru tatăl ei, care avea înaintea sa o ceaşcă de cafea.

Röschen Bruck era cel mai splendid exemplar de tânără meridională, în floarea frumuseţii.

Abia era de 18 ani, dar formele ei posedau deja acea rotunjime ce caracterizează frumuseţile de la miazăzi.

Părul ei negru ca abanosul şi strălucitor, culoarea feţei ca alabastrul cel mai curat, roşeaţa buzelor, toate făceau din această fată o frumuseţe nespusă.

Jonas Bruck se odihnea, căci era sâmbătă şi în acea zi nu lucra niciodată, afară numai dacă nu era vreun gheşeft gras de tot.

Cămătarul îşi citea gazeta, sorbindu-şi cu voluptate cafeaua.

Şi cu cât se cufunda mai mult în citire, cu atât faţa i se întuneca.

În cele din urmă puse gazeta deoparte, îşi luă jos ochelarii şi murmură necăjit:

— Aşa-i trebuie dacă nu ascultă de sfaturile oamenilor cu experienţă şi umblă de capul lui.

Röschen se uită îngrijorată la tatăl ei.

— Vorbeşti de dânsul, tată? îngână ea. Desigur este iar ceva despre dânsul în gazetă. Dar eu garantez pentru dânsul, tată, crede-mă că

Baruch e nevinovat.

— Ce vorbeşti de Baruch! strigă Jonas Bruck supărat. Baruch era fiul fratelui meu şi l-am iubit foarte mult, voiam să-l iau în prăvălie la mine, aveam planuri mari cu dânsul. Dar Baruch a dispreţuit negoţul meu, s-a dus să-şi vâre nasul în cărţi de-ale învăţaţilor.

Röschen oftă.

Bruck se scărpină după ureche, lucru pe care-l făcea totdeauna când voia să-şi arate nemulţumirea pentru ceva.

Apoi continuă:

— Şi învăţatului Baruch nu i-a mai plăcut numele lui cinstit ovreiesc, s-a botezat şi acum îl cheamă Barnov.

— A fost ambiţios, zise Röschen, nimic altceva decât ambiţios: a voit să facă carieră.

Ochii lui Jonas Bruck scânteiară.

Trânti ceaşca cu mânie şi strigă:

— Ambiţios, da, ambiţios! Ambiţia învârteşte capul multor tineri. Ambiţia l-a aruncat în pierzare pe Baruch şi acum o să-l ducă la eşafod.

Röschen îngălbeni.

— Tată! strigă ea, ce zici? Baruch la eşafod? Nu se poate!

— Nu se poate! repetă bătrânul… poţi să te împotriveşti tu? O să poţi să opreşti tu braţul amicului meu Krantz – un om de treabă ăsta – poţi tu să opreşti securea ca să nu…

Un ţipăt al fetei îl întrerupse.

— Tată, te rog, nu vorbi grozăvii! strigă ea. Nu, nu, nu cred că a ajuns lucrul pân-aici. E adevărat că Baruch a fost acuzat de omor, dar eu cred că e nevinovat.

— Dacă e nevinovat, va putea să dea dovezi, dar se pare că nu poate, căci iată citesc în gazete că bănuielile sporesc împotriva lui.

Bătrânul se ridică şi începu să se plimbe şchiopătând în sus şi în jos prin odaie.

— Nu ştiu, zise încet, nu ştiu cum se poate face ca cineva să omoare un om; vrei să ai un profit de câteva sute de taleri, bine, asta poţi s-o faci cu vreun gheşeft, nu e nevoie să verşi sânge pentru asta.

Monologul început de evreu fu întrerupt deodată.

Un servitor bătrân intră.

Era singurul pe care îl avea. Îi zicea Laib.

Acest servitor, un bătrân liniştit şi cam mărginit, era omul cel mai potrivit pentru a servi pe un individ ca Jonas Bruck.

Lui nu-i păsa niciodată de nimic. Îşi făcea serviciul şi-atât.

— E o damă, anunţă servitorul, care vrea să vorbească cu dumneata, domnule Bruck.

— Acum, în zi de sâmbătă? Dar ştii că eu nu fac gheşefturi în ziua asta!

— I-am spus, dar n-a vrut să plece.

— Bine dar, o să vin, zise Jonas Bruck.

Servitorul ieşi.

Jonas Bruck îl urmă.

În odaia vecină, un fel de vistierie, ocupată jumătate de case de fier, aştepta dama anunţată de Laib.

Se oprise cu modestie lângă uşă.

Era o figură impozantă, distinsă.

Dar nu mai era tânără.

Deşi faţa-i păstra încă urme de frumuseţe, păru-i era deja presărat cu fire albe.

Îmbrăcămintea acestei dame era bogată şi de gust.

Purta o haină neagră de mătase şi pe deasupra o jachetă de catifea cu samur.

Mâinile-i erau ascunse într-un manşon mic şi drăgălaş.

Jonas Bruck salută cu respect.

În acelaşi timp făcu un semn servitorului care ieşi numaidecât.

— Doamnă, începu cămătarul, ai bunătatea de-a lua loc colea pe sofa.

Dama şezu.

— Cu ce pot să vă servesc?… continuă Jonas Bruck, şi ochii-i străluceau prevăzând un bun gheşeft.

Străina scoase o cutie de piele din manşon şi răspunse:

— Mi s-a spus, domnule Bruck, că eşti bucuros de-a cumpăra briliante sau de a da împrumut pe giuvaericale preţioase.

— Rău vi s-a spus, doamnă, o întrerupse Jonas Bruck cu neîncredere. Nu mai fac afaceri de-astea. Dacă mi se mai întâmplă să împrumut pe obiecte de valoare o fac numai pentru ca să vin într-ajutor vreunui prieten.

— A! vasăzică m-am ostenit degeaba, zise femeia dezamăgită. Cu

toate astea mi se spusese cu siguranţă.

— De, multe se spun, doamnă. Dar în sfârşit, să vedem, despre ce e vorba?

Întinse mâna, luă cutia de piele din mâna străinei şi o deschise.

Cu cât mai mult privea cuprinsul acestei cutii, mâinile-i tremurau tot mai tare.

Era într-adevăr ceva minunat.

Un colan de briliante de o strălucire şi bogăţie incomparabilă îi strălucea privirilor.

Jonas Bruck trebuia să mărturisească că într-adevăr nu mai văzuse briliante atât de preţioase.

— Şi vrei să vinzi giuvaericalele astea? întrebă el silindu-se să-şi păstreze tot sângele rece.

— Sunt nevoită, din nefericire, răspunse străina. Te rog, aşadar, dacă eşti dispus să cumperi colanul, să-mi iaci o ofertă.

— Dar cum aş putea eu să fac o ofertă, fără să ştiu cu cine am a face? Doamnă, sunt oameni răi în lume… mulţi oameni răi… şi de, – când cumperi un lucru pe care-l plăteşti cu bani buni, trebuie să ştii dacă nu cumva iei un lucru de furat.

Femeia roşi.

— Domnul meu, ce crezi?

Jonas Bruck dădu din umeri.

— Cine vrea să facă afaceri nu trebuie să fie sentimental, zise el. Aş da chiar şi 4.000 de mărci pe briliantele astea, dar mai întâi ar trebui să ştiu cu cine am a face.

— A, şi eu socoteam să iau pe ele cel puţin zece mii, exclamă străina. Colanul a fost cumpărat la Paris acum câţiva ani cu 28 de mii de franci.

— Ei, lucruri vechi şi lucruri noi nu se potrivesc, răspunse Bruck cu răceală. Să zicem 4.500 de mărci, dar pe viaţa mea dacă dau o centimă mai mult.

— Dar eu am nevoie neapărată de 10.000! exclamă femeia disperată. Un proces important este în joc, şi aş pierde sume enorme, dacă n-aş putea să-l reînnoiesc cu aceşti bani.

— Vasăzică nu vrei să primeşti 4.000 de mărci?

— Ai zis 4.500, domnule Bruck.

— Am zis 4.500? Ei, dacă am zis, fie… Acum însă puteţi să-mi

spuneţi numele dumneavoastră?

Străina întinse cămătarului o carte de vizită.

Sub o coroană, era tipărit numele:

Lady Cristinia Nelson,
Vicontese of Gorkshire.

— O carte de vizită, lady, nu este o legitimaţie, zise Bruck.

— Regret că nu pot să vă dau mai multe dovezi, zise lady cu mândrie, şi să ridică. Vă rog să-mi înapoiaţi colanul de briliante.

Dar Jonas Bruck se repezi cu grabă spre una dintre casele de fier strigând:

— Cred, cred, lady Nelson, cum aş putea să-mi permit să mă îndoiesc de cuvântul unei dame atât de distinse? Iată, opresc colanul şi-ţi plătesc, iată, 4.500 de mărci în bancnote solide prusiene. Ne-am învoit!

Numără banii pe masă.

Apoi adăugă:

— Dacă onorabila lady va mai avea cândva nevoie de o sumă mai mare, Jonas Bruck e gata să-i stea într-ajutor totdeauna, în schimbul vreunei giuvaericale.

Lady nu răspunse.

Făcu semn din cap, luă banii şi plecă. Cămătarul sări imediat în sus şi trecu în odaia de alături.

— Laib, repede, aleargă, strigă el, urmăreşte pe dama asta care a ieşit acum de-aici, vezi unde şade şi ce vei mai putea afla despre dânsa.

Laib, obişnuit cu astfel de ordine, plecă numaidecât.

Cămătarul se mai întoarse o dată să-şi pască ochii la frumuseţea giuvaericalelor.

Trăgând cu ochiul închise în cele din urmă cutia.

Făcuse un gheşeft bun.

Vesel, se întoarse lângă fiică-sa.

— Tată, îi zise fata, vino să ne plimbăm niţel. Vezi ce timp frumos e afară… Aerul curat o să ne facă bine.

Cu frăgezime copilărească mângâie părul tatălui ei, repetând:

— Vino, tătucule, vino!

Dar bătrânul dădu din cap.

— Ce mi-e mie aerul, răspunse, ce mi-e mie soarele: aer şi soare n-au oare toţi oamenii? Cel mai zdrenţăros dintre ei are aer şi soare. Eu nu pot să mă bucur decât de ceea ce am eu singur, singur de tot.

Mângâia cu degetele obrajii fetei.

Apoi continuă cu o veselie neobişnuită la dânsul:

— Cunosc ceva ce e mai frumos decât soarele, ce are mai multă strălucire decât el şi mă încălzeşte mai bine. Nu e azi sâmbătă, singura zi în care şi Jonas Bruck se gândeşte la petrecere? Du-te de te plimbă, copila mea, dacă asta-ţi face plăcere. Eu mă cobor în pivniţă şi mă joc cu favoriţii inimii mele.

Fata cămătarului oftă.

Cunoştea patima blestemată a tatălui ei.

Ştia că numai vederea aurului era în stare să-i înveselească inima.

Jonas Bruck îşi aprinsese o lampă mică.

Din buzunarul hainei scosese o cheie ruginită şi coborî încet treptele care duceau în pivniţele casei.

Se opri înaintea unei uşi mici de fier. Faţa-i strălucea deja de o bucurie cerească, când puse cheia în broască şi o întoarse de trei ori.

Un mire care-şi duce acasă mireasa în seara nunţii, nu poate să pară mai fericit.

Un mâncăcios nu poate să aştepte cu mai multă voluptate plăcerile unei mese bogate, decât avarul acesta care se strecura singur, pe ascuns, la comorile lui.

— Vin, drăguţii mei, vin, zicea el râzând în sinea sa. De-o săptămână întreagă nu ne-am văzut. Un timp lung pentru dorinţele sufletului meu.

Pipăi peretele şi apăsă asupra unul resort secret ce se afla tocmai în apropierea uşii.

Uşa se învârti în ţâţâni cu un zgomot surd.

Jonas Bruck intră.

Închise uşa după dânsul.

Se afla într-o pivniţă lungă şi joasă, fără aer şi fără lumină.

Un om mai înalt decât Jonas Bruck abia ar fi putut sta într-însa.

Un aer greu mucegăit, umplea întreaga pivniţă şi înăbuşea pe om.

Dar cămătarului părea că nu-i pasă.

Repede se îndreptă înainte cu lampa în mână.

Ajunse până la un scăunaş mic, cu pernă.

În jurul acestui scăunaş erau butoiaşe, săculeţe, pungi, cutii, lăzi mici, una peste alta.

Jonas Bruck se aşează pe scaun, puse lampa alături şi începu să deschidă cu mâinile tremurătoare unul dintre săculeţii de alături.

Aur strălucitor ieşi la iveală.

Cu voluptate îşi înfundă degetele printre piesele de aur.

În acelaşi timp, cu privirile parcă voia să înghită toată acea bogăţie.

Deodată vărsă tot conţinutul săculeţului înaintea sa.

Şi, ca şi când n-ar fi avut niciun moment de pierdut, se repezi la ceilalţi săculeţi, pungi şi cutii.

Pe rând, vărsă grămadă conţinutul tuturor.

Un morman de aur se ridica din ce în ce mai mare.

În curând Jonas Bruck se găsi în mijlocul comorilor sale.

— Ce voluptate!

În nebunia-i de avar, parcă fiecare bucată de aur i se părea a personifica o fiinţă dorită.

Prinse în braţe grămada de metal nobil, cu dragostea cu care altul şi-ar strânge la piept iubita.

Săruta cu buzele-i decolorate monezile de aur, şi le da nume de dragoste.

— Dumnezeu mi-e martor, zise Jonas Bruck, că nu mă voi mai despărţi de voi!… Vă voi înmulţi tot mai mult până când veţi da de tavanul pivniţei, până când veţi umple tot locul acesta cu strălucirea voastră iubită şi până când mă voi putea scălda în voi şi valurile voastre iubite îmi vor ajunge până peste cap, cum s-a izbit Marea Roşie peste capetele oamenilor lui Faraon!

Un fel de fanatism cuprinsese pe bătrân.

Aurul îi ajungea până la genunchi şi aceasta îl umplea de o veselie atât de mare, atât de nemărginită, încât în cele din urmă, obosit de emoţie, căzu pe grămada de aur.

Pe când zăcea aşa, nebunul care îşi făcuse un idol din metalul rece şi care mai degrabă s-ar fi prăpădit în lipsă şi mizerie decât să fi dat din mâini acel aur, pe când Jonas Bruck se întindea astfel, cu ochii închişi pe jumătate, într-o visare voluptoasă, nu observa că doi ochi vicleni îl observau necurmat prin două mici găuri făcute în unul din pereţii pivniţei.

Aceşti ochi nu străluceau mai puţin decât al lui, când priveau

comoara strânsă la un loc.

Şi când muzica pieselor ce se izbeau unele de altele răsuna sub bolta pivniţei, un oftat de dorinţă nespusă răsuna şi dindărătul acelui perete.

Când în cele din urmă cămătarul se cufundă într-un somn adânc, când un sforăit anunţă că ochii pânditori se închiseră, se întâmplă ceva care ar fi înnebunit pe Jonas Bruck, dacă s-ar fi întâmplat sub ochii lui.

Încet-încet o parte a peretelui de la pivniţă se desfăcea.

Cărămidă după cărămidă dispărea de partea cealaltă.

O mână nevăzută le deplasa.

În sfârşit se făcu o gaură destul de mare pentru ca un copil să poată trece printr-însa.

Câteva minute trecură.

Apoi se văzu un cap de om ivindu-se prin spărtură.

Acest cap avea nişte păr ţepos, cărunt şi o figură slabă, cenuşie.

Doi ochi verzui străluceau din această faţă ca doi ochi de şarpe.

Păreau că voiesc să fascineze pe cămătarul care dormea.

Astfel e privirea şarpelui boa care înfricoşează numai cu ochii şi nimiceşte puterea grozavului tigru, înainte de a-l cuprinde cu corpu-i solzos şi de a-l strivi.

După cap urmă un corp slab şi mic ca de pitic.

Era într-adevăr piticul pe care l-am cunoscut mai întâi la „Iepurele alb” în calitate de spion poliţienesc.

El se introducea în visteria lui Jonas Bruck pe o cale atât de ciudată.

Piticul rămase un moment pe burtă şi ochii i se aţintiră asupra cămătarului.

În acelaşi timp însă privirile i se îndreptau pline de lăcomie şi asupra comorii de aur răspândite pe jos.

— În sfârşit, l-am prins, îşi zise piticul. În sfârşit mi-a căzut în cursă. De un an te pândesc, Jonas Bruck; cu unghiile mi-am făcut drum până la tine… Zile întregi am zăcut îndărătul acelui zid aşteptând să te cobori în pivniţă. Acum dormi, – bine; n-o să te mai deştepţi!

Piticul dezlegă de la brâu o funie puternică şi o aşeză lângă dânsul pe jos.

Era lungă şi avea un laţ la capăt.

Semăna cu acel lasou cu care mexicanii prind caii sălbatici pe câmpii. Aceeaşi armă ucigaşă o foloseşte şi secta misterioasă a Togilor din India, care par a se fi conjurat pentru stârpirea europenilor dintre dânşii.

Piticul se apropie, târându-se, de Jonas Bruck.

Trăgea laţul după dânsul.

Ochii îl străluceau cu înfiorare.

Pofta de ucidere era exprimată într-înşii.

Când nu mai fu depărtat decât de vreo 5 paşi de cămătar, se opri.

Îl pândi câteva momente.

Jonas Bruck dormea adânc.

Sforăia.

— Dar de ce să-l omor? zise piticul încet. N-ar fi mai bine să-i iau banii, şi să-l las să trăiască? Sângele aduce nenorocire, sângele pătează aurul.

Se gândi câtva timp.

Îşi muşca buzele până la sânge.

Apoi zise cu o hotărâre sălbatică:

— Nu, nu, trebuie să moară, căci morţii nu vorbesc. Dacă rămâne în viaţă, nu se va odihni niciun moment din viaţa lui până nu-şi va regăsi banii. Prima bănuială i se va îndrepta fireşte asupra casei vecine şi deci asupra mea… Dar dacă îl omor şi-l îngrop aici unde îi zace grămadă aurul, nu mai este niciun om pe lume care să cunoască secretul acestei pivniţe, care să-i deschidă uşa de fier. Şi atunci toate vor fi ale mele! Voi moşteni pe omul sugrumat de mine.

Cu iuţeala fulgerului se aruncă jos şi se apropie, târându-se, de prada sa.

Din greşeală răsturnă un morman de aur.

Se făcu un zgomot zăngănitor.

Jonas Bruck se trezi pe jumătate.

Imediat piticul se dădu îndărăt, se lipi de perete şi rămase nemişcat acolo.

Dar când observă că cămătarul obosit căzu iar pe grămada de aur, începu să-şi urmărească iar planul.

De astă dată porni mai repede.

După câteva momente se găsea iar lângă bătrân.

Mâinile i se ridicau încet, ţinând laţul…

Momentele lui Jonas Bruck erau numărate.

În acest moment bătrânul tresări.

Desigur că vreun vis rău începuse să-l chinuie, îşi duse mâinile la ochi, ridică capul şi se deşteptă.

Abia observă piticul că planul lui era încă o dată dejucat, şi cu o dibăcie de pisică sări îndărăt şi dispăru pe deschizătura făcută în zid.

Dacă Jonas Bruck n-ar fi fost încă zăpăcit de somn, ar fi trebuit să vadă mica figură neagră strecurându-se afară din pivniţă.

Dar bătrânul îşi freca ochii somnoroşi.

Apoi întinzând mâinile răsturnă şi lampa.

Flacăra pâlpâi o dată şi se stinse. Întuneric adânc se făcu în pivniţă. Numai aurul strălucea.

În timpul acesta, dincolo de zid, piticul ajunsese zgâriat rău, sângerând.

Dar nicio exclamaţie de durere nu-i ieşise din piept.

Dispăru tot atât de fără zgomot precum venise.

În momentul următor cărămizile erau puse la loc.

Spărtura nu se mai cunoştea.

Dar Jonas Bruck tresărise şi întinsese urechea.

Zgomotul făcut de pitic închizând spărtura îi atrăsese atenţia.

— Ce-i asta? oftă el îndreptându-se cu greutate prin întuneric spre uşă, n-a fost aceasta respiraţia unui om? Doamne, nu cumva e cineva care mai cunoaşte secretul meu şi poate să-mi fure comorile de aur?

Tremura inima în pieptul bătrânului la această presupunere grozavă.

Îi tremurau şi genunchii, când vârî cheia în broască şi puse în mişcare resortul secret.

. . . . . .

Pe când Jonas Bruck dormea pe grămada *comorilor sale*, fiica sa se plimba în sus şi în jos prin odaie.

Se apropie de terestră şi se uită în stradă.

Dar atenţia nu-i era atrasă de zgomotul ce domnea acolo.

Pe dinaintea ochilor ei treceau imagini din trecut, din timpul fericit al primului amor.

Căci fata cămătarului iubea.

Iubea pe bărbatul care acum, acuzat de omor, zăcea în închisoare.

Baruch, sau cum se numea acum Barnov, vărul ei, îi cucerise inima pe când stătea în casa lui Jonas Bruck.

Atunci era poezie în casa veche, morocănoasă, scăldată în lăcomie şi zgârcenie.

Pe când bătrânul îşi vedea de afacerile sale, adesea murdare, sau făcea câte o vizită favoriţilor săi din pivniţă, fiica lui se lipea ca o floare de pieptul iubitului său care, cu elocinţa iubirii îi vorbea de bucuriile şi frumuseţile lumii.

Röschen îl strângea în braţe cu dragoste şi exclama:

— Du-mă de aici, fericirea, viaţa mea; vreau şi fiu a ta; dar să fugim din casa asta unde soarele nu pătrunde şi unde niciodată nu va răsări pentru mine primăvara de aur a vieţii.

Şi cei doi înamoraţi făceau planuri care le promitea un viitor trandafiriu.

Dar ce sunt speranţele pe care şi le face omul?

Prea adesea le distruge mâna grea a sorţii.

Şi în viaţa fetei cămătarului izbise fulgerul deziluziei.

Baruch părăsi casa unchiului său şi Röschen nu mai auzi despre dânsul.

Cu toate astea fata credea cu tărie în nevinovăţia iubitului, chiar din primul moment când auzise despre crima grozavă de care era acuzat.

— Dar, îşi zicea ea tremurând – nu întotdeauna nevinovăţia se poate dovedi! Adesea oameni nevinovaţi au stat ani întregi în închisoare. Ba uneori s-a întâmplat ca un nevinovat să fi fost executat, căci judecătorul cel mai drept se poate înşela.

Acestea erau gândurile care treceau acum prin mintea fetei.

Ochii-i negri strălucitori se umpleau de lacrimi.

Deodată cineva bătu la uşa odăii vecine.

Fata se grăbi să deschidă.

Dar în momentul următor ea se dădu îndărăt speriată.

O figură ciudată se ivise pe prag.

Era îmbrăcat sărăcăcios.

Faţa-i veştedă, părul-i sur scurt tăiat, ca nişte ţepe pe cap, făceau o impresie neplăcută.

Această impresie era sporită prin faptul că omul avea în ochi de

sticlă atât de rău făcut încât imediat se observa.

Chiorul se uită sfios primprejur.

— Cine eşti? întrebă fata, şi ce cauţi aici?

— Cine sunt?… răspunse străinul. Mă numesc Magistrul. Cel puţin aşa-mi zic prietenii, adăugă el râzând.

— Şi pe cine cauţi aici?

— Pe dumneata te caut, frumoasă domnişoară, răspunse chiorul frecându-şi mâinile osoase. Ţi-aduc o scrisoare de la cineva care te iubeşte.

Röschen îngălbeni.

Oare acest om nesuferit nu-i aducea vreo veste de la Baruch al ei?

Dumnezeule, în ce societate trebuia să se găsească acum sărmanul!

— Să-ţi dau dar scrisoarea, domnişoară, continuă Magistrul. E cineva pe-aici?

— Nimeni, dar de ce întrebi. Dă-mi scrisoarea.

— Nu te grăbi aşa, nu e nevoie să te grăbeşti. Şi de altfel, oameni care vin ca mine, din închisoare, n-au obiceiul să poarte scrisorile prin buzunare, ca să le poată găsi poliţia la cea mai mică percheziţie.

Zicând acestea, Magistrul se aşezase pe un scaun de lângă uşă şi începuse să-şi scoată o cizmă.

Röschen se dădu îndărăt intimidată.

Bănuia că acest trimis al lui Barnov trebuia să fie vreun criminal primejdios.

Magistrul desfăcu cu băgare de seamă nişte şuruburi de la călcâiul cizmei.

În curând scoase dintr-însul o bucată de hârtie.

— Iată, mica mea domnişoară, zise Magistrul rânjind. Şi acum te rog să-mi dai şi răsplata. Orice muncă trebuie răsplătită şi zău, trebuie să te gândeşti că nu e lucru de nimic să scoţi din închisoare şi să aduci până aici o scrisoare particulară.

— Aşteaptă un moment, zise Röschen şi se depărtă în odaia vecină.

Dintr-un portmoneu scoase trei piese mari de argint.

Se întoarse cu ele şi le întinse Magistrului.

— Îţi mulţumesc, copilă dragă, zise chiorul, şi nu uita să mă inviţi la nuntă, afară numai dacă Barnov nu va face cunoştinţă cu mireasa cu buza subţire de oţel. Adio, la revedere.

Ieşi râzând din casă.

Röschen desfăcu hârtia şi citi:

„Iubita, adorata mea Röschen!

Dacă astăzi îţi scriu, după atâta timp de tăcere, ca un nenorocit, dacă numele meu e dezonorat, împovărat de o bănuială grozavă, ah! nu te întoarce de la mine, ci adu-ţi aminte de ceasurile fericite pe care le-am trăit odinioară împreună în vremuri mai bune. Iubito! După zile furtunoase în care adesea m-am clătinat, şi după cum recunosc cu căinţă, poate am şi greşit, chipul tău mi se iveşte iar înaintea sufletului.

Cu dorinţă arzătoare mă gândesc la tine, scumpă copilă, şi în vis mă reîntorc cu gândul la acel timp delicios în care braţele noastre se înlănţuiau şi simţeam inima ta bătând lângă a mea şi buzele noastre se împreunau în sărutări delicioase.

Ah, aici în închisoarea mea strâmtă, în care nu mă chinuie nimic altceva, mă întreb: „Oare singurele bucurii ale vieţii să fie trecute pe vecie pentru mine? N-o să te mai strâng niciodată la piept? N-o să fii niciodată aşa cum visam odinioară amândoi, a mea, numai a mea?…”

Röschen, sunt acuzat de omor.

Dar jur pe Dumnezeu şi pe iubirea mea că sunt nevinovat.

Nu este sânge pe mâinile mele. Nu sunt ucigaş.

Şi cu toate astea n-o să pot izbuti să-mi dovedesc nevinovăţia înaintea judecătorilor mei.

Nu ştiu cum şi de ce, dar se pare că o putere nevăzută ar voi să mă nimicească.

Zilnic se adună noi dovezi împotriva mea.

De aceea nici nu mai vreau să aştept sfârşitul procesului care nu poate fi în niciun caz favorabil pentru mine.

Voi găsi mijloacele ca să ajung în o altă celulă din care scăparea să-mi fie mai lesne decât de aici; dar pentru aceasta am nevoie de bani, precum şi de un prim adăpost sigur, dacă voi reuşi să scap.

La cine să mă adresez dacă nu la tine, iubită fată, a cărei cerească bunătate o cunosc atât de bine.

Un nenorocit te conjură.

Scapă-l, scapă-l!

Se va fi rugat în zadar?”

Scrisoarea, scrisă cu creionul, nu purta nicio iscălitură.

Barnov se temuse desigur ca nu cumva Magistrul să fi abuzat de scrisoare, dacă o iscălea.

Lacrimi mari umplură ochii fetei cămătarului.

Ascunse scrisoarea la sânu-i palpitând şi exclamă:

— Nu, nu te-ai rugat în zadar. Te voi scăpa şi voi fi a ta… numai a ta…

La acest gând închise ochii, se aruncă pe o sofa şi se cufundă în visuri de iubire feciorească.

XII – În vizuina viciului

— Surioară, exclamă nebuna, stând lângă muta întinsă de vie în coşciug şi uitându-se la faţa-i palidă, – vino, surioară, să jucăm, – nu auzi ce muzică frumoasă? – vino, vino!...

Fata inspectorului de poliţie, a cărei minte fusese zguduită de experimentul criminal al contelui, râdea sălbatic şi sărea în jurul catafalcului, cântând un cântec monoton.

Deodată însă se păru că o altă închipuire i se arătă ochilor rătăciţi.

Se plecă spre florărească, care tot zăcea în catalepsie şi începu să strige:

— Cartea, – unde e cartea, registrul? Pentru Dumnezeu, tată, dă-mi cartea ori te sugrum!

Şi degetele-i cuprinseră gâtul fetei din coşciug.

— Mori! strigă strângând-o cât putea; mori că m-ai nenorocit.

Din ce în ce degetele i se înfundau în carnea gâtului sărmanei mute.

Aceasta n-avea decât un gând:

— Slavă domnului că se sfârşeşte! O să mă omoare şi o să scap de acest chin îngrozitor!

Deja începea să-şi piardă cunoştinţa.

Ochii mutei începeau să-şi iasă din orbite.

Gura-i întredeschisă respira greu.

Şi cu toate astea nebuna strângea, strângea mereu şi tot mai tare.

— Adio, sărmanul meu copil, îşi zise muta. Doamne, tu părintele orfanilor, ai milă de el!

Dar în acelaşi moment în care credea că o să leşine şi din leşin să treacă la moarte, simţi dimpotrivă, că parcă sângele începea să circule mai vioi prin vene.

Membrele-i începeau să-şi piardă rigiditatea, inima începea să bată din ce în ce mai puternic.

Prin tot corpul i se răspândea o senzaţie de căldură, de putere.

Sofia încercă să deschidă ochii şi izbuti.

Nebuna salvase viaţa florăresei mute, pe când sărmana ei minte rătăcită credea că o omoară.

Strânsoarea pusese în mişcare sângele Sofiei şi toate membrele acesteia începură iar să lucreze regulat.

Când florăreasa simţi că puterile îi reveneau, se îndreptă în coşciug şi încercă să-şi mişte organele.

Iarăşi era stăpână pe corpul ei.

Cât putu mai în grabă, sări din coşciug şi se îndreptă spre ieşire.

Dar când ajunse deja la uşă, când începu deja să respire cu voluptate aerul răcoritor al nopţii, acest strigăt îi ajunse la ureche:

— Surioară, surioară dragă!

Sofia se întoarse.

În mijlocul camerei mortuare stătea nebuna şi întindea mâinile spre dânsa.

Faţa ei simpatică era luminată ciudat de flacăra lămpii.

Şi iarăşi zicea:

— Surioară, vino să jucăm, să ne veselim.

O milă adâncă umplu inima mutei.

Îşi zise:

— Să las oare pe-această nenorocită aici în acest loc de groază singură, pe ea căreia de altfel am să-i mulţumesc că m-a deşteptat din acel somn grozav de moarte? Nu, nu pot. Trebuie s-o iau cu mine şi să împart cu ea fericire şi nefericire.

Se apropie de Hedwiga, o cuprinse de un braţ şi o trase după sine.

Nebuna o urmă, fără voinţă, ca şi un copil.

Amândouă fetele trecură pe lângă morminte.

Aproape lipite una de alta se strecurau printre cruci.

Lugubru răsuna prin noapte cântecul pe care nebuna îl cânta cu o voce curată, melodioasă:

„Vino, drăguţă, să jucăm,
Şi de plăceri să ne-mbătăm,
Să ne scăldăm în dulci iubiri,

Acolo unde-s trandafiri
Şi unde-i luna plină!”

Un fior trecu prin corpul mutei.

Acest cântec care vorbea de fericire şi de dragoste răsuna ca o amară ironie în acel loc de tristeţe şi de durere.

— Uite, uite, surioară, şopti deodată nebuna, uite colo mortul ăla cum fuge pe morminte… Haidem, să fugim de aici… ia te uită… cum îşi desface braţele osoase ca să mă cuprindă… respiraţia lui e rece… uite… uite… ah… acum l-am simţit… m-a atins ca o bucată de gheaţă…

Hedwiga se cutremură.

O spaimă de moarte i se întipărise pe faţă.

— Haidem de-aici degrabă! îşi zise şi Sofia, ori înnebunesc şi eu!

Luna spărsese norii şi răspândea o lumină magică asupra cimitirului.

În acest moment, când începu să se lumineze în jurul ei, nebuna tresări şi se opri în loc.

Cu o expresie de groază nespusă arătă spre o piatră monumentală pe lângă care chiar treceau.

— Aici, aici, şopti ea, aici e el, sunt pierdută!

Sofia se uită într-acolo.

Imediat tresări şi dânsa şi un sunet nearticulat îi scăpă de pe buze.

Îndărătul pietrei se ridica încet o figură neagră.

Cu ochi ciudaţi acest om fixa pe cele două fete.

Deodată el strigă cu vocea tremurătoare:

— Dar ce e asta? Morţii au început să iasă din morminte. Doamne, ţine-mă în paza ta sfântă!

Şi cu părul zburlit omul întoarse spatele şi o rupse la fugă.

În curând dispăru în casa mortuară din care ieşiseră cele două fete.

Era cioclul.

Curiozitatea de-a afla ce voia contele noaptea cu cadavrul, îl îndemnase să se ascundă în cimitir.

În locul contelui, îi ieşiseră înainte cele două fete dintre care una o văzuse cu puţin mai înainte în coşciug.

Cu picături mari şi reci de sudoare pe frunte ajunse în camera mortuară şi, zăpăcit, puse mâna pe capacul coşciugului şi-l închise în

grabă ca să şteargă orice urmă a abaterii sale de la datorie.

Sofia ajunse neîmpiedicată până în stradă, cu însoţitoarea-i nenorocită.

Suburbia era liniştită şi tăcută.

Casele, cele mai multe, erau scufundate într-un adânc întuneric.

Numai ici şi colo se zărea pe la câte un geam o lumină slabă.

— Ce să fac? asta era acum întrebarea pe care şi-o punea muta cu groază.

Unde să găsească un adăpost pentru noaptea aceea?

La ce uşă să bată, fără temerea de-a fi respinsă?

Fără o ţintă anumită, începu să rătăcească pe stradă.

Hedwiga începu a se obosi.

Capul îi cădea pe piept şi se lăsa târâtă mai mult în neştire de însoţitoarea ei.

— Să ne odihnim un moment, îşi zise Sofia, şi apoi să ne urmăm drumul. Doar se va găsi în Berlin o casă care să adăpostească pe două nenorocite rămase pe stradă. Doar ne va veni cineva într-ajutor văzându-ne.

Cu acest gând, intră cu Hedwiga sub poarta unei case, înaintea căreia se aflau câteva trepte.

Făcu semn Hedwigăi să se aşeze şi ea, care de asemenea nemaiputând de oboseală, se aşeză lângă dânsa.

Abia se simţi Hedwiga aşezată. Închise ochii şi era să adoarmă.

— Nu trebuie s-o las să doarmă, îşi zise florăreasa mută, poate să îngheţe de frig.

Şi deşi o durea inima de dânsa, o deşteptă.

— De s-ar face odată ziuă!

Aceasta era singurul gând care mai stăpânea acum pe mută.

— Atunci toate ar fi bune, continuă ea. M-aş întoarce iar acasă, aş regăsi pe bunul meu prieten Stubernauch şi aş fi cel puţin sub un acoperiş bun.

Un gând îi trecu deodată prin minte.

N-ar putea oare să caute o trăsură şi să-şi dea adresa birjarului.

Dar în momentul următor părăsi acest plan.

N-avea niciun gologan în buzunar, şi trăsura trebuia plătită.

Dar iarăşi, cine ştie? Poate însoţitoarea ei avea ceva gologani la dânsa.

Era o posibilitate, cel puţin.

Sofia se ridică şi începu să caute prin buzunarele Hedwigăi care între timp adormise.

Nimic!

Buzunarele erau goale.

Sofia era să renunţe, deznădăjduită, la alte căutări, când mâinile ei descoperiră un buzunar mic secret la sânul nebunei.

Căută şi aici.

Ce bucurie!

Buzunarul conţinea un mic pacheţel de bancnote.

Contele Marco le pusese în buzunarul nenorocitei, ca să nu se găsească cu totul lipsită de mijloace când avea să se deştepte.

Sofia strânse cu veselie bancnotele în mână.

Acum toate erau bune; peste un ceas puteau fi scăpate, ascunse.

— Iată hoaţa, domnule sergent! strigă deodată o voce aspră.

Doi bărbaţi săriră în acelaşi timp de după un stâlp şi prinseră pe Sofia de braţe.

— Vasăzică e o femeie, zise unul dintre bărbaţi, după a cărui uniformă se vedea că era un sergent. Vasăzică aşa se explică multele furturi comise asupra oamenilor care dorm pe stradă! Drace! domnul comisar se va mira când i-o voi aduce.

Sofia rămase cu ochii holbaţi la sergent.

Ce era asta?

De ce o acuzau aceşti oameni?

Nu ştia bine ce era, dar observa că i se imputa o vină urâtă.

Şi nu putea să rostească nicio vorbă ca să se explice, să se justifice!

Era mută.

— Nici nu tăgăduieşte, zise sergentul răsucindu-şi mustaţa.

— Cum s-ar putea? zise celălalt, nu am prins-o oare în flagrant delict? Nu am văzut amândoi cum a scos banii din buzunarul femeii acestea care doarme?

— Da, am văzut, zău, cred c-am făcut o arestare norocoasă.

— Eu o să duc hoaţa la secţie, dumneata rămâi aici cu cealaltă femeie. Poate domnul comisar va voi să vină la faţa locului şi o să dea ordin ce să se facă cu asta.

Cu aceste din urmă vorbe sergentul luă de braţ pe Sofia şi căută s-o târască.

Dar muta se desfăcu de dânsul cu puterea disperării şi căzu în genunchi înaintea lui.

Pe când lacrimile i se rostogoleau şiroaie pe faţă, încerca să explice funcţionarului că era mută şi că nu făcuse nimic rău.

— Comedie! zise sergentul. Se preface mută, ca şi când eu aş fi un sergent de ieri de alaltăieri şi n-aş cunoaşte toate şiretlicurile hoţilor.

Smuci cu brutalitate pe tânăra femeie şi o împinse înainte fără a-i păsa de suspinele-i dureroase.

În timpul acesta celălalt funcţionar poliţienesc se plimba în sus şi în jos pe dinaintea Hedwigăi.

— Bună poamă o fi şi asta, nu-i vorbă, murmură el. Pare că a venit de la vreun bal unde se va fi îmbătat. Banii pe care îi avea, ştim noi cum se câştigă. De, cum se câştigă aşa se şi pierd bani de ăştia.

Nebuna n-auzea nicio vorbă din cele rostite de funcţionar.

Nici nu dormea.

Cu viclenia proprie nebunilor înţelesese că era supravegheată şi se pregătea să fugă fără veste.

Din întâmplare, funcţionarul întoarse un moment spatele Hedwigăi.

Când aceasta văzu că nu mai era observată, ca o pisică se ridică şi începu să se strecoare pe lângă case.

În două minute ajunse la un colţ de stradă şi dispăru.

Sărind şi cântând porni acum nenorocita fată şi rătăci prin mai multe străzi până se simţi iar obosită.

Urmând unui instinct firesc se opri în faţa unei căscioare îndărătul ferestrelor căreia se zărea o lumină slabă.

Nebuna începu să bată în una dintre ferestre.

În curând uşa se deschise şi o femeie bătrână şi grasă apăru la geam.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea supărată. La ora asta nu ştiţi că mama Karkoş are obicei să se odihnească?

Nebuna râse.

Apoi se apropie şi începu să bată tactul cu mâna zicând:

„Iubite, dă-mi o sărutare
Şi zi-mi că mă iubeşti.
La pieptul tău mă strânge tare,
Să-ţi spun ce drag îmi eşti.”

— Eşti o fată veselă, dragă, văd, zise mama Karkoş măsurând pe Hedwiga din creştet până-n tălpi, – şi frumuşică pari a fi. Ei, aşteaptă un moment, îţi deschid îndată.

Peste câteva minute ieşi în stradă, luă braţul nebunei şi o duse în casă.

— Intră, drăguţă, zise deschizând uşa odăii sale. La mama Karkoş totdeauna se găsesc oameni veseli.

Duse pe fiica inspectorului de poliţie prin mai multe camere mobilate simplu, în care nu se găsea nimeni şi deschise uşa unei camere vecine.

Era o sală mică destul de îngrijit mobilată.

Pe nişte canapele înşirate de-a lungul pereţilor stăteau vreo zece, douăsprezece fete în vârstă de la 18 până la vreo 28 de ani.

Lângă ele şedeau bărbaţi care, judecând după îmbrăcămintea lor, nu aparţineau chiar claselor mai cu dare de mână.

— Toate astea sunt verişoarele mele, zise mama Karkoş Hedwigăi, arătându-i fetele a căror îmbrăcăminte şi purtare erau dintre cele mai provocatoare.

Într-un colţ al sălii era un mic pian.

Un omuleţ palid stătea înaintea lui şi cânta întruna melodii cunoscute de operete.

Pe dinaintea canapelelor erau mescioare pline cu sticle şi pahare.

— Atenţie! exclamă mama Karkoş când ajunse cu Hedwiga în mijlocul sălii. Am primit vizita unei noi verişoare foarte drăguţe.

Un râs furtunos urmă după aceste vorbe.

Toţi cei de faţă se ridicară şi se grămădiră în jurul Hedwigăi.

Nebuna se uita sfioasă acum în jurul ei şi răspundea la întrebările ce i se adresau numai cu zâmbete idioate.

— Mamă Karkoş, zise unul dintre bărbaţii de faţă luând-o deoparte, ce e peştişorul ăsta pe care l-ai prins în laţ?

— Nu e frumuşică? întrebă bătrâna. Nu-ţi place, domnule doctor?

Omul căruia femeia îi zise doctor, dar care era destul de sărăcăcios îmbrăcat, dădu din umeri.

— Frumoasă e, nu zic. Dar bagi de seamă că e nebună?

Această comunicare nu păru a surprinde deloc pe mama Karkoş.

— Ei, dacă e nebună, cu atât mai bine, zise râzând cu cinism, cu

atât mai bine!

— Ia uite ce face acum, exclamă doctorul.

Nebuna se apropiase încet de pian. Omul care cânta îi făcu loc.

Hedwiga puse degetele pe clapele pianului şi scoase câteva acorduri puternice. Îndată, o sonată minunată de Beethoven răsună prin sală.

Toţi rămaseră ascultând.

— Bravo! bravo! exclamă doctorul, asta mai zic şi eu că e muzică.

O durere nespusă răsuna din cântecul pe care-l cânta nebuna, ca o chemare dureroasă de ajutor.

Deodată cântecul se întrerupse cu un ton dizarmonic.

Capul nenorocitei fete căzu pe clape şi nişte suspine convulsive începură să-i zguduie corpul fecioresc. Toţi o priveau acum cu milă.

Mama Karkoş aduse un pahar de vin şi-l oferi nebunei.

Aceasta-l luă şi-l deşertă dintr-o sorbitură.

Îndată fu cuprinsă iar de veselia de mai înainte.

Degetele-i începură să izbească iar clapele şi un vals vesel electriză pe cei de faţă.

— Ce bine se poate juca pe melodia asta! exclamă mama Karkoş.

Şi bătrâna începu să joace după tactul muzicii, ridicându-şi rochia până la glezne. Îndată porniră la joc şi alte perechi.

Se începu cu un dans în toată regula, vesel, nebunesc aproape.

Obrajii fetelor ardeau, ochii le scânteiau, piepturile le săltau, din când în când scoteau exclamaţii de plăcere.

Doctorul luase o sticlă cu vin şi un pahar şi se învârtea în mijlocul salonului.

Toţi cântau valsul şi din moment în moment creştea animaţia în salonul de primire al mamei Karkoş.

În cele din urmă dansatoarele obosiră cu totul.

— Destul, începură să şoptească pe rând şi una câte una cădea obosită pe pernele canapelelor.

Nebuna se ridică de la pian şi fugi într-un colţ al sălii.

Aici se aşeză pe un scaun şi în curând adormi.

— Doarme, zise mama Karkoş, o voi culca. N-o voi lăsa să plece curând de aici. Va veni desigur lume s-o vadă, s-o audă cântând şi…

Bătrâna zâmbi diavoleşte.

— Voi face un gheşeft minunat, adăugă ea în gând.

Un servitor veni să-i dea de veste că cineva voia să-i vorbească.

Doamna Karkoş trecu neobservată în camera vecină.

Dar un strigăt de groază îi răsună pe buze când văzu pe omul îmbrăcat în zdrenţe care venise să-i vorbească.

Era Magistrul.

Din singurul ochi ce avea el arunca priviri impertinente spre mama Karkoş.

— Tu! exclamă aceasta. Tu aici, la mine?!

— După cum vezi, răspunse criminalul cu glas batjocoritor. De ce n-aş veni oare să-mi văd soţia?…

— Dar făgăduiseşi să nu mai calci pragul casei mele. Ţi-am dat şi 500 de mărci pentru această făgăduială.

Magistrul făcu un gest dispreţuitor.

— Ce sunt 500 de mărci? zise el. Crezi oare că cu atâta ai scăpat pe vecie de mine?

Mama Karkoş îi aruncă o privire furioasă.

— Iar e cântecul cel vechi, strigă ea, iar vii să ceri bani?

— Dar ce crezi că am venit să-ţi admir frumuseţea? Da, vreau bani, bani mulţi.

— Dar n-am niciun gologan în casă.

— Ah! ce spui? Lasă că ştiu eu că-ţi merge bine şi că n-o să sărăceşti pentru câteva sute de mărci ce vei da soţiorului tău.

Mama Karkoş tremura de furie.

Dar nu putea să se expună să provoace un scandal.

— Şi chiar de-aş avea bani, zise ea cu glasul coborât, nu ţi-aş da niciun gologan, căci eşti nesăturat.

— Ba o să dai, să vezi că o să dai. Căci de nu…

Mama Karkoş se ridică ţanţoşă.

— Ei, dacă nu, ce poţi să-mi faci?

— De, multe… De pildă aş putea atrage atenţia poliţiei asupra acestei aşa-numite sală de dans pe care o ţii.

Bătrâna îngălbeni sub sulimanul gros de pe faţă.

Dar nu vru să-şi trădeze frica ce o cuprinsese.

— Fă ce vrei, zise ea silindu-se să zâmbească, dar de poliţie nu prea vorbi aşa uşor, căci mai degrabă aş putea eu să-i povestesc ceva lucruri importante despre dumneata.

Se apropie de Magistrul şi-l privi cu ochi veninoşi.

— Nu mi-e frică de tine, continuă ea din ce în ce mai violentă, pe

mine n-o să mă amuţeşti ca pe bărbatul meu cel dintâi, căci n-o să fiu niciodată aşa de proastă să iau, ca dânsul, doctorii din mâna ta.

— Femeie! strigă Magistrul, vrei să-mi încarci mie în spinare şi asta? Dar nu tu m-ai îndemnat? Nu tu ai făcut din mine, care eram un onest profesor de gimnaziu, un criminal de rând? Tu m-ai îndemnat la cea dintâi crimă, ca şi la celeilalte următoare, întâi să te iau, apoi să-ţi aduc bani, şi iar bani! Tu eşti de vină dacă am căzut mai jos şi tot mai jos pe scara crimei şi a mizeriei.

Chiorul strângea pumnii. Vorbele îi ieşeau şuierătoare din gâtlej. O furie nebună îl cuprinsese.

Mama Karkoş făcu câţiva paşi îndărăt. Orice zicea dânsa, tot îi era frică de acest om pe care-l ştia capabil de orice.

— Cât vrei, dar? întrebă ea cu glasul stins.

— Atâta ca să pot pleca din Europa asta mizerabilă şi să trec în America. O mie de mărci, nici mai mult, nici mai puţin.

— Şi într-adevăr ai pleca în America dacă ţi-aş da această sumă?

— Jur. Vreau să-mi încerc norocul acolo; sunt atâţia oameni care s-au îmbogăţit în America!

Femeia Magistrului stătu pe gânduri câteva momente.

Apoi răspunse:

— Bine, fie şi de astă dată. Dar întoarce-te peste un ceas; până atunci oaspeţii mei vor pleca. Voi lăsa uşa deschisă. Pe mine mă găseşti sus, în odaia de dormit; banii o să ţi-i ţin la dispoziţie.

Chiorul dădu din cap.

— Voi veni, zise el scurt, şi se uită fix în ochii femeii. Aşteaptă-mă dar, mai zise el şi plecă.

Mama Karkoş se uită cu o expresie grozavă de ură în urma lui.

— Ce crezi, ticălosule, că o să mă mai prinzi în cursă? Lasă, ticălosule, de astă dată o să te prind eu pe tine.

XIII – Secretul călăului

În casa călăului domnea tăcerea de câteva zile.

Nu mai răsuna niciun râs vesel, nicio vorbă rostită mai tare.

Cei din casă nu vorbeau între dânşii decât atunci când era neapărat de lipsă.

Krantz era cel mai tăcut.

El nu-şi părăsea odaia aproape niciodată şi deseori îl auzeau plimbându-se prin odaia sa.

Mâncarea îi era adusă prin micul cocoşat, apoi şi acesta avea ordinul de a pune mâncarea înaintea uşii şi a se depărta numaidecât.

Când farfuriile erau luate, se vedea că mâncărurile n-au fost atinse.

Peste toată noaptea ardea lumânare în odaia călăului.

Lumina slabă răzbătea până pe uliţă şi trecătorii care cunoşteau pe locatarul casei, ajungând în preajma ferestrei îşi iuţeau paşii şi murmurau:

— Are cizmele grele, trebuie să justifice pe cineva.

Şi într-adevăr era aşa.

Cu trei zile înainte Krantz primise o comunicare de la procuror că ucigaşul Conrad e condamnat la moarte prin secure.

Conrad comisese o crimă oribilă.

Mizerabilul îşi omorâse nevasta şi copiii. Se vede că îl supărau şi el avea de gând să se însoare cu alta.

Astfel a vrut să ajungă la fericire prin omorârea nevestei şi copiilor, faţă de care nu-şi împlinea niciodată datoria de bărbat şi de tată.

Într-o noapte se furişă în odăiţa nevestei sale şi comise omorul în toată liniştea.

Nefericiţii au fost găsiţi spânzuraţi de către soţul şi tatăl lor.

Era grozavă agitaţia în Berlin.

Gazetele aduceau coloane întregi de informaţii, şi nu se vorbea altceva decât despre ucigaş şi fapta lui.

Şi când Conrad a fost dus înaintea juraţilor, când stăruia cu tot felul de jurăminte pentru nevinovăţia sa, poporul care aflase probele crimei, cerea unanim să fie condamnat, şi sentinţa judecătorilor fu:

„Vinovat!”

Conrad a fost condamnat la moarte.

Dar el singur nu credea că o să fie dus pe eşafod.

Mizerabilul nu-şi putea închipui că sângele cere sânge şi că omorul de nevastă şi copii nu se poate ispăşi decât pe eşafod.

Conrad spera în graţia împăratului.

El credea că monarhul va îndulci şi de astă dată sentinţa judecătorilor.

Împăratul ceru ministrului de justiţie ca să-i raporteze întregul caz şi să-l probeze prin acte.

După ce ministrul termină, împăratul clătină din cap şi murmură:

— Mă doare că trebuie să dau pe mâna călăului pe unul dintre supuşii mei. Dar datoria mea este să stârpesc neghina, ca să nu producă sămânţă şi să-mi strice semănătura.

Monarhul iscăli sentinţa.

Câteva zile după aceasta, Krantz primi o scrisoare de la procuror unde i se spunea că la ora şase va fi executat ucigaşul Conrad în curtea temniţei din Moabid.

La ştirea aceasta călăul fu prins de friguri, ce le avea totdeauna înainte de execuţie.

El deveni timid şi tăcut.

Şedea toată ziua cu cartea în mână şi citea.

Nici chiar nevasta nu-l putea vedea.

Faţa lui exprima o durere imensă.

Se vedea că un chin grozav îl muncea.

Zilele-i erau cum erau, dar nopţile erau teribile.

Când înnopta şi se făcea linişte pe pământ, atunci nu era pe lume om mai nefericit ca călăul din Berlin.

Somnul îl ocolea şi n-avea nicăieri odihnă.

Astfel se plimba mereu în noaptea dinaintea execuţiei, fără odihnă, cu ochii în pământ şi cu sudori pe frunte.

Douăsprezece ceasuri sunară în turnul de la Spandau.

Era miezul nopţii.

Şase ceasuri întregi mai avea să se chinuie.

O tulburare grozavă îl cuprinse.

Deschise geamul spre a respira aer proaspăt, dar în curând îl închise din nou; îi era frig.

Deodată rămase ca înlemnit şi se uită pe perete.

— Ce vrei, babă bătrână, de ce îţi ridici braţul contra mea? Vrei să-mi anunţi moartea? Bunicului meu i-ai adus nefericire, tot aşa şi tatălui meu, şi dacă prorocirea ta se împlineşte, mă nenoroceşti şi pe mine!

Nefericitul aiura ca un nebun.

Pe perete nu se vedea decât umbra lui…

Krantz se puse pe un scaun şi îşi lăsă capul pe piept.

— Şi tot chinul acesta înaintea fiecărei execuţii… se văieta el.

Apoi continuă:

— Nici chiar condamnatul nu poate să fie mai nenorocit decât mine.

El sări în sus şi strigă cu un glas sfâşietor:

— Oameni, vreau să văd oameni în jurul meu.

Ca aprins de furie, deschise uşa şi se repezi pe scară în jos.

În odaia de locuit dădu de Maria care stătea de vorbă cu ajutorul lui, cu Reinchard.

El intră pe neaşteptate.

Nevasta lui şi ajutorul se aflau chiar în întreţinere foarte amicală.

Ei se speriară la venirea lui.

Călăul însă nu observă nimic.

El era prea ocupat pentru ca să bage de seamă intimitatea ce exista între nevastă-sa şi ajutorul lui.

Cel puţin aşa credea Maria.

Krantz stătu câteva momente tăcut, uitându-se în pământ.

El zise apoi:

— Vă rog să veniţi în odaia mea, să vorbim niţel. Voi ştiţi cât îmi este grozavă noaptea de dinainte de execuţie.

— Bucuros, răspunse Maria.

Apoi adăugă:

— Reinchard, să iei lampa; noi mergem în odaia sa.

Apoi întorcându-se către Krantz:

— Noi o să fim cu tine şi sper că o să te linişteşti.

— Sper şi eu, răspunse călăul.

— Dar unde e Ralph? întrebă el mai apoi.

— E la patul copilului, răspunse ajutorul, să-l chem?

— Cheamă-l. Sa vină şi el şi să aducă şi copilul… Apropierea copilului nevinovat îmi va face bine.

Reinchard părăsi odaia.

Călăul se apropie de nevasta sa şi o luă de mână.

— Te-ai speriat, Maria, adineauri când am intrat, şi e curios că te afli prea deseori singură cu Reinchard.

— Ce vrei să zici prin asta? întrebă încet Maria.

Călăul se uită în ochii ei.

— Ce vreau să zic? Ei, am vrut să spun că eu te iubesc azi tot aşa ca în ziua când te-am condus la altar, că mi-aş considera viaţa pierdută dacă aş afla că tu mă iubeşti mai puţin, şi că aş omorî pe acela care ar

încerca să mi te înstrăineze.

Nevasta călăului se zgudui.

Ea ştia că el se ţine de jurămintele sale, şi mai ales un jurământ exprimat în noaptea aceea îi era sfânt.

Peste puţin timp locatarii se aflau în odaia călăului la masă.

Dar toţi păreau a fi jenaţi.

Fiecare era prea mult ocupat cu gândurile sale.

Cocoşatul se retrase cu scaunul său în umbră.

El ţinea în braţe pe copilaşul ce dormea.

— Ce va fi simţind bietul condamnat, Conrad, întrebă Reinchard, când şi nonă ne este atât de groază? Ce socoteşti, meştere, ce gânduri pot să aibă condamnaţii în cea din urmă noapte?

Krantz dădu din umeri.

— E greu să-ţi spun, răspunse el, cei mai mulţi dintre condamnaţi petrec noaptea aceasta în tâmpire şi nesimţire faţă de tot ce li se întâmplă. Alţii plâng, spun la fiecare moment că sunt nevinovaţi, se roagă de slujbaşi să nu-i omoare. Cei mai puţini se pregătesc cinstit pentru drumul ce au să facă.

— Dar dumneata, meştere, de ce eşti totdeauna atât de agitat înainte de execuţie? Dumneata nu eşti responsabil de ceea ce faci.

— Ei, nu asta mă nelinişteşte, răspunse călăul, eu execut ceea ce au hotărât judecătorii şi ce a aprobat împăratul. Şi nu e nicio ruşine să execuţi poruncile unor astfel de bărbaţi. E altceva ce mă face nebun în ajunul execuţiei. Poate veţi zâmbi dacă veţi afla ce. Veţi zice că nu e adevărat, dar faptele vorbesc. Şi din nefericire trebuie să mă plec şi eu înaintea lor.

Oamenii se strânseră în jurul călăului.

Maria, Reinchard şi cocoşatul priveau cu nerăbdare la călău.

Acesta continuă:

— După câte ştiţi, bunicul meu era călău în Altenburg. Din leagăn nu i-a fost destinat să fie călău, dar întâmplarea a voit aşa. El învăţase aiurea, şi cutreierase lumea ca ajutor. În Breslau ajunsese la un meşter vestit. Acolo prin iscusinţa şi dibăcia sa se făcu iubit de meşterul său. Bunicul meu dormea în aceeaşi odaie cu un alt ajutor, care pururea era tăcut şi urât. Şi meşterul îşi arăta deseori nemulţumirea cu el, îl dojenea, îl ameninţa că-l concediază, dar ce e mai curios, tot n-o făcea. Meşterul avea o copilă, frumoasă şi bălaie, pe aceasta o iubea

bunicul meu. Dar şi celălalt tovarăş iubea pe copilă şi o supăra deseori cu propuneri necinstite. Bunicul meu îl trase la răspundere, şi amândoi se făcură vrăjmaşi. Într-o noapte bunicul meu fu deşteptat de un zgomot ciudat. Un horcăit îi ajunse la urechi. El se ridică somnoros din pat şi văzu că o figura se furişă în odaie. Asta nu putea fi altcineva decât meşterul. Bunicul meu se sculă şi aprinse o lumânare. El făcu o descoperire oribilă. Tovarăşul lui zăcea în pat cu gâtul tăiat, sângele ţâşnea din rană şi trupul întreg se contracta în convulsii de moarte. El pricepu numaidecât că şi dânsul e în primejdie. Omorul s-ar atribui lui, care trăia în vrăjmăşie cu tovarăşul lui. Şi el ştia bine că meşterul a fost. Dar cine va crede că meşterul cinstit e ucigaş? Nu era timp de a se gândi. Bunicul îşi luă calabalâcul şi fugi cu noaptea în cap din oraş.

— Eu n-aş fi făcut aşa, zise Reinchard, eu aş fi stăruit în nevinovăţia mea… Un omor trebuie să fie probat.

— Mai ales un omor prin otrăvire, zise cocoşatul cu intonaţie ciudată.

Reinchard se cutremură.

Stârpitura aceasta l-a pândit.

El ştia despre taina lui.

Ei, atunci trebuie înlăturat din drum.

— Spune înainte, zise Maria soţului său, a fost prigonit bunicul tău?

— Din oraş în oraş, din sat în sat, oriunde ajungea nemâncat şi zdrenţuit nu vedea decât afişe mari care promiteau răsplată bună pentru prinderea lui. Nu-i mai rămânea decât să fugă în păduri şi să se hrănească cu rădăcini. Astfel ajunse în Altenburg. Deseori îi trecu prin cap să se omoare, dar totdeauna îl reţinu ideea că trebuia să se dezvinovăţească înaintea lumii. Într-o zi ajunse la o casă situată tocmai la ieşirea unei păduri. Deasupra uşii acestei case moşul meu văzu o roată şi o sabie. Află astfel că locuinţa era a unui călău. Îşi luă curaj şi bătu la uşă. Călăul îl primi cu ospitalitate, ascultă istorisirea întâmplărilor moşului meu şi se încrezu în nevinovăţia lui. Peste câteva luni moşul meu luă pe fata călăului şi adoptă şi el această profesie. El a avut mâna cea mai sigură dintre toţi călăii şi era chemat în toate părţile ca să săvârşească execuţii. Într-una dintre zile fu chemat la Breslau ca să execute pe un mare criminal. Când moşul meu intră în închisoare, află că omul al cărui sânge avea să-l verse, era un

fost cetăţean stimat din Breslau. El era preţuit ca cel mai bun giuvaergiu din tot oraşul şi poate din ţară; dar o împrejurare ciudată uimise în timpul din urmă pe muşterii săi. De câte ori se cumpăra de la giuvaergiu câte ceva mai de preţ, cumpărătorul era găsit a doua zi sugrumat şi prădat. Aceste omoruri misterioase iritară populaţia foarte mult, mai ales că poliţia nu putea cu niciun preţ să pună mâna pe făptuitori. Într-o zi însă, aşa se povesti moşului meu, fiica meşterului giuvaergiu se prezentă înaintea judecătoriei şi acuză plângând, pe propriul el tată de toate acele omoruri îngrozitoare. La început lumea credea că fata era nebună, căci de când iubitul ei, o calfă a tatălui ei, dispăruse într-o zi, din cauză că era bănuit el ca făptuitor al crimelor, fata căzuse într-o adâncă deprimare. Dar dovezile aduse de fată erau atât de convingătoare, încât poliţia trebuia să le creadă. Se întinse giuvaergiului o cursă şi se dovedi că fata nu spusese decât adevărul. Moşul meu ascultase istoria asta tremurând. Putea dar să i se dovedească nevinovăţia, căci nu se putea îndoi că ucigaşul pe care avea să-l execute nu era altul decât fostul său meşter. Imediat se duse la celula prizonierului şi se convinse că era aşa cum bănuise. Ucigaşul era frânt cu desăvârşire moraliceşte; nu fu greu să i se stoarcă o mărturisire completă. Da, ucisese atunci pe calfa sa, deoarece acesta ştia despre crimele lui grozave, şi ameninţase să-i trădeze, dacă nu-i dădea pe fiica sa de nevastă. Moşul meu îl târî pe eşafod şi, înainte de a-i tăia capul, trebui să-i frângă trupul pe roată. Grozav îi fu, chiar şi călăului, momentul în care oasele fostului său meşter se frânseră sub roată.

— „Omoară-mă, omoară-mă!” se ruga nenorocitul.

Moşului meu i se făcu milă. Pe când cu o mână continua a învârti încet roata, cu cealaltă strânse gâtul condamnatului şi-l sugrumă.

Krantz tăcu câteva minute şi se uită gânditor în aer.

Apoi continuă cu vocea coborâtă:

— Dar şi pentru moşul meu veni ziua fatală în care el, care n-avea să-şi facă nicio imputare, se poticni. I se poruncise să execute o ţigancă condamnată pentru otrăvire. Bătrâna Bugdalla locuia în apropierea unui sat lângă Altenburg şi avea reputaţia de a prepara băuturi de dragoste şi medicamente minunate. Avea o fiică şi ar fi dorit foarte mult s-o mărite cu un ţăran tânăr şi bogat. Oacheşa Saşa era o fată de o frumuseţe rară. Se şoptea în sat că un ţăran bogat avea

întâlniri secrete cu ea în pădure. Ţăranul ăsta era însurat de doi ani şi soţia sa era bună şi vrednică. Deodată însă sărmana femeie se îmbolnăvi şi în aceeaşi zi muri. Lucrul era suspect. Tribunalul ordonă să se facă autopsia cadavrului şi se descoperi că nenorocita femeie fusese otrăvită cu arsenic. Ţăranul mărturisi că dăduse nevestei sale o doctorie pe care o avea de la bătrâna Bugdalla ţiganca. Bătrâna şi ţăranul fură arestaţi. Acesta din urmă nu putu fi dovedit că nu fusese de bună credinţă. Dar ţiganca fu condamnată la moarte deşi jura cu încăpăţânare că era nevinovată. În noaptea din ajunul execuţiei bătrânei Bugdalla, moşul meu făcu ceva ce-i fusese străin pân-atunci. Bău în societatea mai multor funcţionari de la judecătorie, până ce se făcu noapte târziu. Pe când sta încă la vin, veni vorba despre dibăcia lui şi moşul meu propuse un rămăşag, oricât de mare, că avea să taie capul bătrânei cu o singură lovitură şi cu ochii legaţi. Suma rămăşagului fu zece galbeni, atât cât primea moşul meu pentru fiecare execuţie. Era o dimineaţă veselă de vară când bătrâna Bugdalla fu dusă înaintea porţii cetăţii unde era ridicat eşafodul.

— „Mor nevinovată!” strigă ţiganca cu ochii scânteietori. „Să fie blestemată mâna care mă va ucide!”

Moşul meu nu băgă în seamă exclamaţia ei. În momentul următor o apăsă pe buturugă şi calfele apucară capul bătrânei.

Repede, moşul meu îşi legă ochii cu o basma neagră, aşa că nu mai putea vedea deloc.

Ridică securea şi…

Deodată Krantz sări în sus cu o exclamaţie de groază.

Faţa îi îngălbeni.

Fără a putea rosti o vorbă arătă o cutie neagră atârnată pe perete.

— N-aţi auzit? strigă el. E semnul cel vechi, semnul cunoscut. Securea, nu auziţi cum se ciocneşte de lemnul cutiei? Anunţă că în curând iar va vărsa sânge.

Maria şi cele două calfe ale călăului rămaseră cu ochii holbaţi.

Auziseră şi ei ciocnirile.

Ce putere nevăzută era aceea care da de veste că în curând o viaţă omenească avea să se stingă sub ascuţişul securii?

Krantz respiră adânc.

Apoi dădu din cap gânditor.

— Ar râde un necredincios, zise el încet, dacă i-am povesti despre

această ciocnire misterioasă, şi cu toate acestea ea n-a lipsit până azi în nicio noapte premergătoare unei execuţii.

Câtva timp domni tăcere în odaie.

În sfârşit călăul reluă firul întrerupt al povestirii:

— Moşul meu izbi cu securea. Se aşteptă ca după lovitură să urmeze, ca de obicei, o tăcere mormântală. Dar în momentul următor un urlet de durere îi izbi urechea. Smulse basmaua de la ochi şi văzu ca Bugdalla se zvârcolea, vie încă, în sângele ei. Securea căzuse mai în jos de locul fixat, în care trebuia să lovească. Ea tăiase umărul ţigăncii, dar nu atinsese părţi mai nobile. O furtună de murmure indignate se ridică împotriva moşului meu. Unii luau chiar pietre de jos şi aruncau într-însul.

— „Jos cu călăul!" strigau mii de voci. „Bateţi-l cu pietre, spânzuraţi-l."

El însă stătea, ca o statuie de bronz, sprijinit pe secure şi se uita cu priviri ameninţătoare la mulţimea indignată. Atunci ţiganca se ridică de jos, întinse braţele ei veştede şi osoase spre moşul meu şi strigă:

— „Blestemat, de trei ori blestemat să fii, călău ticălos, blestemat să fie sângele şi blestemată să fie carnea ta. Fiecare urmaş al tău să devină şi el ce eşti tu: un ucigaş! Sânge să păteze mâinile voastre şi ale neamului tău întreg! Blestemat, de trei ori blestemat!"

— „Sângele tău îmi va păta mâinile!" strigă moşul meu ca ieşit din fire şi în momentul următor apucă pe bătrână, o aruncă pe buturugă şi cu o lovitură îi despărţi capul de trunchi.

Grozav se zgâiau la dânsul ochii executatei. Moşul meu se întoarse acasă pe cărări ascunse. Nu zise nicio vorbă. Se închise în pod. Peste câteva ceasuri, ai săi, văzând că nu se mai întoarce, sparseră uşa podului şi-l găsiră spânzurat!

— Blestemul ţigăncii însă, zise Krantz cu vocea solemnă, până acum s-a împlinit în familia noastră. Nici eu nu voi scăpa de soarta mea. Nu demult profeţia grozavă s-a împlinit cu unul dintre fraţii mei. S-a sinucis aruncându-se de pe un acoperiş. Nu ştiu ce sfârşit grozav mă aşteaptă. Dar presimţiri rele mă cuprind adesea.

Călăul lăsă să-i cadă capul pe masă.

Secretul familiei sale îl îngrozea reamintindu-şi-l.

Când ridică iar capul nu mai era în odaie decât ghebosul.

Maria şi Reinchard ieşiseră.

Soţia călăului dusese iar copilul să-l culce.

Micul ghebos se apropiase de cămin şi îşi încălzea mâinile.

— E timpul, meştere, zise. Trebuie să plecăm îndată.

— Ţi-e degrabă să vezi sânge? zise Krantz încreţind fruntea.

Ralph se strâmbă şi dădu din cap.

— Toate la timpul lor, zise el cu răceală. De ce să nu mă bucur meştere, că ni se dă de lucru? Pentru noi e indiferent dacă se taie o vită sau un om.

— Ţie poate, răspunse călăul întunecat; tu poate te bucuri de sânge. Dar îţi spun că nu sufăr să văd pe cineva neomenos. De aceea, bagă de seamă, Ralph, şi mai ales să nu te văd că chinui pe osândit că va fi vai de tine.

— Să-l chinui? Cum?

— Crezi că n-am observat că ai obiceiul, după ce aşezi capul osânditului pe buturugă, să-i dai o lovitură cu mâna peste gât? Nenorocitul crede că e securea şi se zguduie tot. Bagă de seamă, Ralph, să nu mai văd aşa ceva.

Micul ghebos murmură câteva vorbe neînţelese.

Dar Krantz continuă mânios:

— Nu murmura, să nu te pun la loc cu câteva palme, stârpitură!

Micul ghebos îi aruncă acum o privire veninoasă.

— Pleacă acum, continuă Krantz tot mânios. Prinde caii, e vreme să plecăm.

Ralph ieşi.

Dar înaintea uşii se opri şi ridică pumnul.

— Stârpitură mi-ai zis, şuieră printre dinţi. Lasă că o să-mi plăteşti tu asta! Aşteaptă, călăule din Berlin! Nu numai cu ochii legaţi poate cineva lovi; mâna poate să tremure şi din alte pricini. Vasăzică eu sunt o stârpitură. O să-mi plăteşti scump această insultă!

Se repezi pe trepte şi dispăru în grajd.

Peste câteva minute calul călăului era înhămat la trăsurică.

Călăul îşi aruncase mantia pe umeri şi-şi apăsase pe ochi o pălărie largă.

Ridică încet cutia în care se afla securea şi o ascunse sub mantie.

Înainte de a ieşi din casă, se apropie de fereastră şi se uită afară la cerul înstelat, smălţat cu milioane de lumini.

Îşi împreună mâinile şi buzele-i începură să se mişte.

Se ruga.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri, iartă-ne nouă greşelile noastre precum şi noi iertăm greşelilor noştri, amin.

— Amin, mai repetă o dată cu voce înaltă, puternică.

Rugăciunea îl întărise.

Cu paşi siguri ieşi din odaie.

Când trecu pragul, Reinchard îi ieşi înainte din odaia de jos.

Ajutorul călăului şchiopăta şi faţa-i exprima o mare durere.

— Nu eşti încă gata, Reinchard? A sosit timpul.

— Meştere, mă tem că azi voi fi silit să te las să pleci singur. Închipuie-ţi, tocmai când adineauri săream treptele în jos, am căzut şi mi-am scrântit piciorul. Nu pot nici să umblu.

— Bine dar, o să iau numai pe Ralph; calfele celelalte mă aşteaptă la Berlin.

— Scuză-mă, meştere. Cu mare bucurie m-aş fi dus, dar blestematul ăsta de picior mă doare ca şi când mi l-aş fi frânt.

Un râs piţigăiat răsună îndărătul lui Reinchard.

Se întoarse şi privirile-i furioase întâlniră pe micul ghebos care se uita batjocoritor la el.

— La revedere, Mario, zise călăul soţiei sale care-l aştepta în uşă. Roagă-te pentru mine cât timp voi lipsi şi să-mi prepari băutura reparatoare. Pe când mă voi întoarce, s-o găsesc gata.

Se urcă în trăsurică.

Ghebosul dădu bici calului şi trăsura porni.

Repede, tot mai repede zbura trăsurica pe drum înainte.

Astfel se apropia moartea unui om, repede şi sigur.

XIV – Pe eşafod

În curtea închisorii de la Moabid, cu tot întunericul nopţii de iarnă, era o mişcare vie.

Figuri negre se strecurau în dreapta şi în stânga.

Din când în când se auzeau lovituri surde de ciocan.

Cuvinte şoptite zburau din gură în gură.

În linişte, dar cu activitate, se făceau pregătirile pentru sângeroasa dramă ce avea să se joace în zori de zi.

Se ridica eşafodul pentru ucigaşul de soţie şi copii Conrad.

Un om mic de stat, care conducea această tristă lucrare, tocmai bătea cuiul cel din urmă.

Apoi lăsă ciocanul şi se întoarse spre unul dintre lucrători.

— Zău, zise el am făcut totdeauna cu mare tristeţe acest lucru, gândindu-mă că dau mână de ajutor la moartea unul om, dar astăzi lucrez cu inimi uşoară. Ce diavol în chip de om poate să fie acela care-şi ucide soţia şi copiii? La Iad cu dânsul, căci acolo îi este locul.

Lucrătorul dădu din umeri.

— Eşti convins, meştere, zise el, că acest Conrad e adevăratul ucigaş? El zice că e nevinovat.

— Aş! asta o zic toţi criminalii. O să vezi că îndată ce va da cu ochii de eşafod, va mărturisi.

— A sosit Krantz? întrebă celălalt.

În acest moment se deschise o poartă ce da în curte.

O femeie tânără, învelită într-un şal de lână ieşi.

Era palidă, se vedea că nu dormise.

Paşii cu care se apropiase de oamenii care ridicaseră eşafodul erau nesiguri.

Se uită cu spaimă primprejur.

Când dădu cu ochii de eşafod un fior puternic o zgudui.

— Iartă-mă, domnule, se adresă ea cu voce înceată conducătorului lucrărilor, poate am greşit drumul, eu sunt… vreau să…

Şeful lucrătorilor se apropie cu milă de dânsa.

— Spune numai, ce voieşti? zise şeful şi cum ai intrat aici?

Drept răspuns, femeia scoase o hârtie din şalul în care era învelită şi o întinse şefului fără să zică o vorbă.

— Ai bilet de trecere, zise acesta după ce aruncă ochii pe hârtie, hm, asta, se înţelege, e altceva. Procurorul a făcut aici o notă specială… să vedem… A, da, să te lase să aştepţi în odaia de conferinţe, până va veni procurorul. Bine, vino cu mine.

Îi făcu semn să-l urmeze.

Trecând, şopti lucrătorului:

— E amanta lui Conrad pe care a sedus-o şi a înşelat-o.

— Ah! sărmana servitoare! Toţi o compătimesc. Păcat de ea!

Şeful dispăru cu tânăra femeie care-l urmă cu ochii în pământ.

O duse pe nişte trepte înguste de piatră şi printr-un coridor lung într-o odaie abia luminată.

Aici o puse să se aşeze şi să aştepte până vine procurorul.

Nenorociră căzu pe un scaun.

— Ţine-ţi firea, îl zise şeful lucrătorilor. În curând se vor sfârşi toate.

— Se vor sfârşi! zise nenorocita. A! ce mă voi face eu? sunt pătată pentru toată viaţa!

— Nu crede asta, copila mea! zise şeful cu milă. Lumea uită repede şi lesne.

— Dar nu pot să uit eu! Din pricina mea s-au întâmplat omoruri, s-a vărsat sânge pentru mine! Ah! voi avea totdeauna înaintea ochilor spectacolul îngrozitor!

— Nu bănuiai deloc că Conrad era însurat?

— Nu, nu-mi spusese. Dacă ştiam îl respingeam cu dispreţ.

Îşi ascunse faţa în mâini. Corpul i se zguduia de suspine.

Şeful ieşi încet din odaie.

Orice mângâiere era aici de prisos.

Ucigaşul nimicise şi această viaţă.

Şeful trecu încet prin coridor, care era luminat foarte puţin de-o lampă.

În faţa unei uşii de fier, înaintea căreia stăteau mulţi oameni, se opri şi el.

Era celula în care se găsea ucigaşul.

— Doarme? întrebă şeful pe ceilalţi funcţionari.

— Nu, răspunse unul dintre ei, este cu preotul.

— Nici el nu va izbuti să-l facă să mărturisească, zise un altul. Ceea ce n-a putut dobândi judecătorul de instrucţie cu întrebările lui nu va scoate nici altul din el.

— Nu zice asta, întrerupse în acest moment conversaţia un om înalt şi spătos care sosea tocmai în acest moment şi care nu era altul decât călăul din Berlin. Adesea am văzut, continuă el dând mâna cu toţi, că vorba blândă a preotului a făcut pe cei mai încăpăţânaţi criminali să mărturisească. În faţa judecaţii criminalul tot mai are o speranţă să scape, tăgăduind, dar în ajunul morţii sale, când ştie că i-a bătut ceasul, în faţa preotului vede şi el că orice minciună e zadarnică.

Se auzi o uşoară bătaia la uşă înăuntru.

Şeful lucrătorilor, care în acelaşi timp era şi unul dintre principalii funcţionari ai închisorii, intră numaidecât în celula ucigaşului.

Era o odaie spaţioasă.

Afară de un pat, mobilierul se compunea dintr-o masă şi două scaune.

În momentul acela Conrad stătea la masă şi scria cu zel.

Preotul, un om tânăr încă, dar de o înfăţişare respectabilă, era în mijlocul celulei.

Funcţionarul se uită la dânsul întrebător:

— Are vreo dorinţă condamnatul? întrebă el şoptind.

— Scrie o petiţie de graţiere către împărat. Cere să i se amâne executarea şi să se facă încă o dată instrucţia afacerii.

— Cererea de graţiere i s-a respins o dată.

Preotul dădu din umeri.

— Nenorocitul voieşte, răspunse el, să se prezinte încă o dată monarhului o cerere de graţiere. Tot mai speră – speră în faţa morţii.

— În faţa morţii! strigă Conrad care auzise aceste vorbe.

Sări în sus şi luă petiţia de graţiere pe care tocmai o isprăvise.

Faţa-i era cenuşie; ochii, în fundul capului îi străluceau ciudat.

— Nu se poate, continuă nervos, ar comite un asasinat. N-o să mă ducă la tăiere ca pe o vită, căci doar sunt nevinovat, cu totul nevinovat.

Făcea spume.

Faţa îi era grozav de descompusă.

Continuă cu sălbăticia unui om a cărui disperare n-avea margini:

— Uite cererea de graţiere către împărat, trebuie să o duceţi repede. Timpul trece, peste două ceasuri răspunsul poate să sosească. Ia-o, te rog, domnule, ia-o şi trimite-o, te rog, te conjur, scapă-mă, miluieşte-mă!

Funcţionarul o luă şi zise:

— Am să o dau procurorului, îndată ce va sosi. Numai el poate să hotărască dacă trebuie să se trimită sau nu petiţia majestăţii sale.

Funcţionarul ieşi din celulă.

Conrad rămase cu ochii după dânsul.

Ştia bine că prin acea uşă dispăruse ultima speranţă de care se agăţase.

Mâna preotului i se lăsă încet pe umăr.

— Gândeşte-te la Dumnezeu şi la mila lui cerească, zise el cu o voce adâncă şi convinsă. De ce te agăţi cu atâta disperare de această

existenţă pământească, dacă poţi să te arăţi înaintea judecătorului celui mai înalt din lume, liniştit, zicându-i: „Doamne, nu sunt vinovat”.

Un oftat adânc ieşi din pieptul osânditului.

Strângea pumnii încât unghiile îl intrau în carne şi sângele ţâşnea.

Preotul observă bine efectul vorbelor sale şi continuă:

— Nu crede însă, fiule, că poţi să te arăţi înaintea lui Dumnezeu cu o minciună pe buze. Pe un judecător pământesc poţi să-l înşeli, dar în faţa Celui de Sus inima îţi e ca o carte deschisă. El îţi va citi vina, vorbă de vorbă, şi deşi mila lui Dumnezeu este pentru toate fiinţele, acela care în cele din urmă, îi vine cu o minciună pe buze, e osândit în faţa lui.

Cu un ţipăt grozav, Conrad căzu în genunchi la picioarele preotului.

Cuprins de o spaimă de moarte, împresură genunchii preotului şi zise plângând:

— Nu vreau să mor, nu, nu, mi-e groază de mormânt, vreau să trăiesc, măcar de-aş şti că toată viaţa n-o să ies din închisoare.

— Nenorocitule! strigă preotul, vasăzică nu te gândeşti decât la existenţa ta lumească! Te înspăimânţi când te vezi pe marginea gropii, dar nevasta şi copiii ai putut să ţi-i omorî cu sânge rece!

— Am zis oare aceasta? Am mărturisit oare că i-am omorât? Nu, nu! Sunt nevinovat!

— Ce grozăvie! murmură preotul, va muri cu o minciună pe buze! Aşadar, nu mai ai să-mi spui nimic?

— Scapă-mă, nu mă lăsa să mor!

Preotul se îndreptă cu paşi hotărâţi spre uşă.

— La revedere, fiule, zise el.

— Vrei să mă laşi singur? strigă Conrad tremurând.

— Ne vom revedea.

Uşa se deschise şi se închise iar.

Ucigaşul rămase singur.

Istovit de puteri căzu pe pat şi rămase aşa câteva minute.

Apoi ridică capul încet.

Ca cuprins de o idee fixă, se uită spre fereastra cu gratii.

Mişca buzele ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi.

Apoi se ridică şi aruncă o privire repede spre uşă.

Cu o săritură ca de pisică se repezi sus pe masă.

Cu puterea nebună a ultimei disperări care nu mai avea nimic omenesc într-însa începu să zguduie gratiile de fier, încerca, nebunul, să le smulgă din zid.

În furia sa, prinse fierul cu dinţii şi-l strângea deznădăjduit.

Sângele îi umpluse mâinile, sudoarea îl curgea pe frunte.

Ochii-i ieşiţi din orbite păreau scăldaţi în sânge.

Dar drugii de fier nu se clătinau niciun milimetru.

Când Conrad se convinse de zădărnicia încercărilor sale, îl cuprinse o slăbiciune grozavă.

Alunecă jos de pe masă şi rămase pe jos, cu privirile ţintite cu spaimă spre uşă.

În fiecare moment se temea că vor veni să-l ducă.

Grozavă era frica de moarte ce-l cuprinsese.

Se vedea întins în coşciug, cu ochii întorşi, cu gura deschisă, mare.

Acum se închidea coşciugul… întuneric, întuneric adânc îl împresura.

Nu mai avea aer, nu mai putea respira.

Coşciugul se lăsa în mormântul umed, mucegăit.

O dâlmă se ridica peste dânsul şi el rămânea în întunericul nopţii mormântului, pradă putreziciunii şi viermilor.

Viermii începeau să se pună la banchet pe corpul lui, intrau în ochi, în urechi, prin păr.

În curând scheletu-i rămânea singur, alb şi gol.

Cu un ţipăt grozav, condamnatul sări în sus.

Câteva minute îl cuprinsese un fel de vis.

Acele imagini grozave trecură rând pe rând vii înaintea ochilor minţii sale tulburate.

Duse mâna la frunte.

Mâinile-i erau ca gheaţa.

Încercă să se ridice de jos.

Nu mai putea.

Iar i se închiseră ochii.

Câteva momente mintea i se cufundă în întunericul uitării.

Atunci uşa se deschise încet.

Ralph, calfa gheboasă a călăului, intră însoţit de doi funcţionari.

— Doarme, zise rânjind micul ghebos. Să-l deşteptăm.

Era o plăcere sălbatică pentru ghebos să vadă suferind pe osândiţi.

Îl scutură.

Conrad sări în sus speriat.

— Ce vreţi? zise condamnatul cu vocea răguşită. Ce aveţi cu mine?… Sunt nevinovat.

Ghebosul, fără să zică o vorbă, puse un scaun în mijlocul celulei şi făcu semn osânditului să se aşeze.

Conrad nu se mişcă din loc.

— Nu face mofturi, zise Ralph, aici nu-ţi facem nimic.

— Dar ce vreţi cu mine?

— Procurorul te aşteaptă, trebuia să faci dar niţică toaletă, rânji cocoşatul.

— Aşteaptă… toaleta… cea din urmă, şopti condamnatul şi şovăind să lăsă pe un scaun..

În momentul următor Ralph plecă capul condamnatului înainte, scoase nişte foarfece mici şi tăie părul de pe ceafă. Conrad se cutremură la fiecare atingere a foarfecelor şi după ce Ralph isprăvi cu tunsul, condamnatul nu se mai putu ridica de pe scaun.

Îngrijitorii îl ridicară în picioare, dar trebuiră să-l rezeme, căci picioarele lui erau prea slabe.

— Nu vrei să iei ceva? îl întrebă unul dintre slujbaşi.

Nu se auzi niciun răspuns.

— Un pahar de vin.

Condamnatul dădu din cap.

— Vin, şopti el, vin!

Iute se aduse o sticlă cu vin şi un pahar şi Conrad înghiţi două pahare de vin roşu. Când ceru încă unul, sosi un trimis care anunţă că procurorul cere pe Conrad să-i fie condus numaidecât.

Convoiul lugubru se puse în mişcare.

În coridoare mai ardeau lămpile, deşi se vedea afară de zarea dimineţii.

Cocoşatul mergea alături cu condamnatul, şi nu putea răbda să nu-i adreseze ici-colea câte un cuvânt.

— Curaj, curaj, n-ai să pierzi decât un singur cap, securea vindecă tot; şi nimeni nu s-a plâns că Krantz i-ar fi făcut rău.

Condamnatul părea însă că nu simte cum îl năcăjeşte cocoşatul.

El privea în pământ, paşii lui erau şovăitori, obrazul lui palid şi

apatic.

Deodată se deschise o uşă înaintea lor.

Convoiul intră înăuntru.

Într-un colţ al odăii se aflau judecătorii.

Hainele lor negre şi lungi făceau ca aspectul să devină solemn, dar tot atât de dezolant şi lugubru.

În mijlocul judecătorilor se afla un bărbat înalt care ţinea în mână o hârtie scrisă.

Acesta era procurorul, – hârtia era condamnarea la moarte.

Când ucigaşul se află înaintea judecătorilor săi, procurorul aruncă o privire scrutătoare asupra figurii sale zdrobite.

— Conrad, începu el cu glas răsunător, vrei ca să faci acum o mărturisire completă despre fărădelegile tale înainte de a te ispăşi cu moartea?

Ucigaşul se îndreptă în sus pe cât putu.

— Eu, eu n-am de mărturisit nimic… sunt nevinovat.

— Ţi-ai mai îndulci păcatul, îi zise încă o dată procurorul.

Apoi adăugă:

— Singurul lucru bun ce ai mai putea face este să-ţi mărturiseşti crima.

— Nu e voie să mă executaţi, strigă Conrad, împăratul nu dă voie, eu i-am adresat o altă cerere de graţiere.

— Majestatea sa n-a făcut uz de dreptul graţiere şi a dat curs liber justiţiei. Într-un sfert de ceas ai să stai înaintea judecătorului suprem. Prinde dar inimă şi mărturiseşte.

— Nu, nu, de o mie de ori nu.

O mână moale se puse pe umărul condamnatului şi un glas înăbuşit de lacrimi strigă:

— Nenorocitule, nu ieşi din lumea aceasta cu minciuna pe buze. Eu, pe care tu ai nefericit-o, te conjur spune adevărul.

Conrad se zgudui când îl atinse amanta sa.

El aruncă o privire smerită asupra ei.

— Ei, ce vrei aici? întrebă el.

— Vreau să te însoţesc pe drumul cel din urmă, zise copila.

Apoi erupse în lacrimi.

Apoi adăugă:

— Eu încă am sperat să duc o viaţă fericită cu tine, de ce să te

părăsesc acum?

Două lacrimi mari se iviră în ochii condamnatului şi se lăsară pe obraji în jos.

— Du-te, bolborosi el, du-te, nu mă supăra.

— Mă duc, răspunse nefericita, mă duc, dar unde mă duc asta n-o ştie el.

Procurorul i făcu semn.

Ea se dădu deoparte.

— Ei, zise procurorul adresându-se condamnatului, dacă şi faţă cu aceasta biată fiinţă, rămâi tăcut şi îndărătnic, să vedem poate o să pricepi grozăvenia poziţiei dumitale, dacă te vei afla de faţă cu omul destinat să-ţi taie firul vieţii. Călăule înainte!

Semicercul judecătorilor se rupse.

În golul produs astfel apăru Krantz care se uita cu priviri întunecoase spre condamnat.

Conrad se zgudui când îşi văzu călăul.

Apoi se dădu îndărăt cu fior şi începu a bolborosi cu greu:

— Mă duceţi la extrem, numai ca să mărturisesc, totul este o jucărie, o comedie, dar eu nu cred, nu e voie să mă condamne, cererea de graţiere, cererea de graţiere!

— Să mergem, zise cu glas surd procurorul şi părăsi cel dintâi odaia.

După el urmau judecătorii cu capetele în pământ.

Patru paznici luară pe condamnat şi îl târâră cu blândeţe afară.

Popa însoţi pe condamnat pe drumul său din urmă.

El era tot lângă dânsul, mâinile îi erau împreunate şi buzele lui şoptea rugăciuni.

În urma condamnata lui venea călăul cu ajutoarele lui.

Obrazul călăului era serios şi oglindea întreaga grozăvenie a acestui moment.

După câteva minute convoiul ajunse în curtea închisorii.

Îndată ce Conrad îşi puse piciorul peste prag, se auzi sunetul clopoţelului de moarte.

Părea că plânge căderea unui om şi prevesteşte pe cel din viaţă.

— Să nu păcătuiţi ca să nu fiţi condamnaţi.

Când Conrad auzi sunetul clopoţelului se uită în sus.

Degetele lui se strânseră convulsiv.

El începu a striga:

— Ah, clopoţelul de moarte, sunt pierdut.

Mai făcu câţiva paşi, apoi se opri înaintea unei mese unde şedea procurorul cu secretarul său.

De cealaltă parte a curţii se afla un mare număr de spectatori, care au izbutit să capete bilete de intrare.

Între aceştia se aflau mai mulţi deputaţi, poliţişti, scriitori şi alte persoane de frunte care vreau o nouă zguduitură pentru nervii lor.

Tot acolo era şi contele Marco, învăluit în mantia sa şi aştepta începerea execuţiei.

— Ai venit şi dumneata, domnule conte, se auzi un glas la spatele lui.

Era contele Artur Fernau cel care îl abordase.

— Eu nu lipsesc de la nicio execuţie, răspunse contele Marco, fiindcă sper că vom găsi pe un om care o să meargă cu curaj la moarte. Până acum însă n-am avut noroc. Conrad încă pare a fi cuprins de o frică teribilă.

— Tăcere, procurorul citeşte sentinţa!

Procurorul citea documentul cu glas tare; prin aceasta Conrad fu transpus călăului.

După ce termină, condamnatul strigă:

— Ce, vreau să mă omoare?

— O să fii executat fiindcă ai versat sânge, răspunse procurorul cu glas rece.

Apoi se adresă călăului care-şi pusese deja mâna pe umerii condamnatului:

— Domnule călău Krantz, îţi transpun prin aceasta pe condamnat, ca să execuţi asupra lui pedeapsa de moarte prin secure ce legea i-a dictat.

Călăul aruncă o privire fugitivă pe document, apoi prinse zdravăn pe Conrad de braţ şi îl trase cu sine.

Condamnatul nu mai putea merge pe picioare.

El a fost târât pe eşafod.

Obrazul lui cenuşiu se făcuse ca o mască de ceară.

Părul lui negru până aici, se albise peste noapte.

Conrad fu ridicat pe scările ce duceau la eşafod.

Ajutoarele călăului îi sfâşiară cămaşa dinainte, la gât, şi dădură în

jos hainele la umeri.

Condamnatul făcu o încordare violentă şi voi să scape.

Lovea în jurul său. Dar fu prins viguros şi aruncat pe scândură, capul lui fu prins într-o scufie de piele, astfel încât gâtul rămase gol pentru a fi lovit cu securea.

Trupul lui fu legat în pripă cu ştreanguri ţepene astfel încât nu era capabil de niciun fel de mişcare.

Toate acestea abia durară câteva secunde.

Krantz se apropia apoi de o mescioară cernită, şi deschise cutia ce conţinea securea.

Când era să scoată această armă ucigaşă, un bilet mic alb căzu înaintea lui, pe care iute descifră vorbele acestea:

— Călăule, pe când te întorci acasă nu-ţi mai găseşti nevasta. Eşti trădat, păzeşte-te.

Sângele i se urcă în cap.

El vedea scris de o mână străină ceea ce demult gemea în inima lui.

Un zăbranic i se lăsă pe ochi.

El apucă mecanic securea, o prinse tare de coadă şi ca un lunatic se apropie de buştean.

— A fugit, şopti el, a fugit nevasta mea.

Cu astfel de gânduri în cap, cu astfel de nor pe ochi, el prinse securea cu amândouă mâinile şi o ridica în sus gata de a izbi.

Simţi că mâinile lui tremură, că picioarele lui şovăiau, că trupul contractat ce zăcea la picioare i se părea numai o grămadă neagă, în care nu mai putea deosebi locul unde să lovească.

Doritor de răzbunare şi îngrijorat se uita cocoşatul la el.

Un ţipăt răguşit ieşi deodată din buzele lui Conrad; în momentul următor securea vâjâi prin văzduh, o lovitură surdă se auzi şi capul condamnatului era despărţit de trunchi.

O rază de sânge ţâşni şi umplu hainele călăului şi ale ajutoarelor.

Krantz se plecă spre a prinde capul de păr şi a-l ridica în sus. Cu groază se întoarseră spectatorii de la această privelişte.

— Justiţia e satisfăcută, zise cu solemnitate procurorilor.

În vreme ce corpul şi capul justificatului fu pus într-un coşciug negru, plin cu praf de ferăstrău, într-un colţ al curţii stătea o fată nenorocită şi se ruga pentru mântuirea sufletească a omului ce a aruncat-o în ruşine şi mizerie.

XV – Robi albi

Casa pădurarului era încă tot în flăcări.

Faţa pădurarului mort era luminată de-o lucire sinistră.

Ca o fiară alungată de vânători se repezise Wilhelm în pădure.

În curând el dispăru din ochii Olgăi.

— La revedere!

Acesta îi fu ultimul cuvânt înainte de a pleca.

Bătrâna Marta însă dădu din cap cu furie.

O ură teribilă o cuprinsese privind la fata îngenuncheată lângă cadavru.

— Nu spera să-l mai revezi. Ai adus nenorocirea în casa paşnică a pădurarului şi mortul scăldat aici în sânge va mărturisi împotriva ta.

Olga se ridică.

Era palidă.

Cu buzele tremurânde exclamă:

— Dumnezeu mi-e martor, că nu am nicio vină; dar nu vreau să mai stau aici; mă duc, săracă, mai săracă decât am venit.

În acest moment soseau nişte pompieri din satul vecin cu pompele.

În curând acestea începură să funcţioneze.

Cadavrul păcurarului fu pus pe o targă.

Bătrâna Marta rămase lângă dânsul.

Olga se uita deznădăjduită la marea de flăcări.

Voia numai să aştepte până se stingea focul, apoi să plece.

Viitorul întunecos o aştepta.

Peste două ceasuri pompierii izbutiră, în sfârşit, să stingă focul.

Numai ici şi colo răsăreau scântei din grămada de ruine.

Olga intră în casă şi avu norocul a-şi găsi în odaia ei, unde flăcările nu pătrunseră, mantia şi şalul ei.

Se înveli bine şi plecă.

— Cerşetoare am venit în această casă, şopti ea cu durere, cerşetoare mă duc!… Nu iau cu mine decât amintirea lui, a iubitului, pe care Dumnezeu să-l păzească în drumu-i primejdios.

Se mai uită încă o dată îndărăt la casa în care petrecuse mai multe ceasuri fericite.

Apoi, cu lacrimile în ochi, porni mai departe.

Deodată un urlet teribil îi izbi urechea.

Urletul venea din camera casei, unde de asemenea focul nu pătrunse.

Olga cunoscu numaidecât glasul câinelui de vânătoare al lui Wilhelm.

— Waldmann, sărmanul, zise ea, a rămas închis în cameră.

Şi se întoarse să-i dea drumul.

Puternicul câine când dădu cu ochii de Olga o privi parcă cu recunoştinţă.

— Şi tu l-ai iubit, zise ea, mângâindu-l şi cuprinzând cu braţele capul câinelui. O să-l regăseşti oare, sărmane Waldmann, căci sărmanul tău stăpân a plecat şi nu poate să rămână pe loc; trebuie să se ducă mai departe, tot mai departe, căci blestemul omorului de tată nu-l lasă să se odihnească. Unde e stăpânul tău, Waldmann, unde e stăpânul tău?

Câinele se nelinişti deodată, începu să latre puternic şi cu o săritură se repezi afară.

— O să-i regăseşti, exclamă Olga suspinând, dar eu, când o să-l revăd?

Căzu pe un scaun şi se lăsă câteva minute în pradă durerii.

Apoi îşi şterse lacrimile şi-şi zise:

— Curaj! Dumnezeu n-a lăsat încă pe nimeni care a crezut într-însul.

Şi cu această rugăciune ce îşi făcea singură nenorocita, prinse iar puteri şi încredere.

Se simţea mângâiată şi ochii îi străluceau mai limpezi şi mai plini de speranţă.

În cameră se găseau de-ale mâncării de tot felul.

Olga îşi aduse aminte că va avea nevoie de mâncare în drumul ei, care nu ştia unde era s-o ducă.

Luă o pâine mare neagră şi o bucată de slănină, le înveli într-o pânză curată şi plecă iar.

Cu capul plecat trecu prin curte. Dar când ajunse la poartă, auzi că cineva o striga pe nume.

Se întoarse.

Era bătrâna Marta.

Îngrijitoarea ieşise din casă ţinând în mână o pungă.

— Vrei să pleci, copila mea, zise ea cu blândeţe: bine dar, du-te cu Dumnezeu. Am fost cam aspră şi nedreaptă cu dumneata adineauri; durerea m-a făcut rea; iartă-mă!

Olga îi întinse mâna şi-i zise cu blândeţe:

— N-am nimic de iertat, Marta, adio şi te gândeşte cu bine şi cu iubire la mine.

Marta dădu din cap şi nu mai zise nimic.

Ochii-i erau umezi.

Apăsă punga în mâna fetei şi zise:

— Iată, copila mea, câţiva taleri din economiile mele. Nu, nu-i refuza, o să ai nevoie de dânşii.

Olga n-avu timp să se mai gândească, să primească sau nu.

Bătrâna se întorsese în casă şi tânăra fată rămase singură pe prag.

Dimineaţa se lumina din ce în ce.

Olga îşi zise:

— La Berlin, acolo trebuie să mă duc. Acolo este muncă pentru toţi; toţi pot să-şi câştige viaţa cu silinţă şi muncă.

Îi fusese frică întâi că era să fie nevoită să facă acest drum pe jos.

Dar acum avea bani şi putea să ia trenul.

Numai până la staţia cea mai apropiată trebuia să se ducă pe jos prin pădure.

Mergând, îşi făcu planul pentru viitor şi hotărî să intre undeva în serviciu la Berlin.

Ea învăţase de toate în casa tatălui ei adoptiv. Nu putea să fie greu pentru dânsa să găsească vreun serviciu în vreo casă bună.

Apoi iar se gândi la Wilhelm.

Poate avea să izbutească să fugă în America şi să-şi întemeieze acolo o existenţă modestă.

Poate, se gândea Olga, într-o zi avea să-i scrie şi să-i zică:

— Vino la mine, iubito, să împărtăşeşti casa şi masa cu mine.

Şi atunci ea avea să plece cu cel dintâi vapor peste ocean, să zboare în braţele lui.

Din aceste visuri, Olga fu deşteptată de o spaimă grozavă.

Două braţe o apucaseră deodată de la spate.

Întoarse capul şi ochii ei dădură cu groază de faţa diavolească a lui Franz.

Ca un şacal o pândise şi se luase după dânsa prin pădure, ca să o

prindă a colo unde strigătul ei de ajutor n-avea să fie auzit de nimeni.

— Mi-a sosit ceasul din urmă, îşi zise Olga.

— Te-am prins! strigă el, ha, ha! ai căzut în cursă şi nu-mi vei mai scăpa.

Înainte ca Olga să fi putut scoate o vorbă de rugăminte, ticălosul o aruncă jos şi îngenunche lângă dânsa cu ochii strălucind de un foc diavolesc.

O groază nespusă cuprinse inima fetei.

Bănuia că ceva grozav avea să se întâmple.

— Ajutor! ajutor! strigă ea.

Strigătele răsunau departe în pădure.

Dar un mic pumnal strălucitor pe care ticălosul îl scoase repede, o făcu să amuţească.

— Taci, femeie, ori îţi înfig pumnalul în piept.

— Omoară-mă, omoară-mă, se ruga Olga încet, nu-mi prelungi chinul.

— Să te omor, trădătoareo? Nu, prea lesne mi-ai scăpa. Te voi duce îndărăt în casa în care tu ai dus nenorocirea şi acolo îţi vei primi pedeapsa.

Se repezi la ea şi o legă cu curele de piele.

În zadar se apăra fata.

După ce o legă, se uită la ea iarăşi cu priviri lacome.

Fata tremura la această privire care nu prevestea nimic bun.

— Ştii, începu Franz cu vocea sugrumată, îţi aduci aminte că ţi-am spus odinioară ce mult te iubesc? Ştii ce mi-ai răspuns? Ai râs, femeie mizerabilă, mi-ai întors spatele. Atunci mi-am jurat că totuşi vei fi a mea şi mi-am ţinut jurământul.

Olga închise ochii cu groază.

Nu mai putea să suporte acea privire desfrânată aţintită asupra ei.

— Suntem singuri, continuă Franz iritat şi pasionat. Nimeni nu ne aude, nimeni nu ne vede. Vino, iubito, sărută-mă!

Buzele-i atingeau gura fetei.

Olga întoarse capul cu scârbă.

Dar banditul o cuprindea acum în braţe şi o strângea din ce în ce mai mult.

Olga era aproape să leşine.

Deja era să dispere şi să renunţe la orice împotrivire zadarnică.

Atunci deodată se desfăcu tufişul din apropiere şi o figură neagră se repezi asupra lui Franz.

În momentul următor banditul zbura la o parte.

Un câine mare, negru, îşi implântă dinţii în umerii banditului.

Era Waldmann.

El scăpase pe Olga în ultimul moment.

Laşul se zvârcolea ţipând la pământ.

Waldmann nu-l lăsa.

I-ar fi sfâşiat desigur gâtlejul cu dinţii şi l-ar fi omorât, dacă Olga nu l-ar fi chemat la dânsa.

Inima-i nobilă nu voia moartea persecutorului său.

Faţa acestuia era plină de sânge.

— Vino, Waldmann, strigă Olga, nu ne vom mai despărţi. Mi-ai scăpat mai mult decât viaţa. Îţi voi rămâne în veci mulţumitoare.

Ca şi când câinele ar fi înţeles vorbele fetei, sări vesel în jurul ei şi îi lingea mâinile ca şi când ar fi voit să o asigure despre iubirea sa.

Olga, eliberată de legături, plecă neîmpiedicată la staţia căii ferate.

Cu cel mai apropiat tren ea luă drumul Berlinului.

Când Olga se coborî la gară în capitală şi se văzu înaintea acestui impozant edificiu, singură cu Waldmann, se întrebă:

— Încotro acum?

Nehotărâtă, rămase câteva momente înaintea gării.

Oricine putea vedea că era străină în Berlin şi nu ştia încotro s-apuce.

O damă bine îmbrăcată, cu faţa prietenoasă, se apropie de ea şi-i adresă întrebarea:

— Ai venit la Berlin desigur ca să cauţi un loc, domnişoară?

— Într-adevăr; dar nu ştiu încotro să iau.

Femeia străină făcu o faţă tristă.

— Sărmană copilă, atât de tânără şi singură pe lume! Bagă de seamă; eşti frumoasă şi Berlinul e plin de ispite. Sunt mulţi oameni răi care atrag fete tinere în cursă.

— Viaţa m-a făcut coaptă la minte, doamnă, răspunse Olga. Nu mă încred în oameni înainte de a-i cunoaşte bine.

— Prea bine faci, zise străina. Văd acum că o să-ţi atingi scopul în Berlin. Şi ca să vezi cât interes sincer am pentru dumneata, sunt gata să te duc într-un loc unde ţi se va procura imediat un serviciu bun. Ai

auzit vreodată de biroul de informaţii al domnului Bindermann?

— Nu.

Străina continuă:

— O! domnul Bindermann e un om foarte cumsecade. A ajutat multe fete să ajungă în situaţii frumoase. Închipuie-ţi, nu demult am dus la el o nepoată, o sărmană orfană care trebuie să-şi câştige singură pâinea de toate zilele. Din nefericire eu nu pot s-o ţin. Eu sunt văduvă de funcţionar şi trăiesc dintr-o pensie foarte modestă. Şi vezi, domnul Bindermann a procurat un loc excelent nepoatei mele. E în casă bună, are lucru uşor şi câştigă mult. Are să umple câteva pahare cu bere, să aducă câteva sticla cu vin, şi altceva nimic. Pentru asta primeşte cinci taleri pe săptămână, mâncare şi băutură.

— Asta este prea mult chiar pentru un lucru atât de uşor, strigă Olga mirată, mie mi-ar fi ruşine să primesc o sumă atât de mare pentru un lucru aşa de nimic.

— Prostuţă! zise râzând străina, primeşte cineva ce poate. Dar vino să te duc la domnul Bindermam.

O conduse pe Olga printr-o mulţime de străzi pline de lume.

În sfârşit, se opri înaintea unei case de-o aparenţă elegantă.

Conduse pe Olga într-un fel de prăvălie plină de oameni şi zise:

— Aici suntem la domnul Bindermann.

Străina părea foarte bine cunoscută aici, căci nu trecu mult şi patronul însuşi veni s-o salute respectuos.

Domnul Bindermann era un om mic, slăbuţ, şi vioi, chel, şi cu nasul coroiat.

Necunoscuta îl luă deoparte şi vorbi în şoaptă câteva minute cu dânsul.

Domnul Bindermann se apropie în sfârşit de Olga şi o întrebă:

— Vrei să munceşti foarte puţin şi să câştigi foarte mult, drăguţă?

— Nu, asta n-o vreau, răspunse Olga cu mândrie fermă; vreau să lucrez după puterile mele pentru o remunerare potrivită.

— Aşa! strigă Bindermann, şi-şi muşcă buzele.

Apoi luă pe însoţitoarea fetei deoparte.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă, mititica nu e atât de naivă cum crezi.

— Dar am pescuit-o la gară şi nu are pe nimeni în lume.

— Ei, o să vedem ce e de făcut. În tot cazul o angajez. Pentru

osteneala dumitale, să treci diseară la casă.

Străina păru foarte mult mulţumită de aceste vorbe.

Se apropie de Olga şi-i zise:

— Şezi numai, drăguţă, se va găsi ceva potrivit pentru dumneata; dar câinele cu care ai venit, trebuie să-l dai sau să-l vinzi cuiva. Cine o să ia în serviciu o fată care ţine un câine?

— Nu pot să mă despart de el, răspunse Olga, şi cine mă va lua în serviciu, trebuie să ia şi câinele. Waldmann nu e un trântor, poate fi şi el de vreun folos la ceva.

— Să sperăm dar că va fi cu putinţă şi aceasta, răspunse femeia. Acum însă trebuie să plec. Adio, copila mea, să dea Dumnezeu să-ţi meargă bine.

Strânse mâna Olgăi.

Dar deodată se răzgândi şi zise:

— Ah! Dumnezeule, era să uit cu totul! Am să fac nişte cumpărături mici şi am uitat banii acasă. N-ai fi aşa de bună să mă ajuţi să ies din încurcătura asta şi să-mi împrumuţi până mâine cinci mărci?

— Bucuros, doamnă, răspunse Olga bucurându-se din suflet că putea să facă un serviciu femeii care se interesase de dânsa.

Scoase punga şi-i dădu cinci mărci.

Străina se depărtă, după ce dădu mii de asigurări Olgăi că n-avea să doarmă liniştită, nici să se poată odihni atât timp cât se ştia datoare.

După ce străina ieşi din birou şi Olga rămase singură la domnul Bindermann, o femeie îmbrăcată elegant se apropie repede de fată.

— Am văzut că ai dat nişte parale acelei femei, copila mea, zise ea uitându-se la Olga cu priviri binevoitoare, îi erai datoare?

— Nu, doamnă, dar am fost atât de fericită să-i pot veni în ajutor cu un mic împrumut; îşi uitase punga acasă.

— Aşa? Şi unde ai întâlnit-o pe acea femeie?

Olga îl povesti în scurte cuvinte ceea ce cititorii noştri ştiu deja, despre întâlnirea ei cu străina.

După ce termină, dama se uită la ea cu milă şi zise:

— Sărmană copilă, cred că ai făcut o rea experienţă. Fără îndoială ai căzut în ghearele unei înşelătoare. Din nenorocire nu pot să te iau în casă la mine, deoarece sunt mulţumită cu întreg serviciul meu. Totuşi îmi placi. Dacă vreodată vei avea nevoie de ajutor, să ştii să mă găseşti. Eu sunt lady Christinia Nelson, pe această carte mi-e adresa.

Cu aceste vorbe întinse fetei mirate o carte de vizită pe care Olga o luă mulţumind.

În acelaşi moment veni şi domnul Bindermann şi când văzu pe lady începu numaidecât cu închinăciuni şi complimente nesfârşite.

— Ei, cum stăm, domnule Bindermann îl întrebă lady, neputându-se opri de a zâmbi la închinăciunile omuleţului. Mi-ai găsit servitorul de care am nevoie?

— Cu mare greutate am izbutit, zise Bindermann. Un servitor elegant, doamnă, care totdeauna s-a mişcat în cercurile cele mai înalte. Omul aşteaptă în cabinetul meu particular. Îmi daţi voie să vă rog să mă însoţiţi până acolo, milady?

Lady aruncă o privire prietenoasă spre Olga, apoi urmă pe domnul Bindermann.

Când intrară în cabinetul acestuia, se ridică un om înalt şi zvelt, îmbrăcat într-o livrea cu fir.

Era un om blond şi foarte îngrijit din partea toaletei.

Purta o barbă lungă roşiatecă.

Înfăţişarea-i părea a fi în contrazicere cu livreaua în care era îmbrăcat.

— Acesta e monsieur Lafleur, zise Bindermann, şi cred, milady, că este omul pe care-l căutaţi.

— Eşti francez? întrebă lady Nelson.

— Da, doamnă, răspunse servitorul cu pronunţie curată germană, dar am fost crescut de copil în Germania.

— Unde eşti acum în serviciu?

— La contele Marco, doamnă.

— Şi ai fi dispus să primeşti acum a intra în serviciul unui domn bolnav? Vei avea mult de lucru şi greu.

— Voi fi bucuros dacă voi putea să contribui cât de puţin la alinarea suferinţelor sale, răspunse servitorul.

— Bine dar. A vorbit domnul Bindermann cu dumneata despre leafă?

— Mi-a vorbit despre toate, doamnă, şi ne-am învoit.

— Atunci dar vino numaidecât cu mine. Te voi prezenta imediat lordului şi de el depinde dacă vei fi angajat sau nu.

Servitorul se plecă.

La un semn al lui lady, o urmă.

Amândoi plecară.

Când monsieur Lafleur trecea prin birou, rămase deodată încremenit.

Privirile-i căzuseră asupra Olgăi.

Şopti:

— Olga – ea e!

În acelaşi timp lady se întoarse şi exclamă nerăbdătoare:

— Ei, vino odată, monsieur Lafleur!

Servitorul îşi urmă drumul ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Înaintea casei aştepta trăsura lui lady. Aceasta urcă şi după ce se aşeză şi Lafleur lângă vizitiu, trăsura porni.

Olga se uită cu băgare de seamă primprejur.

Afară de ea erau vreo douăzeci de femei care, de asemenea, sperau să dobândească un loc de la domnul Bindermann. Unele dintre aceste femei erau îmbrăcate cu o eleganţă căutată; obrajii le erau sulemeniţi.

Atitudinea le era obraznică.

Olga nu putea să ştie ce fete erau acestea.

Ea nu ştia că afară de servicii prin case particulare, domnul Bindermann procura şi locuri de chelneriţe.

O fată plină, frumoasă, cu părul stufos se apropie de Olga şi începu o discuţie cu dânsa.

— Ei, mititico, unde ai servit până acum? Ai fost într-un loc bun? Erau bacşişuri bune şi domni complezenţi?

Olga nu răspunse. Chelneriţa continuă râzând:

— Eu am fost până acum la „Templul zeilor”, ştii, berăria aia, care ziua-noaptea e deschisă; am şi câştigat parale frumoase.

Lovi cu mâna o traistă mică de piele pe care o purta deoparte.

— Şi totuşi n-am rămas acolo. Birtaşul, un bătrân greţos, îşi pusese în gând să-mi facă curte. Sunt roabele lui, nu chelneriţe, îţi jur!

Olga se înfioră.

Ceea ce auzea îi da o idee grozavă despre viaţa din acel oraş mare.

Dar înainte de-a putea răspunde ceva, domnul Bindermann se apropie iar de dânsa, urmat de o damă grasă.

— Ai noroc, zise el Olgăi. Iată doamna Karkoş, sau mama Karkoş, cum îi zic toţi, care caută o fată credincioasă. Te-am recomandat.

Olga se ridicase şi salutase pe femeia care se numea mama Karkoş.

Aceasta examină pe fată din creştet până-n tălpi şi părea a fi

mulţumită de examinare.

Mama Karkoş era palidă şi părea suferindă.

Dar un suliman gros îi acoperea obrajii.

— Vrei să vii la mine, copila mea? întrebă mama Karkoş. O să-ţi fie bine la mine. Vei fi ca o persoană de încredere. Eu sunt acum bătrână şi am de gând să renunţ la orice ocupaţie. Aş dori mai ales să am pe cineva, ca dumneata, care să doarmă într-o odaie cu mine, căci de câtva timp sunt cuprinsă de-o nelinişte ciudată când sunt singură. Vino dar; despre partea lefii, ne vom învoi noi.

Bătrâna vorbea cu atâta prietenie, încât Olga primi oferta.

Se angajă la mama Karkoş şi părăsi cu dânsa biroul.

Când se despărţi de Bindermann şi se pregăti de plecare, nu observă privirile batjocoritoare ale celorlalte fete.

— Se duce la mama Karkoş, şopteau între dânsele, acolo o să i se deschidă ochii în scurtă vreme. Ha, ha, la mama Karkoş e chef şi veselie!

Când mama Karkoş ajunse în stradă cu Olga, deodată se cutremură şi se dădu îndărăt, palidă ca moartea.

— Uite-l! exclamă tremurând, cu ochii ţintă spre un om slab, îmbrăcat în zdrenţe, pretutindeni mă urmăreşte şi nu mă va lăsa până nu mă va omori.

Omul slab se apropie încet de ea.

Era Magistrul.

Cu o ţigară între dinţi, examină cu o privire batjocoritoare pe fosta sa nevastă.

— La revedere, îi zise aspru şi în acelaşi timp atât de încet încât numai bătrâna îl auzi.

Apoi trecu pe lângă ea şi continuă a arunca fumuri din ţigară.

— Repede, să plecăm de-aici! exclamă mama Karkoş şi trase după ea pe Olga uimită.

XVI – Otrăvitoarea

Vom duce acum pe cititor în casa lui lady Nelson, care era situată pe una dintre străzile principale ale Berlinului.

De un an deja locuia familia engleză într-o casă împresurată de o frumoasă grădină, dar niciunul dintre vecini n-avea informaţii mai

precise despre ea.

Poarta casei singuratice şi tăcute nu se deschidea decât când lady pleca undeva, sau când factorul poştal venea să dea portarului, un irlandez roşu, scrisorile şi gazetele lordului.

Astfel, niciun străin nu intra în casă, familia engleză nu primea nicio vizită.

Furnizorii chiar nu erau primiţi în casă decât în vestibul, de unde li se lua în primire mărfurile şi proviziile.

Servitorii, de origine engleză, şi care afară de portarul sus pomenit mai erau o cameristă şi o bucătăreasă, nu ştiau nicio vorbă nemţeşte şi păreau tot atât de închişi ca şi stăpânii lor.

Nu prindeau vorbă cu servitorii de prin casele vecine.

Astfel curioşii trebuiseră să renunţe la orice speranţă de a afla ceva mai intim despre referinţele familiei engleze.

În această casă misterioasă se angajase Lafleur, cameristul blond, pe care-l recomandase Bindermann lui lady Nelson.

Lafleur era destinat exclusiv serviciului lordului Nelson, un om paralitic, amuţit în urma unul atac de apoplexie.

Cu toate astea, lordul nu era decât de vreo patruzeci şi câţiva de ani şi constituţia lui părea destul de robustă.

Când lady prezentă pe Lafleur bolnavului, acesta-l examină cu priviri neîncrezătoare.

Părea că nu aude vorbele soţiei sale care-i zicea:

— Iubite Charles, ţi-am procurat un servitor în care poţi să ai încredere, care va fi mereu lângă tine şi, desigur, îţi va fi de cea mai mare uşurare posibilă. Nu-i aşa, monsieur Lafleur, că-mi făgăduieşti aceasta?

Cameristul bălan se înclină şi asigură că va face tot ce-i va sta în putinţă ca să dobândească mulţumirea stăpânilor săi.

Şi părea că voia să se ţină de cuvânt.

Cu un zel şi o prevedere care sunt o raritate la servitorii plătiţi, se îngrijii de bolnav.

Îi citea din ochi toate dorinţele.

Monsieur Lafleur îşi dădea evident toate silinţele ca să devină indispensabil pe lângă lord, pentru ca să-i dobândească încrederea.

Aceasta însă nu era tocmai aşa uşor.

Bolnavul, care cât e ziua de lungă rămânea singur în odaie, şi chiar

când era întrebat dacă voia să primească vizita soţiei sale, refuza din cap cu energie, se vedea că era plin de neîncredere faţă de toţi cei care îl împresurau.

Fiindcă nu putea să vorbească, scria tot ce voia să zică cu creionul pe o bucată de hârtie pe care i-o da lui Lafleur.

Era foarte mulţumit văzând că acesta înţelegea perfect englezeşte.

Lordul era purtat într-un jeţ pe rotile; afară din casă însă nu se ducea niciodată.

Singura-i distracţie era să citească.

Avea o bibliotecă întreagă şi foarte aleasă.

Raporturile dintre cei doi soţi erau foarte ciudate.

Pe când lady îşi dădea mereu toate silinţele să dobândească dragostea şi îngrijirea şi întreba în chip aproape bătător la ochi de des despre sănătatea şi dorinţele lui, lordul, îndată ce soţia sa se afla la dânsul, se posomora şi mai mult ca de obicei.

Nici în Lafleur nu părea a avea încredere.

Ba părea chiar a-l trata cu o bănuială pe care nici nu încerca s-o ascundă.

Astfel într-o seară pe când cameristul, la cererea lui, îi pregătea o băutură caldă, bolnavul scrise pe o bucată de hârtie: *„Bea dumneata mai întâi din tot ce-mi dai să beau”*.

— Se teme să nu fie otrăvit! îşi zise Lafleur; dar din partea cui se poate teme? Trebuie să observăm bine toate. În casa asta pare că se ascund secrete interesante.

Cu acest gând cameristul lordului urcă în odaia lui.

Era o cameră foarte bine şi comod mobilată.

Lafleur aprinse lampa, îşi încuie uşa cu băgare de seamă, apoi lăsă perdelele şi se încredinţă bine că nimeni de nicăieri nu putea să-l pândească.

După aceste pregătiri se apropie de masă pe care era o mică oglindă.

Se aşeză înaintea ei.

Câtva timp se privi zâmbind, apoi îşi zise:

— Să punem acum, pentru o jumătate de ceas, deoparte pe domnul Lafleur.

Cu aceste vorbe îşi scoase părul blond şi frezat, care nu era altceva decât o perucă, precum şi barba roşie şi lungă.

Cameristul dispăru şi de sub trăsăturile-i false apăru contele Marco.

Ce motive avea primejdiosul aventurier să pătrundă în secretele englezului?…

Ce scopuri urmărea acolo?

Ce îl îndemnase să se apropie de lordul Nelson?

Îl îndemnase registrul secret al poliţiei.

Această carte preţioasă era şi acum la dânsul.

Deschise un cufăr cu o cheie secretă şi dintr-un sertar ascuns scoase cartea preţioasă.

O deschise cu grabă.

Pe una dintre paginile cărţii era scris cu litere mari titlul: *„Străini suspecţi”*.

În această parte a cărţii contele Marco răsfoi până la litera N.

Aici citi:

„Nelson, lord şi lady, au dispărut fără veste din Londra, după ce singurul copil al lordului, pe care el îl avea dintr-o primă căsătorie, fetiţa de şapte ani Ellen muri fără veste şi în împrejurări suspecte; dovezi de o moarte violentă nu s-au putut însă aduce.

Lordul este din una dintre cele mai bogate familii ale Engliterei, dar printr-un testament ciudat a pierdut o moştenire de mai multe milioane ce i s-ar fi cuvenit.

Curând după, moartea fiicei sale a fost lovit de apoplexie şi şi-a pierdut graiul.

Despre lady s-au adunat informaţiile următoare:

Este o germană, fiica unul ofiţer care a intrat mai târziu în serviciul Rusiei şi a fost omorât la Sevastopol de un obuz…

A fost soţia ministrului unui prinţişor german; a fugit însă de la bărbatul ei cu un amant, al cărui nume nu s-a putut afla.

În ce chip a devenit soţia lordului, nu se ştie.

Referinţele familiei engleze sunt foarte regulate, dar în privinţa banilor nu stau tocmai strălucit.

Servitori are: un portar şi două servitoare.

Ambasadorul englez s-a rugat, în numele familiei influente a lordului, să supravegheze pe lady, deoarece se bănuieşte că are de gând să cureţe de pe lume pe lordul care-i stă în cale.”

— Ea este! strigă contele Marco după ce sfârşi de citit.

Sări în sus şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin odaie.

— E Cristina, iubita tinereţilor mele, pe care o credeam moartă.

Se opri şi privi câteva momente în tăcere în pământ.

— Nu mai simt nimic pentru dânsa care să semene a dragoste. Cred că inima mi-e moartă pentru acest sentiment. Dar ea ar fi tovarăşa pe care tocmai o caut. E hotărâtă, şireată şi, ca şi mine, nu cunoaşte nicio piedică, atunci când e vorba de a ajunge un scop mare. Nu în zadar m-am vârât ca servitor în casa asta. Ştiu că nu mai e departe momentul în care o catastrofă se va întâmpla aici. Lordul stă în cale soţiei sale, registrul secret al poliţiei are dreptate. Şi el se teme de ea să nu-l otrăvească. O să deschid ochii în patru şi o să prind pe lady în momentul în care va voi să comită crima. Atunci, va fi a mea, va fi instrumentul, păpuşa mea!

După ce scoase aceste vorbe cu o iritaţie surdă, se grăbi a-şi compune iarăşi masca.

Prefăcut iar în cameristul Lafleur şi după ce-şi ascunse iar bine cartea, se întoarse în odaia bolnavului.

Era ora 11.

Lordul ceru să fie pus în pat.

Lafleur îi pregăti patul cu grijă şi-l aşeză într-însul.

Pe când îi aranja pernele şi plapuma, se auzi o bătaie uşoară la uşă.

Lady intră.

Îmbrăcase un capot de dantele răpitor; părea şi acum foarte frumoasă.

— Cum îi merge bolnavului? întrebă ea încet, sunt foarte îngrijorată de dânsul astăzi, căci acum câteva zile doctorul mi-a spus că a început să-i meargă spre rău.

Falsul camerist îşi îndreptă privirile spre ochii frumoasei femei.

Şi dânsa îl fixa, cu ochii negri, umbriţi de gene lungi.

Era ceva examinator, ceva pânditor în privirile ei.

Parcă voia să întrebe:

— Oare eşti tu omul pe care te cred?

Lady se apropie de patul soţului ei. O tremurătură zgudui corpul bolnav al lordului când frumoasa femeie se plecă asupra lui şi-l întrebă cu o voce blândă:

— Sper că te simţi ceva mai bine astăzi, nu-i aşa?

O expresie de ură se ivi în ochii bolnavului.

Părea că pentru dânsul interesarea gingaşă a lui lady nu era decât prefăcătorie josnică.

— Noapte bună, continuă ea, somn uşor, şi dacă ai vreo dorinţă, ştii că n-ai decât să tragi de cordonul acesta pentru ca să vin.

Se plecă şi mai mult şi sărută fruntea arzătoare a bolnavului.

Când se întoarse, lordul şterse cu o batistă locul pe care-l atinseseră buzele lui lady.

— Vei veghea lângă dânsul la noapte? întrebă lady afară pe camerist.

— Vrea să mă descoase, îşi zise contele Marco, dar nu va izbuti.

Apoi cu voce tare spuse:

— În zilele din urmă n-am mai dormit în camerele domnului, milady, răspunse el cu supunere, căci am răul obicei de a vorbi în somn şi asta ar putea să tulbure somnul bolnavului. În loc de a veghea, mi-am luat obiceiul de a veni de trei ori pe noapte, fără zgomot, ca să-l văd pe lord.

— Bine, prea bine. Şi cam pe la ce ore ai obiceiul să vii?

— La douăsprezece, la trei şi la şase, răspunse presupusul camerist.

— Dar nu stai pentru multă vreme? întrebă lady.

— Nu, mă încredinţez numai dacă bolnavul n-are nevoie de mine şi plec imediat.

— Eşti un servitor bun, Lafleur, şi sunt mulţumită de dumneata.

— Sunt prea fericit de această laudă, milady, şi sper că şi pe viitor voi şti să vă păstrez mulţumirea şi încrederea.

În ochii frumoasei femei se ivi iar o privire ciudată.

— Încrederea, zise ea cu o intonaţie deosebită, de, o să vedem. Încrederea se dobândeşte prin fapte meritoase. Ai fi în stare să săvârşeşti pentru mine o astfel de faptă?

— Aş face tot ce mi-aţi cere, lady, chiar şi o crimă.

Frumoasa femeie se cutremură.

— O crimă, răspunse ea zâmbind, de ce nu? Dar pentru azi, noapte bună, Lafleur, şi fii cu băgare de seamă.

— Aşa voi fi milady, răspunse cameristul ascunzându-şi zâmbetul ironic printr-o adâncă închinăciune.

Lady plecă şi contele Marco se întoarse iar în odaia bolnavului.

Lordul făcu un semn cameristului să se apropie de pat.

Când Lafleur fu aproape, bolnavul luă creionul şi scrise cu mâna tremurătoare pe o bucată de hârtie: *„Stai cu mine la noapte, ai milă de un nenorocit bolnav”*.

Cameristul citi hârtia şi o ascunse apoi cu grijă în buzunarul vestei.

Un astfel de document din mâna bolnavului putea să-i fie de folos.

— Nu te teme de nimic, milord, zise el uitându-se cu o expresie de fidelitate la dânsul, voi rămâne aici, de altfel de cine aveţi să vă temeţi?

Bolnavul se gândi câteva momente. Părea că se luptă cu o hotărâre grea. Apoi luă creionul şi scrise: *„De nevastă-mea”*.

— Cum, de milady? strigă Lafleur uimit. Dar ce poate să aibă cu dumneavoastră milady?

Un suspin adânc ieşi din pieptul lordului Nelson.

Privirile lui se îndreptară spre faţa cameristului ca şi când ar fi voit să-i citească cele mai ascunse gânduri.

Apoi mâna lui obosită apucă iar condeiul.

Hârtia pe care o dădu cameristului acum cuprindea aceste cuvinte:

„Trebuie să se întâmple; trebuie să-mi încredinţez cuiva secretul, care să poată mărturisi în contra acestei femei mizerabile. Nevastă-mea vrea să mă otrăvească, cum a otrăvit şi pe copila mea, pe dulcea mea Ellen. Mă face să sufăr peste măsură, dar Dumnezeu o va pedepsi.”

— Ce grozave descoperiri, milord, zise cameristul, dar fiţi liniştit, am să vă păzesc.

Bolnavul se uită cu recunoştinţă la camerist.

În acelaşi timp el îşi lasă capul pe perine şi închise ochii.

Dorea să doarmă.

Lafleur se retrase într-un colţ al odăii.

Se aşeză într-un fotoliu şi aşteptă.

În curând respiraţia bolnavului deveni din ce în ce mai adâncă şi mai rară. Adormise.

Odaia de dormit era luminată de o lampă mică.

Lafleur se apropie de masa pe care era această lampă şi la lumina ei slabă mai citi o dată rândurile pe care i le scrisese bolnavul.

Erau pentru el nişte documente importante contra femeii pe care dorea s-o supună voinţei sale.

Acuzaţii mai nimicitoare decât acestea nici că se puteau găsi.

Puse hârtiile iar în buzunar, îşi sprijini capul de cot şi se adânci în gânduri.

În ce chip ciudat îl apropiase iar soarta de cea care odinioară îi fusese mai scumpă decât orice!

Din registrul poliţiei, pe care din întâmplare îl răsfoise încă o dată, trebuise să afle că Cristina nu era moartă; că atunci când fuseseră, el şi ea, descoperiţi pe vaporul care era să plece spre America, ea nu se înecase aruncându-se în valuri, ci că acum era nevasta unul lord englez.

Atunci se hotărâse să intre cumva în casa ei şi să-i descopere secretele.

Din întâmplare află, printr-unul din spionii săi, că lady Nelson însărcinase pe Bindermann să-i caute un camerist.

Imediat contele Marco se înfăţişase în biroul domnului Bindermann sub masca lui Lafleur.

Şi acum, când Marco îşi reamintea cum a văzut pe Cristina la Bindermann, cum şi-a zis că trebuia să fie ea, cum a urmat-o apoi acasă, îşi aduse aminte de Olga, pe care o recunoscuse în treacăt, de Olga, pentru care avea o oarecare simpatie prietenească, care prin urmare reuşise a scăpa de urmăririle copoilor.

Trebuia să afle unde era, voia s-o revadă.

Aducându-şi aminte de Olga se simţea mişcat.

Avusese oare dreptate Franz, atunci când zisese că această fată îl fermecase?

— Nu, nu, îşi zicea, nu mai pot să iubesc; m-aş nenoroci pe mine şi aş nenoroci-o şi pe ea.

Sări deodată în sus, se strecură spre uşa odăii de dormit şi ascultă cu atenţie.

Nişte paşi uşori se auzeau prin coridor.

În momentul următor Marco se strecură încet prin odaie şi se ascunse îndărătul unul paravan mare chinezesc care era la căpătâiul patului bolnavului.

Nu se înşelase. Ea venea.

Încet de tot se deschise uşa camerei de dormit şi o figură omenească se strecură înăuntru.

Era lady.

Într-o mână ţinea un sfeşnic de argint, în care ardea o lumânare.

Mâna cealaltă o ţinea strânsă, ca şi când ar fi ascuns ceva într-însa.

Stinse lumânarea şi cu ochii îndreptaţi spre bărbatul ei se apropie tot mai mult şi mai mult.

Contele Marco putea să vadă tot ce se întâmplă, printr-o crăpătură a paravanului.

Lady era acum lângă pat.

O mare iritaţie i se vedea pe faţă.

Ochii îi scânteiau şi pieptul îi palpita furtunos.

Bolnavul era întins, cu gura întredeschisă, aşa că dinţii i se zăreau.

Lady ridică mâna pe care o ţinea închisă.

Marco văzu că avea într-însa un mic flaconaş.

— Otravă, şopti el, vrea să-l omoare.

Oricât de încet rostise aceste vorbe, zgomotul lor ajunse la urechea frumoasei femei.

Se opri un moment şi ascultă.

Tăcerea era adâncă.

Cu băgare de seamă scoase dopul de la sticluţă şi o ţinu deasupra gurii bolnavului.

Încă o dată păru a se răzgândi.

Un fulger diavolesc străluci în ochii ei.

Apoi plecă sticluţă.

Câteva picături din lichidul gălbui ce conţinea căzură în gura întredeschisă a lordului.

În acest moment Marco ieşi neobservat de după paravan.

Se apropia încet, încet de tot.

Cristina se plecă asupra bărbatului ei şi-l observă cu ochii strălucind ca de friguri.

Abia lunecară picăturile galbene pe gâtul bolnavului, şi corpul lui se zgudui ca de un curent electric.

Încă o dată deschise ochii mari aţintindu-i cu expresia urii de moarte spre otrăvitoare.

Apoi duse nervos mâna la inimă şi privirea îi deveni sticloasă.

— Moare, moare! şopti lady triumfătoare.

Muribundul sughiţă de două-trei ori, apoi oftă lung.

Ochii i se închiseră.

Ucigaşa îi pipăi inima.

Nu mai bătea.

— E mort, şopti ea de astă dată întunecată.

— E ucis, răsună deodată o voce îndărătul ei.

Cu un ţipăt de spaimă se întoarse femeia.

Genunchii i se încovoiară de frică şi căzu pe dânşii.

— Otrăvitoareo! strigă contele Marco. Ai stins o viaţă omenească; e o crimă pe care trebuie s-o plăteşti.

Palidă ca moartea, femeia criminală privea cu o spaimă nespusă spre omul care era înaintea ei ameninţător ca un judecător aspru.

— Dumneata eşti, Lafleur, şopti ea, şi ai văzut, ai fost martor?

— Am văzut că s-a comis aici un omor şi îmi cunosc datoria.

Şi făcu o mimare ca şi când ar fi voit să plece.

Dar lady se apropie în genunchi de dânsul şi-i prinse mâna.

— Rămâi, Lafleur, zise ea tremurând, şi ascultă ce am să-ţi spun.

— Vorbeşte, zise el întunecat, te ascult.

Lady sări în sus.

O rază de speranţă îi lumină faţa.

Se credea scăpată, dacă el se arăta gata s-o asculte.

Fără a-i lăsa mâna, se apropie de el aşa că respiraţia îl atingea faţa.

— De ce vrei să pleci, nebun ce eşti, şopti ea cu o voce dulce, şi să mă trimiţi la eşafod cu mărturisirea ta? Întâmplarea te-a făcut martor unei fapte care, îţi jur, era o necesitate pentru o femeie care legată de un bărbat bolnav, paralitic, se topea în dorinţa-i de viaţă şi iubire. Haide, nu fi nebun, ci te foloseşte-te de favorul sorţii. Sunt în mâinile tale, pot să te fac fericit, şi bogat… Orice îmi vei cere, îţi voi da. Haide, spune un cuvânt, unul singur, şi ne-am învoit.

Contele Marco nu răspunse.

Rece, cu o linişte de gheaţă, se uita la dânsa.

Lady clătina din cap cu nerăbdare.

— Dacă nu vrei să vorbeşti, voi vorbi eu, zise ea iritată. Vreau să fiu a ta, cu totul, fără nicio rezervă şi cu nicio condiţie.

Îl cuprinse cu braţele dezvelite şi îşi apropie faţa de a lui.

— Vezi ce fericire te aşteaptă, continuă ea cu patimă. Lady Nelson, femeia mândră, îţi spune că te iubeşte, că vrea să fie a ta, că vrea să ţi se supună ca o sclavă şi că-şi pune la picioarele tale onoarea femeiască, frumuseţea, bogăţia, tot ce are, tot… Dar vorbeşte odată, omule, spune, ce poruncşti să fac?

Îl cuprinse tot mai tare şi el simţi chiar o sărutare arzându-i buzele.

Atunci se desfăcu cu forţa din braţele ei.

— Lady, zise el liniştit, ce ar zice lumea când te-ar vedea aşa cu un servitor al dumitale?

Ea se dădu îndărăt uimită.

— Această răceală ca de gheaţă e grozavă, exclamă.

— Şi mai grozavă e acea figură a mortului care se zgâieşte din pat la dumneata.

— Cine e mort, e mort, zise lady, lasă să fie fericiţi cei vii.

— Crezi într-adevăr că morţii nu se mai întorc? întrebă el atunci. Ei bine, o să-ţi dovedesc contrariul!

Cu o singură mişcare îşi smulse peruca şi barba falsă.

Un ţipăt grozav, ca şi când ar fi răsunat din gâtlejul unei nebune, întretăie tăcerea nopţii.

Ca şi pentru a se apăra întinse mâinile spre contele Marco şi câteva minute otrăvitoarea nu putu să scoată nicio vorbă.

— Baronul Collmar! exclamă tremurând. Tu eşti într-adevăr?

— Eu sunt, răspunse Marco întunecat, şi e o datorie grozavă pentru mine să demasc ca pe o ucigaşă pe aceea pe care am iubit-o odinioară.

— Eu ucigaşă? răspunse ea cu o siguranţă meşteşugită. Vrei să mă acuzi? Dar n-ai nicio dovadă! Tot aşa de bine ai putea fi omorâtorul, tu, care te-ai strecurat în casa asta sub o mască falsă. Un camerist care-şi omoară stăpânul nu e un lucru tocmai aşa rar.

— Te înşeli, răspunse el zâmbind, am dovezi. Iată-le!

Scoase cele trei bucăţi de hârtie pe care contele i le dăduse cu puţine ceasuri înainte de a muri.

Le întinse lui lady, dar fără a le lăsa din mână şi observând-o bine.

— Vorbele mortului vor mărturisi împotriva ta, zise cu un triumf îndrăcit.

— Vrei să mă dai pe mână călăului?…

— Nu. Vreau să-ţi promit că voi tăcea şi te voi ajuta să ştergi urmele faptei tale.

Cristina respiră.

— Şi ce condiţii îmi propui?

— O să-ţi le apun mai târziu. Deocamdată povesteşte-mi cum ai ajuns soţia acestui om, şi cum ai trăit de când nu ne-am văzut?

— Să-ţi fac aşadar o mărturisire, răspunse Cristina, – bine, fie, n-o

să-ţi ascund nimic, căci ce este mai rău ştii deja. Mai întâi însă te rog să ascunzi faţa mortului cu o basma. Mi s-ar părea că acei ochi sticloşi ar fi mereu ţintiţi asupra mea.

Contele Marco acoperi faţa lordului cu o basma.

Lady Nelson se aşeză atunci pe o canapea şi începu:

— Când am fost descoperiţi la Hamburg în momentul în care eram să fugim pe vaporul acela spre America, şi când eu, nevasta ministrului Grimm, am fost dovedită ca adulteră şi hoaţă, îmi propusesem să mă sinucid mai degrabă decât să mai dau ochii cu bărbatul meu. Într-un moment în care eram neobservată, mă aruncai în apă. Valurile se încinseseră deasupra capului meu. Auzeam un murmur monoton împrejur. Închisei ochii, – credeam că moartea vine. Leşinasem. Dar când deschisei ochii, mă văzui într-o luntre condusă de un domn elegant şi distins. Afară de dânsul şi de mine nu se afla nimeni pe luntre. Când mă văzu că deschid ochii, necunoscutul păru a se bucura peste măsură. Nu mă întrebase ce mă îndemnase să mă arunc în valurile Elbei. Îmi povesti că se plimba cu luntrea pe apă, când deodată observase un corp plutind de jumătate, ridicându-se şi scufundându-se iar. Se apropiase atunci şi mă pescuise pe mine. Îi mulţumii, dar cu lacrimile în ochi îi spusei că poate ar fi făcut mai bine să mă lase să mă înec. El însă mă mângâie şi mă întrebă cu blândeţe ce păţisem. Ce-mi rămânea decât să-i spun o poveste? I-am spus că eram nevasta unui om distins, dar sărăcit prin speculaţii nenorocite care, în cele din urmă, ca să scape de creditori, voise să fugă cu mine în America. În momentul plecării însă, el fusese arestat ca falit fraudulos; atunci scosese un revolver din buzunar şi-şi zburase creierii. Când îl văzusem mort, disperată, sărisem în apă. Salvatorul meu mă crezu. Îmi oferi ajutorul lui şi mă rugă să-i permit să nu mă părăsească. Peste câteva luni eram soţia lui, soţia lordului Charles Nelson. Lordul era din una dintre familiile cele mai distinse şi mai bogate din Englitera. Numai moşiile lor sunt întinse cât o provincie întreagă. Dar bărbatul meu nu dispunea deloc de aceste moşii. Şeful familiei era bunica lordului, o bătrână aspră, care cu toţi cei optzeci de ani ai săi, stăpânea pe toţi membrii familiei şi administra comorile ei întinse. Murind ea, averea trebuia să rămână Ellenei, singurul copil pe care lordul îl avea dintr-o căsătorie scurtă, dar nenorocită. Pe mine bătrâna mă ura şi-mi zicea „aventuriera care s-a vârât pe furiş în

familie”. Jurai să mă răzbun. Într-o seară, când nevoită de o vijelie ce o apucase pe drum, intră în vila noastră şi, ca să se încălzească, îmi ceru un pahar de ceai, i-l dădui. Peste trei ceasuri era moartă.

— Vasăzică iar otravă, o întrerupse contele Marco.

— Nu ştiu, răspunse lady nepăsătoare, destul că o piedică fusese înlăturată din cale. Fata bărbatului meu era acum moştenitoare a mulţime de milioane. Dar nici aceasta nu putea să mă mulţumească. Noi ne bucurăm de carnetele capitalului acesta, însă n-avea să fie al fetei când avea să se mărite. Şi atunci noi cu ce rămâneam? Ellen trebuia înlăturată. Începu să devină bolnăvicioasă. Medicul casei nu putea să descopere cauza bolii. Lordul o iubea pe Ellen. Ziua şi noaptea stătea la patul ei şi o îngrijea. Nu puteam să-mi mai continui atunci planul. Trebuia să dau o lovitură în alt chip. Într-o seră, pe când lordul stătea iar lângă patul fiicei sale, mă dusei la el şi-i dădui o sticluţă.

— „Tocmai adineauri a fost doctorul la mine”, îi spusei, „şi mi-a adus o doctorie nouă pentru bolnăvioara noastră. Dă-i-o, căci numai de la tine ia doctorie, drăguţa.”

Lordul luă sticluţă, turnă cuprinsul ei într-o lingură şi o dădu fetiţei. Peste câteva minute Ellen muri în spasme grozave. Lordul se uita la dânsa ca un nebun. Deodată strigă ca zguduit de o bănuială grozavă:

— „Astea sunt simptome de otrăvire, mi-am ucis copila!”

Căzu pe spate fără cunoştinţă. Îl lovise apoplexia. Când se deşteptă, îşi pierduse graiul. Izbutii să-l fac să creadă că numai printr-o greşeală ajunsese otrava în sticluţă în locul doctoriei. Eu însă trebui să fac o descoperire grozavă. Omorâsem pe Ellen pentru ca averea să revină tatălui ei, bărbatul meu. Dar ieşi acum la iveală că testamentul avea un codicil în care se spunea:

„În cazul când Ellen va muri înainte de e ajunge majoră şi lord Nelson ar avea de nevastă tot pe acea aventurieră germană – aşa-i zicea bătrâna – întreaga avere să rămână liniei laterale a familiei.”

Eram să înnebunesc când am aflat aceasta. Făcusem două omoruri în zadar. Fie c-a fost o urmare a acestei deziluzii, fie conştiinţa că viaţa alături de un om paralizat nu mai putea să-mi ofere nimic, începui să-l urăsc pe lord şi îmi propusei să scap de dânsul cu orice preţ. Deoarece aceasta nu se putea face în Englitera fără să bată la

ochi, îl adusei cu forţa în Germania, cu ajutorul câtorva servitori devotaţi mie. Aici mi-am pus planul în lucrare. Lordul e mort, sunt liberă!

Se ridică cu ochii scânteietori, cu pieptul palpitând, în faţa contelui.

— Liberă, – zise acesta, – nu tocmai. Uiţi că de acum înainte eşti un instrument în mâinile mele, un instrument de care mă voi folosi după cum voi crede de cuviinţă.

— Aşa e, zise ea umilită, sunt în mâinile tale.

— Asta să ţi-o zici întotdeauna, zise el întorcându-se să plece, şi nu uita că răzbunarea mea poate să fie grozavă. Ea te poate duce la eşafod sub securea călăului.

XVII – Diavoli

De două săptămâni Olga era în casa mamei Karkoş.

Ca groază observase ea curând că se găsea într-o speluncă a viciului.

Mama Karkoş se purta ce e drept prieteneşte cu ea şi nu o silea să ia parte la petrecerile de noapte ce se aranjau în casa ei.

Ba bătrâna se silea într-un chip evident să câştige încrederea Olgăi.

Cu toate astea fata dorea să scape din acea casă ticăloasă.

Se gândise chiar să plece pe ascuns într-una din zile.

Singurul motiv care o îndemna să amâne acest plan era simpatia ce prinsese pentru Hedwiga.

Nebuna ducea în casa mamei Karkoş o viaţă grozavă.

Ziua stătea de obicei într-o magazie mare unde fusese instalată.

Corpul ei înfloritor, cu toată nebunia minţii, era acoperit cu zdrenţe.

Mâncarea ce i se da era proastă şi puţină şi mama Karkoş o trata cu asprime, ba chiar cu brutalitate, pentru că sărmana fată era cuprinsă adesea de-o încăpăţânare nebiruită, refuzând a împlini poruncile bătrânei.

Atunci nu putea fi înduplecată nici cu bătăi, nici cu alte pedepse.

Cu groază asistase Olga deja a doua zi după intrarea ei în acea casă la o aşa scenă.

Mama Karkoş poruncise Hedwigăi să se îmbrace ca de sărbătoare pentru acea seară, căci nebuna trebuia să se arate şi ea la balurile

bătrânei, pentru ca să veselească pe cei de faţă cântând la pian.

Însă Hedwiga rămase nemişcată într-un colţ al magaziei în care locuia şi refuză să îmbrace hainele ce i le oferise bătrâna.

Mama Karkoş aşteptă câtva timp, apoi luă un bici de piele şi se repezi la sărmana nebună.

Olga era de faţă.

Tremura de mila sărmanei fete.

— Ei, mai repede! strigă mama Karkoş, îmbracă-te, nu face prostii.

Un zâmbet dureros fu tot răspunsul Hedwigăi.

— Încăpăţânato! strigă mama Karkoş, am să te învăţ să mă asculţi. Dă jos zdrenţele alea şi îmbracă haina de bal!

Hedwiga tot nu se mişca.

Femeia brutală, cu mâinile tremurând de furie, rupse atunci hainele nebunei aşa încât pieptul îi rămăsese acoperit numai de cămaşă.

— Acum îmbracă-te, ori te bat până la sânge! Femeie nevrednică, pe care de altfel te hrănesc degeaba şi care fără mine s-ar fi prăpădit în noroiul străzii.

— Ai milă, strigă Olga şi se uită rugătoare la mama Karkoş. Ea nu ştie ce face. Desigur te-ar asculta dacă ar înţelege.

— Nu, nu, continuă bătrâna furioasă, nebunii sunt vicleni şi trebuie bătuţi ca să-i poţi stăpâni.

Biciul şuieră prin aer şi căzu pe umerii albi al fetei.

Nenorocita fiică a inspectorului de poliţie nu trăda prin niciun semn durerea usturătoare ce trebuia să o simtă.

Privea nepăsătoare.

Apoi începu să-şi despletească părul.

Această linişte a nebunei disperă cu totul pe mama Karkoş.

Începu să izbească cu furie pe sărmana nebună, astfel că în curând urmele biciului pe spatele şi umerii ei erau fără număr.

Olga, în cele din urmă, nu mai putu suporta acel spectacol.

Prinse mâna bătrânei.

— Vrei s-o omori, nenorocita? zise ea cu lacrimile în ochi. Fie-ţi milă de dânsa! Să nu se întâmple un omor în casa asta.

Aceste din urmă cuvinte avură un efect trăsnitor asupra bătrânei.

Braţul în care ridica biciul, îi căzu; faţa ei luă o expresie de groază şi şopti tremurând:

— Să nu se întâmple un omor în casa asta. Nu, să nu se întâmple.

Plecă din magazie, tremurând toată.

Mergând, se uita bănuitoare primprejur ca şi când la fiecare colţ ar fi bănuit că se ascunsese un tâlhar.

Se coborî încet pe treptele înguste.

Când paşii nu i se mai auziră şi cele două fete rămaseră singure, Olga se grăbi la nebună ca să-i aline rănile cu apă rece.

Expresia feţei nebunei se schimbă deodată.

Cu priviri de recunoştinţă se uita la îngrijitoarea ei.

Aceasta o mângâia pe părul blond şi mătăsos, zicându-i:

— Sărmană copilă nenorocită; de acum n-o să mai fii aşa singură şi părăsită. Dacă voi izbuti să scap din această casă grozavă, n-o să te las aici, ci o să te iau cu mine, o să te îngrijesc eu!

Cuprinse în braţe pe nebună şi o sărută.

Deodată lacrimile năpădiră ochii nenorocitei Hedwiga.

Plângând, îşi ascunse faţa în mâini.

Olga se temea să nu se întoarcă mama Karkoş şi să nu înceapă iar cu maltratările.

De aceea întinse haina nebunei şi-i zise:

— Îmbracă-te şi vino cu mine jos, sărmană copilă.

Nebuna ascultă imediat.

Cât putu mai repede, îşi schimbă haina.

— Ce frumoasă e aşa, îşi zicea Olga. Boala, lipsurile şi maltratările n-au fost în stare să-i atace frumuseţea. Cine poate să fie nenorocita? Mai are oare părinţi care s-o caute cu disperare?

Din acea seră o prietenie intimă se stabili între cele două fete pe care soarta le adunase în casa mamei Karkoş.

Olga obţinuse permisiunea să doarmă cu nebuna în magazie.

Începu atunci s-o îngrijească dânsa bine.

Bătrâna nu protestă împotriva acestei prietenii, căci acum, sub influenţa Olgăi nebuna se arăta supusă şi ascultătoare.

Şi acesta era un mare câştig pentru mizerabila femeie, căci frumuseţea nebunei şi jocu-l admirabil la pian, atrăgea o mulţime de lume la „baluri”.

Olga nu intrase până atunci în saloanele în care se dădeau balurile mamei Karkoş.

Bătrâna nici nu-i zisese să se arate şi dânsa.

Într-o seară însă, când mama Karkoş îmbrăca o haină de mătase

neagră, se întoarse spre Olga cu rugămintea:

— Rămâi azi tot lângă mine, copila mea, mi se pare ca şi când ar fi să mi se întâmple ceva astă-seară, şi mă simt mai liniştită când eşti tu lângă mine.

Olga trebui să se învoiască.

Îmbrăcă o haină simplă şi însoţi pe mama Karkoş în sala în care se aduna lumea.

Ceea ce văzu acolo o scârbi.

Cu mare neastâmpăr aştepta momentul să se întoarcă lângă Hedwiga în magazie.

Dar nici acea dorinţă n-avea să-i fie încuviinţată în acea zi.

După ce oaspeţii plecară, mama Karkoş încuie toate uşile.

Apoi o chemă pe Olga şi-i zise:

— Stai astă-noapte lângă mine; parcă am plumb în picioare, şi mă tem singură.

Această femeie atât de crudă cu alţii, tremura la gândul că putea să i se facă şi ei vreun rău.

Se urcă cu Olga în odaia ei din etajul întâi şi începu să se dezbrace.

Olga se aruncă îmbrăcată pe o sofa şi închise imediat ochii.

Era obosită, încordată.

Mama Karkoş însă n-o lăsă să doarmă.

Bătrâna se zvârcolea în pat şi de mai multe ori i se păruse Olgăi că aude oftaturi adânci.

Deodată mama Karkoş sări din pat şi strigă speriată:

— Aprinde lumânarea!

Olga se grăbi s-o aprindă.

La lumina ei mică, văzu pe stăpână-sa în genunchi în fundul patului, cu plapuma trasă până la bărbie, cu ochii holbaţi spre un colţ al odăii.

Era parcă statuia spaimei nebune.

— Ce ai? întrebă fata. Să-ţi aduc un pahar cu apă?

— Nu, nu, îngână bătrâna cu buzele tremurătoare, mi-e bine, bine de tot. Dar vino, dă-mi mâna.

Olga se duse la ea.

Se cutremură însă atingând mâna bătrânei, căci era acoperită de o sudoare rece.

— Crezi oare, copila mea, începu bătrâna cu un adevărat glas din

mormânt, crezi că morţii pot ieşi din morminte? Crezi că ei se răzbună împotriva acelora care le-au făcut ceva rău în viaţă?

— Răzbunarea e a mea, zice Dumnezeu, răspunse Olga; numai el poate să pedepsească.

— Dumnezeu poate să pedepsească, repetă femeia cu faţa tot înspăimântată; dar se zice că el şi iartă.

— Da, iartă, răspunse fata, dar sunt păcate pe care nici mila lui Dumnezeu nu le poate ierta.

— Asasinatul! exclamă bătrâna. Aşa e că asasinatul e unul dintre aceste păcate?

— Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, aşa spune în sfânta scriptură.

Mama Karkoş nu răspunse.

Se uita pierdută în vânt.

Deodată sări în sus şi începu să se îmbrace.

Îşi luă o fustă şi încălţă nişte pantofi.

— Mă duc jos în odaia mea, am să scriu o scrisoare importantă, zise abia mai putând vorbi. Rămâi aici, şi orice vei auzi în noaptea asta, nu te mişca din loc, căci tu eşti prea tânără ca să mori. Însă dacă nu mă voi întoarce până dimineaţă, să mă cauţi jos în odaie.

— N-ar fi mai bine să rămân cu dumneata? întrebă Olga. S-ar putea să ţi se întâmple ceva?

— Nu, nu, lasă-mă. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Adio!

Mama Karkoş luase lumânarea de pe masă şi plecase.

Faţa-i era grozav de palidă.

Ochii-i priveau în toate colţurile şi totuşi nu se da îndărăt.

Într-un colţ al odăi era un birou de modă veche.

Se aşeză la el şi începu să scrie.

Cum stătea plecată deasupra hârtiei, picături mari de sudoare îi căzeau de pe frunte.

Mama Karkoş îşi scria ultima voinţă.

În puţine vorbe, ea era aceasta:

„Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte!
Cine omoară, va fi şi el omorât la rându-i.
Ştiu că el, – al cărui nume nu vreau să-l scriu aici, – mă va omorî.
Se poate întâmpla mâine, se poate azi, se poate în momentul următor.

De aceea dispun ca economiile mele, care pot să se urce la cifra de două sute de mii de mărci în hârtii de valoare sigure aflate în biroul meu, să rămână fetei Olga care se află acum în serviciul meu.

Ea să fie moştenitoarea mea şi să dea Dumnezeu ca aceşti bani să-i aducă mai mult bine decât mi-au adus mie.”

Mama Karkoş iscăli.

Apoi apăsă pe o pată de cerneală de pe birou.

Imediat se deschise un sertar secret.

Era plin de hârtii de valoare.

Bătrâna puse şi testamentul peste ele şi închise sertarul secret la loc, aşa că nicio urmă din el nu se mai cunoştea.

— Mâine o să-i comunic secretul sertarului, îşi zise mama Karkoş, ca să-şi poată lua moştenirea.

Deodată sări în sus.

— Ce-i asta? strigă ea.

Se opri ca împietrită de frică, necutezând să privească îndărăt.

Un zgomot suspect îi izbise urechea.

Sau poate era numai o înşelare a imaginaţiei sale iritate?

Nu, nu, zgomotul se repeta.

Simţea că cineva se apropia pe furiş de dânsa, ca o fiară sălbatică.

Acum simţea la ceafă o respiraţie arzătoare.

Prinse puţin curaj şi-şi întoarse faţa pe jumătate.

O exclamaţie de groază îi ieşi din gâtlej şi căzu îndărăt pe scaun.

Era magistrul.

— Sunt aici, şopti el cu o ironie drăcească.

— Te-am aşteptat, răspunse mama Karkoş fostului ei bărbat cu glasul stins.

— M-ai aşteptat? Ei bine, dar mi-ai pregătit suma pe care ţi-am cerut-o?

— Suma… banii… da, ţi-i dau…

Cu mâinile tremurânde scoase dintr-un sertar al mesei mai multe bancnote şi bani de argint.

— Iată, i-ai, zise ea numărându-i pe birou.

— Şi într-adevăr îţi închipui că o să scapi de mine ca de un cerşetor, zise batjocoritor Magistrul. Drace, nici nu ştiam ce femeie bogată am!

Mama Karkoş se cutremură.

Tâlharul văzuse când deschisese sertarul secret.

Ştia că are bani mulţi!

— Şi mai repede, zise el dând din picior cu nerăbdare. Scoate comorile alea să le împărţim. Vezi că nu vreau să te jefuiesc, ci vreau parte dreaptă.

— Dar n-ai niciun drept, căci ce am câştigat am câştigat singură, răspunse mama Karkoş, n-ai să ceri nicio parte.

— Femeie nu mă irita, sunt hotărât să merg până în pânzele albe.

— Ştiu că o să mă asasinezi, răspunse bătrâna.

Chiorul îşi arătă dinţii negri.

— Ce cuminte eşti! răspunse el cu linişte ca de gheaţă. Fireşte că n-ai decât să alegi: ori scoţi banii la lumină, ori te omor.

— Omoară-mă, căci banii nu ţi-i dau să mă tai în bucăţi.

— Aşa? Vom vadea.

Magistrul se repezi la dânsa.

O luptă scurtă se iscă.

De amândouă părţile furia tăcută era egală.

Peste câteva minute criminalul îşi birui victima.

O trânti la pământ şi-i prinse gâtul cu degetele lungi şi slabe.

— Cum ai ascuns banii? Spune-mi secretul sertarului, ori te sugrum.

Mama Karkoş abia putea să respire.

Să vorbească nu mai putea, dar din cap refuza cu energie.

Magistrul fu apucat de o furie teribilă.

Lovi cu capul bătrânei de mai multe ori de pământ şi o lovi cu picioarele.

Făcând acestea, zicea mereu:

— Îmi trebuie bani, îmi trebuie bani! Ci vorbeşte odată!.. Ce?… nu vrei?… te omor!… Banii!

În furie începuse acum să uite de sine şi să strige tare.

Când văzu că femeia nu mai răspunde, se uită în toate părţile.

Apoi scoase de sub mantie un cuţit în formă de pumnal.

— Trebuie s-o omor, zise, altfel mă trădează.

În acest moment mama Karkoş îşi revenise în simţiri.

Încercă să se ridice de jos, dar capul îi căzu iar la pământ.

Văzuse cuţitul strălucind în aer.

În acelaşi timp simţi o răceală ca de gheaţă la inimă.

Cuţitul omorâtorului îi pătrunsese în piept şi-i atinsese inima.

Un şiroi de sânge izbucni din rană.

Corpul femeii căzu pe spate.

Grozav îi răsună pe buze vorba:

— Ucisă!

Magistrul se aruncase lângă dânsa şi începuse a-i scotoci prin buzunare.

Victima scoase ultima suflare.

Căutările asasinului însă fură zadarnice.

Nici chei, nici bani, nu era nimic în buzunarele asasinatei.

— M-a tras pe sfoară!… şopti el furios.

Dar în acelaşi moment sări în sus speriat.

Ochii i se îndreptară spre uşă.

Crima avusese un martor.

Pe prag stătea un om înfăşurat într-o mantie, un om înalt şi impunător.

Era contele Marco.

— Nu te mişca! exclamă el sau te dau numaidecât pe mâinile poliţiei.

Ochiul Magistrului scotea fulgere de mânie.

Dar străinul stătea neclintit ca o statuie de piatră.

— Cine eşti? îl întrebă contele Marco.

Criminalul luă o atitudine plecată.

— Un nenorocit, domnule; această femeie, – arătă spre moartă, – m-a înşelat cu nevrednicie. Pe când eu eram silit să călătoresc prin străinătate, ea trăia cu alţi oameni. Am ucis-o din gelozie!

— Minţi! exclamă omul nemişcat din prag. Te cunosc mai bine decât crezi, Magistre, şi ştiu că eşti unul dintre criminalii cei mai primejdioşi din Berlin. Până acum ai scăpat totdeauna cu pedepse mici, căci ai fost destul de şiret să te foloseşti totdeauna de instrumente în comiterea crimelor. Acum însă te-a prins poliţia aşa cum dorea.

Arătă ameninţător spre cadavru şi continuă:

— Ce ai făcut aici, e un omor, banditule, pentru care te vei urca pe eşafod.

Magistrul când văzu că era cunoscut de acel străin, plecă capul ca

şi zdrobit.

Simţea că avea în faţă-i pe unul mai puternic decât dânsul şi care lesne îl putea nimici.

De aceea găsi cu cale să schimbe glasul.

— Domnule, nu ştiu cine eşti, zise, dar de ce vrei să mă dai pe mâna călăului?

— Nu vreau să fac aceasta dacă-mi făgăduieşti că mă vei servi cu credinţă. Poate voi avea vreodată nevoie de tine; atunci, fără să stai pe gânduri va trebui să vii la chemarea mea.

— Şi în ce chip îmi vei da de veste? întrebă Magistrul.

Contele Marco se apropie de el şi scoase un inel din deget.

Era o verigă simplă.

Un dublu M era gravat înăuntru. Contele Marco îl arătă ucigaşului.

— Când va veni cineva la tine cu acest inel, îi zise, pe acela să-l urmezi oriunde te va duce. Iar dacă nu te vei supune, să ştii că eşti pierdut.

— Primesc târgul, zise Magistrul rânjind.

Apoi se apropie de birou şi strânse banii de pe el.

— Să nu zic c-am lucrat chiar degeaba, zise râzând cu cinism.

Contele Marco era singur cu cadavrul.

Nu aruncă nicio privire spre el. Ochii-i umblau prin alte părţi. Nu venise el aici pentru mama Karkoş. Pe Olga voia s-o vadă.

Aflase de la Bindermann unde era fata şi numaidecât îşi pusese în gând să o caute.

De aceea venise la balul mamei Karkoş…

Sosise prea târziu.

Uşa casei însă o găsise deschisă.

Intrase pe un coridor secret.

Deodată atenţia îl fu atrasă de discuţia urmată între Magistru şi victima sa.

Intră în camera din care auzea venind acele vorbe şi nimeri tocmai în momentul în care ucigaşul îşi săvârşea crima.

Ar fi putut să împiedice săvârşirea ei, dar firea lui diavolească cerea ca să prindă pe Magistrul cu o crimă, ca să-l aibă apoi în gheare.

După ce se convinse că Olga nu era în acele odăi, ieşi şi urcă la etajul de deasupra.

Când ajunse sus, tocmai se deschise o uşă şi Olga ieşi pe coridor.

Când ea văzu pe conte, scoase o exclamaţie uşoară.

Nu-l recunoscu pe Contele de aur.

Nici nu putea să-l recunoască, deoarece nu-l văzuse în casa falsificatorilor de bani decât cu o mască pe faţă.

Dar contele, văzând-o, exclamă:

— Ea e!

La auzul acestei voci, Olga fu mişcată într-un chip ciudat.

— Unde am mai auzit acest glas?… se întreba fata. Doamne, oare să fie el?

Şi chipul mascat al Contelui de aur i se ivi în minte.

Contelui Marco însă fata i se părea mai frumoasă şi mai drăguţă decât oricând.

Ca fulgerul îi trecu prin minte gândul:

— Trebuie să fie a ta! O vei lua cu tine, fie cu puterea, fie cu binele.

Apoi o salută şi zise cu voce tare:

— Domnişoară, tocmai adineauri s-a comis în această casă o crimă; vin să-ţi dau de veste.

— O crimă?!… exclamă Olga. Pentru Dumnezeu, s-a întâmplat ceva mamei Karkoş?!

— E asasinată! răspunse străinul.

Fata îşi ascunse faţa-n mâini.

— Asasinată! şopti ea îngrozită.

Străinul dădu din umeri.

— Ei, lasă, zise, poate că ucigaşul n-a tăcut decât un act de justiţie; nu cred să fie om care să plângă moartea acestei bătrâne.

— Era rea, răspunse Olga, totuşi mă doare c-a trebuit să se sfârşească aşa.

— Această milă nobilă îţi onorează sufletul, zise necunoscutul. Întâmplarea poate face în tot momentul ca poliţia să calce această casă. Se va găsi atunci cadavrul asasinatei şi bănuiala de participare la omor va cădea asupra tuturor persoanelor care se vor găsi în această casă. De aceea ascultă-mi sfatul, încrede-te în mine şi vino să plecăm de-aci.

— Nu te cunosc, zise Olga, dar cu toate astea văd şi eu că nu mai pot să rămân în casa asta.

— Atunci vino cu mine, zise contele şi se apropie de fată.

Când privirile li se întâlniră, Olga se dădu îndărăt.

Acum îşi aducea bine aminte că aceşti ochi adânci, această privire îndrăzneaţă nu putea fi decât a Contelui de aur…

Aşadar, era în puterea lui!

Căzuse iar în mâinile bandei grozave care voia cu orice preţ să scape de dânsa.

Lipsită de orice voinţă, lăsă pe conte să-i ia mâna şi s-o tragă cu blândeţe spre dânsul.

— Vino cu mine, fată, şopti el, ce te mai gândeşti? Vrei să cazi în mâinile poliţiei care în tot momentul poate intra în casa asta?

O târî după dânsul.

— Mă duc la moarte, îşi zise Olga.

Şi cu toate astea nu se putea împotrivi acelui om.

Deodată contele îi lăsă braţul.

Cu o expresie de groază, care de altfel era străină feţei acestui om, se opri privind fix la o arătare care pare că ieşise ca din pământ.

Ca o statuie de marmură, nemişcată, stătea nebuna pe una dintre trepte şi se uita cu ochii holbaţi la conte.

Acestuia părul i se zburli în cap.

— E o închipuire, strigă el întinzând mâinile ca pentru a se apăra. Nu poţi să fii fiinţă vie, eşti o stafie, un strigoi ieşit din iad.

Olga se cutremură.

Ce legătură misterioasă putea să fie între Hedwiga şi străinul acesta, care nu putea fi altul decât Contele de aur, puternicul şef al bandei misterioase.

— Să fugim din casa asta! strigă contele Marco şi încercă să facă un pas înainte.

Dar nebuna întinse mâinile spre el şi începu să ţipe:

— Cartea… cartea… tată… tată!...

Teribil răsunau aceste vorbe prin casa pustie.

Iar când contele Marco, ca şi persecutat de furii, voi să treacă înainte pe lângă nebună, aceasta îl apucă cu o putere de fier şi nu-l lăsă.

Atunci privirile contelui se fixară asupra ochilor nebunei.

Cu o voce sonoră, poruncitoare, îi zise:

— Dormi, dormi!

Efectul acestor vorbe fu uimitor.

Mâinile Hedwigăi se lăsară în jos. Sărmana fată căzu grămadă.

Olga se grăbi s-o ridice şi-i ascunse faţa la sânul ei.

Contele Marco, fără a se mai uita îndărăt, se repezi pe trepte în jos.

În curând zgomotul paşilor săi se pierdu în depărtare.

Nebuna se reculese cu greu.

Olga se simţi fericită când o văzu deschizând ochii şi şoptind câteva vorbe.

— Şi acum să plecăm de-aci, exclamă Olga.

Mai mult târâtă de dânsa decât de bunăvoie, nebuna plecă pe trepte în jos.

Fără o vorbă se strecurară cele două fete prin curte.

Deja Olga pusese mâna pe clanţă, când un lătrat îi ajunse la ureche.

— Waldmann, exclamă ea, eram cât p-aci să-l uit.

Se grăbi îndărăt.

Dar Waldmann îi ieşea deja în cale sărind vesel.

Olga mai aruncă o privire spre uşă îndărătul căreia zăcea cadavrul bătrânei Karkoş.

Apoi plecară cu toţii.

În casa în care cu câteva ceasuri mai înainte domnea o veselie zgomotoasă, acum nu mai zăcea decât corpul fără viaţă al stăpânei.

Din rana grozavă, sângele forma un şiroi până la uşă.

XVIII – Hienele cimitirului

Era o zi veselă de iarnă, când lordul Nelson fu dus şi îngropat în cimitirul Sf. George.

Arareori s-a văzut pe străzile Berlinului o înmormântare mai pompoasă.

Era de parcă văduva ar fi vrut să arate cât de mult plângea moartea bărbatului ei.

Îndărătul carului funebru tras de şase cai şi care ducea un coşciug pompos acoperit cu flori, urma un şir lung de echipaje.

Chiar şi ambasadorul englez ţinuse să asiste la înmormântare.

Îndărătul convoiului era şi Lafleur, cameristul răposatului.

Era cu capul plecat.

Părea ca şi el jeleşte adânc pe stăpânul său.

Cu cât trecea prin mai multe străzi convoiul funerar, cu atât sporea numărul curioşilor.

Înaintea porţilor cimitirului însă convoiul se opri.

Un alt car funerar tocmai intra pe porţile înalte şi aurite.

Deşi acest car era modest, totuşi pomposul car al lordului trebui să aştepte să treacă cel ce venise întâi.

Moartea egalizează pe oameni.

Cameristul Lafleur, privind la puţinele persoane care urmau carul sărăcăcios, îngălbeni deodată şi încreţi sprâncenele. Observase îndărătul carului un bătrân gârbovit, cu privirile stinse, care urma mecanic carul.

Lafleur îl cunoştea pe acest om.

El îşi putea închipui de asemenea pe cine ducea bătrânul la groapă, – deoarece bărbatul gârbovit, cu privirea rătăcită, nu era nimeni altul decât inspectorul de poliţie, Scharf, tatăl nenorocitei Hedwiga.

Iar în coşciugul pe care acum cioclii îl ridicau din carul funebru, zăcea o femeie palidă, care de-acum isprăvise cu toate durerile şi dezamăgirile lumii.

Când a închis ochii, cu trei zile în urmă, medicul a zis:

— A murit de inimă rea.

Şi aşa era.

Nevasta inspectorului de poliţie Scharf n-a mai putut trăi după dispariţia singurei şi iubitei sale fiice.

Când posibilitatea de a o regăsi pe Hedwiga păruse stinsă cu desăvârşire, începu să fie bolnăvicioasă.

Fără ca să fi avut o boală apreciabilă, se stingea pe picioare.

Nu se plângea niciodată.

Nici numele Hedwigăi nu-i ieşea niciodată de pe buze.

Era din ce în ce mai slabă.

În cele din urmă nu se mai putu ridica din pat.

Dar când simţise că i se apropie ceasul din urmă, strânsese la piept capul cărunt al bărbatului ei şi-i şoptise:

— Hedwiga n-a murit. O voce interioară îmi spune în acest moment că ea trăieşte, respiră, te cheamă. Du-te, du-te de-ţi caută copila!

Apoi căzuse pe perine.

Murise.

— Du-te, du-te şi-ţi caută copila, şoptea acum printre lacrimi inspectorul poliţienesc, pe când stătea în faţa mormântului deschis al nevestei sale.

Iar în interiorul său făcu acest jurământ:

— Voi căuta pe Hedwiga chiar de-ar trebui să treacă ani până s-o găsesc. Suflet fericit al iubitei mele soţii, dă-ţi din ceruri binecuvântarea asupra cercetărilor mele, fă-mă să o regăsesc.

— Amin! zise o voce puternică bărbătească.

Inspectorul de poliţie se întoarse.

În faţa lui stătea călăul Krantz.

Vrednicul bărbat nu voise să lipsească de la înmormântarea soţiei inspectorului poliţienesc.

Îi era milă pentru nenorocită.

Sosise de la Spandau cam târziu şi venise drept la cimitir.

— Krantz, prietene, strigă inspectorul şi strânse mâna călăului, îţi mulţumesc că vii să mă mângâi în durerea mea adâncă.

— Da, am să te mângâi şi să-ţi ajut, zise călăul zâmbind. Vreau să-ţi ajut, dacă primeşti, ca să-ţi regăseşti copila. Ştii că eu cunosc toate căile şi cărările din Berlin, şi pentru că fiica dumitale a fost fără îndoială victima unei crime, tocmai eu sunt omul potrivit ca s-o găsească.

Foarte mişcat se uită Scharf la călău.

— Tot mai sunt oameni buni, zise el cu vocea cam nesigură. Călăul din Berlin este unul dintre aceştia, şi deşi mâinile îi sunt pătate de sânge, inima şi gândul îi sunt curate.

— Aşa sunt, şi cu ajutorul lui Dumnezeu aşa vor rămâne. Dar şi eu, domnule inspector, am grijile mele grele. Mă tem că şi pe mine mă ameninţă o pierdere care mă va izbi greu.

— Vorbeşte, iubite amice, zise inspectorul compătimitor, poate voi fi în stare să-ţi stau în ajutor.

Krantz dădu din cap.

— Nu, nu, răspunse el întunecat, nici eu nu pot să mă ajut, deşi văd nenorocirea venind, încet şi inevitabil.

Privi cu tristeţe în vânt şi adăugă tot mai întunecat:

— Nevastă-mea, mă tem că mi-e necredincioasă, şi o iubesc atât de mult!

— E trist lucru, observă inspectorul, căci iubirea femeii nu se mai poate înlocui. Aceasta o simt şi eu în acest moment. Dar ia vezi ce se întâmplă colo, la cealaltă groapă, în care tocmai s-a lăsat un mort?

De la groapa lordului Nelson veneau strigăte de mânie care răsunau

prin tot cimitirul.

Public imens se adunase primprejur şi o mişcare puternică stăpânea masele.

Tocmai voiseră să lase coşciugul în groapă.

Plângând şi frângându-şi mâinile, soţia mortului îi striga un ultim adio.

Durerea îi părea atât de mare încât unii se temeau să n-o vadă sărind în groapă.

Cameristul Lafleur se apropiase de ea şi-i şoptea la urechi vorbe de mângâiere.

Femeia căzu atunci în genunchi pe marginea gropii şi lăsă să cadă trei bulgări de pământ pe capacul coşciugului.

În acest moment un om, elegant îmbrăcat, îşi făcu loc prin mulţime şi nu se opri decât pe marginea mormântului.

— Opriţi-vă! strigă el cu un accent ciudat, care-l trăda numaidecât că era englez, nu permit să se îngroape mortul! Eu sunt fratele lordului Nelson.

Un strigăt de disperare răsună de pe buzele lui lady.

Se dădu îndărăt şi ar fi căzut la pământ dacă Lafleur n-ar fi susţinut-o cu braţele lui puternice.

— Curaj, îi şopti cameristul la ureche, încă nu e nimic pierdut.

Cu priviri duşmănoase măsură lordul, fratele răposatului, pe cumnata sa.

Ridică mâna spre dânsa şi zise:

— Aici, în faţa acestui mormânt, ridic acuzarea că frate-meu n-a murit de moarte naturală.

Un murmur încet trecu prin rândurile mulţimii.

Cameristul Lafleur ridică vocea:

— Îndepărtaţi pe-acest om, liniştea mortului trebuie să fie sfântă.

— Să plece de-aci englezul! strigară câteva glasuri din public, poate în ţara lui e obiceiul să se certe oamenii la mormântul altuia, aici liniştea mortului e sfântă!

Un comisar de poliţie se apropie de englez şi-l invită, cu politeţe dar cu hotărâre, să nu mai tulbure înmormântarea.

Obrajii englezului se înflăcărară de furie.

— Şi să las o crimă nepedepsită? exclamă cu ochii strălucitori. Acesta nu poate fi obicei în nicio ţară!

— Aveţi dovezi că s-a comis o crimă? întrebă comisarul.

— Dovezi? exclamă englezul iritat. Să se facă autopsia cadavrului şi se vor găsi dovezile.

Şi englezul, fratele lordului Nelson, se înfuria tot mai mult.

— Te opresc să ridici acuzaţii în acest chip, zise funcţionarul cu asprime. Dacă ai vreo bănuială, fă un denunţ la parchet, aceasta e aici singura cale admisibilă.

— Bine dar, răspunse lordul întorcându-se, voi face paşii necesari. Sărmanul meu frate nu va rămâne nerăzbunat.

Plecă.

Lady îl urmări cu priviri triumfătoare, înmormântarea lordului se săvârşi cu bine.

În curând şi publicul începu să se depărteze.

Peste câteva minute cimitirul era deja gol de oameni.

Numai inspectorul poliţienesc şi Krantz rămaseră.

Se plimbau printre morminte vorbind în şoaptă.

Din când în când citeau inscripţiile de pe pietrele funerare.

Înaintea unul monument pompos se opriră.

Cu litere aurite erau aici săpate cuvintele:

„Aici zace
MARIETTA GRIMALDI
zisă şi „Regina Aerului”
în veci neuitată.

— Acesta e nenorocita fată care a căzut victima unei crime; nici ea nu e încă răzbunată.

— Ce, nu s-a mai găsit Ferdinand bălanul? întrebă Krantz.

— A dispărut fără de urmă, răspunse Scharf. Din acea seară în care am fost atacaţi la „Iepurele alb”, parcă a dispărut din lume. Dacă durerea mea personală nu m-ar fi absorbit cu totul, poate l-aş fi găsit; dar aşa…

Inspectorul şi călăul ajunseseră şi ei la porţile cimitirului.

Ieşiră şi o luară pe şosea spre oraş.

Deodată călăul se opri şi privi cu atenţie într-un loc, un şanţ.

— Pare să fie un trup acolo, şopti el acesta, un trup omenesc.

Scharf se uită şi el.

— Da. Văd, răspunse, pare a fi un om suspect, care se sileşte să stea

nemişcat. Nu vezi cum îşi ascunde faţa? Să vedem…

— Uite-l acum; sare şi fuge prin şanţ. Să mă spânzure dacă nu este el.

— Cine, el?

— Magistrul. Trebuie să-l cunoşti şi dumneata, domnule inspector. I se zice şi Chiorul.

— Crezi într-adevăr că el e? întrebă inspectorul privind cu atenţie în urma fugarului. Ştii că este iar bănuit de-o crimă? Şi-a ucis nevasta. Cel puţin aşa se crede.

— A, da, pe ticăloasa aia, femeia Karkoş. Am citit în gazete. Ei, ăsta n-o să-mi scape.

— Aşa cred şi eu, răspunse inspectorul, acest criminal nu poate să nu-şi sfârşească viaţa pe eşafod, căci are prea multe crime pe conştiinţă. Dar să mergem mai repede, se face noapte şi nu e prea sigur drumul pe-aici.

Călăul zâmbi.

— Nu uita, domnule inspector, zise el, că eşti cu călăul din Berlin. Aş vrea să văd pe criminalul care ar cuteza să ridice mâna împotriva noastră.

Scharf zâmbi şi el.

Dar faţa sa luă numaidecât expresia obişnuită de tristeţe.

Cu toate astea, grăbiră paşii şi ajunseră în suburbie, de unde luară o trăsură.

*

Noaptea se lăsă asupra cimitirului în care se săvârşiseră cele două înmormântări.

În acelaşi timp începu să ningă.

Mormintele fură acoperite în curând cu giulgiuri albe.

Din mica locuinţă a paznicului lucea în curte lumina albă a unei lămpi mici.

Bătrânul Cristof Balder, care de mai bine de 40 de ani îngropa aici morţii, era un om mic, curat îmbrăcat şi cu înfăţişarea prietenoasă.

Şedea în odaia sa, comod mobilată şi citea o gazetă ilustrată, pe când nepoata sa Elsa, o fetiţă plăcută, de vreo 17 ani, era ocupată în bucătărie.

Uşa care ducea din odaie în bucătărie era deschisă.

Unchiul şi nepoata puteau să schimbe mereu vorbe.

Dar de la o vreme conversaţia încetă.

Capul pazniculuicăzuse pe masă.

Adormise.

Elsa părea a fi aşteptat acest moment.

Se apropie în vârful degetelor de fotoliul în care se odihnea Cristof Balder şi se convinse încă o dată că somnul beţivanului era adânc.

— Dormi, tătucule, dormi… şopti fata, pe când cu mâna îi mângâia părul cărunt. Elsa ta are secrete; dar numai secrete de caritate.

Sărută uşor părul argintiu al bătrânului.

Apoi se grăbi cu paşi uşori afară din odaie.

În bucătărie stătea gata pe cuptor un coşuleţ.

Fata îl luă şi ieşi cu el din casă, umblând cu precauţie.

Trecu prin curte şi intră fără frică în cimitir.

Elsa era curajoasă.

De mică obişnuită a trăi alături cu morţii, ea râdea de toate povestirile grozave ce se spuneau despre cimitire.

Ei nu-i păsa de era zi sau noapte când trecea printre morminte.

Era deopotrivă de liniştită.

Acum ajunse într-o parte a cimitirului, în care mulţi bărbaţi chiar îndrăzneţi şi neînfricaţi n-ar fi călcat la acea oră.

Era colţul sinucigaşilor.

De-a lungul zidului erau două şiruri de morminte fără niciun monument.

Numai câte o cruce de lemn arăta locul în care era îngropat fiecare.

Niciunul dintre cei ce putrezeau aici nu murise de moarte naturală.

Sau glonţul, sau funia, sau otrava le pusese capăt vieţii.

Erau sinucigaşi.

Când Elsa trecu pe lângă colţul lor, se opri şi scoase un strigăt care nu putea fi auzit de la mare depărtare.

Imediat un asemenea semnal îl răspunse.

Elsa făcu câţiva paşi înainte cu îndrăzneală.

În faţa unei cripte se opri.

Din această criptă ieşi un om.

Era tânăr.

Faţa lui trăda suferinţe nespuse.

O barbă plină îi împresura bărbia, o barbă neîngrijită.

Ochii întunecaţi îi străluceau ca de friguri.

Sprâncenele îi erau încruntate.

— Eu sunt, omule, zise Elsa, nu te teme, îţi aduc hrană.

Locuitorul criptei întinse mâinile tremurătoare spre fată.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copilă bună şi iubită, zise el cu o voce mişcată. Eşti îngerul milosteniei! Dacă n-ai fi dumneata, aş fi lăsat pradă disperării.

— Nu-mi vorbi astfel, se rugă Elsa. Eşti nenorocit, eşti urmărit şi eu sunt încredinţată că eşti nevinovat.

Nenorocitul dădu din cap.

— Nu, nu, zise el, nu sunt nevinovat, dar o nenorocită înlănţuire de fapte m-a făcut să comit o crimă îngrozitoare. Am…

— Nu, nu, nu-mi povesti nimic, exclamă nepoata groparului cu gest rugător. O întâmplare te-a adus în acest cimitir. O întâmplare a făcut să te văd, îngheţat şi flămând, ascuns îndărătul unui mormânt. Mila m-a cuprins şi mai mult când mi-ai spus că n-ai nici casă, nici pe nimeni în lume.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

În inima ei se deşteptase însă un sentiment şi mai puternic care o făcea să îngrijească de soarta nenorocitului.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru tot ceea ce mi-ai făcut? zise tânărul luând mâna Elsei. Dar cât timp va trăi Wilhelm Frideric, recunoştinţa nu se va stinge în inima lui.

Dar în acelaşi moment în care nenorocitul îşi rosti numele se cutremură.

Elsa îngălbenise şi cu un ţipăt de groază îşi scoase mâinile dintr-ale lui.

— Wilhelm Frideric, şopti, dumneata eşti aşadar., eşti ucigaşul acuzat de a fi omorât pe tatăl său.

— Da, eu sunt, răspunse tânărul şi se uită întunecat înaintea sa. Lasă-mă să pier ca un ticălos, căci ucigaşul de tată e cel mai ticălos dintre oameni şi cerul dacă iartă vreo crimă, pe aceea a uciderii de tată n-o iartă niciodată!

Îşi ascunse faţa în mâinile slăbite şi se întoarse cu un oftat adânc.

Atunci simţi că o mână delicată îi atinse capul descoperit şi o voce dulce zicându-i:

— Nu dispera, sărmane om nenorocit; eşti urmărit ca o fiară

sălbatică; dar şi tu vei găsi odihnă; mila domnului nu te-a părăsit încă cu totul.

— Nu, exclamă Frideric, nu m-a părăsit, căci mi-a permis să te găsesc pe tine. Dar crede-mă, dragă copilă, această viaţă nu mai poate ţine aşa. De când am comis acea faptă grozavă într-un moment de nebunie, trăiesc ca şi alungat de furii. Mereu cu frica de-a fi prins de poliţie, mă feresc de toţi oamenii şi locuiesc în această criptă rece şi fioroasă. Orice pas se apropie de mine, mă îngrozeşte, îmi îngheaţă sângele în vine, căci îmi zic: „Vin să mă prindă!" În loc de haine port pe trupul meu numai zdrenţe; frigul mă chinuie şi insectele nu mă lasă să mă odihnesc. Sunt un mort viu, un om care s-a îngropat singur.

Fără putere căzu pe un mormânt.

Elsa stătea lângă el şi nu-l putea mângâia.

În cele din urmă ea îşi mai veni în fire şi zise.

— Trebuie să iei ceva, iată aici ţi-am adus coşuleţul; mănâncă să nu se răcească.

Scoase din coş o oală de pământ din care ieşea un miros plăcut şi puternic.

Frideric gustă în tăcere din supa caldă şi din carnea gustoasă.

Apoi Elsa îi dădu o pâine şi o sticlă cu rachiu, zicându-i că poate veni o zi în care ea să fie împiedicată de a-i aduce de mâncare, şi atunci să nu sufere.

— Pentru dumneata, zise Frideric, desigur e primejdios să vii, de aceea nu trebuie să mai abuzez de ospitalitatea dumitale. Mulţumită mâncărurilor întăritoare pe care mi le aduci zilnic, simt că puterile îmi sporesc şi acum trebuie să mă gândesc să plec de-aici.

— Cum? vrei să pleci? zise Elsa mâhnită.

— Doreşti într-adevăr să rămân? răspunse Frideric.

Fata tăcu câteva minute.

O luptă mare părea că se petrece într-însa.

Apoi şopti:

— Nu, nu doresc, căci dacă vei rămâne tot o să te găsească, şi aceasta mă va durea mai mult decât ca să te ştiu departe.

— Şi tu, înger în chip de fată, zise nenorocitul foarte mişcat, tu trebuie să fii fericită. Vei găsi un bărbat bun şi cinstit şi în iubirea lui vei găsi răsplata pe care o meriţi. Eu însă, continuă cu iritaţie, voi încerca să mă strecor până la Hamburg. Poate voi reuşi să fug la

America. Acolo vreau să duc o viaţă de muncă grea şi cinstită, sa să-mi fac o viaţă nouă, departe de aceia cărora îmi dădusem aici inima, dar pe care îi voi iubi până la sfârşitul vieţii mele.

Privirile lui exprimau o dorinţă nespusă.

Părea că uitase că Elsa era lângă dânsul.

Împreună mâinile şi-şi lăsă pe ele fruntea arzătoare, exclamând:

— Ah, Olga, iubită copilă, pe tine te voi iubi, chiar de-ar fi să sângerez sub securea călăului.

Elsa plecă capul cu tristeţe.

Cu voce lină zise:

— La revedere, dar pe mâine.

Şi plecă.

Vasăzică el iubea pe alta.

— Cu atât e mai vrednic de compătimit, îşi zise ea, şi cu atât mai mult merită mila mea. El e omul cel mai nenorocit de pe suprafaţa pământului.

Cuvintele din urmă le rostise cu jumătate de voce.

Abia le sfârşi. Şi sări în sus cu un ţipăt de spaimă.

Pe drumul lung care trecea în mijlocul cimitirului o figură neagră se strecurase la câţiva paşi de ea.

Un moment văzuse şi faţa acestui om misterios.

O singură privire îi fusese de ajuns ca să recunoască că era desigur un om rău.

Un ochi îi strălucea ca o bucată de fosfor, pe când celălalt îl era fix, nemişcat şi sticlos.

Ca o căprioară speriată, Elsa fugi printre morminte.

Un fior îi străbătuse corpul fecioresc.

Nu cuteza să se uite îndărăt.

Nu respiră decât când ajunse la casa moşului ei.

Bătrânul tot dormea cu capul pe masă.

Peste vreun sfert de ceas se deşteptă.

Deşi Elsa îşi zicea că datoria era să spună moşului ei că văzuse o figură suspectă în cimitir, cu toate astea nu îndrăzni să vorbească.

Se temea că moşul ei să nu cerceteze prin cripte şi să nu dea de Frideric.

Pentru dânsul nu vorbi.

Dar când se culcă şi adormi, vise urâte veniră să-i tulbure somnul.

Vedea pe protejatul ei ameninţat de primejdii, împresurat de spioni.

În vis, ea rostea numele necunoscutului al cărui înger păzitor îi era ea.

Apariţia suspectă ce-i ieşise în calea Elsei, nu era o părere.

Era un om în carne şi oase.

Era slab, lung, îmbrăcat în zdrenţe.

Pentru noi este o cunoştinţă.

Era Magistrul.

Criminalul rămase mai mult timp locului, pândind să vadă dacă nepoata groparului nu-l observase.

Când se făcu iar linişte adâncă, se târî până la mormântul Mariettei Grimaldi, *regina aerului*.

Aici se opri.

Vreun sfert de ceas rămase nemişcat, frecându-şi degetele îngheţate.

— Drace, mult mă lasă s-aştept, murmură el.

Ochii îi căutau să pătrundă prin întunericul nopţii.

— Sau poate s-a lăsat de idee? continuă el. Dar asta n-o pot crede; prea i-am descris lucrurile în chip atrăgător. Îmi smulg părul de necaz, continuă furios, că nu pot să fac gheşeftul singur! Dar nu pot, n-am destulă putere să ridic piatra singur.

Magistrul îşi muşcă buzele.

Lăcomia de aur ce-l stăpânea îl făcea să urască din tot sufletul pe acela de al cărui ajutor avea nevoie şi cu care prin urmare trebuia să împartă.

Un şuierat uşor îl vesti că tovarăşul lui venea.

Acesta, care nu era altul decât Ferdinand bălanul, se arătă.

Cei doi tâlhari îşi strânseră mâna în tăcere.

— Ai adus tot ce trebuie? întrebă chiorul şoptind.

Ferdinand bălanul scoase o legătură de sub haină şi o arătă.

— Felinar, pilă, ciocan, toate sunt aici, zise el, precum şi ceva băutură caldă, că-i al dracului de frig.

— Ce-ţi pasă de frig, când e gheşeftul bun? zise Magistrul. Prostule, nici prin gând nu-ţi trece pe ce bogăţie ai să pui mâna, mulţumită mie.

Ferdinand bălanul îşi răsuci mustaţa şi întrebă:

— Vasăzică crezi că o să facem treabă bună?

— Ce mai întrebi? Diamante, în preţ de mii de mărci! Vom face o pescuire cum mai rar se poate întâmpla.

Ferdinand bălanul se scărpina după ureche.

— Mie, unuia, zise el, îmi plac mai bine banii peşin decât diamantele. Cu diamantele, ba te înşală ovreiul, ba te prind albaştrii…

— Jonas Bruck e un om de înţelegere, răspunse Magistrul. De multe ori am avut afaceri şi nu am să mă plâng. Acum însă, la lucru. Vom putea lucra netulburaţi, căci groparul e bătrân şi nu se deranjează desigur pe frigul ăsta.

Ferdinand bălanul îşi puse legătura jos o deschise şi scoase un drug de fier puternic.

Îi dădu Magistrului să-l ţină, pe când el aprindea o lampă surdă.

După ce o aprinse, o ridică şi amândoi tâlharii priviră monumentul.

— Trebuie să spargem grilajul, şopti chiorul şi porni cu drugul de fier înainte.

Dar Ferdinand îl opri.

— Nu te pricepi tu la asta, Magistre, zise el. Nu trebuie să spargem grilajul, căci s-ar observa chiar mâine furtul. Uite cum se face.

Scoase o legătură de chei false şi începu să le încerce la broasca grilajului.

Peste un sfert de ceas de încercare uşa cedă.

— Acum vine greutatea cea mai mare, zise Magistru.

Ferdinand bălanul părea şi el foarte încurcat în faţa monumentului de marmură.

— Aici ni s-a înfundat, zise el scărpinându-se după ureche, zău, chiorule, încep să cred că eşti un dobitoc şi m-ai adus la cai verzi pe pereţi; cum crezi să poată cineva sparge marmura asta?

— Tu eşti dobitoc, iubitule, zise chiorul, dacă îţi închipui că am venit aici fără să fiu sigur de afacere. Ţine felinarul şi te uită acum ce o să-ţi arăt.

Căută cu atenţie o vână a marmurei.

O găsi, în sfârşit, şi arătă complicelui său că ea nu era în realitate decât o crăpătură fină care părea a fi făcută cu intenţie acolo.

— Aici să-ţi apeşi dalta, şopti chiorul, şi să ajung sub securea lui Krantz dacă această piatră nu se poate mişca din loc.

Ferdinand bălanul făcu cum îi zisese tovarăşul său şi sudoarea îi

curgea în picături mari pe frunte.

— Nu merge, zise, nu pot s-o mişc.

— Trebuie să meargă, răspunse Magistrul mânios. Mai opinteşte-te niţel. E cu neputinţă să mă fi înşelat, această piatră trebuie să se poată mişca cumva din loc.

Începură să lucreze amândoi cu cea mai mare încordare.

Ochiul chiorului strălucea de-o lăcomie sălbatică.

Deodată scoase un strigăt de mulţumire.

Piatra se mişcase puţin din loc.

Încă o sforţare şi căzu în interiorul gropii.

Această parte a plăcii de marmură forma un fel de uşă care se deschidea înăuntru în acest chip misterios.

Deschizătura făcută era destul de mare ca să poată intra un om.

— N-ai uitat cumva scara? întrebă chiorul.

În loc de răspuns, Ferdinand scoase o scară de funie, o desfăcu, o prinse de un capăt şi lăsă pe celălalt în groapă.

Apoi îşi luă instrumentele tâlhăreşti şi se coborî în groapă.

Magistrul îl urmă.

Un aer teribil de greu îi izbi în faţă.

Tâlhării se dădură îndărăt. Acel aer îi înăbuşea.

— Înainte! şopti Magistrul, şi chiar de-ar fi să ne înecăm, ceea ce vom găsi colo ne va despăgubi.

Ferdinand bălanul se dădu îndărăt înspăimântat.

— Mi-e groază, Magistre, zise tremurând; mai degrabă aş ucide zece oameni vii decât să jefuiesc un mort!

— Prostule! zbieră Chiorul, morţii sunt cei mai inofensivi din lume. Jos şi la lucru, repede!

Împinse o dată pe Ferdinand încât acesta căzu lângă coşciug cu o înjurătură teribilă.

Magistrul se ţinea cu o mână de scara de funie, pe când în cealaltă ţinea felinarul şi lumina scena înfiorătoare.

Ferdinand se ridică acum şi începu să spargă coşciugul în care se adăpostea cadavrul nenorocitei artiste.

— Mi se urcă părul în vârful capului, şopti banditul. Trebuie să închid ochii ca să nu dau de chipul moartei.

Magistrul râse batjocoritor.

— Fricosule! murmură el. Ce, crezi poate în poveşti de-alea

prosteşti? Când eşti mort, poate să te lovească oricine cu piciorul fără să te poţi mişca.

Ferdinand bălanul lăsă drugul de fier şi se holbă la tovarăşul său.

— În poveşti nu cred, zise el uitându-se fricos primprejur, dar ce e adevărat, e adevărat, Magistre, şi tatălui meu i s-a întâmplat ceva de te iau fiorii când te gândeşti numai.

— Aşa? zise Magistrul ironic, vreo istorie cu stafii, desigur?

— Nu, nu, răspunse celălalt respirând cu grabă ca un om cuprins de spaimă mare, s-a întâmplat într-adevăr aşa cum a povestit tata. L-ai cunoscut pe tata, Magistre?

— Da, am fost cu el în *pension* (închisoare). Era condamnat pentru falsificare de poliţe.

— Aşa, zise Ferdinand bălanul. Dar înainte, pe când era cinstit, era în serviciul unui conte tânăr. Într-una din zile stăpânul său dobândi moştenirea unui castel dărăpănat, nelocuit de veacuri. Numai un intendent bătrân ca lumea locuia într-o aripă a castelului. Tânărul conte, plăcându-i împrejurimile de pe-acolo, hotărî să facă reparaţia castelului. Aduse vreo 12 zidari. Bătrânul intendent când auzi de planul contelui, dădu din cap cu tristeţe, dar nu zise nimic. Zidarii se puseră pe lucru. Seara se culcară. Unul dintre zidari, cel mai tânăr dintre toţi, avu aşa o idee romantică, ca tinerii şi zise: „Băieţi, eu mă culc la noapte în turnul castelului”. Tovarăşii săi îl sfătuiră să întrebe pe intendent. Dar tânărul le zise noapte bună şi plecă să se culce. A doua zi dimineaţă nu se mai coborî. Intendentul întrebă de dânsul. Când auzi că se dusese să se culce în turn, îngălbeni ca un mort şi începu să-şi frângă mâinile. Cu genunchii tremurători urcă sus. Zidarii după dânsul. Deschise uşa turnului. În mijlocul sălii, tânărul zăcea mort. Cu lacrimi în ochi povesti bătrânul că toţi câţi se culcaseră până atunci în acel turn, fuseseră găsiţi morţi a doua zi. Niciodată însă nu se putuse descoperi secretul acelor morţi misterioase.

— Întâmplare, nimic decât întâmplare, zise Magistrul.

Dar Ferdinand bălanul îl făcu semn să tacă şi continuă:

— Alţi doi zidari şi-au zis tot ca tine şi au vrut să se încredinţeze. Noaptea se strecurată împreună în turn. A doua zi fură găsiţi amândoi morţi. Erau îmbrăţişaţi, într-un colţ şi cadavrele lor, ca şi al tovarăşului lor în dimineaţa trecută, exprimau o groază nespusă. Din întâmplare, stăpânul tatălui meu, tânărul conte, veni peste câteva zile

cu mai mulţi prieteni la castel. Ascultă zâmbind istorisirea cu întâmplarea celor trei zidari şi dădu din umeri. Unul dintre prietenii săi, un tânăr ofiţer, voi să pună capăt superstiţiei, cum zicea el, şi înarmat cu un revolver, se culcă seara în turn. A doua zi a fost găsit şi el…

— Mort? întrebă Magistrul.

Ferdinand făcu din cap:

— Da.

Părea îngrozit el însuşi de povestirea sa.

Cu priviri înspăimântate se uită jur-împrejur în groapă.

— Atunci, continuă el, chiar tânărul conte se decise să dea de urma misterului. Îl rugară, îl conjurară cu toţii să renunţe la un plan atât de nebunesc. Bătrânul intendent îl căzu în genunchi. Dar contele rămase neclintit. Îşi făcu toate pregătirile cu mare grijă. Aşeză un clopoţel în sufragerie, aşa ca să poată fi tras din turn. La cel dintâi semnat, prietenii săi trebuiau să-i sară în ajutor. Sosi noaptea. Prietenii contelui stăteau în jurul unei mese mari în sufragerie. Niciunul nu zicea nicio vorbă. Clopoţelul nu se mişca. Trecuse miezul nopţii, era aproape de ora unu. Atunci, deodată, clopoţelul începu a se agita cu o furie nebună. Prietenii contelui săriră deodată şi se repeziră cu toţii în sus. Tata, care ţinea mult la tânărul conte, fu cel dintâi sus. Deschise uşa. Contele stătea înaintea lui, cu şnurul clopoţelului în mână. Faţa-i era palidă, părul alb ca zăpada. „L-am văzut”, atâta putu să şoptească. Apoi căzu la pământ ca trăsnit. Era mort.

O tăcere adâncă domnea în groapă. Chiar şi Magistrul devenise gânditor. Felinarul îi tremura în mână.

Clătinând capul în dreapta şi în stânga, întrebă:

— Pe cine crezi că a văzut tânărul conte?

— Nu ştiu, zise bălanul scurt, şi nimeni desigur în lume n-o să afle. Dar trebuie să ies din această groapă, căci altfel o să înnebunesc.

— Sparge coşciugul, şopti Chiorul; peste cinci minute s-a sfârşit tot.

Ferdinand bălanul puse dalta, împinse o dată cu putere.

Capacul coşciugului sări.

În acelaşi moment tâlharul sări îndărăt îngrozit.

Magistrul însă scoase o exclamaţie de bucurie.

O mână de mort ieşea din coşciug.

Această mână era plină de inele scumpe.

— Vezi aceste pietre? şopti Magistrul cuprins iar de lăcomie. Fiecare dintre ele reprezintă o avere.

Ca fulgerul se repezi de pe scară jos şi îngenunche înaintea coşciugului.

În mâna lui străluci un briceag.

— Ce vrei să faci? întrebă Ferdinand din ce în ce mai stăpânit de groază.

Ochiul verde al Magistrului se fixă cu o expresie de nespusă poftă de pradă asupra feţei tovarăşului său.

— Ce mai întrebi? zise el, nu trebuie să luăm inelele astea? şi dacă nu le putem trage de pe degete, le luăm cu degete cu tot.

În acelaşi moment el atinse mâna cu cuţitul.

Dar cu o împinsătură teribilă fu aruncat în celălalt capăt al gropii.

Ferdinand bălanul îl împinsese.

— Nu vreau acest sacrilegiu, zise el mânios. Bagă de seamă Magistre, şi fă ce ţi-oi spune acum.

Chiorul îşi stăpâni furia, căci era slab ca un şoarece pe lângă Ferdinand.

Acesta luă cu totul jos capacul coşciugului.

Moarta era acum cu totul descoperită.

Marietta Grimaldi şi moartă era frumoasă.

Faţa îi luase numai acea culoare ca de ceară, a celor care au murit de curând.

Dar corpul ei frumos era încă întreg.

Chiar şi oribilii criminali rămaseră câteva momente în admiraţie înaintea nenorocitei artiste.

Ferdinand bălanul se întoarse cu capul plecat.

El fusese acela care-şi închinase mâna criminală pentru ca să taie funia trapezului şi să arunce astfel în braţele morţii pe nenorocita fată.

Ucigaşul stătea lângă cadavrul victimei sale.

Şi acum avea să-şi încoroneze crima, să jefuiască şi cadavrul aceleia pe care o ucisese.

Cu lăcomie sălbatică se aruncase Magistrul iar asupra cadavrului.

Cu mâinile tremurătoare încerca acum să-l smulgă colanul de la gât.

Îl luă.

Apoi scoase inelele de pe degetele moartei.

Ascunse prada în buzunarul hainei şi se grăbi apoi să iasă din groapă pe scara de funie.

— Oh! exclamă tovarăşul său, mai încet! Mai întâi să împărţim, scumpule Magistre.

— Afară, afară, şopti Chiorul grăbit; trebuie să ne grăbim acum să ajungem la loc sigur.

Se sui ca o pisică pe scară şi sări afară din groapă.

— Dar să punem cel puţin capacul pe coşciug, zise bălanul.

Cu mare greutate îl ridică şi încercă să-l pună în starea în care-l găsise.

Deodată i se păru că aude un oftat ieşind dintr-însul.

Scăpă şi capac şi tot şi sări iute spre scară.

Dar în grabă şi în întuneric nu o găsi.

Părul i se zburlea în cap.

Chemă pe Magistrul, mai întâi încet, apoi mai tare.

Şi pipăia, căuta mereu, dar în zadar.

Atunci începu să urle izbind cu pumnii în pereţii gropii.

Dar nimeni nu-i răspunse de afară.

Era singur, singur cu moarta.

Aerul năbuşitor îi apăsa pieptul cu o greutate de plumb.

Nu mai simţea acum răcoreala nopţii de iarnă.

Un fior de groază îi trecu prin tot corpul.

Placa de marmură trebuia să fie deci închisă la loc.

Era îngropat, îngropat de viu.

Şi lângă dânsul, la câţiva paşi era cadavrul artistei pe care el o asasinase.

Dinţii începură să-l clănţănească în gură.

Ca un nebun încerca mereu să se agaţe în sus până la placa de marmură.

În zadar!

Soarta-i era hotărâtă.

Magistrul îl închisese în groapă ca să nu fie silit să împartă cu el.

Era condamnat la moarte.

Şi la ce moarte!

Criminalul scoase un ţipăt înfiorător şi, disperat, îşi ascunse faţa-n mâini.

Avea să moară dar, încetul cu încetul, de foame şi de spaimă, în

acea groapă.

Chinuri grozave, nespuse îl aşteptau să-l sfâşie-n gheare.

Nebunia îl ameninţa, hidoasă, rânjită.

Criminalul tremura din toate membrele.

Îşi frângea mâinile, îşi smulgea părul.

Apoi căzu în genunchi.

Pentru prima oară în viaţa lui sălbatică şi pustie, îi ieşi de pe buze o rugăciune:

— Doamne, ascultă-mă… scapă-mă.. Mântuieşte-mă!

De trei ori răsună această chemare disperată în groapa înfundată.

Apoi se făcu o tăcere adâncă.

XIX – Inimi credincioase

Pe drumul de ţară care duce de la Spandau la casa călăului, trăsurica lui Jonas Bruck trecea în trapul balului mânat de credinciosul servitor al cămătarului, Laib.

În trăsură era bătrânul Jonas Bruck şi fiica sa Röschen.

Bătrânul era trist.

Şi fata era cam posomorâtă.

Jonas Bruck întrerupse întâi tăcerea:

— N-ai vorbit nicio vorbă cât a ţinut drumul, zise. Stai lângă mine ca o floare veştejită. Şi eu sunt nemângâiat că trebuie să mă despart de tine, cine ştie pentru câte luni!

— Lasă că vor veni vremuri mai bune, tată, zise Röschen. Ai auzit ce a zis doctorul. Lucrul principal este schimbarea de aer.

Jonas Bruck dădu din umeri.

— Schimbarea de aer, zise el, îi este uşor doctorului să zică: schimbarea de aer! Dar ceea ce se întâmplă în inima unui tată când trebuie să-şi lase copilul la oameni străini, la asta nu se gândeşte scriitorul de reţete!

Vizitiul Laib crezu să facă şi el o observaţie:

— Doctorii, zise el, Dumnezeu să te păzească de ei!

Dar Jonas Bruck nu era dispus să discute cu Laib asupra acestei teme.

Îşi mângâie barba sură şi zise.

— Noroc cel puţin că pot să te încredinţez unui om vrednic care se

va îngriji bine de tine şi te va ocroti, deşi e călău şi varsă mult sânge. Dar cum a zis doctorul că ai nevoie de aer de la ţară, mi-am zis şi eu: „O s-o duc la Krantz, şi apoi pot să dorm liniştit, ştiind-o sub un acoperiş sigur”.

— Şi eu m-am învoit numaidecât, zise Röschen. Mărturiseşte însă că o altă fată s-ar fi temut să intre într-o aşa casă.

Bătrânul zâmbi.

— Röschen a mea e o fată cuminte, zise el. E ascultătoare şi nu vrea să facă întristare bătrânului ei tată. De aceea o să-şi scoată ea din cap pe acel om de nimic, Baruch, care şi-a schimbat numele, de îşi zice Barnov şi care acum e în puşcărie, iar peste opt zile va fi dus înaintea juraţilor să răspundă de o crimă de omor.

Röschen se cutremură.

O amărăciune nespusă i se ivi în jurul buzelor.

Dar se forţă să-şi revină şi răspunse:

— Lasă, tată, timpul vindecă toate rănile.

Trăsurica se opri înaintea casei călăului.

Krantz ieşi înaintea oaspeţilor săi şi le ajută să coboare.

*

Din această zi, fata cămătarului rămase în casa călăului.

Cu mare dibăcie femeiască ştiu să câştige toată încrederea şi prietenia acestuia.

Röschen observase că raporturile dintre călău şi soţia sa erau cam reci.

Ea ştiu să devină confidenta călăului.

Krantz îi spusese într-o zi, pe când se plimbau prin pădure, ce gânduri îl munceau.

Femeia lui, bănuia dânsul, iubea pe altul!

— Şi acest altul e calfa dumitale, Reinchard, şopti fata uitându-se drept în ochii călăului.

Acesta se opri uimit.

— De unde ştii asta, fată?

— Nu e greu de ghicit.

— Vasăzică nici nu se mai sfiesc de oameni! zise Krantz scrâşnind din dinţi şi strângând pumnii.

Roşeaţa furiei îi ieşise-n faţă, aşa că fetei începu să-i pară rău că-i

atinsese rana ce-l durea.

— Dar vai de dânşii! continuă călăul. Cum voi avea dovezi despre necredinţa lor, amândoi trebuie să moară!

— Pentru Dumnezeu, fii mai cu sânge rece, zise fata. Poţi foarte bine să potoleşti lucrurile alungând din casa dumitale pe acea calfă necredincioasă.

— Ce folos să-l gonesc? răspunse Krantz dureros. Ea tot s-ar gândi mereu la dânsul şi l-ar dori. Nu, nu e asta calea cea dreaptă. Trebuie să-i surprind pe amândoi ca să mă încredinţez, şi atunci să fac ce trebuie să facă orice bărbat înşelat.

— Îi voi observa pe amândoi, pentru dumneata, căci de mine nu se tem, dar în schimb trebuie să-mi împlineşti o dorinţă. Vrei?

— Bucuros. Spune numai ce doreşti şi se va face.

— N-am asistat încă la niciun proces, continuă fata, şi aş dori să văd judecându-se vreun criminal mare.

— Să te duc la un proces vrei? Din nenorocire aceasta n-o pot face, deoarece eu nu asist la procese care se pot termina cu condamnări la moarte. Cu toate astea dorinţa ţi se va împlini. În curând se va judeca un proces mare de omor, procesul lui Barnov, un tânăr drăguţ, frumuşel, care e acuzat că a asasinat o femeie bătrână.

— Şi va fi condamnat? întrebă Röschen cu un interes palpitând.

— Nu prea îţi stau bine acţiunile astea, răspunse Krantz. Dar, dacă doreşti, am să-ţi procur o carte de intrare ca să asişti la proces, şi pentru ca să nu fie bătător la ochi, că dumneata, o damă singură, ceri intrare la un altfel de proces, te sfătuiesc să te îmbraci în haine bărbăteşti.

— Admirabilă idee! strigă Röschen. Voi îmbrăca haine bărbăteşti, mai ales că poate fi şi tata la proces şi n-aş vrea să mă recunoască.

În ziua următoare se începu procesul cu juraţi.

De săptămâni de zile tot oraşul aştepta cu încordare începerea acestui proces.

Sala era plină de lume.

Până şi pe treptele sălii şi în curte se înghesuia mulţimea.

În primul rând al băncilor destinate publicului se aşezase un englez blond.

Lângă el părea a şedea un camerist al său.

Aceşti englezi însă nu erau alţii decât contele Marco şi birtaşul de

la „Iepurele Alb”.

Voiau să asiste la condamnarea lui Barnov, căruia-i întinseseră cu atâta dibăcie cursa.

Se părea într-adevăr că planul lor diavolesc avea să reuşească până la sfârşit.

Afacerea stătea rău pentru acuzat.

Nu se putea dovedi să fi avut la el lucruri care să fi aparţinut asasinatei, dar o mulţime de martori depuneau mărturie contra lui, spunând că l-au văzut în acea casă în timpul în care se presupunea a fi comis omorul.

Martorii erau în cea mare parte cumpăraţi de birtaşul de la „Iepurele alb”.

Erau învăţaţi bine ce şi cum să spună.

Locuinţa asasinatei fusese într-o casă mare din Alea Frankfurtului.

Doamna Nessler, aşa se numea asasinata, era o femeie de vreo 60 de ani, care avea un mic capital depus la un bancher.

În ziua întâi a fiecărei luni îşi ridica dobânda.

Trecea de zgârcită, n-avea prieteni şi nu era deloc iubită prin vecinătate.

Chiria şi furnizorii îi plătea cu cea mai mare regularitate, în prima zi a fiecărei luni.

Într-una din zile nu sosi ca de obicei cu banii.

Proprietarul trimise o servitoare să vadă, poate era bolnavă.

Servitoarea se întoarce peste câteva minute îngrozită şi povesti că în zadar bătuse la uşa doamnei Nessler. Nu-i răspunsese nimeni. În acelaşi timp observase ceva grozav… Pe sub uşă ieşea în coridor o dungă de sânge închegat.

Proprietarul urcă sus şi constată că toate cele spuse de servitoare erau adevărate.

Chemă poliţia. Uşa fu spartă.

Femeia zăcea în mijlocul unei bălţi de sânge, ucisă.

Multă vreme toate căutările după ucigaş fură zadarnice.

Poliţia lucra cu o activitate febrilă. Dar nicio urmă nu venea să descopere cine putea fi asasinul.

Într-una dintre zile însă procurorul primi o scrisoare în care era denunţat Barnov.

Se făcu o perchiziţie în casa acestuia şi el fu supus la o pază

riguroasă din partea poliţiei.

La perchiziţie se găsi la el o batista plină de sânge.

Mai dovedindu-se că Barnov era un oaspete al speluncii de tâlhari „Iepurele alb”, fu arestat.

Cercetarea se făcu cu cea mai mare energie.

Încetul cu încetul poliţia reuşi a scoate câţiva martori care mărturiseau în contra lui Barnov.

Doi zidari care lucrau în timpul comiterii crimei, la nişte reparaţii în casă, veniră să mărturisească că în dimineaţa zilei în care se presupunea a fi comis crima, au văzut pe Barnov coborând scările de la bătrâna asasinată.

De câte ori îl întreba judecătorul de instrucţie, Barnov răspundea cu lacrimile în ochi:

— Sunt nevinovat. O putere necunoscută mă urmăreşte. Dacă voi fi condamnat, justiţia va comite o crimă.

Dar tot mai mult se strângea reţeaua dovezilor în jurul acestui nenorocit.

Tot mai mult se îngrămădeau mărturisirile apăsătoare contra lui.

Birtaşul de la „Iepurele alb”, care, după cum ştim, voia să răpună capul lui Barnov, se îngrijea cu o viclenie diavolească ca procurorul să-l socotească vinovat.

Această convingere dădu acuzatorului public o elocinţă extraordinară când fu chemat să-şi susţină acuzarea înaintea juraţilor.

Cum tremura inima fetei cămătarului când trebui să audă cum iubitul ei era acuzat de omor tâlhăresc şi cum şi în public pătrundea din ce în ce opinia: „Acuzatul este vinovat; sentinţa juraţilor va fi o condamnare”.

— Domnilor juraţi, aşa îşi sfârşea procurorul cuvântarea, cred că nu mai aveţi să staţi la îndoială ce bilă să puneţi în urnă, bila vieţii sau a morţii. S-ar putea obiecta că dovezile pentru vină nu sunt numeroase, nici destul de apăsătoare. Dar, domnii mei, credeţi-mă, deşi eu sunt aici acuzator public, totuşi nu mai puţin decât pe dumneavoastră mă preocupă gândul ca justiţia să nu-şi păteze haina ei albă cu nicio greşeală fatală. Însă, fiindcă eu însumi sunt convins de vinovăţia acuzatului, pe temeiul probelor aduse: batista plină de sânge găsită în casa lui, mărturisirea sub jurământ ale celor doi zidari, viaţa dezordonată ce ducea acuzatul, toate astea mă fac ca din toată

convingerea să vă strig: Condamnaţi pe acuzat, căci aceluia care a vărsat sânge, trebuie să i se verse sângele.

O mişcare adâncă se produse în public.

Vorbele procurorului izbiseră puternic.

Barnov părea pierdut.

El singur se ridicase, ca şi cuprins de friguri, de pe banca acuzaţilor.

Faţa lui destul de frumoasă, încadrată cu buzele negre, era palidă ca moartea.

Părea că voia să vorbească.

Dar căzu fără putere îndărăt pe bancă.

Se resemna şi dânsul.

Atunci se ridică apărătorul său.

Era un om mic, cu mustaţa neagră, groasă.

Ochii lui verzi, străluceau cu viclenie de dindărătul ochelarilor.

Cu o elocinţă neobişnuită şi cu mult spirit căută să combată aserţiunile procurorului.

Afirmă că dovezile aduse împotriva lui Barnov erau foarte slabe, că întreaga acuzare nu se rezema pe nimic, decât pe scrisori anonime şi şoapte misterioase, prea lesne crezute de autorităţi.

Către sfârşitul discursului său, avocatul vorbi cu atâta convingere, încât publicul începea a fi favorabil acuzatului.

Când aplauzele răsunară după o frază frumoasă a apărătorului, se auziră dintr-o parte a sălii cuvintele:

— Nu e vinovat, nu e ucigaş!

Toţi ochii se îndreptară spre colţul de unde veniseră aceste vorbe.

Era un tânăr brun, cu trăsurile feţei femeieşti.

Sărise de pe bancă şi cu ochii scânteietori se uită la acuzatul care de asemenea examina cu uimire faţa tânărului.

— E nevinovat, începu să şoptească, şi publicul trebuie să-l achite.

— Drace, şopti cameristul englez stăpânului său, a început să se întoarcă foaia.

Contele Marco răspunse şoptind:

— Juraţii totuşi îl vor condamna; martorii noştri n-au lucrat degeaba.

Preşedintele trase clopoţelul.

Invită publicul să se liniştească, ameninţând cu evacuarea sălii.

Juraţii se retraseră.

Trecu o jumătate de ceas.

Fiecare se întreba:

— Cum o să fie sentinţa?

— O să-l achite?

— O să-l osândească?

În sfârşit, juraţii se întoarseră în sală.

Primul jurat anunţă cu glas sărbătoresc sentinţa:

— „Vinovat!”

Aşa hotărâseră juraţii.

O tăcere adâncă urmă după citirea sentinţei.

Acuzatul se ridică.

Genunchii îi tremurau.

Cu ochii scăldaţi în lacrimi, cu buzele tremurânde, strigă:

— Jur că sunt nevinovat!

Apoi îl luară şi-l duseră.

Trecând prin coridor, tânărul care strigase în sală că acuzatul e nevinovat, se apropie de el.

Când acesta îl văzu, începu să tremure tare.

Şopti de două ori numele:

— Röschen, Röschen!

Paznicii care îl înconjurau se uitară împrejur miraţi.

Unul dintre ei se adresă tânărului:

— La o parte! ce cauţi aici?

Tânărul împreună mâinile rugător. Cu lacrimile în ochi zise:

— Sunt o rudă a nenorocitului condamnat şi aş dori să-i mai vorbesc o dată înainte de a-l duce la eşafod.

— Trebuie să ceri permisiunea de la judecător, răspunse un paznic.

Condamnatul fu târât mai departe.

Dar în ochii lui Barnov era acum o lucire de speranţă.

Când uşa se închise după dânsul, el nu căzu sub greutatea condamnării, ci exclamă, aproape cu veselie:

— Acum am văzut-o, acum vreau, trebuie să trăiesc!

O jumătate de oră trecu, apoi se deschise iar uşa celulei sale.

Intră apărătorul său cu Röschen căreia hainele bărbăteşti îi şedeau de minune.

— Acest tânăr m-a rugat să-i procur permisiunea de a-ţi vorbi; i-am

dobândit această permisiune şi am îngrijit ca să nu fiţi tulburaţi. Are voie să rămână cu dumneata cinci minute. În acest timp poţi să-i spui ultimele dumitale voinţe.

Apărătorul dădu mâna condamnatului şi continuă:

— Nu te văd vinovat, Barnov; dar, totuşi, ar fi mai bine dacă n-ai spera, ci ai căuta să te împaci cu soarta.

Ieşi din celulă.

Barnov şi Röschen rămaseră singuri.

— E oare un vis?… şopti condamnatul. Tu eşti, iubito, în aceste haine bărbăteşti?

Curajoasa fată se aruncă la pieptul bărbatului pe care-l iubea.

Cu pasiune strânse condamnatul în braţe pe tânăra fată.

Sărutări nenumărate schimbară, fără să poată rosti niciunul nicio vorbă în primul moment.

Deodată însă Röschen se desfăcu din braţele iubitului.

— Timpul trece, zise, şi mai avem multe de hotărât. Spune, ce pot face pentru scăparea ta?

— Cutezi să te mai gândeşti la scăpare? răspunse condamnatul abătut. Cum aş putea să scap din această închisoare, păzită de sute de ochi? Ferestrele sunt cu gratii, santinele păzesc în toate părţile, cu arma la umăr… M-ar împuşca, îndată ce nu m-aş opri la cel dintâi „stai!”.

— Dar nici nu e vorba să scapi cu forţa, şopti Röschen uitându-se bănuitoare spre uşă. Cu vicleşugul e vorba să scapi. Ascultă-mi planul.

Se apropie cât putu mai mult de dânsul şi începu să-i şoptească în ureche ce plănuise pentru scăparea lui.

În ochi îi strălucea curajul şi hotărârea.

Pieptul îi palpita pătimaş.

Barnov, văzând-o atât de frumoasă, îşi zicea că şi cele mai nebuneşti mijloace trebuia să le încerce ca să scape şi să trăiască cu dânsa şi pentru dânsa.

După ce Röschen termină, el îi strânse mâna şi zise încet:

— Da, o să încerc. Ai dreptate. Mai înainte de toate trebuie să ies cumva din închisoarea asta, din care scăparea e imposibilă. Voi face cum mă sfătuieşti, şi sper că sunt destul de bun actor ca să-mi joc bine rolul.

— Adio dar, iubitul inimii mele, şopti fata cămătarului şi-i cuprinse

gâtul cu braţele.

Încă o sărutare lungă şi dulce.

Uşa se deschise fără zgomot şi un paznic apăru pe prag.

Cu priviri bănuitoare se uita cum tânărul stătea în braţele condamnatului.

— Bre, bre! strigă el, da' tare vă mai iubiţi.

Barnov tremura la gândul că poate se va observa travestirea iubitei sale.

Röschen însă îşi redobândi repede sângele rece.

Zise neînfricată:

— E vorba de o despărţire pe veci, domnul meu; ştii că n-o să mai văd pe lumea asta pe vărul meu.

Lacrimi i se iviră în ochi.

Durerea îl era adevărată.

Bănuiala funcţionarului dispăru.

În dimineaţa zilei următoare, când se aduse dejunul prizonierului, acesta fu găsit şezând într-un colţ al celulei, cu ochii ficşi în tavan.

Când voiră să-i vorbească, sări în sus râzând ca un nebun şi strigă:

— Eu sunt Sultanul, îngenuncheaţi!

Fu chemat medicul închisorii.

Acesta începu să-l descoase, să-l întrebe în toate chipurile.

— Numără, îl zise el.

Barnov începu, cu limba împiedicată:

— 1, 2, 3, 4, 27, 27, 27.

— Destul, zise doctorul cu asprime, prea vorbeşti încet. De ce nu vorbeşti mai tare?

Barnov rămase un moment cu ochii holbaţi.

Apoi râse cu viclenie nebunească şi zise:

— Ca să mă audă mai bine…

Medicul dădu din umeri.

— Ori se preface cu o măiestrie nemaiauzită, ori într-adevăr frica de moarte i-a luat minţile.

Zise să i se aducă o lumânare şi-i examină ochii.

N-ajunse la niciun rezultat.

Peste câteva ore, Barnov era înaintea unul colegiu de doctori, care îl cercetau cu de-amănuntul.

Părerile lor erau diferite.

Unii ziceau că se preface, alţii că e nebun cu adevărat.

Discuţia ţinu mai multe ceasuri.

În cele din urmă se luă hotărârea ca Barnov să fie supus unei observaţii foarte amănunţite.

În acest scop trebuiau să-l trimită într-un institut de nebuni, al doctorului Robin din Berlin.

Doctorul Robin era un doctor rece, aspru, energic.

Institutul lui era plin de bolnavi, mai ales incurabili.

Aceia însă, care cunoşteau mai de aproape institutul doctorului Robin, povesteau lucruri ciudate despre el.

Se zicea că sărmanii nebuni erau trataţi cu cruzime de paznici.

Totuşi doctorul Robin trecea de mare autoritate în specialitatea lui şi adesea era consultat chiar de colegii săi.

La câteva zile după condamnarea sa, Barnov fu dus într-o trăsură cu gratii la institutul de nebuni al doctorului Robin.

Doctorul îl examină imediat.

Peste vreun ceas, el chemă un paznic şi-i zise cu asprime:

— Bolnavul va fi dus în camera de fier, păzit ca băgare de seamă ziua şi noaptea. Dacă s-ar întâmpla să se comporte rău, să se ia măsuri imediate. Eu îl voi vizita zilnic.

XX – Din iad în rai

Într-una dintre străzile cele mai neprietenoase ale părţii de miazănoapte din Berlin, este o clădire mare cu turnuri, care la prima vedere face impresia unei cetăţui.

Sură şi veche pe dinafară, înăuntrul ei această clădire e locuită de mizeria şi decăderea omenească.

Este institutul cel mai de plâns din lume – e aşa-zisa „Casa lucrătorilor din Berlin”.

Aici află adăpost toate acele elemente pe care ura de muncă şi viciul le-a nenorocit până într-atâta încât nu mai sunt în stare să-şi câştige bucăţica de pâine.

Aceşti nenorociţi s-ar prăpădi în noroiul oraşului, dacă autorităţile nu i-ar aduna şi nu i-ar sili să muncească.

„Casa lucrătorilor” are două aripi.

Una este pentru bărbaţi, alta pentru femei.

Zilnic se opreau înaintea porţilor casei câteva trăsuri verzui, ca nişte cuşti, pline cu oameni din ăştia, mai răi decât fiarele.

Să asistăm la una dintre scenele care se petrec zilnic în această casă.

Este şase ore de dimineaţă.

Prizonierii s-au sculat.

În aripa femeiască, prizonierele sunt conduse de paznici în sufragerie.

În colţul acestei camere era o căldare mare de cositor.

Într-însa e supa de dimineaţă.

Prizonierele trec pe rând şi primesc partea lor de supă.

Peste zece minute, dejunul trebuie să se sfârşească.

Apoi un clopoţel dă semnalul că lucrul trebuie să înceapă.

Sălile de lucru sunt mari şi luminoase.

Pe lângă pereţi sunt bănci înguste pe care prizonierele se aşezau.

Lucrarea cea mai comună la care sunt supuse este împletirea de rogojini.

Dar sunt şi alte lucrări care se săvârşesc aici.

În special se face spălătorie într-o sală anume.

În dimineaţa în care intrăm începuse lucrul în sala rogojinilor.

Mâinile se mişcau cu repeziciune în toate rândurile.

Îngrijitoarele nu conteneau de a îndemna cu vorbe aspre pe cele care păreau a slăbi.

— Ei, muto, la ce te gândeşti iar? strigă una dintre îngrijitoare către o fată care, într-un colţ, se pierduse cu priviri de tristeţe în vânt.

— Ce, visezi trează? Ia vezi-ţi de lucru, ori luăm alte măsuri!

Fata tresări speriată.

Drept răspuns întinse mâinile spre îngrijitoare.

Erau pline de sânge, tăiate de paiele rogojinii.

— Ei, dacă ai mâini aşa delicate, de ce nu te-ai ferit s-ajungi aici? strigă cu brutalitate îngrijitoarea. Dar ca să furi banii din buzunarele altora, ai mână destul de destoinică.

Roşeaţa ruşinii acoperi faţa prizonierei, lacrimi îi izbucniră din ochi.

— Ia lasă-te, nu te mai preface, continuă îngrijitoarea, ce crezi că dacă eşti mută ţi-e permis mai mult decât altora? Nu urla că-ţi dau una peste bot să vezi stele verzi.

Celelalte prizoniere se uitau cam încruntate la îngrijitoare.

Oricât erau de decăzute, totuşi simţeau milă pentru sărmana mută.

Mai ales „Căţeaua”, cum i se zicea uneia dintre prizoniere, prinsese dragoste de mută.

Era o femeie puternică, cu trăsături destul de frumoase, dar mai mult bărbăteşti decât femeieşti.

Florăreasa mută – căci ea era – găsise din primul moment în „Căţeaua” o protectoare.

De când florăreasa fusese arestată în acea seară fatală de poliţie, bănuită c-ar fi furat banii femeii pe care o însoţea, începuse pentru dânsa o viaţă de mari încercări.

Poliţia încercase în toate chipurile să facă pe mută să-şi mărturisească vina.

Ea însă, cu gesturi rugătoare, repeta mereu că nu greşise nimic.

Răspunse la întrebările despre numele, starea şi locuinţa ei, în scris.

Se trimise acasă la vechea locuinţă a Sofiei şi se întrebă de lăcătuşul Iohann Stubernauch, căci muta se rugase în scris să se întrebe acest om despre ea.

Dar lăcătuşul se mutase din acea casă şi nu ştia nimeni să spună unde.

Înaintea judecaţii muta nu putea fi trimisă, deoarece nu erau dovezi palpabile despre vina ei.

Atunci poliţia hotărî să trimită pe Sofia la „Casa lucrătorilor”.

Aici ajunse dar sărmana, între femei nemernice, vrednice de dispreţ sau de milă!

La început fu primită cu mare duşmănie.

În primele zile se petrecu în despărţământul femeiesc al „Casei lucrătorilor” o scenă care era cât p-aci să coste viaţa sărmanei mute.

Câteva femei scoseseră vorba că nu e mută, numai se preface.

Se învoiră deci mai multe s-o facă, cu orice preţ, să vorbească.

Tocmai când Sofia se pregătea să se culce, fu împresurată deodată de mai multe femei, şi apucată strâns.

Una dintre ele se răsti la ea.

— Acum, muto, să vorbeşti, ori îţi scoatem limba din gură.

Sofia, fireşte, nu putu răspunde.

Femeia care părea a fi capul acestei conspiraţii, o urâtă slabă şi stricată de vărsat, îi dădu o lovitură în ceafă încât biata mută căzu pe

pat şi se prinse, înspăimântată, cu braţele de saltea.

Femeile tăbărâră atunci asupra ei.

O bătură, o zgâriară, o pişcară.

Atunci „Căţeaua” sări furioasă şi împrăştie femeile turbate.

Din acel moment Sofia deveni protejata ei.

Nimeni nu mai cuteza s-o supere.

Ba, încetul cu încetul, muta, prin purtarea ei blândă şi bună, câştigă chiar simpatia şi a celorlalte.

De aceea se auzise acel murmur ce se ridicase când îngrijitoarea încercase s-o trateze cu prea crudă asprime.

Îngrijitoarea nu mai zise nimic.

„Căţeaua” însă îşi puse ceva în gând într-acel moment.

Era păcat ca sărmana Sofia să mai rămână în acel iad.

Nu era acesta un loc pentru ea.

Dar, pentru ca să-şi execute planul, trebuia să aştepte până seara.

Când înnoptă, când lucrul se terminase şi acum trebuia să se pregătească de culcare, Căţeaua făcu semn mutei şi amândouă ieşiră afară.

Sofia fu condusă de mână prin nişte coridoare încurcate pe care nu le cunoştea.

Deodată ajunseră la o uşă.

Fără nici e greutate Căţeaua o deschise.

Un curent proaspăt le izbi.

Numai atunci Căţeaua întrerupse tăcerea.

— Iată, zise, pe-aici poţi să ieşi, să te duci din această casă mizerabilă. Pe drumul acesta înainte mergând nu rişti să dai de sergenţi. Drumul ăsta nu duce la Berlin, ci la Schönhausen. Vei găsi desigur o inimă miloasă; este la Schönhausen un preot, părintele Juny, un sfânt care a făcut mult bine în viaţa lui. El te va sfătui şi pe tine ce să faci. Eu rămân aici. Adio! Pe mine prea curând m-ar prinde iar, şi-apoi eu sunt obişnuită cu viaţa asta. Adio!

Căţeaua era mişcată.

Sărmana Sofia ar fi vrut să-i mulţumească, dar nu putea decât să-i strângă mâna cu căldură.

În sfârşit se despărţiră.

— Ţine drumul tot drept, mai zise Căţeaua. Schönhausen nu e departe. Şi-acum să mă întorc, să nu dau naştere la vreo bănuială. Tu

poţi să fii sigură. Chiar de te-ar urmări, te-ar urmări pe drumul spre Berlin. Nimeni nu şi-ar putea închipui c-ai plecat pe-aici.

*

Erau acum vreo două ceasuri de când Sofia mergea.

Nu prea avea conştiinţă de timp.

Bucuria de-a fi scăpat din acea temniţă urâtă, se amesteca cu grija pentru viitor.

Întunericul serii o intimida de asemenea.

Acum însă zărea deja în depărtare lumini.

Prin întuneric parcă zărea un turn negru.

Trebuia să fie biserica din Schönhausen.

Deodată tresări.

În şanţ se mişcase ceva.

Un om? un om rău?

Sofia rămase un moment nehotărâtă locului.

Sângele îi îngheţă deodată în vene când omul se ridică din şanţ.

Necunoscutul voi să facă un pas ca să fugă, apoi sări pe drum şi-i căzu înainte.

— Nu mă trăda, nu mă trăda! murmură el cu privirea rătăcită.

Omul avea un aspect sălbatic.

Părul şi barba-i încâlcită parcă nu văzuseră piepteni din vremuri uitate.

Hainele-i erau noroioase şi rupte.

Dar ceea ce era mai grozav la el, era expresia ochilor, e expresie de nebun, de om suferind de mania persecuţiei.

— Nu mă trăda, repeta mereu, nu mă trăda, şi întindea mâinile rugătoare spre fată.

Sofia, cu instinctul ei admirabil, ghici numaidecât că are a face cu un nenorocit.

Îi întinse mâna să-i ajute să se ridice.

Dar nenorocitul rămase prosternat.

— Da, începu el acum, sunt un mare criminal, da, am comis o crimă grozavă, cea mai grozavă dintre toate; dar o ispăşesc amar; toate furiile mă urmăresc de atunci. Nu, nu trăda… Lasă-mă să fug. Lasă-mă să mă duc la America, acolo o să încep o viaţă nouă.

Sofia îi întinse încă o dată mâna.

Ere un criminal fugit, desigur.

Buna fată totuşi nu-i putea refuza mila ei.

Cu un gest elocvent ea îl ajută să se ridice, arătându-i turnul bisericii.

— Da, da, înţeleg, zise Wilhelm, căci cititorii desigur l-au recunoscut deja. Biserică… Dumnezeu!… Acolo trebuie să-mi caut refugiul, acolo e scăparea, da! Haidem acolo!

Nenorocitul porni înainte.

Sofia după dânsul.

Ajunşi înaintea casei preotului, văzură lumină înăuntru.

Bătrânul preot stătea la masă şi citea într-o carte de rugăciuni.

Înaintea lui erau şi o pereche de călimări.

Sofia, timidă la început, apoi ceva mai tare, bătu în geam.

Preotul se ridică liniştit.

Era, se vede, obişnuit să fie chemat la orice oră.

Deschise fereastra.

— Ce vreţi, fiii mei? întrebă el.

Sofia, cu o nespusă elocinţă în ochi, îl arătă cu un gest pe Wilhelm care stătea cu capul plecat.

— Intraţi, copiii mei, mai zise bătrânul Juny.

Închise fereastra şi deschise uşa.

Cei doi călători intrară.

— Şi acum, zise preotul, spuneţi ce vă aduce la mine.

Sofia, văzând că Wilhelm Frideric tremura fără să poată răspunde, se repezi la călimări, luă condeiul şi scrise pe o bucată de hârtie:

„Un nenorocit, a cărui conştiinţă e apăsată de o crimă, vine să ceară mângâierea religiei şi sfat părintesc.”

— Dar tu, copila mea? întrebă preotul uimit.

„Sunt mută. Sunt nenorocită”, mai scrise Sofia. *„Fără adăpost rătăceam şi eu, când am dat peste acest nenorocit!”*

Preotul se întoarse spre Wilhelm..

— Urmează-mă dar, fiul, meu, îi zise el, adună-ţi toată conştiinţa şi pregăteşte-te să vorbeşti prin mine cu Dumnezeu.

Zicând acestea, trecu în odaia vecină, urmat de Wilhelm abătut.

Spovedania ţinu vreun ceas.

Sofia auzea din când în când câte un hohot de plâns al nenorocitului.

În sfârşit, uşa se deschise iar şi putut intra şi dânsa.

Preotul stătea în picioare lângă uşă, cu o carte în mâna dreaptă iar cu cea stângă ridicată spre cer.

Înaintea lui, Wilhelm, cu mâinile întinse ca pentru rugăciune, părea acum schimbat la faţă.

O resemnare senină se citea pe ea.

— Du-te deci! ispăşeşte păcatul, îi mai zise o dată preotul.

Atunci Wilhelm se ridică.

În tăcere, fără a mai vărsa o lacrimă, sărută cartea sfântă şi mâna preotului.

Apoi se întoarse spre Sofia şi-i întinse mâna.

— Fii binecuvântată în veci, îi zise el. Tu mi-ai făcut cel dintâi bine de când am comis crima grozavă pe care acum mă duc s-o ispăşesc, dându-mă în mâna dreptăţii. Tu mi-ai arătat calea cea adevărată a mântuirii. Tu m-ai scăpat de furiile grozave care altfel m-ar fi persecutat toată viaţa.

Strânse repede mâna Sofiei şi dispăru.

— Dumnezeu să te poarte în căile sale, zise preotul în urma lui. Cât pentru tine, fiica mea, continuă el, adresându-se Sofiei, dacă n-ai un adăpost acesta să-ţi servească, până când Dumnezeu va dispune altfel.

Sofia căzu în genunchi.

Apoi luă mâna preotului şi-şi lipi buzele de ea.

XXI – Falsificatorii

Contele Marco aştepta pe cineva, plimbându-se în sus şi în jos prin odaie.

Acel cineva tocmai sosea, era lady Nelson.

— A, bine că vii!… exclamă contele văzând-o. Iată a treia zi de când te aştept, dragă.

Lady dădu din umeri şi căzu într-un fotoliu.

— Ei, am ceva de lucru, zise cu nepăsare.

Dar o privire a contelui, jumătate ironică, jumătate aspră, aruncată spre ea, o făcu să tacă.

— Uiţi, zise Marco cu răceală, că eşti în mâinile mele? Dacă vrei ca

peste un ceas mândra văduvă a lordului Nelson să fie arestată ca otrăvitoare, atunci fă cum vrei dumneata şi nu cum vreau eu.

Frumoasa văduvă îngălbeni.

— Aşadar, sunt sclava ta? strigă ea cu furie.

— Poţi zice sclavă sau cum vrei, răspunse Marco râzând, dar te rog ca în viitor să asculţi cu mai multă punctualitate de ordinele mele. Acum stai şi ascultă ce am să-ţi spun.

Se aşează în faţa ei şi continuă:

— Aş vrea să descopăr secretul unui bărbat care bănuiesc că este foarte ascuns şi prevăzător. Mai întâi aş dori să am siguranţă asupra următoarele două puncte: Întâi, dacă acest bărbat vorbeşte sau a vorbit deja cuiva despre ce i s-a întâmplat într-o noapte oarecare. Al doilea, ce legătură are această întâmplare cu un mic băieţaş care se găseşte de câteva luni în casa acestui om, deşi acest copil nu e fiul lui. La aceste două întrebări aş dori să am răspuns. Şi deoarece ştiu că nimeni mai mult a dumneata n-are dibăcia de a afla secretele altora, de aceea mă adresez dumitale.

— Eşti politicos, răspunse lady; de altfel într-adevăr nu e lucru greu ceea ce-mi ceri. E tânăr acel bărbat?

— Este în floarea bărbăţiei, un om zdravăn. Mulţi îl găsesc chiar frumos.

— Atunci trebuie să fie şi deşert, observă lady, şi în acest caz îmi va fi foarte uşor să-l fac să vorbească. Îmi dai însă timp de patru săptămâni.

— Îţi dau chiar patru, dacă trebuie. Să nu crezi că e aşa uşor. Când o să auzi despre cine e vorba, mă tem că o să cam stai la îndoială.

— Ba chiar de-ar fi duhul cel rău, răspunse râzând Cristina, de mine nu scapă.

— Ei, dar să-ţi spun, zise contele, şi se ridică. Omul de care-ţi vorbesc e călăul din Berlin!

— Călăul din Berlin! exclamă lady cam mişcată.

Contele râse.

— S-ar părea, continuă el, că nu ţi-ar fi tocmai pe plac aventura, scumpa mea. Ei, linişteşte-te, câtă vreme nu voi descoperi eu nimic din secretele dumitale, călăul n-o să-ţi fie de nicio primejdie, dimpotrivă, sper că dumneata o să-i fii lui primejdioasă.

— E iubitor de femei? întrebă lady.

— Care bărbat nu este? răspunse contele Marco.

— Eu cunosc pe unul, Marco.

— Pe cine?

— Pe tine.

Lady prinse cu mâinile umerii contelui şi se uită cu ochi pătimaşi la el.

— Ah! cât eşti de rece şi nesimţitor, continuă dânsa. Nu te mai gândeşti la timpul fericit când iubirea ne ţinea uniţi?

— Vremurile trec, răspunse Marco, ce să mai vorbim de trecut? De altfel e o fericire că nu te-am luat de nevastă.

— De ce? Am fi fost fericiţi…

— Da, afară numai dacă nu m-aş găsi acum acolo unde zace lordul Nelson.

Lady nu răspunse nimic.

Îşi muşcă buzele până la sânge.

După un moment de tăcere, zise:

— Nu mai ai să-mi spui nimic?

— Nimic.

— Atunci plec.

— Numai să nu mă uiţi.

— Fii sigur.

— Adio!

— Adio!

Lady plecă.

Ascuns după perdea, contele aşteptă până văzu trăsura fostei sale amante depărtându-se.

— Oare să fi rămas într-adevăr într-un colţ al inimii sale vreun rest de dragoste pentru mine? se întrebă contele. Aş! îşi răspunse tot el, şi chiar de-ar fi aşa, cine ar putea iubi o otrăvitoare? Mai ales unul care e el însuşi un diavol, poate să iubească decât cel mult un înger.

Se depărtă de la fereastră.

Luă o mantie largă de pe o canapea şi se înveli într-însa.

Ieşi de-acasă pe jos şi se îndreptă spre gară.

Cu cel mai apropiat tren plecă la Westend.

Sosind aici, găsi o trăsură aşteptându-l la o depărtare de vreo 5 minute de gară.

Contele Marco dispăru în această trăsură închisă.

Caii porniră în galop.

Peste o jumătate de ceas trăsura se opri în faţa unei case în formă de vilă.

Era aceeaşi în care călăul trebuise să săvârşească execuţia misterioasă.

Era ascunzătoarea falsificatorilor.

Contele Marco se coborî din trăsură şi se apropie de uşă.

Nu sună.

Căută cu băgare de seamă un buton ascuns oricărei priviri neiniţiate şi-l apăsă.

Imediat şi fără cel mai mic zgomot uşa se deschise.

Contele intră.

Cu aceeaşi promptitudine uşa se închise în urma lui.

Contele Marco urcă pe trepte.

În acelaşi timp scoase de sub manta o mască neagră şi-şi acoperi faţa.

La etajul întâi se opri.

Aici intră într-o odaie bine mobilată cu covoare pe jos, cu tablouri pe pereţi.

Bătrânul Bertram se afla acolo.

El primi cu o adâncă închinăciune pe omul cu mască, al cărui nume şi poziţie era secret şi pentru el.

Contele îşi aruncă mantia şi întinse mâna bătrânului.

— Eşti supărat, Bertram, eşti mâhnit, îi zise.

Bătrânul oftă.

— Ştiu pentru ce, adăugă Contele de aur.

— Nu pot uita fata, răspunse bătrânul şi-şi şterse ochii. Olga era fericirea vieţii mele şi deşi nu era copilul meu, totuşi parcă cu ea am pierdut carnea şi sângele meu propriu.

— Dar n-ai pierdut-o încă, răspunse omul cu mască. Nu pierde speranţa, poţi s-o regăseşti.

Bătrânul Bertram dădu din cap cu tristeţe.

— Nu, nu, să nu ne înşelăm, răspunse cu vocea tremurătoare. Franz nu se va odihni până nu va pune mâna pe ea. Ticălosul vrea răzbunare, deoarece i-a respins dragostea.

— Ştiu, ştiu, zise contele Marco întunecat.

Sub mască, ochii îi scânteiau.

— Să se păzească însă Franz, pe un ticălos ca el noi nu-l putem suferi în mijlocul nostru… şi dacă se va dovedi…

El isprăvi cu un gest scurt.

— Acum, întrebă bătrânul, vrei să te coborî în laborator?

Omul cu masca făcu semn că da.

— E gata tot pentru serbare?

— Gata, răspunse Bertram.

— Să mergem dar.

Se aşeză pe un jeţ.

Bătrânul luă şi el un scaun, îl apropie de al contelui şi se aşeză lângă dânsul.

Contele Marco apucă atunci un şnur care atârna de sus şi trase de el.

Imediat scaunele se lăsară în jos şi nu se opriră până într-o încăpere subterană, unde erau laboratoarele.

Deasupra lor tavanul se închise la loc…

Laboratorul era laminat ca ziua de o lumină extraordinar de vie.

Pretutindeni domnea o activitate febrilă.

Mai întâi contele intră într-o cameră de lucru în care se topea într-o căldare mare aur curat.

În această căldare se aruncau tot felul de obiecte de aur provenite evident din furturi.

Banda de falsificatori avea agenţi în toate părţile lumii şi cumpăra tot felul de obiecte furate.

În jurul căldării de aur stau mai mulţi oameni bărboşi care îngrijeau de foc…

— Gata!… strigă deodată unul dintre ei.

În acel moment un altul desfăcu un şurub.

Metalul preţios începu să ţâşnească într-un cilindru de metal în care deja se aflau alte metale topite, mai puţin preţioase.

În acelaşi moment în care aurul începu să curgă într-însul, acest cilindru începu a se învârti cu iuţeală.

Din mai multe părţi, nişte raze de apă rece începură să răcească cilindrul.

Peste vreo jumătate de ceas contele Marco porunci să se desfacă cilindrul.

Se scoase dintr-însul un drug mare strălucitor.

Era aurul fals din care în sala vecină se băteau sute de piese de aur într-un minut, la prima vedere bune, dar în realitate puţin preţioase.

De aici piesele erau duse în altă sală, unde erau lustruite frumos.

Apoi se împachetau în lăzi mari de lemn şi după ce se închideau, contele Marco le pecetluia cu un inel al lui.

O tăcere adâncă domnea pretutindeni în aceste laboratoare ale falsificatorilor.

Aceşti oameni care nu ştiau să-şi câştige viaţa pe cale onestă, lucrau aici cu un zel vrednic de cauze mai bune.

Dar pe feţele tuturora era imprimată lăcomia, dorinţa bolnăvicioasă de a câştiga mult cu muncă puţină.

Supuşii contelui Marco nu erau din lumea criminală berlineză; erau mai ales lucrători de cei ispitiţi de câştigul gras al falsificării.

Pe când contele Marco trecea prin săli, îşi ţinea masca bine lipită de obraji şi se uita mereu să vadă dacă vreunul dintre lucrătorii săi nu-l pândea.

Erau opriţi toţi lucrătorii de a privi în ochii şefului.

Contele Marco pretindea supunere oarbă, nu suferea contrazicere.

Dar, ce e drept, se pricepea să domine oamenii.

Astăzi însă observa că supunerea veche se cam clătina.

Oamenii cam murmurau şi se uitau urât la el.

Mai întâi credea că se înşală.

Dar cu cât stătea mai mult în laborator, cu atât se convingea că o putere necunoscută trebuise să unelteasc㠎mpotriva lui şi să-l înnegrească la membrii asociaţiei.

Contele Marco hotărî să bage de seamă.

De mai multă vreme observase că era pe cale de a se forma o grupare nouă în sânul falsificatorilor.

Desigur tot mâna lui Krantz trebuise să fie la mijloc.

Contele Marco pipăi instinctiv buzunarul în care îşi purta pistoalele.

Părea ferm hotărât să facă să se aleagă la un fel chiar în acea noapte.

Intră cu paşi hotărâţi în camera tezaurului – aşa se numea sala în care se adunau obiectele de aur furate, al căror paznic şef era Franz.

Afară de Franz se mai găsea un bătrân de 80 de ani care umbla gârbovit de povara anilor săi.

Bătrânul, cu faţa zbârcită şi împresurată de-o barbă rară şi ascuţită, se numea David „Cercetătorul”, şi slujba lui era să stabilească preţul obiectele de aur, – meserie la care se pricepea foarte bine.

David se ridică văzând pe omul cu mască.

Cu ochii râzători, strigă:

— Bine că vii, Conte de aur, tocmai aveam o ceartă vie cu ăsta – arătă spre Franz – să hotărăşti tu care dintre noi doi are dreptate.

O tuse rea îl opri să vorbească mai departe.

Căzu îndărăt pe scaunul său.

— David e bătrân, zise Franz, nu mai face pentru slujba lui. Ascultă, Conte de aur, despre ce e vorba.

— Vorbeşte tu, David, zise contele Marco. Te ştiu cinstit şi de treabă şi sunt sigur că nu degeaba te-ai iritat aşa de tare.

— Da, da, zise David tot tuşind şi mângâindu-şi barba. Ştii, Conte de aur, că sunt bun cunoscător al metalului nobil; chiar tu mi-ai încredinţat slujba pe care o ocup, şi ai ştiut ce faci…

— Îţi cunosc talentele, David, răspunse contele. Continuă.

— Adineauri îmi aduce Franz două pahare de aur, furate chiar de el dintr-o biserică, pentru asociaţia noastră…

— Da, am furat două pahare de aur din biserică de la Schönhausen, Conte de aur. Două pahare foarte preţioase.

— Aşa zice el, întrerupse David. Dar eu zic că nu sunt de preţ.

Bătrânul sări în sus şi dintr-un dulap scoase două pahare de o frumuseţe rară.

Le puse pe masă înaintea Contelui de aur.

— Şi crezi, zise acesta că nu sunt de aur?

— Îmi pun capul că nu sunt decât imitaţie foarte dibace.

Franz izbucni într-un hohot de râs.

— Ce spun eu! exclamă el. A slăbit şi vederea şi mintea bătrânului. Aceste pahare sunt aduse de mine, şi atâta trebuie să fie de ajuns pentru ca oricine să ştie că sunt într-adevăr de aur.

David se ridică.

Ochii-i fără strălucire se opriră plini de ură asupra lui Franz.

Întinse unghiile spre dânsul ca şi când ar fi vrut să-l sfâşie.

Apoi zise:

— Tocmai fiindcă sunt aduse de tine paharele, n-am încredere în ele. Conte de aur, ridic o acuzaţie contra acestui om. A abuzat de

slujba pe care i-ai dat-o. A încercat să ne aducă obiecte despre care ştia că nu sunt de preţ, numai ca să-şi sporească partea!

— Cutezi… strigă Franz voind să se repeadă asupra bătrânului.

Dar omul cu masca se puse în faţa lui şi privindu-l cu o privire pătrunzătoare, strigă:

— Îndărăt, banditule! A sunat şi ceasul tău. Mărturisirea acestui bătrân îmi întăreşte bănuiala pe care o am demult împotriva ta. Observasem eu că fabricatele noastre nu mai sunt bune ca mai demult, imitaţia nu mai este perfectă. A început lumea a şopti de piese false. Suntem în primejdie de a fi descoperiţi şi vinovatul eşti tu!

— Eu! strigă banditul.

— Da, tu! repetă Contele de aur cu o voce tunătoare. Nu mai cuteza să faci un pas, ori te împuşc ca pe un câine turbat.

Contele scoase un revolver şi-l îndreptă spre Franz.

— Mă ameninţi! strigă banditul furios. Vom vedea ce vor zice despre asta ceilalţi membri ai asociaţiei!

Deschise uşa şi strigă cât putu mai tare:

— Veniţi tovarăşi! A sosit momentul să ne scăpăm de acest om care ne suge şi ne înşală!

Abia răsună acest strigat, şi din toate părţile începură să sosească falsificatorii.

În câteva minute, încăperea în care se afla tezaurul, fu plină de oameni bărboşi, ameninţători.

Numai David şi bătrânul Bertram se lipiră de conte.

Murmurul creştea în rândul celorlalţi.

Contele Marco vedea prea bine că nu putea prevedea cum era să se sfârşească cearta.

— Ce căutaţi aici? se răsti omul cu mască la falsificatori. Cine v-a dat voie să părăsiţi lucrul? De când vă este obiceiul să vă arătaţi nechemaţi înaintea mea?

— Chemaţi, nechemaţi, răspunse unul dintre oameni, am venit pentru că ai ameninţat pe unul dintre ai noştri cu revolverul. Ce, vrei să ai stăpânire pe viaţa şi moartea noastră?

— N-am să mă apăr înaintea voastră zise Contele de aur cu mândrie. Vă invit pe toţi să vă întoarceţi la locurile voastre. Ştiţi că eu sunt cel care stă de pază zi şi noapte pentru voi, că eu v-am apărat până acum de n-aţi fost prinşi, că numai eu pot pune în circulaţie

piesele pe care le faceţi.

— Dar tocmai tu te şi îmbogăţeşti, exclamă Franz. Noi, după cum ştiţi cu toţii, fraţilor, trebuie să ne mulţumim cu nimica toată.

— Are dreptate, exclamară mai multe voci. Omul cu masca are tot câştigul şi noi toată primejdia.

— Aşa e! strigă Franz. Cine mai vrea să fie sclavul acestui om? Nu avem nevoie de el, putem trăi şi fără dânsul.

— Nu, nu, n-avem nevoie de el! exclamă mulţimea falsificatorilor.

O sută de pumni se ridicară ameninţători.

Marco vedea că era rău pentru dânsul dacă nu lua o hotărâre repede şi energică.

— Vasăzică refuzaţi să mai ascultaţi de mine? întrebă el cu vocea tremurătoare de iritaţie.

— Nu suntem supuşii tăi, răspunse unul dintre oameni, cel mai vânjos şi mai bărbos dintre toţi. „Bot-de-Leu”, aşa îi ziceau tovarăşii săi…

Omul cu mască se uită cu atenţie la dânsul.

— Îmi pare rău, Bot-de-Leu, îi zise el, că tocmai tu te răzvrăteşti pe faţă împotriva mea, tu, despre fidelitatea căruia aş fi jurat.

Bot-de-Leu dădu din umeri.

— N-aş fi crezut, Conte de aur, zise, să ajungă vreodată lucrurile până aici, dar ni s-a şoptit să fim cu băgare de seamă. Tu nu eşti sincer cu noi, te ascunzi sub o mască, pe când noi toţi suntem cu feţele descoperite. Dacă ai fi într-adevăr unul de-ai noştri…

— Sunt şi pot s-o dovedesc oricând.

— Atunci scoate-ţi masca, şi arată-ne şi tu faţa ta!

Această propunere căzu ca o scânteie într-un poloboc cu praf de puşcă.

Sute de voci strigară deodată:

— Jos masca!

— Să-ţi vedem faţa!

— Să vedem cine eşti!

— Jos masca!

— Credeţi oare că voi face asta acum? strigă atunci contele Marco mai tare decât toţi. Să-mi iau masca şi să mă încred în voi tocmai acum când vă arătaţi cât sunteţi de nestatornici? Nu! Veniţi, dacă cutezaţi, să-mi smulgeţi voi masca de pe obraz. Cel dintâi însă care mă

va atinge, e fiul morţii.

În ambele lui mâini strălucea câte un revolver.

În momentul următor avea să curgă sânge.

Cu un ţipăt răguşit se aruncă Franz asupra Contelui de aur.

Dar mai înainte să fi putut ajunge la omul cu masca, un om i se aruncă în drum.

În momentul următor însă, acest om căzu la pământ cu un ţipăt sfâşietor.

Era David, preţuitorul.

Bătrânul voise să apere viaţa contelui şi o jertfise pe a lui.

Stiletul lui Franz îl străpunsese în piept.

Un şiroi de sânge izbucni din rana mortală.

Bătrânul se zguduia în convulsiile morţii, pe când falsificatorii se dădeau îndărăt îngroziţi.

— Vedeţi ce-aţi făcut, strigă Contele de aur cu o voce tunătoare. Cel mai bătrân din asociaţia noastră, un om care nu v-a făcut decât bine tuturora, a fost ucis!

Pe când contele rostea aceste vorbe, Bertram se aplecase asupra muribundului şi-l ridica în braţe.

David privea cu sălbăticie de jur-împrejur.

Ochii-i începeau deja a deveni sticloşi.

O respiraţie grea şi şuierătoare îi ieşea din piept.

Cu toate astea se vedea că-şi aduna puterile ca să rostească câteva vorbe.

În sfârşit, cu buzele tremurătoare putu să îngâne:

— Franz v-a înşelat… pe toţi… aur fals… Dumnezeu… în ceasul cel din… urmă…

O spumă roşietică îi veni pe buze.

Corpul i se mai zgudui o dată ca de un curent electric.

Apoi se întinse şi rămase nemişcat.

Era mort.

O tăcere adâncă urmă.

Oamenii, întunecaţi, se uitau când la cadavru, când la Franz.

Acesta, fără veste, devenise foarte timid.

Contele Marco îşi zicea că sosise momentul de care trebuia să profite.

Scoase din buzunar nişte scrisori şi le întinse oamenilor.

— Citiţi aceste hârtii, le zise, din el veţi vedea ce-mi denunţă spionii mei, veţi vedea ce aproape eraţi de pierzanie. Din pricina lăcomiei nesăţioase a unui ticălos, aurul nostru devenise mai rău, era cât p-aci să fim descoperiţi. Iată şi aceste potire de biserică, pe care le-a adus Franz zicând că sunt de aur şi pretinzând să i se scrie la parte. Ele însă nu sunt decât imitaţie fără preţ. Ce merită omul care şi-a înşelat tovarăşii şi i-a expus să fie prinşi?

— Moartea! murmurară toţi falsificatorii.

— Da, trebuie să moară, zise Bot-de-Leu… Dar mai întâi vina-i trebuie să fie dovedită.

— Ei bine, răspunse omul cu masca, cunoaşteţi cu toţii acea sticluţă care e pe masa lui David; ştiţi că cu ea se probează aurul la sigur. Dacă sub picăturile tincturii din acea sticluţă, metalul ia o culoare verzuie, nu e aur. Unul dintre voi să facă încercarea.

— Ascultaţi, tovarăşi, zise Franz începând să tremure; poate să fi fost înşelat şi eu.

— Taci! zise Bot-de-Leu. Să vedem proba!

Luă el însuşi sticluţa şi vărsă o picătură pe unul din potire.

Imediat culoarea metalului se prefăcu în verde.

— Mai tăgăduieşti şi-acum? tună Contele de aur.

Franz nu răspunse.

Pusese ochii în pământ.

— Sfâşiaţi-l în bucăţi, trădătorul!… strigă Bot-de-Leu.

O furie nespusă cuprinse pe toţi falsificatorii.

Voiau să se arunce asupra banditului să-l sfâşie.

Desigur s-ar fi sfârşit cu el în acel moment, dacă n-ar fi păşit la mijloc Contele de aur.

— Lăsaţi-l, porunci el. Trebuie să-i stoarcem mărturisirea pentru ca să-l putem condamna.

Mulţimea iritată se opri.

Contele de aur se întoarse spre Franz.

— Mărturiseşti acum, ticălosule, îi zise, că de luni de zile ai lucrat numai pe seama ta şi ne-ai înşelat?

— Nu mărturisesc nimic, răspunse Franz recăpătându-şi toată obrăznicia în faţa primejdiei. Nu mărturisesc nimic altceva, decât că dacă e între noi un trădător, acela eşti tu, omule cu mască!

— Tăgăduieşti!… exclamă Contele de Aur. Lasă dar, că va vorbi

desigur sub tortură. Aduceţi căldarea.

Peste câteva minute nişte oameni aduseră o căldare mare de fier.

Într-însa clocotea o masă neagră.

Franz îngălbeni tot.

Era o tortură grozavă acea cu care era ameninţat.

Masa neagră din căldare nu era altceva decât plumb topit.

— Dezveliţi-i braţul! porunci contele de aur.

În momentul următor falsificatorii se repeziră şi sfâşiară haina condamnatului.

În zadar încerca Franz să se apere.

Era învârtit ca o sfârlează de-acele braţe vânjoase.

— Mărturiseşti? îl mai întrebă o dată Contele de aur.

Franz nu răspunse.

Ochii îi ieşeau din orbite şi dinţii îi clănţăneau.

Un moment stătu la îndoială ce să facă.

Atunci omul cu mască porunci:

— Începeţi!

Bot-de-Leu prinse braţul stâng al trădătorului.

Îl ridică cu putere în aer şi deodată îl cufundă în plumbul topit.

Un urlet de durere ieşi din pieptul chinuitului.

Dar falsificatorii rămaseră nepăsători.

Când scoaseră braţul nenorocitului din cazan, era prefăcut în cărbune până la cot.

Plumbul formase un toc în jurul braţului.

Un miros greţos de carne arsă se răspândea prin odaie.

— Vrei să mărturiseşti acum? întrebă Contele de aur.

Franz însă nu putea să răspundă, îşi pierduse glasul.

Când Bot-de-Leu îl slăbi din mâini, ticălosul căzu şi rămase nemişcat pe scânduri.

— Să-l lăsăm, mizerabilul, şi să ne începem serbarea.

Cu aceste cuvinte Contele de aur ieşi din odaie.

Ceilalţi îl urmară.

Numai doi oameni rămaseră să păzească pe condamnat.

La catul întâi al casei misterioase era o sală mare şi foarte luxoasă.

Pereţii ei erau acoperiţi cu tablouri minunate.

Din tavan atârna un candelabru strălucitor în care ardeau o sută de lumânări.

Canapele moi erau pe lângă toţi pereţii.

Prin colţurile sălii erau mese bogate care parcă se încovoiau sub greutatea mâncărurilor şi băuturilor alese.

O orhestră invizibilă cânta melodii cele mai dulci, şi la ritmul acestor melodii dansau prin sală femei frumoase şi îmbrăcate ca de sărbătoare, cele mai multe însă în fel de fel de costumări fanteziste.

Când intrară falsificatorii, dansatoarele îi întâmpinară şi în curând se începu un adevărat bal.

Muzica devenea din ce în ce mai repede şi mai pasională.

Veselia creştea, creştea mereu, şi curând începură a se amesteca cu melodia muzicii şi zgomotul dopurilor ce săreau de la sticlele de şampanie.

Contele de aur stătea într-un colţ al sălii.

Cu braţele încrucişate pe piept, zâmbind, se uita la petrecerea falsificatorilor.

El nu lua parte la serbare.

Frumuseţea femeilor pe dânsul nu putea să-l încânte.

Inima lui era rece, nesimţitoare, cel puţin aşa credea dânsul.

— Iară stai aici, îi şopti fără veste o voce, ca şi când ai fi de piatră, Conte de aur.

— A, tu eşti, frumoasă turcoaică, răspunse omul cu masca uitându-se cu băgare de seamă la frumoasa femeie de lângă dânsul, a cărei faţă era acoperită de un văl des. Ce vrei cu mine?

— Aş vrea să-ţi văd faţa, Conte de aur, răspunse turcoaica. Ştii că noi femeile suntem curioase, şi mai ales cele orientalele.

— Eşti nu numai frumoasă, odaliscă drăguţă, eşti şi şireată. Îmi ceri să-ţi arăt faţa, dar tu care înfrumuseţezi de trei săptămâni sărbătorile noastre cu prezenţa ta, de ce-ţi ascunzi mereu faţa? Înainte de a cere să-mi vezi faţa mea descoper-o pe a dumitale.

— Femeile din haremuri n-au voie să-şi descopere faţa înaintea străinilor, răspunse turcoaica. Totuşi eu aş putea să fac o excepţie. Vino cu mine în odaia vecină, acolo-mi voi lua vălul.

Contele de aur oferi cu galanterie braţul turcoaicei.

O conduse până într-o sală vecină şi se aşeză cu dânsa la o masă mică.

— Să stăm puţin de vorbă, începu odalisca. Şi să gustăm din această şampanie.

Contele de aur umplu două pahare cu vin şi oferi unul turcoaicei.

— În sănătatea ta, zise aceasta ridicând în frumoasa ei mână albă paharul cu vin spumos. Să dea Dumnezeu să nu fii trădat de prieteni falşi.

Omul cu masca puse jos paharul pe care abia-l atinsese cu buzele.

— Cam să înţeleg aceste vorbe? întrebă el. Crezi oare că sunt împresurat de prieteni falşi?

— Rareori are cineva un prieten adevărat, zise odalisca. Chiar în acest moment, nu ştii cu cine vorbeşti.

— Sper însă că voi afla în curând, căci a sosit acum timpul în care ai promis, frumoasă orientală, să-ţi ridici vălul.

— Numaidecât; aşteaptă numai un moment.

Se aşeză comod pe canapea.

Contele Marco admira în tăcere frumoasele forme ale acelei femei.

Şi cu cât le admira mai mult îşi zicea că nu-i erau străine.

Şi glasul străinei parcă îl mai auzise.

Dar unde?

În acest moment nu era în stare să răspundă la această întrebare.

— Ştii, zise deodată turcoaica, că femeile din Orient ştiu să spună viitorul din liniile palmei. Dă-mi mâna, Conte de Aur, şi-ţi voi spune ce-ţi ascunde trecutul şi viitorul.

— Nu prea cred eu în lucruri de-astea, răspunse contele. Dar dacă aceasta îţi face plăcere, poftim!…

Îi întinse mâna.

Turcoaica se uită câtva timp ca băgare de seamă la liniile palmei contelui.

— Ei, ce citeşti acolo? întrebă în sfârşit acesta.

— O viaţă furtunoasă ai dus până astăzi, răspunse turcoaica. Eşti de viţă nobilă, ai o poziţie înaltă în societate. O femeie a intrat în viaţa ta şi a făcut-o aventuroasă. Nu te-ai ferit de niciun mijloc, ca să-ţi ajungi scopul.

Turcoaica coborî aici glasul şi apoi continuă:

— Ai vărsat chiar sânge când a fost nevoie.

Mâna Contelui de aur tremura.

— Îţi tremură mâna, Conte de aur, zise turcoaica şi ochii îi străluceau sub văl. Să tac, ori să continui?

— Continuă, răspunse omul cu masca.

Mâna femeii prinse cu putere pe a contelui.

— Ai un talent ciudat, continuă turcoaica; privirea ta poate să paralizeze; sunt oameni pe care îi adormi uitându-te numai la dânşii.

— Cine eşti tu? exclamă omul cu masca şi voi să-şi tragă mâna dintr-a femeii.

Aceasta însă o ţinu tare.

Se ridică de pe canapea şi exclamă cu vocea iritată:

— Supui creaturile omeneşti voinţei tale; faci parte din cea mai bună societate a Berlinului şi totuşi eşti duşmanul ei cel mai primejdios… Odinioară, demult, ai sedus femeia unui om însemnat şi ai nenorocit-o… Acum eşti încă în culmea puterii tale; păzeşte-te, însă, conte Marco, căci ceasul tău o să bată.

— Jos vălul! strigă contele destul de iritat. Cine eşti şi cum ai ajuns în această casă?

Întinse mâinile ca să smulgă vălul turcoaicei.

Aceasta însă îi lunecă din mâini dispăru din odaie.

Contele Marco tremurând de mânie se repezi după dânsa.

Trebuia cu orice preţ, să pună mâna pe aceea fiinţă care îi cunoştea secretul şi deci putea să-i fie primejdioasă.

Văzu cum turcoaica parcă zbura prin sala de dans.

O urmări, dar grupuri de dansatori îi tăiau mereu calea.

În cele din urmă o pierdu din ochi.

— Trebuie s-o regăsesc, ori nu mai sunt sigur, îşi zise contele Marco.

Serbarea ajunsese la punctul ei culminant.

Degenerase într-o adevărată orgie.

Glumele şi privirile ce se schimbau erau din ce în ce mai cutezătoare.

— Dansul falsificatorilor! strigă deodată o voce.

Şi imediat mai multe şi tot mai multe începură să strige:

— Dansul falsificatorilor!

Perechile se aşezară în două rânduri.

Muzica intonă un galop furios.

Un vârtej sălbatic începu prin sală.

Femeile, râzând, ţipând de plăcere, zburau din braţ în braţ, şi de câte ori se aflau în braţele altui dănţuitor trebuiau să-l sărute.

Din ce în ce mai sălbatic, din ce în ce mai iritat pornea dansul.

Deja femeile începeau să cadă obosite de tot pe braţele dansatorilor.

Atunci…

Deodată răsună un zgomot surd şi imediat urmară pârâituri puternice şi trosnete nemaipomenite.

O zguduitură teribilă răsturnă în sala de dans mese şi candelabre.

O mare panică cuprinse pe toţi.

Galben ca moartea, se întreba fiecare:

— Ce s-a întâmplat?

Un fum negru pătrunse atunci deodată prin uşile sălii.

Un miros de ars se răspândi peste tot…

— A crăpat cazanul! exclamară mai mulţi bărbaţi deodată.

— Trebuie să ne coborâm jos, altfel totul e pierdut! zise Contele de aur. Urmaţi-mă!

Un mic grup de oameni mai curajoşi se luă după el.

Cu cât coborau mai mult, cu atâta fumul le venea mai înăbuşitor în faţă.

Ruinele împiedicau calea în toate părţile.

Numai cu primejdia vieţii puteau să înainteze.

— A fost o explozie teribilă, zise Bot-de-Leu care mergea imediat după contele de aur. Ne-am prăpădit.

— Poate nu, răspunse cu răceală omul cu masca, ne-am prăpădit dacă nu vom stinge focul, căci dacă vor veni pompierii, se va descoperi tot secretul casei. Deci, înainte!

Mica trupă înainta mereu cu curaj.

Nu băgau de seamă la fum, la bârnele care pârâiau, la bucăţi de ziduri ce cădeau.

Trebuia să ajungă până la sala în care fusese cazanul.

Bot-de-Leu fu cel dintâi care se apropie de acest loc.

Abia aruncă o privire asupra cazanului făcut ţăndări, şi strigă cu o furie drăcească:

— Cazanul a fost spart de mână de om!… Îmi pun capul că e o drăcie a mişelului de Franz.

— Nu se poate, răspunse Contele de aur, ticălosul s-ar fi expus pe el însuşi la o moarte sigură.

— Iată-i şi cadavrul, anunţă în acel moment unul dintre oameni.

Ridicară corpul ciopârţit de nu mai era de cunoscut.

Dar, după o examinare mai lungă se dovedi că corpul era al unuia dintre falsificatorii care rămăseseră de pază lângă Franz.

Cadavrul trădătorului fu căutat în zadar…

Nu se găsea nicăieri.

Îl prefăcuse în praf cazanul în explozie sau izbutise să scape?

Contele de aur îşi punea în zadar această întrebare.

În tot cazul, ticălosul nu putea scăpa decât printr-o minune.

Dar dacă această minune se întâmplase, atunci: ochii în patru! îşi zicea contele.

Franz avea să se răzbune.

Existenţa, viaţa contelui Marco era atunci în joc.

XXII – În casa de nebuni

Doctorul Robin, şeful casei de nebuni în care fusese dus Barnov, se plimba în sus şi în jos prin cabinetul său elegant.

Era foarte iritat.

De o parte, lângă o fereastră stătea rezemat un tânăr.

Se vedea numaidecât că era un om binecrescut.

În faţa iritaţiei directorului ei îşi păstra liniştea demnă.

— Sunt, ce e drept, inferiorul dumitale, domnule director, cu toate astea, zicea tânărul cu voce sonoră, cred că pot să adaug în acest caz puţina mea experienţă la ştiinţa vastă a dumitale.

Directorul casei de nebuni se uită ironic peste ochelarii de aur.

Cu degetele bătea în pieptul scrobit tare al cămăşii.

— Iubite şi tinere coleg, zise cu intonaţie sarcastică, sentimentul umanităţii pe care îl ai faţă cu acest bolnav te onorează. El dovedeşte că ai o inimă nobilă, un sentiment cald, pe care ştiu să-l preţuiesc, ca om. Dar dumneata eşti abia de câteva luni în institutul meu; de aceea eu, care am o practică îndelungată aici, pot să-ţi spun că cu sistemul cruţării şi blândeţii n-ajungi la niciun rezultat cu nebunii. Metoda mea urmăreşte cu desăvârşire alte căi. Cred că ai observat că la noi aici capriciile nebunilor se reprimă cu asprime, ba chiar cu pedeapsa, când e nevoie.

— Am observat, da, răspunse tânărul doctor.

Şi sprâncenele lui arcuite se încruntară.

Dar continuă:

— Trebuie însă să-ţi mărturisesc, domnule director, că după părerea mea îngrijitorii şi îngrijitoarele merg prea departe. Nici unui om sănătos bătăile nu pot să-i facă bine, cu atât mai puţin unui bolnav.

— Fraze, fraze, iubite coleg, ţi le iert însă pentru că eşti tânăr. Ştii că preţuiesc ştiinţa şi zelul dumitale, ajutorul ce-mi dai. Însă, te rog, să rămâi dumneata cu părerile dumitale şi să nu le discuţi cu mine, căci n-o să ne înţelegem niciodată. În ce priveşte bolnava de care vorbirăm adineauri, crede-mă pe mine, care am multă experienţă: sărmana e incurabilă.

Tânărul doctor dădu din cap.

Îşi mângâia încet mustaţa-i blondă şi ochii-i blânzi exprimau o compătimire caldă.

— Eu, zise, sunt cu totul de altă părere în ce priveşte pe Hedwiga. Cu toate observaţiile amănunţite ce am făcut, n-am observat la ea decât dovezi de lipsă de voinţă, care mă fac să cred că aici avem a face cu un fel de somnambulism. Tot ce face, face ca în vis. Nu găsesc în acest moment o explicaţie pentru această stare patologică, dar nu pot să cred nicidecum că această tânără fată ar putea să fie prada unei nebunii incurabile.

Iarăşi se ivi zâmbetul ironic pe buzele doctorului Robin.

— Te interesează mult această pacientă, domnule coleg, zise el luând o priză de tabac din tabachera de aur. Ei, lasă, lasă, nu te mai roşi, de ce nu ţi-ar plăcea adică şi dumitale o fată frumoasă, chiar şi nebună.

Tânărul doctor lăsă cu desăvârşire neobservată vorba frivolă a doctorului.

— Mă interesez de această bolnavă, zise el, chiar din momentul în care ne-a sosit în această casă într-un chip atât de ciudat. N-a fost oare aşa, ca şi când o voinţă superioară ar fi adus-o în această casă. Într-o dimineaţă ne pomenim că cineva sună la poartă. Portarul deschise. Pe prag apare o tânără fată, care imediat cade, obosită. Lângă ea, o altă fată de o frumuseţe rară, purtând pe faţă urme de suferinţe şi de lipsuri, întinde mâna rugătoare şi zice: „Ai milă de noi, domnule, un pahar de apă, o bucăţică de pâine, dar nu închide uşa înaintea unei bolnave”. Portarul nu ştia ce să facă. Regulamentul casei îl oprea să primească cerşetori. În acest moment întâmplarea mă face să trec pe-

acolo. Ridic pe nenorocită, o duc în odaia de consultaţie şi mai întâi ordon şi se dea la amândouă câte un bulion tare. Fetei leşinate i se toarnă bulionul pe gât; cealaltă îl soarbe cu o poftă care dovedea că demult nu mai gustase ceva întăritor. După câteva minute leşinata deschise ochii, dar erau sticloşi şi fără strălucire. Acum ştiam că am de-a face cu o nebună care din întâmplare a ajuns în casa aceasta. În puţine cuvinte Olga îmi zugrăvi ce chinuri au suferit aceste copile fără adăpost, cum au rătăcit nemâncate pe străzile Berlinului, pe frig, lăsate în voia proletarilor. Această povestire ar fi mişcat şi o inimă de piatră, domnule director, şi eu m-am dus numaidecât la ele, şi am intervenit ca bolnava şi tovarăşa ei să capete un adăpost.

— Ceea ce eu n-am refuzat, răspunse doctorul Robin, fiindcă nebuna mi-a părut un subiect la cea dintâi privire, un subiect interesant pentru studiile mele. Cât despre cealaltă, mi-ar fi plăcut să se facă îngrijitoare în institutul meu.

— Ea s-a făcut în scurt îngrijitoarea cea mai dibace, zisa tânărul doctor. Olga e plină de blândeţe şi bunătate. Ea pare a fi făcută pentru a mângâia bolnavii. Noi trebuie să fim mulţumiţi că am găsit o asemenea îngrijitoare pentru institutul nostru.

— Ea e prea blândă, răspunse Robin, dar să mă crezi, dragă Hillmar, că blândeţea îşi are capătul ei. Omul ajunge din ce în ce mai mult la convingerea că faţă cu insubordonările nebunei nu serveşte nimic decât bătaia.

Hillmar avea un răspuns aspru pe buze pentru părerile tiranice ale superiorului său.

Dar înainte de a zice ceva, un zgomot de voci îi izbi urechea.

Amândoi începură să asculte.

— Dă, loveşte, strigă un glas răguşit, căci altfel fuge în odaia directorului.

Apoi urmă o lovitură surdă de bici şi-un ţipăt de durere umplu casa.

— Asta e Hedwiga, strigă Hillmar cu ochii aprinşi, şi desigur e maltrată.

— Fiindcă probabil merită, zise directorul.

Şi-l ţinu cu forţa când voi să fugă.

— Stai aici, stimabile, trebuie să te obişnuieşti cu astfel de scene.

— Grozav, mormăi tânărul medic, vezi lucruri de acestea şi să nu

poţi ajuta.

În acelaşi moment uşa se deschise repede şi Hedwiga, nefericita fiică a comisarului poliţienesc năvăli înăuntru tremurând de frică dinaintea îngrijitoarelor care o urmăreau.

Nenorocita fugi ca o căprioară prigonită şi în mijlocul odăii se aruncă în genunchi.

Apoi ţipă cu buze tremurătoare:

— Tată, – tată, ascultă-mă – copila ta – cartea – ţine cartea – iute – iute – tată ajutor!

— Ei, apoi aici să te mai îndoieşti că avem de-a face cu o boală de creieri incurabilă, zise doctorul Robin către tânărul medic, – aceste halucinaţii nu sunt dovadă îndeajuns?

— Aceasta probează că nenorocita a fost chinuită, răspunse Hillmar cu necaz.

— O fi fost pedepsită, fiindcă n-o fi ascultat, răspunse rece Robin.

— Ea vrea să meargă cu tot preţul la sora Olga, zise o îngrijitoare bătrână şi urâtă. Fiindcă n-am lăsat-o să iasă din odaie, a început a turba şi a se zbate.

— Ce, se zbate?… întrebă doctorul Robin. Atunci trebuie să întrebuinţăm altfel de mijloace, ia să încercăm o dată cu apă rece.

La această hotărâre a directorului, obrajii îngrijitoarelor se umplură de bucurie răutăcioasă.

Femeile aceste aveau plăcere a chinui pe bietele bolnave.

Ele se repeziră pe biata Hedwiga ce zăcea la pământ, o ridicară în sus şi încercară să o târască spre uşă.

— Staţi, strigă deodată doctorul Hillmar şi se sili să se oprească.

— Ce ai de gând să faci, domnule director? întrebă tânărul medic privind în obrazul lui Robin. Vrei să supui la tortură de apă gheţoasă pe această biată fată şi speri că astfel o s-o însănătoşeşti?

— Sper, răspunse Robin rece.

Se întoarse cu spatele spre Hillmar şi se puse la masă.

— Atunci te găseşti în rătăcire, zise tânărul medic cu căldură.

— Domnule, cu ce ton îmi vorbeşti mie, superiorul dumitale? întrebă doctorul Robin. Mi se pare că uiţi că dacă unul dintre noi e în rătăcire, acela nu poate să fii decât dumneata, cel mai tânăr şi cel mai lipsit de experienţă.

— Şi stărui în porunca dumitale? întrebă Hillmar.

— Scoateţi nebuna. Apa rece îi va face bine.

Îngrijitoarele nemiloase prinseră victima lor, ce în zadar se apăra, cu braţele vânjoase.

O roşeaţă trecu peste obrazul lui Hillmar, el nu-şi mai putea stăpâni furia.

— N-o să sufăr să fie chinuită nefericita, strigă el, eu garantez că nu e nebună.

Un semn al lui Robin fu însă de ajuns.

Femeile târâră cu ele pe Hedwiga care plângea încet şi abia îşi putea trage picioarele pe scări în sus.

— Aşteaptă canalie, o să plăteşti tu asta, mormăi una dintre femei. De când eşti tu cu prietena ta fudulă aici, de atunci nu mai avem niciun preţ. Dânsa e îngrijitoarea cea mai bună, ea se pricepe mai bine să trateze bolnavii, ei acum o să vezi că şi noi ştim ceva.

Ajungând la etajul al doilea al edificiului deschise o uşă căptuşită cu fier şi smuciră pe nebună într-o odaie întunecoasă.

Una dintre femei aprinsese o lampă mică de gaz, la a cărei lumină albăstruie începură a smulge hainele de pe Hedwiga.

Când nenorocita nu mai rămase învelită decât în hainele absolut necesare pentru acoperirea corpului, fu urcată pe un fel de piedestal înalt, într-o cuşcă de gratii din care nu se putea da jos fără ajutor.

— Bagă de seamă, nebună, că începe să plouă, strigă una dintre femei pe când cealaltă întorcea un resort de metal.

Din tavan începură să stropească valuri de apă rece ca gheaţa.

Nenorocita încerca în zadar să se apere de acest potop de gheaţă şi să se ascundă.

Apa curgea, curgea…

Nenorocita nu mai putea nici respira.

În disperarea ei încerca în sus agitându-se de gratiile cuştii.

Femeile fără inimă râdeau la acel spectacol dureros.

Când nebuna disperată se strângea prea mult de gratiile cuştii, încât apa n-o atingea tocmai bine, ele o împingeau sub duş cu brutalitate.

Deja Hedwiga începea să leşine, deja începea a pierde puterea de a se ţine de gratii.

Atunci se auzi o bătaie puternică la uşă.

O voce poruncitoare strigă:

— Deschide-ţi, ori sparg uşa.

Îngrijitoarele speriate deschiseră. Doctorul Hillmar, urmat de Olga intră.

— Dumnezeule prea puternic, exclam Olga. Iată, nenorocita e leşinată… poate chiar au omorât-o!

— Nu, nu, trăieşte, zise Hillmar repede. Dar era timpul suprem să venim.

La un semn al lui, îngrijitoarele se depărtară.

Olga, cu ajutorul doctorului, eliberă pe Hedwiga din grozava-i închisoare.

Hillmar dădu atunci ordine să fie dusă nenorocita imediat într-un pat cald.

Olga rămase lângă dânsa.

— Nişte friguri rele o vor apuca, zise Hillmar. Voi veghea şi eu la noapte cu dumneata, soră Olga. Dacă nu vom izbuti să înăbuşim frigurile chiar de la început, nu mai răspund de nimic.

— Cum să-ţi mulţumim? răspunse fata cu lacrimile în ochi; eşti atât de bun cu noi!… Fără dumneata, ne-am fi prăpădit în pragul acestei case.

— Nu vorbi aşa, zise Hillmar privind cu ochii-i blânzi la dânsa. Ştii că ceea ce am făcut eu, era numai datoria mea de om… Şi-apoi… Să-ţi ascund oare, Olga, că din primul moment în care te-am văzut, ai câştigat toată simpatia mea? Că… Dar destul despre asta! Nu e acum timpul să vorbim despre asta… Bolnava are nevoie de îngrijirile dumitale, iau eu trebuie să-mi fac vizita de seară la bolnavi. Adio, soră Olga, la revedere mai târziu.

Doctorul plecă.

Olga se uită gânditoare în urma lui.

Doctorul Hillmar intră mai întâi la nebuni.

Trecu printr-o sală mică în care erau înşirate vreo zece paturi.

Un singur îngrijitor păzea.

Cu greu putea să ţină pe bolnavi în frâu.

Când intră doctorul Hillmar, unul dintre oameni îi sări înainte, se uită cu ochii mari la dânsul şi exclamă:

— Domnule doctor, am să fac reclamaţie.

— Da, iar? întrebă tânărul doctor nepăsător.

— Mi se trimit mereu scrisori ameninţătoare, continuă nebunul. Mă

ameninţă că mă aruncă pe fereastră.

— Şi cine-ţi trimite scrisorile astea?…

— Ştiu eu, răspunse nebunul cu priviri viclene, dar nu vreau să spun. Bate scrisorile cu cuie de stele şi aşa cad jos pe pământ şi intră pe fereastră aici.

— Atunci o să închidem bine ferestrele, răspunse doctorul cu bunătate.

— Tocmai asta ziceam şi eu, strigă bolnavul. Am spus îngrijitorului de o mie de ori să închidă bine fereastra, dar parcă e surd, n-aude!

Tânărul doctor căută din ochi pe îngrijitor, probabil ca să-i dea un ordin.

Dar îngrijitorul era ocupat cu alt bolnav.

Acesta urla rostogolindu-se prin pat.

— Ajutor, ajutor!

Şi-şi sfâşia cămaşa pe dânsul.

— Ajutor, că ard! Nu vedeţi c-a luat foc cămaşa pe mine! Mă frig! Ajutor!

Gesticula cu furie şi spuma din gură. Îngrijitorul, cu mare greutate, reuşi să-l culce înapoi pe perne.

— Omul ăsta care arde face prea multă gălăgie, exclamă un bolnav aparţinând, după aparenţă, unei clase sociale mai înalte.

El zăcea întins pe pat şi fuma cu plăcere o havană.

— E o adevărată mizerie, continuă el, să fii silit să stai la un loc cu oameni aşa rău crescuţi.

— Nu-i băga în seamă, domnule baron, zise tânărul doctor îndreptându-se spre el. Ştii că omul acela e bolnav şi sufere foarte…

— Ştiu, ştiu, zise „baronul” iritat. Dar ştiu şi aceea că am poruncit de zece ori intendentului meu să-mi caute o locuinţă mai cumsecade… Ce vasăzică asta? ca rege al României, vin în vizită la împăratul Germaniei şi sunt primit ca un simplu om de rând. Dar am să însărcinez eu pe ministrul meu plenipotenţiar să reclame. Am să…

Un ţipăt îngrozitor întrerupse pe nenorocitul „rege al României”.

Omul care ardea se ridicase de pe pat într-un moment în care fusese mai puţin observat şi, mai înainte de a-l putea împiedica paznicul, sărise în patul vecin.

În acesta era întins un om palid, liniştit.

Ochii-i fără lucire, ficşi, priveau necontenit spre un punct din

tavan.

Nimic nu părea a trăi într-însul, decât buzele.

Din când în când ele i se mişcau nervos.

În sala nebunilor acesta era cunosc sub numele de „Mutul”.

El se afla deja de mai bine de un an în institut, dar nimeni nu l-a auzit vreodată rostind vreo vorbă.

Omul care ardea se aruncase asupra mutului.

Cu degetele-i slabe îl apucase de gât.

Îl sugruma cu toată puterea, strângându-i:

— Tu mi-ai dat foc! Tu mi-ai dat foc!

Un alt nebun, într-un colţ al sălii acompania această scenă grozavă cu cântec de chitară, şi cânta şi din gură un cântec popular.

Hillmar şi îngrijitorul se aruncară numaidecât asupra omului care-şi închipuia că arde.

Cu mare greutate reuşiră să-l smulgă de deasupra mutului.

— O să cer de la direcţie să-mi ia pe turbatul ăsta, zise îngrijitorul, şi să-l pună în cămaşa de forţă… M-am săturat să mă tot lupt cu vita asta.

— Ai răbdare cu sărmanul om, îi zise tânărul doctor; am să-i prescriu o băutură liniştitoare. Sper că la noapte o să doarmă.

Scrise repede o reţetă pe o fâşie de hârtie.

Sună şi o dădu unui servitor.

Farmacia era acolo jos.

Apoi Hillmar ieşi din aceea sală şi intră într-o odaie de alături.

Aici era un singur bolnav.

Tocmai i se da, printr-o ţeavă, bulionul.

Nenorocitul îşi închipuia că nu trebuia să mănânce nimic.

Cu mare greutate îi desfăceau dinţii şi îl dădeau de mâncare.

De opt săptămâni deja bolnavul acesta trăia aşa.

Doctorul Hillmar trecu pe lângă dânsul dând uşor din umeri.

Ştia că moartea nu mai putea întârzia mult să-l scape din chinuri.

Intră de aici într-o celulă mică, abia luminată.

Un strigăt grozav îl întâmpină.

Pereţii acestei celule erau acoperiţi toţi cu perine, de asemenea şi pe jos erau tot perine.

Nebunul care stătea închis aici se repezea mereu cu capul de pereţi urlând îngrozitor.

— Astăzi e rău de tot beţivul, zise inspectorul care însoţise aici pe doctorul Hillmar.

— Este delirul beţiei în toată furia lui, răspunse doctorul Hillmar. Daţi-i un păhărel de coniac; e prea obişnuit cu otrava pentru ca să se poată lipsi deodată cu totul de dânsa. Ce era nenorocitul ăsta înainte de-a ajunge aici?

— Era un zidar dintre cei de frunte, răspunse inspectorul. Se zice că într-o zi a căzut de pe un acoperiş şi de atunci a rămas cam smintit la cap. A început să bea cu furie, până a ajuns aici.

Nenorocitul se aruncă în acest moment la pământ strigând cu vocea răguşită.

— Şobolanii, şobolanii! uite-i cum mă aleargă, mă muşcă cu dinţii, mă sfâşie cu dinţii! Ah! ce dureri, ce dureri grozave!

Doctorul Hillmar aruncă o privire miloasă spre nenorocitul condamnat să moară în chinuri atât de groaznice.

Apoi plecă mai departe.

Vizită toate saloanele nebunilor.

Pretutindeni aceeaşi imagine a nenorocirii omeneşti.

Pretutindeni minţi întunecate, priviri rătăcite sau zâmbete stupide pe gură.

Doctorul Hillmar trecu apoi pe nişte trepte într-o altă aripă a institutului.

Aici erau nebunele.

Aproape aceleaşi scene grozave ca şi în despărţământul bărbaţilor umplură şi aici de milă inima generoasă a tânărului doctor.

O mişcare vie se făcu printre femei când intră doctorul.

Privirile multora se îndreptară, cu o duioşie bolnăvicioasă, spre dânsul.

O femeie foarte frumoasă, cu bucle negre, sări ţipând de bucurie spre dânsul. Înainte de a se putea apăra tânărul doctor fu cuprins în braţe şi strâns la pieptul nebunei.

— În sfârşit ai venit! strigă nenorocita. Trăieşti, iubitul meu. Nu te-a înghiţit marea! Mâine ne cununăm! Ah! cum te-am dorit!.. Vino! vino! toate sunt gata.

Buzele ei căutau cu dor buzele tânărului doctor.

Acesta însă se desfăcu cu blândeţe din braţele nebunei.

Soarta sfărâmase viaţa tânără a acestei nenorocite.

Era fata unui funcţionar înalt de stat şi iubise pe un tânăr pictor foarte talentat.

Tânărul pictor devenise celebru deodată printr-un tablou admirabil.

Acest tablou se numea „Ofelia murind”.

Pentru personajul principal ai tabloului, Ofelia, stătuse model chiar tânăra iubită a pictorului.

În luna mai trebuia să fie cununia tinerei perechi.

Atunci mirele primi din New York o invitaţie să facă un tablou mare în vila unui milionar.

Pentru această lucrare era să fie remunerat cu o sumă care reprezenta o avere întreagă.

Pictorul primi oferta.

Remuneraţia ce i se oferea reprezenta pentru el şi pentru viitoarea lui soţie o viaţă fără griji, dedicată numai iubirii şi artei.

Dar sărmanul tânăr nu se mai întoarse.

Vaporul cu care plecase se scufundă, zdrobit de nişte stânci.

Tânărul pictor se înecă în ocean.

Când află tânăra fată această ştire, noaptea nebuniei îi cuprinse simţurile.

În curând porţile institutului de nebuni se închiseră în urma ei.

Doctorul Hillmar încredinţă pe bolnavă unei îngrijitoare şi o recomandă protecţie sale deosebite.

Dar îngrijitoarea dădu din umeri şi zise.

— Cu asta n-o să se isprăvească bine. Chiar săptămâna trecută a încercat să se spânzure cu un şal. Noroc că am putut-o desprinde la timp.

Tânărul doctor făcu toate recomandările necesare, în scop că totdeauna să procure oarecare alinare suferinţelor bolnavelor.

Apoi ieşi din sală.

Se întoarse spre apartamentul său.

Când trecu prin coridorul lung, foarte slab luminat, auzi deodată nişte voci şoptind la celălalt capăt al coridorului.

I se părea că recunoaşte în una dintre voci pe aceea a doctorului Robin.

Nu voia să se întâlnească cu directorul după scena ce avusese cu el.

De aceea se ascunse după unul dintre stâlpii coridorului, ca să lase pe cei care veneau să treacă pe lângă dânsul.

Era într-adevăr doctorul Robin.

Vorbea cu un străin.

Se apropiau de stâlpul îndărătul căruia se ascunsese Hillmar.

Acesta auzi atunci cu uimire şi groază discuţia următoare:

— Pot dar să mă încred în dumneata doctore? zicea străinul.

Era un om înalt, bine făcut.

Faţa însă nu i se putea vedea.

Purta pălăria trasă pe ochi.

— Pot să mă bazez pe vorbele dumitale? mai repetă el.

— Nu mai e nevoie să ne facem încredinţări unul altuia, răspunse doctorul Robin încet. Dacă persoana în chestie, pe care vrei s-o încredinţezi îngrijirilor mele, e într-adevăr nebună, nicăieri nu poate găsi un adăpost mai potrivit ca la mine.

— Poate dar să trăiască aici fără ca să fie tulburată de curioşi?

— Poate să trăiască, răspunse doctorul.

Şi cu o expresie ciudată în voce adăugă:

— Poate să şi moară.

Cei doi oameni schimbară o privire.

Păreau a se fi înţeles.

— Dar nu e controlat institutul dumitale din când în când de autorităţi? întrebă străinul.

— Da, negreşit, răspunse doctorul, dar nu arătăm curioşilor decât ceea ce vrem.

Apropie buzele de urechea străinului şi şopti:

— Am în casa mea nişte pivniţe sigure, în care intru numai eu şi o îngrijitoare care-mi este foarte devotată. Bolnavii care se găsesc acolo au nevoie de supravegherea mea deosebită şi nu-i scap niciodată din vedere. Chiar când ei mor, sunt înmormântaţi pe ascuns.

Deşi aceste vorbe fuseseră rostite încet, Hillmar le auzise, deoarece doctorul Robin trecuse pe lângă stâlpul după care tânărul stătea ascuns.

— Şi, zise străinul, în aceste pivniţe vrei să aşezi pe bolnava mea?

Doctorul afirmă.

— Şi ce-ţi voi fi dator pentru osteneala dumitale?

Hillmar auzi cu mirare că doctorul ceru o sumă considerabilă.

Atâţia bani nu putea să ceară pentru îngrijirea unul bolnav, dacă nu erau la mijloc scopuri de altă natură.

După ce cei doi oameni care făceau desigur un târg îngrozitor, trecură mai departe, tânărul doctor ieşi din ascunzătoare.

Aflase, din întâmplare, un secret îngrozitor.

Erau aşadar în această casă încăperi secrete, pe care el nu le cunoscuse până atunci.

În aceste încăperi, fără aer, fără lumină, erau nenorociţi nebuni, martirizaţi, torturaţi!

Tânărul se cutremură la acest gând.

În zadar se întreba:

— Ce să fac? ce să fac?

Să facă o denunţare autorităţilor?

Aceasta nu putea să fie de vreun mare folos.

Doctorul Robin putea să zădărnicească în orice moment cercetările, transportându-şi victimele în altă parte.

Hotărî dar să rămână în institut şi să caute a descoperi secretele doctorului.

În acelaşi timp îşi zicea că va căuta, de va putea, să fie de vreun ajutor nenorocitelor victime.

Simţea în acest moment că avea să împlinească o misiune sfântă şi jură să nu se depărteze de la postul său până nu va descoperi mişeliile doctorului Robin…

Cu această hotărâre intră în odaia unde era Hedwiga, îngrijită de Olga.

Era pe la ora 10 seara.

În institutul domnea o tăcere adâncă.

Numai din când în când această tăcere era întreruptă de ţipătul câte unui nebun.

Doctorul Hillmar deschise încet uşa.

Se strecură în tăcere în odaie.

Olga însă îl simţi numaidecât.

Se întoarse.

— A căzut într-un somn liniştit acum, şopti ea. Desigur la deşteptarea se va simţi mai bine.

— Sper şi eu, zise tânărul doctor. Dumneata însă, soră Olga, ar trebui să-i stai de asemenea la odihnă, căci şi pentru dumneata somnul e necesar.

— Lasă-mă pe mine, răspunse fata, eu mă simt destul de tare ca să

veghez şi-n noaptea asta la căpătâiul prietenei mele.

— Eşti o fiinţă bună şi nobilă, soră Olga, şopti tânărul doctor luându-i mâinile. Şi soarta dumitale trebuie să se schimbe, căci dumneata meriţi fericirea cea mai mare şi mai curată de pe pământ.

Olga dădu din cap cu durere.

— Nu mai pot crede în fericire, zise ea. Viaţa m-a înşelat în toate speranţele…

— Încrede-te în mine, se rugă Hillmar… Niciodată n-ai întâlnit în calea dumitale un om care să-ţi dorească binele cu mai multă sinceritate decât mine. Deschide-ţi inima mie, povesteşte-mi viaţa dumitale şi dă-mi voie să fiu prietenul şi sfătuitorul dumitale.

Olga arătă în tăcere spre bolnavă.

— Să nu tulburăm liniştea Hedwigăi, şopti dânsa.

Hillmar o luă iar de mână şi îi zise:

— Vino cu mine pe coridor, să ne plimbăm niţel. Acolo vom putea sta de vorbă fără să supărăm pe nimeni şi fără să fim supăraţi.

Olga stătu un moment la îndoială.

Dar o simpatie mare o făcea şi pe dânsa să se încreadă în Hillmar.

Îl urmă dar.

Cei doi tineri ieşiră din odaie.

Începură să se plimbe în sus şi-n jos pe coridor.

Olga începu să-şi povestească cu toată sinceritatea păţaniile.

Nu ascunse nimic noului ei prieten…

Numai despre falsificatorii de bani nu pomeni nimic.

Povesti întâmplările din casa pădurarului, iubirea ei pentru Wilhelm, crima acestuia.

Pe când ea vorbea, tânărul doctor asculta posomorât.

Când Olga termină, el îi luă mâna şi îi zise cu vocea tremurătoare:

— Aşadar, ai gustat din durerile iubirii! Inima dumitale e de acum închisă amorului. Oh, asta mă doare, Olga, căci până adineauri mă legănasem într-o dulce speranţă, într-un vis frumos. Dar destul despre asta.

— Nu, nu, vorbeşte, zise Olga rugătoare. Sunetul vocii dumitale îmi face bine, ca un balsam pe rănile inimii. E atâta timp de când am fost lipsită de orice prieten. Vorbeşte mai departe.

În ochii tânărului doctor străluci iar o rază de speranţă.

— Fie dar, Olga, exclamă el tremurând de emoţie. Lasă-mă dar să-ţi

mărturisesc că te iubesc mai mult decât îmi iubesc viaţa. Din primul moment în care întâmplarea te-a adus în această casă, am început să simt pentru dumneata o adâncă simpatie. Lasă-mă să-ţi aduc eu fericirea care ţi-a lipsit atâta vreme. Lasă-mă să fiu eu protectorul dumitale, un tovarăş bun în lupta pentru viaţă… Fii soţia mea, tovarăşa mea de viaţă, credincioasă şi iubită.

Cu ochii umezi se uita Olga la Hillmar…

Pieptul ei se ridica şi se lăsa, luptând contra unei emoţii covârşitoare.

Mai multe minute nu putu şopti nicio vorbă.

Nu putea să găsească cuvintele în care să-şi îmbrace răspunsul.

— Nu se poate, nu se poate, zise în sfârşit. Deşi inima mea ar vorbi pentru dumneata, amintirea acelui nenorocit ar sta mereu între noi. Chipul însângerat al ucigaşului de tată s-ar opune la orice îmbrăţişare a noastră. Ar fi stafia vieţii noastre întregi.

Se rezemă de zidul coridorului, îşi ascunse faţa în mâini şi lacrimile începură să-i curgă printre degete.

Hillmar era dezolat.

— Să renunţ eu la tine? oftă dânsul. Să te las singură cum ai trăit până azi? Nu, nu se poate. Să sperăm că timpul ne va veni în ajutor. Timpul vindecă toate rănile. El va şterge şi din amintirea ta acel chip însângerat al ucigaşului de tată. Făgăduieşte-mi Olga că-mi dai voie, peste un an, nu mai curând, să te întreb iar: „Vrei să fii a mea?”.

Olga voi să răspundă.

Deodată însă rămase locului împietrită.

— Ce-i asta? exclamă.

O groază mare se întipări pe faţa ei.

— Ce este? întrebă Hillmar îngrijorat şi el.

— Ce?

— În odaia bolnavei.

— Ei bine?

— Da, am auzit foarte lămurit un scaun răsturnat.

— Bolnava se va fi sculat din pat?

— Sau cineva a intrat în odaie.

Olga se repezi spre uşă.

O deschise.

De pe prag însă se dădu îndărăt îngrozită.

Un ţipăt de spaimă îi ieşi din piept.

Tânărul doctor se apropie şi el.

Şi pe faţa lui se întipări o spaimă mare.

Dar el nu-şi pierdu cumpătul.

Apucă braţul Olgăi şi intră cu ea în odaie.

— Tăcere, şopti el, nicio vorbă, ori sărmana Hedwiga e pierdută.

Nebuna se sculase din pat, se strecurase la fereastră, o deschise şi se urcase sus.

Acum stătea acolo în fereastră şi era o minune cum îşi ţinea echilibrul.

În orice momentul era în primejdie să cadă în curte şi să-şi zdrobească corpul de pietre.

Olga vru s-o strige pe nume.

Dar o privire a lui Hillmar o făcu să tacă la timp.

— Ar cădea desigur acum, îi şopti el, dacă ai chema-o pe nume. Să fim cu băgare de seamă, pentru Dumnezeu!

În acest moment, nebuna se ridică în vârful picioarelor.

Începea să-şi plece corpul.

Se vedea că se clătina.

Un ţipăt de groază ieşi din pieptul sărmanei Olga.

XXIII – Îngropat de viu

Patruzeci şi opt de ceasuri trecuseră de când Ferdinand bălanul fusese închis în cripta Mariettei Grimaldi de către tovarăşul său de tâlhărie, Magistrul.

Patruzeci şi opt de ore de chinuri îndelungate şi grozave.

În zadar făcuse ticălosul toate încercările cele mai disperate şi mai nebuneşti să scape din închisoarea înfiorătoare.

Marmura rece îşi bătea joc de toate sforţările lui.

Cădea, obosit, istovit, la pământ.

Se încredinţă că era condamnat la o moarte grozavă de foame, nu numai conştiinţa că n-o să mai vadă cerul albastru şi soarele care îl chinuia.

Frica de cadavru îl umplea de o groază şi mai mare.

Figura de ceară a moartei se zgâia la el.

El o vedea, deşi în criptă era un întuneric adânc.

O vedea mereu, ori încotro îşi întorcea privirile.

Ferdinand bălanul era unul dintre cei mai cutezători criminali ai Berlinului.

Era puternic ca un urs şi avea reputaţia de a nu se fi dat îndărăt niciodată, de la nicio faptă oricât de îndrăzneaţă.

Unde era acum hotărârea şi curajul lui?…

Unde-i erau puterile?

Foamea îl muncea rău.

Dar şi mai rău decât foamea, îl chinuia setea.

Dureri nesuferite îl aprinseseră şi toate membrele îi erau grele ca plumbul, uscate, arzătoare.

Avusese o sticlă cu rachiu.

O deşertase; dar în loc să-i astâmpere setea, rachiul i-o aprinsese şi mai tare.

Limba îl durea în gură de uscată ce era…

Gâtlejul i se strângea.

Abia putea să respire.

Fantoma nebuniei se apropia încet.

Vedenii teribile începură să-i treacă pe dinaintea ochilor.

I se păru, fără veste, că cadavrul începea să se mişte în coşciug.

Artista moartă se ridica în picioare şi se apropia încet de dânsul.

Braţele ei veştede se întindeau spre faţa lui.

Degetele de gheaţă îl atingeau.

Acum voia să-l strângă de gât.

Criminalul voia să fugă, dar mâna de mort îl ţinea tare.

Şi tot mai tare îl strângea.

Sudori reci curgeau pe fruntea lui Ferdinand bălanul.

Părul i se urca în vârful capului şi dinţii îi clănţăneau în gură.

Dar nu putea să scape de cadavru.

Deodată sări în sus.

Vedenia dispăruse.

Nenorocitul se retrase într-un colţ al criptei şi se ghemui acolo.

Rămase aşa mai multe ceasuri.

Încetul cu încetul pierdea conştiinţa poziţiei sale primejdioase.

O slăbiciune nespusă îl cuprindea. Căzu într-un somn neliniştit. Când se deşteptă iar, mai trecuse o zi şi-o noapte.

Foamea îl cuprinsese acum cu o putere furioasă.

Să mănânce!

Acesta era acum singurul gând care-l stăpânea.

Să mănânce cu orice preţ!

Dar ce?

Un gând îi trecu prin minte, un gând nebun şi grozav.

Scârba îl cuprindea, ce e drept, la gândul care-l atrăgea acum spre cadavru cu o putere irezistibilă.

Dar îşi zicea că trebuie să trăiască cu orice preţ, măcar încă câteva ceasuri, căci o întâmplare putea să-i aducă scăpare.

Nenorocitul se târî până la coşciug, prinse mâna moartei şi o ţinu câtva timp într-ale sale.

Rămase aşa vreun sfert de ceas.

Nu putea să-şi săvârşească grozava hotărâre.

Îi era groază.

Cu un ţipăt de oroare aruncă departe de el mâna moartei şi-şi întoarse faţa.

Cuvinte fără şir începură să-i iasă din gură.

Înjurături, rugăciuni, vorbe întrerupte…

Era mai mult nebunia decât cuminţenia care vorbea într-însul.

Deodată rămase cu ochii ţintiţi la un piron mare de fier înţepenit în fundul criptei.

Nenorocitul îşi smulse haina şi vesta de pe trup şi-şi desfăcu cureaua.

Cu o repeziciune nebună făcu un nod la curea şi şi-o prinse de gât.

Apoi legă celălalt capăt al curelei de piron.

Se mai holbă o dată la cadavru şi exclamă răguşit:

— Acum sunt şi eu rece ca tine. Ha, ha! uite că vin şi eu, Regina aerului!

Se lăsă din picioare cu toată greutatea trupului.

Cureaua i se strânse în jurul gâtului.

Sângele i se urcă la cap.

Un vâjâit ciudat începu să-i răsune în urechi.

Mişca mâinile şi picioarele maşinaliceşte, trăsăturile feţei îi luară o expresie de groază, ochii-i ieşeau din orbite.

Deodată uşa de marmură a criptei se deschise cu zgomot.

Se auziră voci afară.

Ca prin vis Ferdinand se vedea scăpat!…

Cu o sforţare grozavă căzu cu faţa la pământ.

Pironul de care era spânzurat se deprinsese.

În acest moment, una dintre vocile de afară, vocea contelui Fernau, zicea:

— Îţi mulţumesc, copila mea, că mi-ai ajutat să împodobesc mormântul care mi-e atât de scump. Acum vreau să depun o cunună şi pe coşciug. Te rog însă să nu mă însoţeşti în criptă. Apropierea unui mort nu e pentru temperamentul dumitale tânăr.

— Nu, te rog, răspunse nepoata groparului, dă-mi voie să-ţi stau în ajutor şi-aici. De ce mi-ar fi oare frică în apropierea sărmanului mort?

— Bine dar, dacă vrei, zise contele Fernau. Dar în chipul acesta rămân şi mai mult datornicul dumitale. Ai îngrijit de mormântul Mariettei mele ca şi când i-ai fi soră bună. Sora ei…

Contele suspină adânc.

O seriozitate întunecată era întipărită pe faţa lui.

— Am făgăduit cu jurământ Mariettei să-i caut sora. Dar toate căutările mele au rămas zadarnice. Până azi n-am putut da nicidecum de urma sărmanei mute. Nu voi dispera însă şi voi face şi în viitor totul ca să-mi împlinesc jurământul. Acum vino!…

Contele intră întâi. Nepoata groparului venea după el. Amândoi purtau câte o cunună.

Dar de abia făcu contele câţiva paşi în criptă, că exclamă:

— Ce e asta, ce-i aici?

Şi sări îndărăt.

Lovise cu piciorul corpul lui Ferdinand bălanul leşinat.

— S-a întâmplat ceva aici, exclamă contele Fernau mirat şi foarte indignat. Cripta a fost deschisă de mâini sacrilege! Criminali au intrat aici!

— Dumnezeule atotputernic, exclamă şi Elsa şi se uită deznădăjduită primprejur. Coşciugul e spart. Şi uite colo, un om mort. Este desigur corpul profanatorului.

— Nu e mort! o întrerupse contele, uite că se mişcă. A, mizerabilii, au profanat mormântul Mariettei. Au urmărit până în pământ jertfa lor nevinovată! Dar o să mă răzbun!

Şi strângea pumnii cu furie.

— Ce să facem? exclamă Elsa frângându-şi mâinile.

— Aleargă repede la moşul dumitale, zise cu grăbire contele. Să-mi

găsească de undeva nişte oameni şi să-i aducă aici. Până atunci eu voi păzi pe ăsta aici. N-am, ce e drept, nicio armă, dar nu-mi va scăpa.

Elsa alergă grăbită.

Nici cinci minute nu trecură şi se întoarse cu mai mulţi oameni, între care era şi bătrânul gropar.

Scoaseră corpul criminalului leşinat afară.

Abia se văzu câteva momente la aer liber, că nenorocitul începu să respire mai repede.

În curând deschise şi ochii.

Dar aceşti ochi aveau expresia nebuniei.

Contele adresă câteva întrebări criminalului.

Acesta însă nu răspunse decât zâmbind prosteşte.

Chiar şi când îl ameninţă cu poliţia, faţa-i nu exprimă nicio teamă, ci tot acea nepăsare stupidă.

— Nu poate fi altfel, zise contele decât că acest mizerabil a fost închis în criptă de tovarăşii săi şi spaima prin care a trecut i-a răpit minţile. N-aş vrea să dea zvon în lume despre întâmplarea asta. Nu vom da de veste poliţiei; voi urmări eu însumi pe făptuitori. Pe acesta îl voi pune într-o casă de nebuni, unde va fi observat cu mare severitate. Poate doctorul Robin va izbuti să-l vindece şi îl vom face apoi să mărturisească.

În aceeaşi zi chiar Ferdinand bălanul fu dus în institutul doctorului Robin.

Spargerea criptei a avut urmări rele şi pentru altcineva.

Acesta fu bunicul Elsei, bătrânul gropar…

Administraţia cimitirului aflând despre întâmplare, îl dădu afară.

Demult se aştepta un pretext ca să scape de acel funcţionar care ajunsese prea bătrân.

Sărmanul gropar nu putu suporta această lovitură a sorţii.

Zi şi noapte îl rodea mâhnirea şi-i slăbea puterile.

Trebuise să părăsească şi căsuţa din cimitir şi să se mute într-o casă sărăcăcioasă din Berlin.

Pensia abia-i ajungea să trăiască cu Elsa de pe o zi pe alta.

Nu mai trăi mult după nenorocirea ce o izbi astfel.

Deşi Elsa îl îngrijea din toată inima, nu se mai însănătoşi, până când într-o zi închise ochii.

Când Elsa se văzu în faţa cadavrului, îşi puse întrebarea ce se va

întâmpla acum cu ea.

Neînsemnata moştenire ce-i rămânea, de abia îi ajungea ca să trăiască, aşa extrem de modest cum trăia dânsa de vreun an. N-ar fi avut decât să se adreseze contelui Fernau pentru ca să fie ajutorată. Dar era prea mândră.

Ce-ar fi zis oare contele Fernau, ce-ar fi crezut despre dânsa când ar fi văzut-o cerşind?

Trecură câteva săptămâni.

Elsa nu izbuti să găsească ceva potrivit pentru dânsa, ca să poată trăi muncind.

Pentru o muncă grea în vreo fabrică, era prea gingaşă, şi afară de asta nici nu se pricepea la niciun fel de muncă de fabrică.

Bunicul ei îi dăduse o creştere bună, îngrijită.

Cânta la pian şi ar fi putut da lecţii începătorilor.

Dar fără recomandări, fără protecţie, nu putea să dobândească niciun elev.

Situaţia se încurca.

Din zi în zi starea-i devenea mai neplăcută.

Sărmana fată, descurajată, plângea adesea.

Se simţea atât de singură, atât de părăsită!

Pe lume nu se interesa nimeni de dânsa şi într-o după-amiază, începuse deja să se însereze, hotărî să facă un pas pe care nu-l cutezase până atunci.

Hotărî să caute un birou de informaţii şi să caute a dobândi printr-un astfel de birou, orice slujbă, chiar de servitoare, în cazul cel mai rău.

I se recomandase biroul de informaţii al domnului Bindermann.

Acolo îşi îndreptă Elsa paşii.

Se prezentă patronului acestui vrednic institut, pe care-l cunoaştem deja.

Bindermann se uită clipind din ochi la frumoasa fată.

— O fetiţă aşa drăguţă cum eşti dumneata, zise zâmbind cu cinism, foarte uşor poate dobândi o slujbă bună.

Tocmai am primit un comision să trimit în Olanda cinci fete tinere şi frumoase care pot intra imediat acolo în serviciu. Ei, mititico, ce zici, vrei să te duci la Olanda?

Elsa se gândea.

Ce putea să piardă în cele din urmă, în patrie?

Nu părăsea nimic aici.

Ia ţară străină poate o aştepta norocul.

Ea nici nu putea să bănuiască ce erau acele angajamente în Olanda.

An de an Bindermann trimitea acolo fete destinate a fi angajate chelneriţe în birturi.

Iar dintre fetele care se duceau acolo, puţine se întorceau îndărăt, de ruşine.

Elsa se învoi.

Făgădui să se înfăţişeze a doua zi la Bindermann cu toate lucrurile ei.

Avea să pornească deodată cu alte fete.

Adâncită în gânduri, ea se întoarse spre casă.

Îi venea acum cam greu să-şi părăsească locul naşterii.

Mai că-i părea rău de făgăduiala dată lui Bindermann.

Un strigăt îi răsună deodată în urechi.

În acelaşi timp sute de alte strigăte răsunară.

Dar mai înainte că ea să-şi fi putut da seama despre acel zgomot, fu trântită la pământ şi doi cai focoşi trecură peste dânsa, fără s-o atingă însă cu copitele.

Elsa nu-şi pierdu conştiinţa.

— Iată-mi moartea, îi fulgeră gândul prin creieri. Roţile o să mă sfărâme acum.

Dar vizitiul deja oprise caii cu mâna-i de fier.

Roţile se opriră chiar lângă corpul tinerei fete.

— Trăieşte! exclamară martorii acestei scene mişcătoare.

O sută de mâini se întinseră spre dânsa.

Cu grabă o liberară din poziţia-i primejdioasă.

Când se întâmplase nenorocirea, se tăiase într-unul dintre geamurile trăsurii.

O femeie frumoasă învelită într-o blană bogată se arătă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea speriată.

I se spuse.

Când văzu că fata era scăpată, îl făcu semn să se apropie.

Elsa veni lângă ea.

— Sper că nu eşti rănită, sărmană copilă, zise străina.

Şi se uita cu uimire şi admiraţie la faţa nevinovată şi curajoasă a

Elsei.

— Nu, doamnă, Dumnezeu m-a apărat.

— Ce eşti, copila mea?

— Până deunăzi trăia bunicul meu şi n-aveam nicio grijă. Acum însă de mai multe zile caut un loc şi de-abia am găsit unul adineauri.

— Ce loc?

— Un loc în Olanda.

— În Olanda?

— Da?

— Şi prin mijlocirea cui ai găsit acest loc?

— Prin domnul Bindermann care ţine un birou de informaţii.

— Aşa? Ei bine, copila ea, n-o să te duci la Olanda. Poate e un plan al destinului c-ai ajuns sub roţile trăsurii mele. Vino mâine la vila mea: întreabă de vila doamnei Christinia Nelson, toată lumea o cunoaşte. La revedere, copila mea.

Elsa salută şi se dădu îndărăt.

Lady făcu semn vizitiului şi trăsura porni mai departe.

Când tânără fată se văzu iar în odăiţa-i modestă şi se gândi la faptele petrecute peste zi, îşi zise şi ea că providenţa se amestecase desigur în soarta ei, ca s-o ferească de un pas care era nesocotit.

Cine ştie ce soartă ar fi aşteptat-o în Olanda?

Poate îi era dat să fie încă fericită acasă, în patria ei!

Orişicum nu era prudent să se ducă singură într-o ţară străină.

Şi-apoi simţea o oarecare iubire pentru ţara ei natală.

XXIV – Şarpele în rai

Călăul Krantz stătea în odaia sa.

În faţa lui era ghebosul.

De pe râsu-i ironic, întipărit pe faţă se putea vedea că iar îi reuşise vreo drăcie.

Călăul era serios, ba chiar întunecat Faţa lui bărbătească, îndrăzneaţă, era mai palidă ca de obicei.

Se vedea că tocmai avusese o discuţie agitată cu Ralph.

În fel de reînnodare a acestei discuţii, îi zicea:

— Păzeşte-te, Ralph, să-mi spui vreo minciună. Dacă într-adevăr mi-eşti prieten, nu-mi vorbi decât despre lucruri pe care le ştii sigur.

Micul ghebos îşi trecu mâna prin părul roşcat şi creţ.

— E un lucru care nu prea se plăteşte să-l faci, meştere, răspunse el. Acesta de a deschide ochii unul bărbat îndrăgostit de nevastă-sa. Dar dacă în sfârşit aşa vrei, aşa să fie; eu nu ascund nimic din ce ştiu.

— Şi poţi să dovedeşti ce spui? zise călăul încruntat.

— Să dovedesc? murmură ghebosul. Cum oare ar putea cineva să dovedească că o femeie iubeşte pe un altul? Dar îl iubeşte, continuă zâmbind satanic, îl iubeşte pentru că e un băiat frumuşel cu membre drepte.

Mâna călăului se apăsă greu pe umerii ghebosului.

— Şi crezi că sunt înşelat? scrâşni din dinţi Krantz.

— Înşelat? Asta n-ar fi tocmai lucrul cel mai rău. Omul nu moare de înşelare. Dar bagă de seamă şi te păzeşte de Reinchard, căci e un om care nu glumeşte când îşi pune ceva în gând.

— Ce vrei să zici ca asta? Vorbeşte pe faţă cu mine!

— Pe faţă vorbesc: Vrea să te trimită pe lumea cealaltă; şi dacă vrei şi mai pe faţă: vrea să te otrăvească.

Krantz se dădu îndărăt.

— E cu neputinţă ce spui, îngână dânsul. Ori eşti un calomniator, ghebosule, ori vezi vedenii ziua în amiaza mare.

Ralph îşi frecă mâinile.

Această discuţie cu călăul îi făcea nespusă plăcere.

Putea să se răzbune acum împotriva lui Krantz pentru injuria ce-i făcuse, numindu-l stârpitură.

Stârpitura era acum cea care chinuia pe uriaş şi-l aducea cu încetul la disperare.

— Ceea ce spun pot să dovedesc, răspunse rânjind. Dumneata singur, meştere, vei putea şi te convingi. N-ai decât să încerci. Cu puţină şiretenie poţi să prinzi pe otrăvitor asupra faptului.

— Aceasta o vreau, exclamă călăul.

— Dar dacă vei umbla cu dânsul cu mănuşi, degeaba, meştere, zise Ralph cu ironie, trebuie să-l prinzi cu vigoare.

— Bine, bine, ghebosule. Ţi-ai făcut datoria şi mi-ai dat de veste. Acum însă pleacă, lasă-mă singur şi păstrează cea mai adâncă tăcere asupra discuţiei noastre.

Ralph dădu din cap, apoi plecă; dar numai până la uşă.

Aici se opri şi zise cu o milă prefăcută:

— Fă-mi plăcerea, meştere, şi nu-ţi mai face gânduri rele de cele ce ţi-am spus… Orice om poate să greşească; poate am greşit şi eu.

— Pleacă, zise Krantz poruncitor.

Expresia feţei cu care însoţi aceste vorbe era atât de energică, încât ghebosul se grăbi să dispară pe uşă.

— Nu face nimic, şopti el, plecând, am turnat otrava în sufletul lui, acum efectul nu poate să lipsească. Da, căci gelozia e mai rea decât otrava; câţi bărbaţi şi câte femei s-au prăpădit de otrava asta!

Şi ghebosul avea dreptate.

Ceea ce spusese el călăului aprinsese scânteia dormitândă a geloziei şi făcuse dintr-însa o flacără arzătoare.

Când rămase singur, căzu uimit pe un scaun şi oftă:

— Vasăzică până aici am ajuns!… Nu mai sunt sigur nici în casa mea! Femeia mea, însă, Maria, despre ea aş putea să jur că nu ştie nimic despre planurile criminale ale acelui ticălos. Ea poate să-mi fie necredincioasă, căci aşa e femeia, schimbăcioasă; dar să mă… A!... nu se poate!…

Îi era groază să-şi rostească vorba de otrăvire.

Exclama mereu: numai vreau!

— Nu, nu, nu cred, nu pot să cred.

Mai multe minute se plimbă în sus şi în jos prin casă, adâncit în gânduri.

În cele din urmă păru a lua o hotărâre.

Ieşi din odaie şi se coborî jos în partea unde stătea Maria.

Se înserase.

Când văzu pe soţul său, tânăra femeie se ridică de pe scaunul pe care şedea, ca să aprindă o lampă.

Acum văzu Krantz că şi Reinchard era în odaie.

Calfa călăului stătea lângă cuptor.

Pe genunchi ţinea o puşcă cu două ţevi.

Krantz o cunoştea.

Era o armă pe care o întrebuinţa el uneori, când îl invitau pădurarii de prin apropiere la cete o vânătoare.

Reinchard tocmai curăţa puşca.

Încerca cocoşul, trăgaciul şi se uita la ţevi, dacă nu se strâmbaseră.

— Bagă de seamă. Reinchard, zise călăul, ca în glumă, poate să fie încărcată vreuna dintre ţevi, şi cum o ţii, poate să-mi repezi un glonţ

prin inimă… şi asta ţi-ar pricini mare părere de rău, nu-i aşa?

Reinchard nu răspunse.

Se făcu că n-auzise bine întrebarea.

Continuă să cureţe puşca.

— Mi-e frig, zise Krantz după câtva timp; aş vrea să beau ceva cald. Reinchard, ştii unde e vinul meu cel roşu, du-te şi umple-mi un pahar mare.

— Da, meştere, răspunse Reinchard.

Aruncă o privire îndelungă spre Maria.

Aceasta însă ţinea ochii plecaţi asupra unui lucru de mână cu care era ocupată.

Calfa călăului ieşi zorit din casă.

Krantz luă un scaun şi se aşeză lângă soţia sa.

— De ce lucrezi şi la lampă? îl zise. Lasă lucrul şi vino în braţele mele. Demult n-am mai stat de vorbă împreună…

Mângâie părul bălan al soţiei sale şi-i strânse capul la piept.

Fără a se apăra, dar şi fără semne de mulţumire, Maria se lăsă a fi mângâiată.

Îşi puse lucrul la o parte.

Se uită cu linişte rece la bărbatul care o iubea din suflet.

— Ştii Mario, zise iar călăul, am început să mă satur de-a fi un fel de spaimă a lumii. Îmi vine de multe ori să mă retrag din slujbă şi să trăiesc în retragere numai cu tine. Atunci n-am mai fi siliţi s-avem străini în jurul nostru, ne-am concedia calfele.

Tânăra femeie fu cuprinsă de-o uşoară tremurătură.

Călăul observă această mişcare. Ea îi spunea destul.

— Nu ţi se pare că Reinchard întârzie cam mult? întrebă el.

— Poate n-a găsit vinul sau paharul, îl scuză Maria.

— Se poate, zise Krantz posomorât.

În acel moment uşa se deschise şi Reinchard intră.

În mână ţinea un pahar plin.

Îndărătul lui se furişă în odaie micul ghebos.

Ralph ţinea în braţe copilaşul şi îl strângea la sân cu dragoste.

Reinchard se apropie cu paşi hotărâţi de călău.

Îi întinse paharul. Mâna nu-i tremura.

Nicio urmă de iritaţie nu se observa pe faţa sau în mişcările lui.

— Să mă fi înşelat? se întrebă călăul. Să-l fi calomniat ghebosul?

Duse paharul încet la buze.

Reinchard îi urmărea toate mişcările.

Când văzu că paharul atinge buzele călăului, el scoase un suspin adânc de uşurare.

Atunci Krantz luă repede paharul de la gură.

Prinse mâna soţiei sale.

— Bea tu întâi, îi zise cu glas poruncitor. Fă-mi plăcerea asta.

Reinchard se cutremură.

O schimbare grozavă i se observă pe faţă.

Galben ca un mort, cu ochii mari deschişi se holba la Maria.

Aceasta luase paharul fără să stea la îndoială.

Zâmbind, cam silită, îl ridică la gură zicând:

— În sănătatea ta, bărbate!

Voi să bea.

Dar în acel moment Reinchard se repezi la dânsa, îi smulse paharul din mână şi-l zvârli departe.

— Otrăvitorule! îi strigă atunci călăul cu o voce tunătoare.

Şi cu sălbăticia unul tigru se aruncă asupra rivalului său.

Acesta însă se încordă în vine şi se apără la primul atac.

În momentul următor începu o luptă amarnică între cei doi bărbaţi.

— Jos ca ticălosul! strigă Krantz înfuriat. În genunchi, adulterule, ori te sugrum!

— Ai înnebunit, călăule, răspunse Reinchard împotrivindu-se pe cât putea ca să nu fie trântit jos. Am fost calomniat desigur, mai zise el. E o neînţelegere la mijloc.

— Mai tăgăduieşti? strigă Krantz scrâşnind din dinţi. Vasăzică nu eşti numai ticălos, eşti şi laş, fricos!

Cu o sforţare mai tare trânti pe Reinchard la pământ.

Îi puse un genunchi pe piept.

Această scenă, în care se da de faţă întreaga sălbăticie neînfrânată a unor furii pătimaşe, avea doi privitori.

Aceşti privitori însă priveau scena cu sentimente deosebite.

Maria abia cuteza să privească la lupta grozavă. Tremura din tot trupul şi-şi apăsa mâinile pe sânul ce-i palpita cu putere de spaimă.

Micul ghebos însă juca cu copilul în braţe, şi se bucura de triumful intrigilor sale diavoleşti.

Călăul ridică pumnul.

Dacă în acel moment l-ar fi lăsat să cadă asupra capului adversarului său, acesta ar fi fost un fiu al morţii. În ultimul moment se răzgândi.

Să-şi încarce conştiinţa cu un omor?

Să-şi pună în joc liniştea vieţii, slujba şi autoritatea sa pentru acel nemernic? Nu, nu era vrednic de-atâta lucru.

Krantz se ridică.

Dispreţuitor, împinse cu piciorul pe ticălosul ce zăcea jos şi-i zise:

— Ridică-te, mişelule.

Reinchard, văzându-se liber, sări în sus…

Rămase însă cu ochii plecaţi la pământ.

Aştepta resemnat să vadă ce va face acum Krantz.

Acesta, fără să zică o vorbă, îi arătă uşa.

Reinchard nu se mişcă.

Atunci, înfuriat, călăul strigă cu vocea răguşită:

— Afară, banditule! Şi dacă vrei să-ţi dau un sfat de adio, să nu te mai arăţi prin apropierea acestei case, dacă nu vrei să fii ucis ca un câine turbat.

Micul ghebos ţipa de bucurie.

Ridica în sus copilaşul şi striga:

— Vezi, băiete, aşa păţesc oamenii cu membre drepte, care sunt prea mândri!… Trebuie să se simtă fericiţi când pot scăpa cu membrele nestrâmbate.

Reinchard aruncă o privire de ură spre micul ghebos.

Ştia că Ralph îl trădase.

Îşi jură în acest moment să se răzbune amar asupra ghebosului.

Apoi plecă.

Nicio vorbă, nicio privire nu se mai schimbase între el şi Maria.

Se strecurase pe uşă ca un câine bătut.

Krantz nu-i permise să-şi ia nicio pălărie, nicio mantie.

Îl alungă afară în noaptea îngheţată de iarnă.

Micul ghebos scuipă peste prag când Reinchard fu afară.

— Acum e rândul femeii, îşi zise Krantz întunecat. A avut până acum un bărbat care o iubise şi se încrezuse într-însa. Acum să simtă că e soţia unui călău.

XXV – Lady Nelson şi călăul

Când voi să se întoarcă în odaie, un sunet de clopoţel de sanie îi izbi urechea.

Imediat se auziră bătăi puternice la poartă.

Călăul deschise.

Cu mare mirare văzu intrând două dame bogat îmbrăcate.

Cea mai mică dintre ele îşi ridică numaidecât vălul.

Întinse cu prietenie mâna călăului.

— Röschen! strigă Krantz când recunoscu pe fiica lui Jonas Bruck, vii prea târziu astăzi, nici nu te mai aşteptam.

— Şi mai aduc pe cineva cu mine, răspunse Röschen, o prietenă bună a mea surprinsă de seară în Spandau. Am asigurat-o că va găsi la dumneata adăpost sigur peste noapte.

— Sper că nu vă voi fi spre încordare, domnul meu, zise străina întorcându-se spre stăpânul casei. Voieşti să-mi dai adăpost pentru o noapte?

— Casa mea e deschisă spre ospitalitate, răspunse Krantz, dar ştii, doamnă, unde te găseşti?

— În casa călăului, răspunse străina zâmbind.

Şi ochii ei întunecaţi se îndreptau cu o expresie fascinatoare spre Krantz.

— Crezi oare, domnul meu, că şi împărtăşesc opinia poporului de rând despre casa călăului şi că apropierea lui mă îngrozeşte? O nu, eu n-am astfel de superstiţii şi te rog, meştere Krantz, să-mi dai mâna.

Krantz apucă mâna albă şi moale a străinei şi o strânse.

El le conduse pe cele două dame în odaia lui, apoi coborî la soţia sa ca să-i ordone să pregătească o cină pentru cele care sosiseră.

Când Röschen rămase singură cu străina şi amândouă aruncară mantiile, fiica lui Jonas Bruck se întoarse spre însoţitoarea ei.

— Mi-am împlinit făgăduiala, lady, zise ea. Eşti în casa călăului. Acum poţi să faci cunoştinţă cu acest om interesant.

— E într-adevăr un om zdravăn şi frumos şi întreaga sa atitudine şi privire arată că a avut la viaţa sa o mulţime de experienţe interesante şi aventuri bizare.

Privirea lui lady era plină de subînţelesuri şi se părea că ea se gândeşte şi la altceva decât la ceea ce spune.

— Eu pot, ce e drept, să-mi închipui ce fel ar putea să fie acele aventuri bizare, zise Röschen. Dar să lăsăm asta. Eu mi-am împlinit făgăduiala, lady, şi acum trebuie să ţi-o reamintesc pe a dumitale.

Frumoasa femeie luă mâna tinerei fete.

— Ah! vorbeşti de aventura în care trebuie să-ţi stau în ajutor? Te rog dar, explică-te, căci până acum te-ai mulţumit numai cu aluzii. Mi se pare, că ziceai că e vorba de eliberarea unui om nevinovat care se află undeva internat. Asta e o întreprindere dintre acelea care-mi plac mie. Poţi să contezi pe mine cu siguranţă.

— Îţi mulţumesc, lady, răspunse fiica lui Jonas Bruck. Este vorba de un om pe care îl preţuiesc, dar căruia nişte oameni răi i-au pus gând rău şi, pentru ca să pună mâna pe averea lui, l-au închis într-o casă de nebuni, dar el e cu desăvârşire în toate minţile, după cum te vei putea încredinţa oricând.

Röschen era destul de şireată ca să nu spună lui lady decât ceea ce-i convenea.

Voia să se folosească de această femeie vicleană, bogată şi influentă, ca să-l scape pe Barnov din institutul de nebuni. Dar se ferea să-i spună că era vorba de un condamnat la moarte.

Lady Nelson căutase cunoştinţa fetei îndată ce aflase că fiica lui Jonas Bruck vizita adesea casa călăului.

Prin Röschen voia să se apropie de călău, căci misiunea pe care i-o încredinţase contele Marco, trebuia împlinită.

Acum frumoasa intrigantă se afla acolo unde voia să fie.

Făcuse cunoştinţă cu călăul.

Era în casa lui.

De acum i se părea lucru uşor să afle ceea ce voia să ştie Marco.

Privirile i se opriră asupra unei oglinzi de pe perete.

Se văzu frumoasă, fermecătoare.

Puterea frumuseţii, îşi zicea ea, avea să biruiască toate.

Se îndreptă mândră şi îndoit de frumoasă.

În acest moment călăul se întoarse.

Privirile îi căzură asupra femeii impozante care părea a nu-l fi observat.

Rămase uimit.

Trebuia să recunoască că nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă.

Lady observă ce impresie făcuse asupra lui Krantz.

Ştia acum că putea să-i afle secretele.

Se coborâră la masă.

În decursul cinei, lady ştiu să înceapă cu călăul o discuţie iscusită, în care să-i linguşească vanitatea.

Călăul era din ce în ce mai prins în laţurile frumoasei femei.

Numai la ea se uita, numai pe ea o mai asculta.

Când lady îl rugă să povestească câteva dintre execuţiile lui, călăul fu gata numaidecât.

Cu atenţie încordată urmări lady povestirile lui.

Părea că-i înghiţea vorbele.

Numai din când în când îl întrerupea cu câte o întrebare care dovedea cât de mult se interesa de povestirile lui.

— Şi acum spune-mi întrebă ea, ţi s-a întâmplat vreodată să fie contramandată execuţia în ultimul moment?

— O singură dată, răspunse călăul şi acest caz e destul de interesant ca să-l povestesc pe larg.

Krantz se rezemă bine de spatele fotoliului, aprinse o ţigară şi începu:

— Vă veţi aduce aminte că nu de mult fusese condamnat la moarte un cetăţean din Berlin care până atunci fusese nepătat. Era măcelarul Hoffmann. Crima ce i se imputa era asasinare soţiei sale.

— Asasinarea soţiei sale? întrebă lady emoţionată. Şi pentru asta a fost condamnat la moarte?

— Juraţii l-au recunoscut vinovat, răspunse Krantz. Împăratul n-a făcut uz de dreptul său de graţiere. Şi totuşi, multora, afacerea nu li se părea limpede. Se zicea că Hoffmann aruncase pe fereastră pe nevastă-sa, cu care nu trăia bine. Martori nu erau. Erau însă atâtea precedente de bătăi între cei doi soţi, încât acuzarea părea foarte verosimilă. Mai erau, în sfârşit, şi alte indicii care au părut juraţilor destul de importante pentru ca să pronunţe verdictul: „vinovat”. Primii de la procurorul general instrucţiuni ca să execut sentinţa în curte la Moabid. Pot să spun că niciodată n-am primit astfel de veste cu mai mare neplăcere, decât pe acesta. Eu însumi nu eram deloc încredinţat despre vina condamnatului. Îmi era greu de tot. Îmi venea să trimit procurorului o petiţie, să mă scuz pentru acea dată şi să-l rog să se adreseze altul călău. Dar nu mă puteam hotărî, de teamă să nu mi se

ia aceasta în nume de rău. În seara de dinaintea execuţiei îmi zisei că, oricum, trebuia mai întâi să mă conving bine de nevinovăţia sau de vinovăţia condamnatului. Mi se dădu voie. În curte se ridica deja eşafodul. Bătrânul dulgher al închisorii era ocupat cu aceasta muncă. Mă apropiai de dânsul şi-i întinsei mâna.

—„ Ei, bătrâne”, îl zisei, „iar avem să ne facem trista meserie.”

Bătrânul dădu din cap.

— „Nu”, zise el, „astăzi ai venit degeaba; n-o să fie vărsare de sânge.”

— „Astăzi nu”, răspunsei eu, „dar mâine la răsăritul soarelui…”

Bătrânul îmi puse mâna pe umăr şi se uită zâmbind la mine. Cu vocea solemnă îmi zise:

— „Călăule, îţi spun, du-ţi securea acasă! Omul de colo e condamnat la închisoare, ce e drept, eşafodul chiar e ridicat şi tu ai sosit cu calfele tale; cu toate acestea îţi zic: Toate sunt de prisos!”

Îşi apropie gura de urechea mea şi-mi şopti:

— „Fantoma nu s-a arătat azi.”

Tresării speriat.

— „Fantoma? Ce au a face fantomele cu execuţia asta?”

— „Ce”, îmi răspunse el, „nu ştii, călăule, că înaintea oricărei execuţii ce se săvârşeşte între zidurile acestea, o fiinţă fantastică şi enigmatică trece prin coridoarele închisorii şi anunţă cu plânsete întâmplarea sângeroasă?”

— „Poveşti!” întrerupsei eu.

— „Poveşti?” îmi răspunse bătrânul mânios. „Dar când îţi spun, călăule, că am văzut fantoma aceea, aşa cum te văd pe tine acum înaintea mea? Era în noaptea în care a fost condus la eşafod Hoedel, atentatorul la viaţa împăratului Wilhelm I. Tocmai mă întorceam de la condamnatul care, cu obrăznicie, îmi spusese că nu credea că va fi executat, că era numai o comedie tot ce se petreacă acolo. Pe când treceam pe lângă stâlpii cei mari, deodată îmi iese înainte o figură înaltă îmbrăcată în alb. Era o femeie tânără, palidă, cu ochii plini de lacrimi. Nu cutezai să-i vorbesc. Trecu pe lângă mine. Din depărtare o auzii oftând şi suspinând.”

— Desigur bătrânul va fi visat, întrerupse lady Nelson.

— Aşa ziceam şi eu, răspunse Krantz. Dar dulgherul mă asigură că într-adevăr văzuse fantoma regulat înaintea fiecărei execuţii. Mai

întrebai şi pe câţiva paznici şi alţi funcţionari şi toţi îmi răspunseră că într-adevăr exista fantoma. În noaptea aceea însă, în care trebuia să fie execuţia lui Hoffmann, fantoma nu se arătă. Mă dusei la celula condamnatului. Când intrai, Hoffmann zăcea pe pat. Dormea liniştit. Oricare alt criminal ar fi fost cuprins de spaimă. Ceasul apropiat al morţii pe eşafod n-ar fi lăsat pe niciun altul să doarmă. Hoffmann însă, trezindu-se când intrai la dânsul, se uită un moment în tăcere la mine, apoi zise:

— „Călăul este acela pe care-l văd aici înaintea mea. Dar nu vine pentru ca să mă ducă la moarte. Dă-mi mâna, Krantz, ai o slujbă sângeroasă, dar nu vei împrumuta braţul dumitale pentru a comite o crimă."

— „Speri, precum văd", îi răspunsei eu, „că nu vei fi executat. Nu te înşeli oare?"

— „Nu, nu mă înşel", îmi răspunse cu tărie. „În vis mi-era arătat că n-am să mă tem de moarte."

— „În vis! dar visurile sunt înşelătoare!"

— „Părerea mea nu e aşa", răspunse condamnatul.

În acest moment uşa se deschise. Procurorul, cu mai mulţi funcţionari intră. În mână ţinea o telegramă. Se adresă către condamnat:

— „Wilhelm Hoffmann", zise el, „Majestatea Sa Împăratul a binevoit a-ţi ierta în ultimul moment pedeapsa cu moartea şi a o preschimba în închisoare pe viaţă."

Niciun cuvânt de bucurie nu ieşi de pe buzele arestatului. Plecă capul, atât de liniştit, ca şi când s-ar fi aşteptat la acea ştire. Procurorul continuă:

— „Pe lângă mila Majestăţii Sale, a contribuit mult la graţierea dumitale şi silinţa apărătorului dumitale care în ultimul moment chiar a alergat la Gastei şi a expus Majestăţii Sale încă o dată afacerea. Cu două ore înainte de cea destinată execuţiei, am primit această telegramă…

Krantz tăcu.

Isprăvise povestirea.

Lady se ridică.

Era acum obosită şi voia să se culce.

În etajul de sus, într-o odaie, se aranjase în grabă un pat pentru

noua venită.

Krantz se urcă să-i arate odaia.

Când îi zise noapte bună, ea îi întinse mâna.

I-o strânse cu căldură şi apropiindu-şi faţa de a lui, îi zise cu căldură:

— Mă bucur că te-am cunoscut şi aş dori să te văd mai des. N-ai vrea să-mi faci o vizită acasă la mine la Berlin?

Călăul promise cu bucurie.

Lady îl dădu adresa şi rămase ca el să se ducă la ea într-una din zilele următoare.

*

În dimineaţa zilei următoare, lady Nelson se îmbrăcă într-un capot de mătase, alb ca zăpada.

Printr-o privire în oglindă se încredinţă că era seducătoare.

Se aşeză pe o sofa otomană.

Porunci să i se aducă ciocolată şi începu să citească un roman nou.

Dar gândurile ei umblau în alte părţi.

Lăsă cartea pe un scăunaş lângă sofa.

Îşi sprijini frumosul cap de mână şi se adânci în gânduri.

Iarăşi şi iarăşi i se ivea înaintea ochilor chipul călăului.

Doar cu greutate reuşea să se gândească la altceva.

Figura impozantă a acelui om îi revenea mereu în minte.

În cele din urmă trebui să zâmbească ea însăşi de dânsa.

— Ce-i asta, îşi zicea, nu cumva m-am înamorat într-adevăr de acest om? Ei, cel puţin ar fi original, să iubesc pe călăul din Berlin. Ar fi o istorie interesante pentru gurile rele ale Berlinului când s-ar auzi într-una din zile că lady Cristina a şters-o cu călăul din Berlin.

Râdea la acest gând.

— Nu, nu, continuă ea în gând, nu trebuie să pierd din vedere adevăratul scop al cunoştinţei mele cu călăul. Astăzi trebuie să mărturisească adevărul.

Camerista intrând îi întrerupse monologul.

— O tânără fată voieşte să vă vorbească, anunţă ea.

— A, mititica pe care era cât p-aci s-o calc ieri cu trăsura. Las-o să intre.

Peste câteva momente Elsa se arătă.

Cu mirare se uita tânăra fată prin salonul mobilat cu un lux rafinat.

Nu mai văzuse ea aşa scumpeturi.

I se părea că era într-un palat de cele de prin poveşti.

— Sper că spaima de ieri n-a avut urmări rele pentru sănătatea dumitale, zise lady, şi dacă vrei, copila mea, întâmplarea îţi va fi chiar spre folos. Nu mai ai de gând să pleci în Olanda, nu-i aşa?

— Nu, doamnă, am părăsit acest plan.

— Şi ai fi gata să rămâi la mine, în calitate de damă de companie?

— Oferta dumitale e măgulitoare, doamnă, dar nu ştiu dacă voi fi în stare…

— Vei fi. Mie nu-mi trebuie decât o fată veselă, care să-mi mai alunge câteodată întristarea ce pricinuieşte singurătatea.

— Tocmai de asta mă tem…

— Cum aşa?

— Să vedeţi: Eu am fost crescută de un moş al meu, paznic într-un cimitir. Am crescut aşa zicând între morminte: „Am văzut atâtea văduve, atâţia orfani plângând!”… Înţelegeţi că firea mea nu poate să fie veselă.

— Şi eşti cu desăvârşire singură pe lume?

— Cu desăvârşire. Tata a dispărut fără urmă. Mama şi moşul au murit. N-am pe nimeni în lume.

— Sărmană copilă, zise lady, atât de tânără şi atât de nenorocită!

Întinse mâna Elsei şi o atrase aproape lângă ea.

— Rămâi aici, îi zise. Tinereţea dumitale nevinovată, sentimentele dumitale nestricate sunt destul serviciu. Mută-te chiar azi în casa mea. Ia această pungă deocamdată.

Cu mirare Elsa luă punga care era plină cu bani de aur.

Luă mâna lui lady şi o sărută.

— Eşti atât de bună, doamnă, îngână ea, cum să-ţi mulţumesc?

— Îmi cei mulţumi fiindu-mi credincioasă şi devotată.

Elsa înţelese că discuţia era terminată.

După o nouă asigurare despre recunoştinţa sa, părăsi odaia.

Lady se uită gânditoare în urma ei.

— Dac-aş putea fi şi eu încă o dată atât de bună, atât de nevinovată, şopti dânsa.

O bătaie semnificativă la uşă o vesti că vizita pe care o aştepta sosise.

Sună, vestind astfel că era gata să primească.

Călăul intră condus de cameristă.

Cu o înclinare adâncă se apropie de sofaua de care stătea tânăra femeie.

Aceasta întinse mâna călăului.

— În sfârşit, vii! exclamă ea; dacă ai şti cum te aşteptam!

Strânse cu o nespusă blândeţe mâna bărbatului.

— Şezi lângă mine, îi zise, şi răspunde-mi la întrebările pe care am să ţi le pun, pe faţă şi fără nicio rezervă. Nu trebuie să aibă cineva secrete pentru un prieten bun.

Îi întinse amândouă mâinile. El le cuprinse cu putere.

Călăul se uita la lady aşteptând să-i vorbească.

Ce-avea să-i spună oare?

Îşi zicea că în tot cazul trebuia să se păzească.

Femeile frumoase sunt primejdioase.

— Ai în casa dumitale un copil mic, zise lady, e al dumitale?

— Nu, nu e al meu, l-am găsit în pădurea de la Spandau, era lepădat acolo.

— Şi nu ştii într-adevăr care sunt părinţii copilului?

— Nu ştiu. Niciodată n-a întrebat nimeni de dânsul.

— Krantz, nu-mi spui adevărul în acest moment. O, uită-te drept în ochii mei.

Lady se ridică de pe sofa şi apropie faţa sa de a călăului atât de mult încât aproape o atingea.

— Iubite, şopti ea, şi ochii îi străluceau ca ai unei fiare sigure de prada, o să fim prieteni buni; dar te rog, spune-mi adevărul! De unde e copilul care trăieşte în casa ta.

— Ţi-am spus adevărul, răspunse călăul, beat de fericirea de a se putea numi prieten al acelei femei frumoase. Dar ce ne pasă de acel copil? Vino, dă-mi mai bine o sărutare.

O cuprinse în braţe.

Ea se lăsă să fie mângâiată.

— Te cred, şopti ea, dar drept dovadă că mă pot încrede în vorba ta, spune-mi un lucru.

Îl apropie de ea pe sofa, îl îmbrăţişă şi-şi atinse obrajii de al lui.

— Mărturiseşte-mi, şopti ea, spune-mi unde ai petrecut noaptea în care ai fost chemat pe neaşteptate de acasă?

Călăul tresări.

De unde ştia lady acest lucru?

Avea cunoştinţă despre execuţia misterioasă?

— Despre ce noapte vorbeşti? întrebă dânsul.

— Vrei să scapi de răspuns, zise ea lipindu-se şi mai mult de el. Dar nu te las până nu-mi spui unde ai fost în noaptea aceea.

Krantz tăcu.

Se gândea.

Ce scop putea să aibă lady de-i punea acea întrebare?

Lady însă îi luă capul între mâinile-i moi şi-l sărută pe buze.

— Dacă mă iubeşti, zise ea cu pasiune, descoperă-mi secretul vieţii tale. Fii numai acum deschis cu mine şi voi fi a ta, cu totul a ta. Vrei dragostea mea, mă vrei pe mine, iubite?

Se lăsă în genunchi înaintea lui şi se uită la el cu ochi galeşi.

Călăul era ca şi îmbătat de frumuseţea femeii.

Cât de mult ar fi dorit s-o strângă în braţe!

Dar ce-i cerea dânsa?… Îl cerea să încalce un jurământ sacru, pe care-l făcuse în acea noapte fatală.

— De ce stai la îndoială, şopti ispititoarea. Într-adevăr atât de puţin preţ are pentru tine iubirea mea?

Îi cuprinse genunchii şi-şi lăsă capul în poalele lui.

Atunci însă Krantz sări în sus, împinse de la dânsul pe femeia ce-l ispitea şi strigă înfuriat:

— Şarpe, vrei să mă faci să-mi încalc jurământul? Cine te-a trimis să-mi smulgi secretul?

Lady se ridică.

Voia şi-şi reia mândria.

Dar tremura din tot corpul şi trebui să se rezeme ca să nu cadă.

— Ce bănuială? strigă dânsa. Crezi că am vreo intenţie rea, eu, care sunt în stare să jertfesc orice pentru iubirea ta?

Îşi ascunse faţa în mâini şi suspină. Călăul rămase consternat.

Se putea oare să se prefacă o femeie până într-atâta?

Lady îşi revenea din ce în ce în fire.

— Nu observi care a fost cauza curiozităţii mele? zise ea. N-ai simţit că eram geloasă pe tine?

— Se poate? şopti Krantz, să te fi bănuit într-adevăr pe nedrept? Atunci te rog să mă ierţi.

Voi să-i ia mâna.

Dar lady nu i-o dădu.

Zise:

— Nu vreau să te iert, până când nu-mi vei răspunde la întrebare.

— Nu pot, zise Krantz, sunt legat cu jurământ.

— Un jurământ! Dar nu preţuieşte oare iubirea mea mai mult decât o făgăduială pe care poate ai făcut-o pe jumătate silit?

— Nu-mi încalc jurământul, zise călăul întunecat. Şi dacă pun o astfel de condiţie iubirii dumitale, atunci, adio!

— Rămâi, strigă lady şi vru să se repeadă după dânsul.

El însă ieşea deja pe uşă.

Paşii i se auzeau depărtându-se în odaia vecină.

Câteva momente lady rămase ca împietrită.

Îi scăpase victima.

Cinstea omului fusese mai tare de astă dată decât meşteşugurile ei muiereşti. În curând însă se reculese.

Dădu din umeri şi zise:

— Se va întoarce. Sărutarea mea i-a ars buzele. Se va întoarce şi-şi va încălca jurământul.

XXVI – Aur şi fier

La depărtare de vreo jumătate de ceas de institutul de nebuni al doctorului Robin, mai spre Berlin, era un grup mare de clădiri.

Zi şi noapte ieşea de pe hornurile acestor clădiri un fum gros, nesfârşit.

Erau fabricile contelui Artur de Fernau, ale unuia dintre cei dintâi industriaşi germani, care ocupa în atelierele sale peste opt sute de lucrători.

Turnătoria de fier a contelui stătea sub supravegherea unui director de fabrică şi a mai multor inspectori care din când în când dădeau seama contelui despre administraţie.

Încolo însă erau stăpâni absoluţi.

De această putere abuzaseră într-un chip neruşinat de ani de zile.

Erau foarte tirani cu lucrătorii.

Scăzuseră salariile la limita cea mai de jos, trânteau amenzi la cea mai mică greşeală, ba mergeau până a se amesteca în afacerile

familiare ale lucrătorilor.

Contele Fernau, ca să facă un bine lucrătorilor, clădise primprejurul fabricii căscioare curăţele albe, pe care le cedase oamenilor.

Această dispoziţie binefăcătoare se prefăcuse într-un adevărat blestem pe capul muncitorilor.

Sub pretext de ordine şi curăţenie, inspectorii intrau în casele oamenilor, ducând nemulţumirea şi desperecherea între dânşii…

Lucrătorii, dacă se plângeau, erau ameninţaţi să fie concediaţi imediat.

Contele n-avea idee despre aceste lucruri.

Lui i se descria starea de lucruri din fabrică în culorile celei mai frumoase.

Directorul fabricilor, baronul de Brausewetter, un fost maior care se pricepea cam puţin la turnătorie şi fusese luat în slujbă numai pentru că contele Fernau îl socotea un om de onoare – acest om fără conştiinţă trăia în luxul unul prinţ şi puţin îi păsa de subordonaţii săi.

De câte ori lucrătorii voiau să-i vorbească, singuri sau prin reprezentanţi, le închidea uşa în nas.

Când li se da câte un răspuns, era să se adreseze la inspectorul Gallizin mâna dreaptă a directorului.

Gallizin era însă tocmai acela care-i ura mai mult pe lucrători şi-i persecuta.

Gallizin era rus din naştere.

Părul tăiat scurt, barba plină, nasul, lătăreţ, sprâncenele stufoase, toate arătau tipul şi portul slav la dânsul.

Venise în Germanie ca un simplu lucrător.

O energie neclintită, un cap deschis şi în mare parte firea linguşitoare l-au ridicat în rang.

Directorul Brausewetter îl favorizase şi printr-însul ajunse în scurta vreme inspector.

Gallizin trata pe lucrători cu multă asprime.

El nu putea să vorbească, să dea ordine mai ales, fără ca să blesteme şi să înjure.

Pentru lucrătoare era o adevărată plagă.

Nu era nicio fetişcană mai frumuşică, nicio nevastă mai curăţică, pe care să n-o fi urmărit cu dragostea.

Sărmanele femei ajungeau curând să aleagă: ori să asculte vorbele

amoroase ale rusului, ori să părăsească fabrica.

Era o dimineaţă neguroasă.

Soarele abia putea să străbată cu razele-i ascuţite norii grei de pe cer.

În faţa porţilor fabricii stăteau grupuri de lucrători şi lucrătoare şi vorbeau iritaţi.

Clopotul fabricii chema la lucru şi suna cu o violenţă extremă.

Dar subiectul despre care vorbeau lucrătorii trebuia să fie foarte important, căci niciunul dintr-înşii nu se mişca să plece la sunetul clopotului.

Ce se întâmplase?

Ce lucru irita feţele lucrătorilor şi-i făcea să strângă din pumni şi să se unească din când în când, strigând:

— Jos cu Gallizin!

— Nu mai e de suferit!

— Să-l zdrobim!

— Praf să-l facem!

— Ticălos seducător de fete!

— Sărmana Ana!.. El e vinovat de moartea ei!

— Din pricina lui s-a aruncat în Spree!

Aceste din urme vorbe erau rostite mai ales de femei.

Un bătrân strigă furios:

— Ce era să facă sărmana fată? Să trăiască necinstită? Tatăl ei, bătrânul Brandt, i-a zis: „Ori te ia seducătorul ăla de nevastă, ori te omori!”.

— Încăpăţânat bătrân!

— Nu, ci om de cinste!

— Dar a adus pe fiică-sa la disperare, la sinucidere.

— Mai bine e pentru ea aşa!

— Zău, ce s-ar fi făcut altfel?

— Gallizin e pricina nenorocirii.

— Da, da, Gallizin!

— Să-l sfâşiem ca pe un câine!

— S-a umplut cupa!

Aşa murmurau glasurile din ce în ce mai iritate.

Din ce în ce ajungeau mai ameninţătoare.

Deodată însă se făcu tăcere adâncă.

Un bărbat cărunt, un lucrător, se apropie de grupuri, venind dinspre colonie.

— Bătrânul Brandt, şoptiră toţi.

După ce se apropie şi dădu mâna cu câţiva, zise:

— Copii, m-aţi cunoscut cu toţii până acum ca pe un om cinstit căruia nu i-a fost ruşine de nicio faptă.

— Aşa te ştim, Brandt, exclamară tovarăşii lui.

— Ştiţi şi aceea, continuă lucrătorul întunecat, că mi-am crescut pe Ana în cinste şi omenie.

— Ce fată era! exclamară femeile cu lacrimi în ochi.

— Ce-aţi face voi, tovarăşi, continuă Brandt ridicând glasul, dacă un nemernic v-ar seduce copila, ameninţând-o să-i răpească pâinea tatălui ei, ce-aţi face dacă într-una din zile vi s-ar aduce fiica acasă moartă, înecată, sinucisă?

Se făcu o tăcere adâncă.

Bătrânul Brandt continuă cu patimă:

— Vedeţi, acestea sunt urmările laşităţii noastre. Prea ne-am lăsat martirizaţi! Contele, patronul nostru, habar n-are de noi, şi slujbaşii lui ne sug sângele. Să isprăvim odată!

— La dracul cu inspectorii!

— Să-i gonim de-aci!

— Să-i sfărâmăm.

Sute de voci aspre strigau aşa.

Ciocanele grele de fier se ridicase în aer.

— Veniţi! strigă Brandt, veniţi să-i căutăm în cuibul lor!

— Să spargem cantonul! zise unul.

— Ba să ne ferim de nesocotinţe.

Aceste vorbe fură rostite de un glas tânăr, sonor.

Lucrătorul care le rostise avea o faţă nu prea frumoasă, dar cinstită, deschisă.

— Ce vreţi să faceţi? continuă el. Credeţi că, cu puterea o să vă ajungeţi scopul? Haidem mai bine la conte, să-i cerem dreptate!

— Lasă-ne, Stubernauch, zise bătrânul Brandt cu vocea aspră. Ştiu că eşti un băiat blând şi cinstit, dar ce ne sfătuieşti să facem n-are niciun rost. Am încercat totul; pentru noi nu mai e decât un singur mijloc de a ne face dreptate. Iată-l!

Ridică ciocanul greu în aer.

Împinse pe Stubernauch deoparte şi alergă înainte spre curtea fabricii.

Cu strigăte sălbatice îl urmară ceilalţi lucrători.

Femeile îi urmară şi ele.

O hotărâre întunecată se citea pe toate feţele.

Vai de cei ce s-ar fi pus împotriva cetei disperate.

La capătul şirului venea o femeie care de-abia putea să se ţină de ceilalţi.

Ea era şchioapă, avea un picior de lemn.

Trăsurile feţei acestei femei arătau că nu era tocmai bătrână.

Era însă foarte urâtă.

Legată de piept cu nişte curele, purta o ladă de lemn în care se aflau mai multe sticle, o lădiţă cu ţigări şi nişte mezeluri.

Deşi era interzis de regulamentul fabricii să se vândă rachiu sau alte băuturi spirtoase lucrătorilor în fabrică, această femeie se ivise deodată acolo şi începuse un mic negoţ cu băuturi spirtoase, mezeluri şi ţigări.

Bărbatul acestei femei era şi el lucrător în fabrică.

Acest om se numea Matias şi fusese mai înainte cantonier.

Lucrătorii cumpărau toţi de la şchioapă şi când se apropia câte un inspector îi dădeau de veste să se facă nevăzută.

Lângă femeia cu piciorul de lemn mergea un bărbat.

Era Matias.

Femeia se rânji la el şi-i şopti:

— Iată ceva apă pe moara noastră, Matias. Fii cu ochii în patru; în învălmăşeală poate fi ceva pentru noi.

— Ai dreptate femeie, răspunse Matias. Tu vezi de te ocupă de oamenii pe care eu îi voi opera.

— Las’ pe mine, bărbate.

— Fii deşteaptă!

— Ce, de astăzi mă ştii?

— Da, dar ai cam îmbătrânit.

— Şi fiindcă sunt şchioapă, vrei zici că nu mai sunt de treabă ca mai înainte.

— Nu, nu.

— Ce, e vina mea dacă sunt şchiopă?

— Cam e şi vina ta.

— Ba e a acelei ticăloase pe care am avut prostia s-o primesc atunci noaptea în casă.

— Ei da, asta zic şi eu; a fost mare prostie de la tine să primeşti pe acea femeie care ne-a furat copilul ca era pentru noi un capital. Şi-apoi iar, cine te-a pus să te arunci înaintea locomotivei?

— De, păcatele!…

Pe când onorabila pereche vorbea aşa, lucrătorii ajunseră la edificiul în care erau birourile.

Bătrânul Brandt urcă treptele cu paşi grei.

Trase clopoţelul.

Cinci minute trecură, uşa nu se deschidea.

Atunci tatăl nenorocitei fete începu să bată cu pumnii în uşă.

Strigă:

— Deschideţi, ori spargem uşa.

Tăcerea continuă iar.

— Nu ne împingeţi la disperare! strigă bătrânul Brandt.

Ridică ciocanul.

— Deschideţi sau vă veţi căi.

Iar tăcere.

Atunci Brandt izbi cu ciocanul şi ţăndări săriră din uşă.

Bubuitul răsună în casa întreagă.

O fereastră de la etajul întâi se deschise.

Un cap se ivi pe fereastră.

Era directorul Brausewetter.

— Ce vreţi? întrebă el? Dacă aveţi să-mi spuneţi ceva, cunoaşteţi calea obişnuită.

— O cunoaştem, zise unul dintre lucrători, dar azi nu vrem s-o urmăm.

— Adresaţi-vă la inspectori.

— Ne vom adresa la ei şi le vom sparge capetele.

Brausewetter, speriat, se dădu îndărăt.

Peste câteva momente se întoarse iar la fereastră.

De astă dată era însoţit de Gallizin.

La vederea acestui om urgisit, un strigăt de furie trecu prin şirurile lucrătorilor.

— Jos cu tine, câine!

— Vino de-acolo, necinstitorule de fete!

— Vino să te învăţăm minte nemernicule!

Astfel de strigăte răsunau de jos.

Gallizin rămase impasibil.

— Această se cheamă revoltă, zise el cu vocea răguşită. Dacă peste cinci minute nu sunteţi iar la lucru, vom telegrafia la Berlin după soldaţi. Aţi înţeles, canaliilor?

— Spargeţi uşa! strigară lucrătorii.

— Să-i ucidem!

— Staţi, liniştiţi-vă, băieţi, se auzi vocea bătrânului Brandt. Duceţi-vă voi la lucru şi lăsaţi-l să vorbească cu mine. Vino jos, ucigaşul fiicei mele, vino să-mi dai socoteala de fapta-ţi mişelească!

— N-am să intru în tratative cu voi, zise Gallizin dispreţuitor. Plecaţi de-aici, sau voi găsi eu un mijloc să vă împrăştii.

Se depărtă de la fereastră.

Dar peste un moment se întoarse.

Avea acum în mână o puşcă de vânătoare.

Îndreptă ţevile spre lucrători.

Directorul părea speriat lângă el.

Îi zise ceva la ureche.

Gallizin răspunse numai cu un zâmbet de dispreţ.

Apoi strigă:

— Îndărăt, ori trag!

— Te vom sfâşia în bucăţi, răspunseră sute de voci.

Atunci străluci o flacără mică la ţeava puştii şi o detunătură urmă.

Un urlet furios răspunse de jos.

Numai doi lucrători fuseseră răniţi uşor.

Dar la vederea sângelui o turbare nespusă cuprinse pe lucrători.

Se repeziră furioşi la uşă.

Sub ciocanele lor ea se sfărâmă în bucăţi în câteva secunde.

Înaintară.

O ceată întreagă porni pe trepte în sus.

Ajunşi în odaia în care se aflau directorul şi inspectorul, cel dintâi nu fu băgat de seamă, dar toate mâinile se întinseră spre Gallizin, îl apucară şi-l traseră pe trepte în jos.

Un zgomot infernal domnea.

Inspectorul, oricât era de obraznic, de astă dată îngălbeni.

Se vedea acum în mâna unor oameni care demult erau setoşi de

răzbunare împotriva lui.

Se temea acum că într-adevăr îi sosise ceasul din urmă.

Din ce în ce mai ameninţătoare se ridicau ciocanele împotriva lui.

Bătrânul Brandt se apropie de el.

În amândouă mâinile ţinea câte un ciocan.

Întreaga atitudine, precum şi expresia feţei sale, trădau hotărârea teribilă ce luase.

— Ai pricinuit moartea fiicei mele, începu el, cu vocea ameninţătoare. Acum, câine, te voi ucide. Chiar de-aş şti că voi ajunge pe eşafod, nu-mi pasă! Unul dintre noi trebuie să dispară de pe faţa pământului! Ia ciocanul ăsta, şi apără-te! Loveşte!

Bătrânul puse ciocanul în mâna inspectorului.

— Apără-te! repetă el.

— Nu vreau, nu pot, îngână Gallizin. Da, omoară-mă, e mai simplu.

— Mori dar, strigă tatăl nenorocitei sinucise.

Ridică ciocanul.

Îl învârti de două ori în aer.

Inspectorul ridică instinctiv mâinile şi-şi acoperi craniul.

Dar ciocanul nu căzu.

În acelaşi moment în care Brandt voia să lovească, un echipaj elegant intră în curte.

Lucrătorii, fără voie, se dădură în lături.

Uşa trăsurii se deschise.

Un tânăr îmbrăcat elegant, se coborî.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

Lucrătorii recunoscură pe contele Fernau…

— Să fie dar adevărat ceea ce mi s-a scris azi dimineaţă, mai zise el.

Scoase o scrisoare din buzunar şi o desfăcu.

— Cine e Iohann Stubernauch? întrebă el.

— Eu, domnule conte, zise lăcătuşul şi se prezentă.

Lucrătorii, mai liniştiţi acum, se dădură îndărăt.

— Dumneata ai scris această scrisoare? întrebă contele pe Stubernauch.

— Da, domnule conte, răspunse acesta.

— Îmi vorbeşti de sinuciderea unei tinere fete, fiica lucrătorului Brandt, necinstită de inspectorul Gallizin.

— Aşa e.

— E adevărat acest fapt?

Gallizin se dădu îndărăt auzind vocea contelui.

Se simţea condamnat.

Bătrânul Brandt păşi acum înainte.

— Sunt adevărate toate, domnule conte, zise el. Eu sunt tatăl nenorocitei. Ana era bucuria bătrâneţilor mele… Ticălosul ăla mi-a răpit-o; trebuie să moară.

— Nu cu brutalitatea, omule, zise contele Fernau, ci cu dreptatea.

— Dreptatea, zise Brandt râzând ironic, dreptatea este ca acest om să nu iasă viu din curtea asta.

Contele se dădu îndărăt.

— Nu sunt obişnuit, zise el, să aud să-mi vorbească cineva aşa. Dar te iert, fiindcă eşti iritat din pricina nenorocirii ce te-a izbit.

Se întoarse spre ceilalţi lucrători şi continuă:

— Aştept de la voi ca să vă întoarceţi liniştiţi la lucru. Peste o jumătate de ceas mă voi duce să vă ascult plângerile şi să le examinez. Dumneata, Stubernauch, urmează-mă. Am să-ţi vorbesc.

Plecă.

Tânărul lăcătuş îl urmă.

Dispărură amândoi în casa directorului.

Şi Gallizin se dusese după dânşii.

Spera că prin viclenie să îmblânzească pe conte.

Lucrătorii se duseră la fabrică.

În curte nu mai rămase decât Matias cu nevastă-sa.

— Ce păcat! murmură femeia cu piciorul de lemn. Ce bine începuse!

— Adevărat, suspină bărbatul.

— Dacă ar fi început să prade casa, ce părticică frumoasă ne-am fi făcut şi noi!…

Fostul cantonier întinse mâna în cutia de lemn a nevestei sale, luă o sticlă şi trase, drept consolaţie, o înghiţitură bună.

— Păcat, păcat, zise apoi şi el, că n-am putut profita de scandalul ăsta. Zău, m-am săturat de viaţa cinstită; nu e niciun câştig cu ea.

— Ai dreptate, bărbăţele, răspunse femeia, să ne ducem la Berlin, unde bătrânul Torn de la „Iepurele alb” ne va da casă gratis la început, până îi vom putea plăti.

— În Berlin treburile bune le găseşti pe stradă şi să vezi, bătrânico,

acolo o să ne găsim norocul.

— Şi-apoi acolo poate vom da şi peste acea femeie, care e vinovată că am un picior de lemn şi pe care vreau să mă răzbun.

Era desfigurată la faţă de furie, când pronunţase ultimele cuvinte.

Apoi, spre a se linişti oarecum, trase o înghiţitură zdravănă din sticla din care băuse bărbatul ei cu un moment mai înainte.

În acest moment, contele Fernau cu Stubernauch părăsi iarăşi casa directorului şi amândoi apucară drumul direct spre fabrică.

În sala cea mare de lucru, situată în parter, contele puse să adune pe toţi lucrătorii şi cu o voce care arăta cât era de iritat, se adresă către ei astfel:

— Mai adineauri m-am convins că aţi fost trataţi într-un chip nepermis. E de prisos să mai observ că dezaprob orice nedreptate. Vă promit…

— Promisiuni am avut destule! strigă bătrânul Brandt şi cu ciocanul ridicat păşi înainte.

— Acum nu ne va mai opri nimeni, vrem să-l avem pe Gallizin, trebuie să-l omor pe acest mişel!

— Vrei să te faci ucigaş? îl întrebă contele cu o voce tunătoare.

— Da! strigă Brandt furios, învârtindu-şi ciocanul deasupra capului.

Era să atace pe conte.

— Îndărăt! strigă Stubernauch. Patronul nostru e uman şi drept, el ne va da satisfacţie.

Brandt fu apucat şi tras îndărăt de mai mulţi camarazi al lui şi, cu toate opintirile lui, el fu dat la o parte cu binişorul.

Contele, care în timpul întregii scene stătuse fără frică în faţa agresorului, se adresă către lucrători:

— De azi înainte lucrurile vor merge altfel, băieţi. Iată că directorul şi inspectorii părăsesc curtea, le-am dat drumul din serviciu. Dar vreau să vă dau pe un inspector, cu care cred că veţi fi mulţumiţi, iată, camaradul vostru Stubernauch să vă fie inspector.

La aceste cuvinte ale patronalul lor, lucrătorii strigară:

— Urraa!…

Stubernauch nu fu în stare a vorbi.

El se aplecă să sărute mâna contelui, dar acesta şi-o retrase, încât lăcătuşul n-o putu duce la buzele sale.

Atunci contele şi ceilalţi auziră un urlet înfiorător, nişte sunete ce

nu păreau a fi de om, ci ca urletul de moarte al unei fiare sălbatice.

Toţi alergară în curte speriaţi.

Aici li se înfăţişă o scenă îngrozitoare.

În mijlocul curţii zăcea Gallizin cu capul zdrobit.

Împrejur se vedea sânge împroşcat şi creieri împrăştiaţi.

Lângă el stătea în genunchi bătrânul Brandt şi în mâna-i vânjoasă ţinea ciocanul plin de sânge.

Nu departe de acest grup stătea directorul Brausewetter, dat afară din serviciu.

El tremura ca varga.

— Nenorocitule! strigă contele şi se apropie de Brandt. Ce ai făcut? Ţi-ai încărcat conştiinţa cu un omor!

Bătrânul lucrător se sculă greoi în picioare.

— Da, un omor, zise el cu voce surdă. Am omorât pe seducătorul copilului meu, pe nimeni altul. Mă duc să mă predau de bună voie în mâna autorităţii. Ori libertatea, ori eşafodul, totuna-mi este; mi-am isprăvit rolul.

El lăsă din mână ciocanul, care căzu greu la pământ. Mai aruncă o privire asupra cadavrului lui Gallizin şi plecă.

Contele Fernau îşi luă pălăria din cap şi, mişcat până în suflet, zise:

— Să facem o rugăciune pentru acest mort şi pentru acel bătrân nenorocit care se duce să-şi ispăşească vina!

XXVII – Urma

Casa, în care locuise mama Karkoş şi în care domnise aşa de des o veselie sălbatică şi dezmăţată, era acum, pustie şi părăsită.

Acea clădire mică, prăpădită, ce fusese proprietatea ucisei, nu-şi găsise încă un nou proprietar, deşi tribunalului, ce avea să se ocupe cu împărţirea moştenirii mamei Karkoş, ar fi voit bucuros s-o vândă.

Însă oricine se îngrozea să intre în acea casă, în care se întâmplase crima teribilă.

Nimeni nu vrea să locuiască în acele camere în care a răsunat ultimul strigăt de moarte al ucisei.

În odaie toate lucrurile erau la vechiul lor loc; nimic nu se schimbase.

Din ordinul procurorului, toate au fost lăsate aşa cum s-au găsit

imediat după omor.

Însă casa părea că nu e nelocuită, cel puţin acum, când ceasornicul turnului suna tocmai miezul nopţii.

Tiptil, cu paşi uşori, se furişă o figură întunecoasă şi trecând prin curte, dispăru în camera de la parter, în care se comisese omorul.

Năvălitorul nocturn se opri la uşă, trase cu urechea un moment spre a se asigura dacă se mişca ceva în apropiere.

Când se crezu a fi sigur că era singur, aprinse lumânarea felinăraş şi încet înaintă cu băgare de seamă până în mijlocul camerei.

Deodată se opri, se aplecă spre covor şi făcu ca lamina felinarului să cadă asupra unor pete roşietice ce intraseră în ţesătură.

— Pete de sânge! murmură el încet. Este sânge – sânge din inima ei!

Asasinul privea cu indiferenţă rece la sângele ce-l vărsase, căci omul care se furişase la miezul nopţii în casa mamei Karkoş, era Magistrul, pe care aviditatea îl împinsese la această faptă prea îndrăzneaţă.

El nu avea linişte că nu putuse pune mâna pe averea ucisei.

El văzuse cu ochii săi, când ea pusese banii în cutia secretă a biroului.

Trebuia să descopere această cutie secretă.

Trebuia să pună mâna pe acea comoară.

Văzuse bine că femeia lui avuse în mână multe mii; nu vrea s-o fi omorât în zadar.

Ştia bine că poliţia îl căuta pretutindeni; că pusese să-l caute cel mai ageri detectivi, dar el era un criminal prea şiret şi rafinat spre a nu şti că poliţia tocmai acolo nu-l va căuta, unde era mai cu putinţă de a-l descoperi.

El fusese căutat prin toate ascunzătorile Berlinului.

În fiecare zi, în fiecare ceas poliţia scotocea toate tavernele şi speluncile de criminali; agenţii poliţiei vizitau toate casele suspecte.

Casa femeii ucise era ca şi uitată, căci se credea a fi cu neputinţă ca asasinul să se întoarcă la locul crimei sale.

Şi cu toate astea, aşa s-a întâmplat, după cum vedem.

Magistrul puse felinarul pe o mescioară şi se apropie de birou.

Îl sparse cu un instrument, apoi începu să se uite şi să caute un semn din care să se cunoască existenţa cutiei secrete.

Dar oricât căuta, oricât pipăia cu mâinile acel lemn vechi şi mâncat de carii, spre a da peste vreo mică protuberanţă, peste un buton sau cârlig, totul fu în zadar.

El fu cuprins de o mânie nebună şi începu să scuture mobilele, ca şi cum ar fi voit să le zdrobească cu mâinile lui slabe.

Apoi îşi zise că poate îşi va fi ascuns banii nu numai aici, ci şi în vreun alt loc al casei.

Poate în iatac sau în mansardă.

El îşi luă felinarul, trecu prin odaie şi urcă pe scară în sus, până ajunse în mansarda de locuinţă a nefericitei Hedwiga.

El căută prin toate colţurile, scotoci şi salteaua cu paie spre a da de comorile ascunse, dar se văzu înşelat în speranţele sale.

Se părea că femeia ucisă luase cu ea în mormânt cel din urmă ban; nu putea găsi nimic ce ar avea cea mai mică valoare.

Chiorul, necăjit, era deja să părăsească mansarda, când zări pe podele un obiect strălucitor.

— Aşa străluceşte numai un briliant, şopti Magistrul.

Se aplecă repede şi luă obiectul de jos…

Era un cercel mic de aur, ce avea forma unei stele.

La mijloc era un briliant foarte curat cu culori minunate şi în jurul lui douăsprezece diamante mici.

— Ce va să zică amorul! zise râzând Magistrul. Jonas Bruck o să dea pe el o sută de mărci. Mâine şi aşa trebuie să mă duc să-mi vând lucruşoarele. Ha, ha, ha! Ce o mai fi înjurat Ferdinand bălanul în colivia sa! Şi-apoi cum îl vor mai fi chinuit foamea şi setea! Dar de ce să mă mai gândesc la dânsul? El e acum un om mut, un schelet fără carne. El nu mai poate povesti!

Magistrul părăsi casa într-un chip tot atât de misterios cum venise şi se făcu nevăzut în întunericul nopţii.

În seara zilei următoare, pe la ora zece, cineva bătu de două ori încet şi o dată tare la uşa lui Jonas Bruck şi fiindcă Laib, servitorul cămătarului, era cam bolnav şi se culcase deja, însuşi Bruck, rezemat pe baston, veni şchiopătând la uşă şi întrebă cu vocea întreruptă de tuse:

— Cine mai vine aşa de târziu?

— Cineva care-ţi aduce folos în casă, răspunse o voce de afară.

— Aşa târziu nu-mi fac de lucru cu nimeni. Oamenii cinstiţi vin

ziua, răspunse Jonas Bruck.

Cel de afară începe să râdă tare cu hohot.

— Cred şi eu, Jonas Bruck, replică dânsul. Oamenii cinstiţi nu vin nici ziua la tine! Dar acum deschide. Poţi face o treabă bună, vulpe bătrână, cum n-ai mai făcut din ziua în care ai cumpărat de la mine cutia cu inelele de briliant a giuvaergiului din Viena.

Aceste cuvinte şoptite avură un efect ciudat.

Cu mâinile tremurânde, cămătarul învârti cheia în broască şi deschise uşa.

— Aşadar tu eşti, Magistrule, zise el cu voce slabă, când recunoscu pe ciclop. Intră iute în casă, să nu te vadă cineva.

Magistrul intră.

Jonas încuie uşa şi se merseră în odaie.

— Omule, cum cutezi să intri în casa mea? întrebă ovreiul, pe când Magistrul se tolăni pe un scaun. Albaştrii te caută prin toate colţurile şi găurile din Berlin. Ei afumă toate culcuşurile de vulpi spre a prinde animalul căutat. Iar tu vii în plimbare la mine, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, ca şi cum nu s-ar fi îngropat mama Karkoş care a fost omorâtă de propriul ei bărbat.

— Cine poate dovedi ceva? întrebă chiorul. Nu sunt decât numai presupuneri, altceva nimic. Eu nu ştiu nimic de omor. Cine ştie cine-l va fi comis?

— Ştiu eu cine l-a comis, răspunse Jonas Bruck. Tu ai fost, Magistrule, şi tu vei ajunge aşa de sigur sub securea călăului, cum vezi aceste cinci degete la mâna mea dreaptă.

— Crede ce pofteşti, Jonas Bruck, răspunse chiorul cu nepăsare. Acum însă uită-te aici şi bagă-ţi bine mâna în casa cu bani.

Criminalul scoase din buzunarul redingotei batista sa înnodată, în care avea ascuns ceva greu.

Cu faţa zâmbitoare el puse legătura pe masă.

Apoi continuă:

— Hei, priveşte, jidan bătrân, şi mă prind că o să-ţi vină apă-n gură.

El desfăcu batista şi, când în acel moment cămătarul îşi arunca ochii spre masă, se dădu un pas îndărăt, plin de surprindere.

Erau şase până la opt bijuterii, pe care Magistrul le scosese din legătură şi care puteau avea o valoare totală de multe mii de taleri. De

unde ai furat toată astea, hoţule? întrebă Bruck, căci pe cale cinstită n-au ajuns ele în mâinile tale.

— Poate să ai dreptate, moşule, răspunse chiorul râzând. Dar dacă ne înţelegem, atunci ne poate prinde bine şi cred că Jonas Bruck nu e omul care să mă lase să plec fără nicio ispravă.

Cămătarul se delecta privind la obiectele preţioase.

Faţa-i gălbuie şi uscată tresărea convulsiv.

Se părea că într-însul se petrecea o luptă crâncenă.

— Mă arunc într-o primejdie prea mare, zise el mai mult către el însuşi. Dacă marfa se va găsi la mine şi eu voi trebui să mărturisesc că am cumpărat-o de la asasinul urmărit, atunci voi fi aruncat în puşcărie.

— Hei, la dracu! să isprăvim mai iute, Jonas Bruck! îl întrerupse Magistrul, cu ton răstit. Spune că nu vrei să cumperi lucrurile şi să-mi caut de drum.

Ovreiul tresări.

— Am zis eu oare că nu vreau să cumpăr? zise el gemând. Dar eu nu pot să dau decât un preţ prea mic, pentru că sunt silit să las lucrurile să zacă mulţi ani, până ce se va uita toată istoria cu omorârea mamei Karkoş.

— Hei, aici vreau s-ajungi, vulpe bătrână! se răsti Magistrul. Este o istorie veche: gazda de hoţi strânge de gât pe hoţi.

— Gazda de hoţi?!... Ce tot îndrugi la moşi pe groşi, chiorule? Cumpăr eu oare lucruri furate? Ştiu eu oare că această cruce cu briliante şi aceste inele vin din mâna unui hoţ?…

— Ei bine, spune-mi numai cât vrei să dai?

— Ei bine, o să dau – o să dau trei-patru sute de mărci!

— Ce, ai înnebunit, jidane? strigă chiorul. Pentru aceste pietre scumpe, ce fac între fraţi opt mii de taleri, iar tu îmi oferi patru sute de mărci? Ba, treaba asta n-o fac; mai bine arunc giuvaericalele în gârlă, decât să mă las a fi păcălit ca un prost.

— Aruncă-le în gârlă! răspunse Jonas Bruck prefăcându-se grozav de nepăsător. Dar să te păzeşti bine, să nu le găsească cineva, căci ele te vor trăda. Eu îţi spun, Magistrule, că aşa fel de marfă e mai bine ascunsă la Jonas Bruck şi pentru că vreau să mai fac treburi cu tine, de aceea îţi mai spun o vorbă: dau cinci sute de mărci!

— Ba zău, te faci mărinimos la bătrâneţe, Jonas Bruck! zise în

batjocură criminalul. Dar am să-ţi fac o propunere: numără-mi o mie de mărci şi toate mofturile astea sunt ale tale.

— O mie de mărci! strigă Jonas Bruck frângându-şi mâinile. Crezi oare, Magistrule, că şi eu fur banii ca tine?

— Gluma la o parte! replică chiorul vesel, o mie de mărci, din care nu las niciun ban mai jos.

— Ei bine, fie şi aşa pentru astă dată. Am să-ţi dau o mie de mărci, dar cu condiţia ca să nu cheltuieşti banii nebuneşte, asta e totdeauna nenorocirea voastră: când aveţi punga plină, trăiţi ca nişte boieri şi atrageţi atenţia albaştrilor.

— Păstrează-ţi poveţele pentru tineri, răspunse Magistrul. Eu nu sunt dintre cei *verzi* (ageamiu) şi ştiu ce am de făcut.

— Bine, bine, numaidecât.

Cămătarul intră în odaia de alături şi trase zăvorul după el.

— Se teme că-l voi ataca şi jefui, murmura criminalul. De! ceea ce azi nu e se poate întâmpla. Jonas Bruck e o bucăţică grasă, dar e şi pişicher al dracului şi îşi va fi ascuns banii aşa încât numai el să-i poată găsi.

Peste câteva minute Jonas Bruck se întoarse.

Ţinea în mână mai multe bilete de bancă, ce le numără întinzându-le pe masă.

Chiorul luă banii, se convinse că erau într-adevăr o mie de mărci şi pe când ovreiul aduna cu aviditate lucrurile preţioase, el îşi puse mâna în buzunarul vestei strâmbându-se de bucurie.

Magistrul scoase din buzunar cercelul preţios ce-l găsise în casa mamei Karkoş şi ridicându-şi mâna spre lumina lămpii făcu să strălucească diamantul cel minunat.

— Mai ai? întrebă Jonas Bruck şi iute îşi întinse mâna spre a ajunge giuvaerul cel scump.

— Hei, ce facem cu ăsta? întrebă rânjind criminalul şi clipi viclean cu singurul ochi ce avea. O sută de mărci, şi acest lucru frumos e al tău, Jonas Bruck!

— Dumnezeu din Cer îmi este martor! exclamă Jonas. Mă jefuieşti cu totul astăzi, Magistrule! Dar ca să-ţi arăt că sunt un om de treabă, nu mai stau la tocmeală: ţine o sută de mărci, deşi dau prea mulţi bani pentru o piatră aşa de mică.

— Târgul s-a făcut! zise omul cu ochiul de sticlă şi puse în buzunar

banii de hârtie pe care cămătarul îi scosese dintr-un portofel murdar. Noapte bună, Jonas Bruck, şi de cumva nu ne vom mai vedea, atunci îmi vei face plăcerea să vii şi să vezi când îmi vor tăia capul. Doresc să mor în prezenţa unor suflece simţitoare.

Şi tot râzând, Magistrul ieşi pe uşă afară.

Jonas Bruck se uita după el cu o faţă în care era zugrăvită groaza şi frica, apoi încuie uşa şi puse drugii şi lanţurile de siguranţă.

— Făcui o treabă bună astăzi, hi, hi, hi! îşi zise bătrânul frecându-şi mâinile de bucurie. Dar mâine deja lucrurile primejdioase vor pleca din casă, voi scoate briliantele şi le voi trimite la Londra, unde Solomon Kohnreich, vechiul meu amic de afaceri, le va şti vinde bine pe sub mână, iar aurul va merge să fie topit în Hamburg.

În timpul acestui monolog el stinsese lampa şi aprinsese o lumânare; apoi luă obiectele cumpărate şi le duse în camera de alături, unde le închise într-una din marile lui lăzi de bani.

— Acum să ne culcăm! murmură el, după ce mai aruncase o privire examinatoare asupra lăzilor sale de fier. Sunt un om bătrân şi la bătrâneţe somnul e indispensabil.

El se duse în iatac şi se dezbrăcă cât putu de repede.

Însă, înainte de a se culca, îşi puse cureaua de rugăciune în jurul capului şi braţelor şi îşi făcu rugăciunea de seara.

— Duc un trai solitar acum, îşi zise el, după ce se întinse pe patul cel moale. Fata mea nu poate încă veni acasă, pentru că obrajii ei nu şi-au regăsit până acum rumeneala sănătăţii, iar bătrânul Laib e un om bolnav şi surd, cu care nu poţi schimba o vorbă cumsecade. Singurele lucruri pe lume, ce-mi mai fac plăcere adevărată sunt în pivniţă, comorile mele de aur.

Şi ovreiul adormi gândindu-se la bogăţiile sale ce le îngrămădise şi le ascundea de privirile lumii.

Însă el nu dormise niciun ceas când cineva începu să bată îngrozitor la uşa casei lui.

Jonas Bruck sări din pat mahmur.

Ce era asta oare?

Cine venea la el la miezul nopţii?

Cine îndrăznea să ceară intrare într-un chip aşa de nepoliticos?

Cămătarul îşi luă iute un halat vechi ce era lângă pat şi o pereche de pantofi rupţi.

— Deschide în numele legii!

În numele legii!

Ca fulgerul izbiră aceste cuvinte în corpul cel uscat al cămătarului.

Bătrânul începu să tremure; de-abia se mai ţinea pe picioare şi fu silit să se apuce convulsiv de grilajul scării, spre a nu cădea jos, pe când se grăbea spre portiţă cu lumânarea aprinsă într-o mână.

— Iute, iute, Jonas Bruck, grăbeşte-te! strigă o voce bărbătească de afară. Aşteptăm destul de demult aici în acest frig.

Auzind această voce cămătarul se înveseli.

— M-am înşelat oare? murmură el deschizând portiţa. Nu e oare vocea domnului consilier poliţienesc Scharf, care-mi vorbea adineauri?

— Ai auzit bine, Jonas Bruck, zise consilierul intrând însoţit de mai mulţi inşi. Vizita mea este de natură oficială.

— Şi ce doreşte poliţia de la mine? întrebă Jonas Bruck. Ştii, domnule consilier, că sunt un om cinstit. Nu e aşa că ştii?

Scharf se părea să n-auzise această întrebare. El făcu un semn asistenţilor săi, agenţilor secreţi, apoi se adresă către Bruck cu aceste cuvinte:

— Mergi înainte cu felinarul, Jonas Bruck; îţi voi spune sus ce am de făcut..

După ce bătrânul conduse pe consilier şi pe funcţionari în camera sa, Scharf desfăşură o hârtie oficială şi zise:

— Am ordin, ca în noaptea aceasta chiar, să fac o perchiziţie la dumneata.

Cămătarul îngălbeni.

— O perchiziţie?… zise dânsul răguşit. Domnule consilier, e o greşeală, trebuie să fie o greşeală. Ce să caute poliţia la mine? Eu nu dau cu împrumut pe amanetări şi nu fac daraveri interzise. M-am retras de ani de zile şi trăiesc ca om privat în linişte.

— Bine, Jonas Bruck, îl întrerupse consilierul nerăbdător. Nu te voi necăji mult, ci îndată îţi voi spune despre ce e vorba.

Funcţionarul scoase din buzunar un portofel şi luă din el un bilet de o mie de mărci.

Apoi puse biletul pe masă înaintea lui Jonas Bruck şi arătând biletul de bancă zise:

— Îţi poţi aduce aminte, Jonas Bruck, că ai dat cuiva acest bilet?

Bruck se gândi.

Privirile ochilor lui roşiţi treceau când la inspector, când la biletul de bancă.

— Am dat din casă multe bilete de o mie de mărci şi cum poate oare un om de afaceri să ştie ce iese din casa sa?

— Om de afaceri? Te încurci în contradicţii, Jonas Bruck. Mai adineauri ziseşi că nu vrei să ştii nimic de afaceri.

Cămătarul gângăvi câteva cuvinte, apoi îşi frecă fruntea cu palma, ca şi cum ar fi voit să-şi stoarcă din cap aducerea aminte şi deodată exclamă înveselit:

— Am găsit! Dumnezeu să-mi dea încă o sută de ani fericiţi; da, am găsit. Domnule inspector – e lucru de râs – zău aşa, e de râs! Ştiţi de la cine am acel bilet? De la un amic al nostru; da, da, aşa este. Biletul mi l-a dat domnul călău Iuliu Krantz, care este un om cinstit şi mi-a plătit datoria ce avea.

— Adevărul spuselor dumitale, Bruck, se va putea dovedi iute, răspunse inspectorul. Acum îţi fac cunoscut că acel bilet de bancă e falsificat.

— Falsificat! Doamne sfinte!

Cămătarul îşi împreună mâinile şi rămase cu ochii zgâiţi la inspector.

— Este o imitaţie abilă, cum s-au introdus multe în circulaţie în timpul din urmă. Însă biletele de bancă sunt mai puţin primejdioase decât cantitatea de aur imitat, ce este acum în circulaţie, căci hârtiile se pot cunoaşte mult mai lesne că sunt false, decât aurul. Dar acum să intrăm în fond. Trebuie să te rog, Bruck să-mi deschizi tot ce ai încuiat, mai ales lăzile cu bani, căci se presupune, că acolo, unde o pasăre şi-a avut cuibul…

Inspectorul luă în mână biletele de bancă şi completându-şi fraza zise:

— Acolo trebuie să fie ascunse şi alte asemenea.

Jonas Bruck dădu din umeri.

— Dacă nu se poate altfel, zise el, şi dacă onor poliţia simte mare plăcere de a-mi vedea lăzile, atunci bine, poftiţi, domnilor!

El conduse pe inspector şi pe funcţionarul lui în camera de alături şi le deschise coloşii de fier, în care-şi ascundea comorile.

Totodată se bucura în sufletul său, că fusese prevăzător ca tot ce

cumpărase de la Magistrul să ascundă într-un sertar secret şi invizibil, afară de cercelul cel mic, pe care-l pusese la o parte într-o ceaşcă de argint, având de gând să-l dea îndată a doua zi unul argintar, spre a-i face încă unul întocmai pentru fiica lui.

Funcţionarii căutau şi răscoleau prin torte cutiile, lăzile şi dulapurile cămătarului, dar nu se mai găsiră alte bilete false, căci Jonas Bruck se scăpase deja de toate biletele primite de la Krantz.

Inspectorul era deja să înceteze cu perchiziţia, când privirea îi căzu asupra lăzilor celor mari cu bani şi el zise:

— Mi se pare că aici n-am cercetat. Degrabă, Jonas, deschide-ne şi acest monstru de fier. Să vedem ce are în burtă.

— Bucuros, domnule inspector, răspunse Jonas Bruck.

Şi îndeplini cererea.

Apoi continuă:

— Însă nici aici nu veţi găsi nimic, căci Bruck e un om cinstit şi n-are nimic a face cu falsificatorii şi cu înşelătorii.

Scharf revizui conţinutul casei de fier, când deodată privirea-i căzu asupra cercelului celui mic, ce era pus în ceaşca de argint.

Cu o grabă neobişnuită el puse mâna pe giuvaer şi pe când privea la el, pe faţa lui se alternau surpriza, spaima, mirarea şi bucuria.

Mâna ce ţinea cercelul, începu să tremure.

Buzele inspectorului vibrau.

Toată fiinţa lui era cuprinsă de-o agitaţie stranie şi puternică.

— El este, zise dânsul; este cercelul ei – copila mea, Hedwiga mea – în fine, am dat de o urmă a ei!

Jonas Bruck şi funcţionarii se uitau miraţi la inspectorul poliţienesc.

Pentru ce oare vederea acestui obiect neînsemnat producea într-însul o mişcare aşa de profundă, încât ochii bătrânului se umpluseră de lacrimi?

Inspectorul îşi veni în fire.

Ordonă funcţionarilor să continue cu perchiziţia în camera de alături.

Funcţionarii îşi continuară treaba lor.

Când fu singur cu Jonas Bruck, luă pe cămătar de mână şi îi zise cu un ton aproape rugător:

— Adevărul, Bruck! Adevărul! Acum să-mi spui adevărul curat!

Fericirea vieţii mele, liniştea bătrâneţilor mele, depinde de răspunsul ce-l vreau acum de pe buzele dumitale.

— Nu înţeleg enigma, domnule inspector. Cum oare să depindă fericirea vieţii dumitale de cuvintele unui biet om neînsemnat, cum sunt eu.

— Am să-ţi spun tot, Jonas Bruck, replică Scharf. N-ai auzit oare că unicul meu copil, Hedwiga mea, a dispărut într-o zi, fără să i se fi dat de urmă?

— Am auzit această veste îngrozitoare şi am zis către Roza mea: „de ce oare o soartă aşa de grozavă a trebuit să izbească pe un om aşa de bun cum este domnul inspector Scharf?”.

— Ei bine, ascultă mai departe. Tot ce am întreprins spre a da de urma nefericitului meu copil, a fost în zadar. Se părea că Hedwiga a intrat de vie în pământ şi că n-a rămas nimic de la ea decât amintirea. Nevestei mele i s-a rupt inima de întristare.

Inspectorul îşi şterse lacrimile din ochi, Jonas Bruck îşi frecă de asemenea ochii murmurând:

— Doamne sfinte! unde este oare dreptatea ta?

— Acum după luni de zile, când pierdusem orice speranţă de a regăsi copila mea, o întâmplare îmi aduce în mână un obiect neînsemnat, care-mi redeşteaptă speranţele. Acest cercel mic, Jonas Bruck, este, sau mai bine-zis, a fost al nefericitului meu copil. Da, da, nu mă pot înşela: acest briliant mare şi înfocat la mijloc; aceste douăsprezece diamante mici împrejur, ba nu, sunt numai unsprezece şi acesta e semnul cel mai sigur, căci unul se pierduse într-o zi; apoi aici în dos acest S mic, ce de-abia se poate vedea, toate astea nu sunt oare nişte probe despre care nu mai poate fi îndoială? Acest cercel l-a purtat Hedwiga mea; el a fost furat şi aici mi se oferă în fine o urmă, pe care n-o pot părăsi.

La cuvintele inspectoratul, Jonas Bruck simţea sudori când reci, când calde.

Ce răspuns să dea el acum? De unde să spună că are cercelul?

— Acum, Jonas Bruck, întrebă Scharf cu stăruinţă, ia spune-mi, cum ţi-a căzut în mână acest cercel?

— Cum mi-a căzut în mână? Vrei să zici de unde am acest giuvaer mic? O Doamne, ştii bine, domnule consilier, că la mine vin mulţi când ajung la nevoie şi-mi zic: „Jonas Bruck, fă bine şi împrumută-mi

câţiva taleri; o să-ţi las un amanet”. Şi, cu toate că eu m-am lăsat de… dar, totuşi am o inimă în piept şi nu pot zice: „N-am bani, nu dau; pleacă”.

— Jonas Bruck; mie să-mi dai un răspuns scurt şi lămurit, fără ocolişuri. De când ai acest inel?

— De câteva ceasuri, pe viaţa mea, domnule inspector!

— Şi cine ţi l-a adus?

— Un om, pe care nu-l mai văzusem în viaţa mea, minţi Jonas Bruck clipind cu pleoapele lui cele roşite. Era un om cu barba neagră şi lungă cu o capelă în cap şi cu o blană şi acel om…

— Este marele necunoscut, îl întrerupse inspectorul în mod brusc. Crezi oare, Bruck, că vei scăpa din încurcătură cu astfel de mofturi? Ai cumpărat această piatră preţioasă de la cineva pe care nu-l cunoşteai? Să nu mă îndârjeşti, Bruck, căci dacă de astă dată nu-mi vei spune tot adevărul, atunci ai pierdut bunăvoinţa şi vei avea în mine un duşman.

Cămătarul îşi muşca buzele; el simţea că-i era gâtul în cursă şi că aici lucrul cel mai bun era să spună tot adevărul.

— Nu nenoroci pe un biet om, domnule consilier! începu el să se roage cu ton plângător. Ce-ţi poate folosi dacă mă ruinezi pe mine?

— Nici eu nu vreau asta, Jonas Bruck, dar trebuie să-mi mărturiseşti tot!

— Da, voi spune tot ce ştiu. Acum câteva ceasuri a venit la mine un om, la al cărui nume te vei lua cu mâinile de păr. El mi-a adus cercelul spre vânzare şi i-am dat pe el o sută de mărci bani gata. Nu l-am întrebat: „de unde ai cercelul?” căci acel om este pentru mine o groază şi spaimă; el nu e numai un hoţ, ci şi un omorâtor plin de sânge.

— Şi cu toate astea ai făcut daraveli cu el. Dar acum spune-mi numele criminalului; cine este?

— Cine este? răspunse Bruck cu voce şoptitoare, este Magistrul!

Consilierul făcu un pas îndărăt cuprins de spaimă.

— Magistrul! repetă el, sângerosul criminal al Berlinului! Vai, Hedwiga mea, sărmana mea Hedwiga! Dacă ai căzut în ghearele acestui tigru, atunci nu te voi mai vedea niciodată.

— Să nu piardă omul speranţa, domnule consilier! începu să-l consoleze Jonas Bruck. Oare Magistrul nu se poate să fi primit cercelul de la altcineva?

— Şi asta se poate, cel puţin am dat de urmă şi pot merge înainte.

Consilierul puse cercelul în punga sa de mătase şi voi să numere cămătarului o sută de mărci, ce-i dăduse acesta pentru cercel, dar Jonas Bruck nu voi să primească banii.

— Sunt banii păcatului, răspunse el la stăruinţele lui Scharf, trebuie să sufăr această pierdere ca o pedeapsă ce mi-o dau eu însumi.

O inspectorul îşi luă rămas bun de la el şi părăsi casa cu funcţionarii săi şi când se putu culca aproape de ziua, el îşi ridică ochii spre cer cu recunoştinţă şi zise:

— Mi se pare, că întunericul începe să se împrăştie. Am dat de urmă şi acum e vorba să prindem pe acest drac şiret, ce poartă numele de Magistru. Doamne, dă-mi ajutor, tu, care eşti atât de puternic şi fă ca să-mi regăsesc pe nenorocitul meu copil!

XXVIII – Peşterile de tortură ale doctorului Robin

Să ne întoarcem acum în casa de nebuni a doctorului Robin, unde în chilia nefericitei Hedwiga s-a petrecut scena mişcătoare, la care a asistat Olga şi Hillmar.

Nebuna se aplecase departe înainte; corpul atârna deasupra prăpastiei; încă o mişcare şi ea trebuia să cadă în curte şi să se zdrobească.

Atunci însă, în momentul suprem, tânărul medic sări şi apucă bine veşmintele uşoare cu care era îmbrăcată Hedwiga.

Nebuna nu vrea să-şi părăsească poziţia-i periculoasă, dar Hillmar o cuprinse cu braţele şi o dădu binişor jos de pe pervazul ferestrei.

Apoi cu ajutorul Olgăi o duse în chilie şi o culcă şi ea adormi de oboseală. După ce doctorul Hillmar se convinse că somnul pacientei era liniştit şi adânc, strânse încă o dată mâna Olgăi şi se duse în camera sa.

Trecură mai multe zile fără ca Hillmar să fi avut ocazie de a vorbi cu Olga fără martori.

Şi-apoi era preocupat mult şi de alte gânduri ce-i reclamau toată atenţia.

Hillmar nu putea să uite conversaţia ce o auzise fără voie, între doctorul Robin şi misteriosul străin în coridorul azilului şi care i-a dezvelit teribilul secret al acestei case sinistre.

Nu-i venea să creadă că putea fi adevărat ceea ce doctorul Robin spusese străinului.

Vasăzică în azilul de nebuni se găsesc pivniţe subterane şi în ele zac oameni nenorociţi, care poate sunt cu mintea sănătoasă şi sunt ţinuţi acolo de doctorul Robin.

Hillmar îşi chinuia în zadar mintea spre a găsi un mijloc de a ajunge acolo jos în acele peşteri de tortură.

Oricâte planuri îşi făcea, trebuia să le respingă pe toate, căci ele nu puteau izbuti în faţa vegherii şi grijii, cu care doctorul Robin îşi ascundea secretul.

Lui Hillmar nici nu-i putea trece prin cap să afle ceva din gura lui Robin.

Din acea zi, în care Hillmar s-a opus cu atâta energie la chinuirea Hedwigăi, exista o mare încordare între el şi superiorul său, aşa că cei doi medici schimbau între ei numai cuvintele cele mai necesare.

Cu atât mai mirat fu Hillmar, când doctorul Robin îl chemă la el în dimineaţa următoarei duminici.

El găsi pe director în haine de călătorie, gata de plecare.

— Sunt silit să fac o mică călătorie, zise Robin către tânărul medic, şi trebuie să te rog, domnule doctor, să mă înlocuieşti. În timpul absenţei mele sper că nu se va întâmpla nimic extraordinar şi cred că mă voi înapoia în trei-patru zile.

Doctorul Hillmar se înclină în tăcere.

— Bătrânul Ştefan, continuă Robin arătând spre un îngrijitor cărunt, care stătea lângă el, are toate cheile casei şi îmi cunoaşte intenţiile şi dorinţele. Să ai o deosebită atenţie asupra alienaţilor ce mi s-au dat spre a-i observa, de exemplu, asupra lui Barnov, asupra căruia nu sunt încă deloc luminat.

— Dacă-mi permiteţi un cuvânt domnule doctor, zise Ştefan, în ale cărui mişcări se vedea o supunere de câine, Barnov s-a potolit şi acum e blând ca un miel. El ascultă de cuvânt şi fără nicio opunere îndeplineşte lucrul ce i se dă de făcut.

— Cu toate astea paza e bună, răspunse Robin, luându-şi blana în spinare. Tu ştii Ştefan, că aceşti oameni se ştiu preface de minune şi pândesc numai ocazia spre a izbucni.

— De aşa ceva nu mă tem din partea lui Barnov, zise Ştefan, l-am aşezat aşa de sus, încât o să-i treacă pofta de a sări jos, iar pe uşă nu

poate scăpa.

— Dar unde se află nebunul, pe care mi l-a trimis contele Fernau acum câteva zile? întrebă Robin.

— El e aşezat lângă Barnov, luă cuvântul doctorul Hillmar, de la sosirea lui l-am supus unei observaţii de aproape şi m-am convins, că acest nenorocit cu greu poate fi vindecat. E absolut idiot.

— Câteodată această stare e trecătoare şi face loc furiei. Mi se pare că contele Fernau ţine mult ca omul să se facă bine, spre a obţine de la el lămuriri asupra unor evenimente.

— Nu cred ca pacientul să ajungă vreodată aşa departe, răspunse Hillmar.

Acum directorul azilului era gata de drum.

El îşi luă rămas bun de la tânărul medic, apoi trase pe Ştefan încă o dată iute la o parte.

Hillmar văzu că şopti îngrijitorului câteva cuvinte, la care acesta răspunse numai mişcând din cap.

Prima zi a absenţei lui Robin trecu fără a se întâmpla ceva deosebit.

A doua zi însă, pe când Hillmar şedea la masa sa de scris şi citea o carte ştiinţifică, mare-i fu mirarea, văzând pe Olga intrând la el.

Fata era foarte agitată.

Ea încuiase încet uşa în urma sa şi se apropie de tânărul medic.

— A trebuit să dau la o parte orice sfială de femeie, zise ea cu voce tremurândă, şi să te vizitez în camera dumitale, Hillmar, dar spune-mi mai întâi, dacă nu ne poate auzi cineva aici.

Tânărul medie se ridicase în picioare şi se apropiase de Olga.

— Zidurile camerei sunt groase şi nu cred să poată auzi ceva un indiscret, răspunse el. Dar ce ai, Olga? Trebuie să ţi se fi întâmplat ceva îngrozitor, de eşti aşa de palidă şi mi se pare că tremuri.

— Citeşte asta! zise Olga şi scoase din buzunarul rochiei un bilet mic, făcut sul.

Hillmar îl desfăcu.

Pe acea hârtie învechită erau scrise multe rânduri cu o culoare neagră, care se vedea că nu era cerneală, ci funingine muiată.

Şi-apoi nu erau scrise cu condeiul, ci cu un instrument ascuţit, poate o bucăţică de lemn sau o bucată de hârtie răsucită – după cum se vedea din trăsăturile cele groase.

În acele rânduri era scrise următoarele:

„Oricine vei fi, care din întâmplare vei pune mâna pe acest bilet, să ai milă de un om bătrân, care de mulţi ani e ţinut pe nedrept şi fără niciun motiv în beciurile subterane ale acestei case, care zace într-o temniţă greţoasă şi murdară, fără aer şi fără hrană destulă. Du acest bilet ducelui de Leuchtenberg, care te va răsplăti pentru aceasta.

Milostenie, pentru Dumnezeu cel prea puternic, milostenie!

Mişcat până-n suflet, neputând pronunţa un cuvânt, Hillmar rămase ca înlemnit după citirea acestor rânduri.

Acele cuvinte îi izbeau urechea ca o admoniţiune teribilă; ele erau vocea uneia dintre victimele doctorului Robin, care zăceau în peşterile lui subterane şi care cu fiecare zi se apropiau mai mult de pieire.

Aproape de o săptămână cunoştea acest secret teribil, îşi zicea el, şi încă nu făcuse nimic spre a veni în ajutorul nefericiţilor.

El comisese o întârziere îngrozitoare, aceasta o simţea în acest moment.

— Cum ai ajuns la acest bilet, Olga? întrebă el; povesteşte-mi tot ce ştii.

— Într-un mod straniu, răspunse fata. Spre a face un dop la o sticlă aveam trebuinţă de un cuţit. M-am dus în bucătărie, unde n-am găsit pe nimeni. Fetele servitoare plecaseră toate. Căutai un cuţit, dar mult timp nu găsii niciunul, căci astfel de unelte se ţin încuiate în această casă. În fine, dădui după un dulap peste un cuţit vechi şi ruginit. Mânerul de lemn era de asemenea. Însă pentru scopul meu putea servi şi acest cuţit şi de aceea îl luai cu mine în cameră, mă aşezai pe patul Hedwigăi şi începui să tai pluta. Nu trecură însă câteva minute şi limba cuţitului căzu la pământ; ea ieşise din mâner şi numai aceasta îmi rămăsese în mână. Voiam să repar îndată cuţitul, dar când încercai să introduc lama în mâner, observai că în gaura mânerului de lemn era ascunsă o hârtie. O scosei afară iute; era acel bilet, pe care-l ţii în mână, Hillmar. Găseşti o explicaţie pentru misteriosul lui conţinut?

— Cred că da, Olga, răspunse tânărul medic, şi mi se uşurează inima, că pot vorbi cu dumneata. Ascultă, dar să păstrezi cea mai mare discreţie asupra celor ce-ţi voi descoperi. Nici eu, nici dumneata n-am văzut pe toţi nenorociţii din această casă teribilă. Mizeria ce o

vedem aici zilnic, dispare cu totul faţă cu aceea pe care o ascund privirilor noastre. Doctorul Robin ţine închişi în beciurile acestei case pe nişte oameni nenorociţi, despre care spune că sunt nebuni, dar care nu sunt sau cel puţin nu erau când au fost aduşi aici.

— Imposibil!… Asta nu se poate; acesta ar fi un abuz groaznic al misiunii lui sacre! exclamă Olga, împreunându-şi fără voie mâinile, ca şi cum ar fi voit să facă o rugăciune pentru victimele lui Robin.

— Da, roagă-te, Olga! zise tânărul medic mişcat. Roagă-te şi cere de la cel atotputernic, ca să ne dea puterea şi forţa de a dezveli faptele infame ale acestui mizerabil, căci eu sunt decis a face aceasta chiar dacă ar fi să-mi pierd viaţa.

Tânărul medic stătea cu privirea înflăcărată înaintea Olgăi.

În acest moment el i se părea fetei ca un erou legendar, frumos, brav şi bun.

— Puterile femeii sunt slabe, zise ea punându-şi mâna pe braţul lui Hillmar, dar eu sunt curajoasă, crede-mă Hillmar, şi nu mă dau îndărăt de la niciun pericol. Permite-mi să-ţi dau ajutor la executarea nobilului dumitale proiect; poate că-ţi voi fi de folos şi dacă vei fi ameninţat de pericol şi de pieire, atunci vom pieri împreună!

— Olga! strigă Hillmar cu privirea aprinsă de bucurie şi cu vocea tremurândă, cum să-ţi mulţumesc oare pentru aceste cuvinte? Vrei să mergi cu mine umăr la umăr?… Nu te îngrozeşti oare de misterele înfiorătoare pe care le întâlnim? Aceasta e mai mult decât iubirea de aproapele lui şi datoria de om, aceasta e bunătatea unui înger, gata la orice sacrificiu!

El îi apucase ambele mâini fără ca ea să şi le retragă.

O privi drept în ochii ei luminoşi şi zise:

— Nu, nu, Olga, eu nu părăsesc încă speranţa de a te numi odată a mea. Nu, fată drăguţă şi bună, voi lupta ca să câştig şi dacă nu voi face aceasta cu spada în mână, voi lupta prin fapte bune şi nobile, prin care mă fac demn de tine!

— Hillmar, te rog! zise Olga, să nu ne gândim acum la noi, ci numai la acei nenorociţi, pentru a căror scăpare ne-am aliat.

— Ai dreptate, Olga, replică Hillmar mai liniştit şi încetă de a mai tutui pe fată. Mai ştim o cale de a veni în ajutorul victimelor lui Robin. Este evident că acei nenorociţi îşi primesc hrana printr-o a treia mână. Sunt sigur că bătrânul Ştefan, a cărui mutră antipatică mi-

a insuflat totdeauna neîncredere şi oroare, este complicele omului mizerabil. Am să observ de aproape pe bătrânul târâtor; îl voi pândi spre a vedea unde dispare totdeauna fără veste serile şi voi întrebuinţa forţa, dacă nu voi putea în alt chip, să storc o mărturisire de la el.

— Dar Ştefan e un om bătrân, Hillmar, obiectă Olga.

— Nu putem avea astfel de consideraţii, Olga, replică medicul, dacă vrem să ne atingem scopul. Ce plăteşte viaţa acestui ipocrit bătrân, dacă astfel putem scăpa poate alte zece existenţe mai bune! Şi-apoi Ştefan e bătrân, ce e drept, însă tot e încă tare ca un tânăr. L-am văzut trântind la pământ pe nebunii cei mai reticenţi, pe care doi alţi îngrijitori nu-i puteau birui.

— Cu atât e mai îngrozitor! zise tânăra fată cu voce plângătoare şi frângându-şi mâinile. Să nu-ţi facă şi dumitale vreun rău Hillmar!

— Amândoi ne punem viaţa în pericol, Olga în privinţa aceasta trebuie să ne înţelegem. Dacă Robin va afla, că-i cunoaştem secretul şi, dacă în acel moment nu vom fi în stare să-l demascăm, atunci suntem pierduţi: atunci nu vom scăpa vii din această casă. Dar ştiu, că toate astea nu te vor speria şi că diseară deja mă vei însoţi în periculoasa mea inspecţie. Te voi lua din chilia Hedwigăi şi totodată voi îngriji, ca să te înlocuiască o altă îngrijitoare.

— La revedere, Hillmar! Te aştept.

Olga strânse încă o dată mâna tânărului medic, apoi părăsi camera acestuia.

Era pe la ora 11 noaptea, când Hillmar intră în chilia Hedwigăi, spre a lua cu sine pe Olga, după cum se înţeleseseră.

Tânăra fată era gata.

Ei plecară amândoi prin condor şi fără a schimba un cuvânt ieşiră în curtea azilului.

Era o noapte de iarnă, senină, laminată de lună.

Clădirea, în care erau închise atâtea suferinţe, era cuprinsă de o lumină albăstrie. Niciun zgomot nu tulbura liniştea ce domnea împrejur.

Hillmar se dădu cu Olga în dosul unui colţ de zid, ce despărţea azilul de grădina învecinată şi acolo se opriră spre a asculta şi a vedea dacă cineva nu trece prin curte.

— Colo e uşa, şopti Hillmar, ce duce spre beciuri; ea e mică, aşa că omul trebuie să se aplece spre a putea trece. În momentul când Ştefan

va face aceasta, voi sări şi-l voi apuca pe la spate.

— Dar dacă se va apăra? întrebă Olga cu frică.

În loc să răspundă, Hillmar scoase din buzunarul gherocului un revolver. Ţeava armei strălucea la lumina lunii şi totodată Olga citi în faţa tânărului medic o hotărâre sinistră.

Trecu o jumătate de ceas fără să se fi arătat ceva suspect.

Iată că deodată se desenă o umbră pe zidul din partea opusă.

Era un om, care trecea încet şi pe furiş prin curte.

— Este Ştefan! şopti Hillmar apucând pe Olga de mână.

Bătrânul îngrijitor care se bucura atât de mult de încrederea doctorului Robin se apropia din ce în ce mai mult de ascunzătoare.

El avea în mână un coş mare închis şi privea cu precauţie în toate părţile spre a se convinge dacă nu este pândit.

În loc însă de a se apropia de uşa pivniţei, după cum aştepta Hillmar, Ştefan se apropia de zid cam pe acolo unde se ascundeau pânditorii.

Hillmar nu-şi putea închipui ce poate să caute bătrânul pe aici.

Şi se gândi că oare n-ar fi bine să sară pe el şi să-l trântească la pământ.

După câteva secunde Hillmar se uită încă o dată la locul unde stătuse Ştefan, însă acum însă nu-l mai găsi.

Bătrânul dispăruse aşa cum l-ar fi înghiţit pământul.

— Ne-a scăpat, de bună seamă printr-o uşă ascunsă, zicea Hillmar, dar nu trebuie să ne pierdem răbdarea, el o să iasă tot pe unde a intrat.

— Aşadar, uşa pentru pivniţă e numai de aparenţă, adevărata uşă se află în zid, zise Olga.

— Aşa este, răspunse tânărul medic, şi mie mi se pare că întregul zid nu serveşte la altceva decât să ascundă drumul ascuns ce duce în casă.

Hillmar se furişă de-a lungul zidului şi examină fiecare piatră spre a afla dacă nu va putea să dea cumva de o uşă. Nu găsi nimic.

Deodată Olga scoase un ţipăt de spaimă.

Hillmar se întoarse spre ea şi văzu cum fata ţinea capul îndreptat spre etajul de deasupra, fără a scoate vreun cuvânt pe buzele sale.

Hillmar privi de asemenea într-acolo, dar nu putu să-şi creadă ochilor, căci ceea ce văzu nu putea să fie decât opera unei fantezii

excitate.

Dintr-o fereastră ce se afla imediat sub acoperişul casei de nebuni, ieşea încet un om, al cărui obraz galben era îndreptat spre lună.

Obrazul lui înconjurat de o barbă neagră avea expresia unei dureri adânci şi semăna cu o figură de marmură albă pe care se reflecta razele palide ale lunii.

Omul se ţinea de gergevea cu o mână, iar cu cealaltă se întinse spre olane.

— Nenorocitul cade, strigă Olga, el vrea să scape din casa de nebuni şi nu vede că merge la pieire.

Ea vru să ţipe, dar tânărul medic o opri.

— E lunatic, zise el, şi dacă strigi cade şi se zdrobeşte.

Lunaticul se sui cu o dibăcie uimitoare pe olane în sus.

Un moment trupul lui atârnă asupra prăpastiei.

El se agaţă cu mâinile de tinicheaua ţeapănă a olanelor apoi se repezi cu dibăcia unul gimnast şi acum se găsi ascuns pe acoperiş.

Trebuia să fi făcut deseori acest drum primejdios.

Cu siguranţa unui om care nu cunoaşte nicio primejdie el se târî până la capătul olanelor, pipăi în jur cu mână şi aflând că nu da decât de cărămizi, o expresie dureroasă se manifestă pe obrazul lui.

— Curios, zise tânărul medic, acest lunatic face în fiecare noapte aceeaşi treabă. Eu aş pune rămăşag că omul a făcut de multe ori acest drum şi caută totdeauna aici un obiect ce-a văzut în vis.

Lunaticul se retrase încet.

— Numai de-ar ajunge norocos, zise Olga care abia îndrăznea să se uite în sus, acum a ajuns la olane, acum se lasă frumos în jos, acum a ajuns la gergevea, o încolăceşte cu picioarele, mâinile lui se lasă libere, pare a atârna în văzduh, – ba nu, slavă Domnului, a scăpat.

Într-adevăr lunaticul se retrase în celula sa, dispărând în dosul ferestrei.

— Şi ştii cine e acest nenorocit? întrebă Olga.

— Da, zise tânărul medic, e Barnov, condamnatul la moarte, care ne-a fost adus spre a fi observat.

— Şi-l consideri lunatic?

— Fără îndoială, n-ai văzut cum umblă pe acoperiş? în stare de trezie l-ar fi prins ameţeala şi ar fi căzut la pământ. Numai un lunatic nu-şi pierde simţirea în astfel de împrejurări, fiindcă n-o are.

— Tăcere zise Olga, vezi colo la poalele zidului cum se ridică pământul acoperit de zăpadă? O figură iese la iveală.

— E Ştefan, zise Hillmar cuprins de agitaţie, el vine printr-o uşă ascunsă, acum n-o să-mi mai scape.

Figura, ce se ivea la câţiva paşi depărtare de el, nu-şi puse încă piciorul pe pământ, când Hillmar cu o săritură fu lângă el, îl prinse cu amândouă mâinile de piept şi îl trânti la pământ.

Un sunet răguşit ieşi din pieptul bătrânului, ce era ţinut zdravăn de gât.

Apoi medicul scoase un revolver şi îl îndreptă spre el.

— De unde vii tâlhar bătrân? strigă Hillmar. Spune-mi ori îţi trag un glonţ în cap.

— Ai înnebunit doctore? zise Ştefan gâfâind, o să spun directorului că m-ai atacat noaptea.

— Lasă acuzaţiile în grija mea, răspunse Hillmar. Apropie-te Olga şi serveşte-mi de martoră, când o să provoc pe omul acesta să-mi spună unde se află pivniţele subterane ale acestei case. Dacă nu-mi răspunde la a treia întrebare, îl împuşc.

La pronunţarea cuvintelor „pivniţe subterane” bâtlanul îngrijitor se cutremură.

O spaimă groaznică îl cuprinse.

El începu să tremure.

— Vrei să-mi spui unde se află victimele? întrebă Hillmar.

— Nu ştiu ce vrei, lasă-mă, răspunse bătrânul cu glas tremurat.

— Te întreb a doua oară unde sunt închisorile în care tânjesc victimele lui Robin?

Ştefan tăcea, părea că se gândeşte.

Hillmar îşi apropie gura ţevii revolverului aproape de fruntea lui Ştefan, astfel că acesta simţea atingerea metalului rece.

— Pentru a treia oară, unde sunt?

— Vreau să mărturisesc.

Tânărul medic îl lăsă liber, dar nu-şi întoarse privirea de la el, şi în vreme ce bătrânul se ridică, revolverul era îndreptat mereu spre dânsul.

— Condu-ne, strigă Hillmar.

Ştefan făcu semn să-l urmeze.

Uşa care era făcută să se potrivească în pavajul curţii acoperea

nişte scări înguste.

Hillmar îl urma cu revolverul aţintit spre el.

Olga venea în urmă.

După vreo zece trepte ajunseră într-un coridor îngust.

— O să ne ducă în cursă, şopti Olga doctorului.

— N-ai teamă, zise medicul, la cel mai mic semn de această natură, îl dau la pământ.

Coridorul ducea într-un într-o sală pavată, de al cărui tavan se afla agăţată o lampă mică ce răspândea o lumină slabă în jur.

În jurul sălii se aflau şase uşi de fier şi fiecare ducea într-o celulă.

Acestea erau închisori în formă de cuşcă unde Robin obişnuia a-şi închide victimele.

— Adu cheia, striga Hillmar îngrijitorului.

Acesta însă dădu din umeri şi zise:

— Chiar de m-ai împuşca nu pot să-ţi dau cheia. Doar doctorul Robin singur o are. El le are pe toate asupra sa şi noaptea le pune sub pernă.

— Minţi, strigă Hillmar, tu aduci în fiecare seară mâncare nenorociţilor, şi să nu ai cheile de la intrare în închisori?

— Nu, domnule doctor, răspunse Ştefan, şi ca să nu ai nicio bănuială contra mea, uite cum comunic eu cu bolnavii.

El se apropie de o uşă, apăsă un resort, şi deodată căzu o placă ce lăsă o gaură cam de două palme.

Hillmar se uită pe deschizătură, dar iute îşi întoarse ochii căci era înfiorător ce văzu.

Temniţa nu era destul de înaltă cât să încapă un om; nu era largă cât să se poată întinde amândouă mâinile, în lungime avea cam la cinci paşi.

Şi acest spaţiu îngust era plin de murdărie şi praf.

Printr-o mică deschizătură în tavan intra o lumină slabă înăuntru.

Un pat de lemn, o masă şi un scaun era întregul mobilier al temniţei, aşa încât în zadar Hillmar se întreba cum pot să se cureţe aceşti nenorociţi.

Tânărul medic simţi un miros groaznic.

— Şi în aerul acesta să respire un om? Aici se prăpădeşte cu desăvârşire. Înnebuneşte dacă încă n-a fost nebun.

— Dar mi se pare că nu e nimeni în temniţă? întrebă Hillmar pe

îngrijitor.

Acesta însă arătă într-un colţ al celulei unde se afla o saltea.

Acolo se vedea o figură zdravănă ce semăna mult cu un om.

Avea păr lung alb ce atârna în plete pe spate şi umeri.

O barbă lungă albă, ce se lăsa pe piept în jos şi îi învăluia figura ca o mască albă.

Întemniţatul şedea cu ochii închişi, dar nu dormea, şi era mai ales într-o stare de indolenţă şi apatie, nu-l mai interesa dacă se uita cineva la el prin deschizătură.

Olga la vederea lui îşi acoperi obrazul cu mâinile, apoi începu să plângă.

Hillmar o consolă zicând:

— Nu plânge, Olga, toată mizeria ce o vezi aici, o să aibă curând un capăt. O să scăpăm pe nenorociţi de-aici, ţi-o făgăduiesc.

Dacă tânărul medic s-ar fi uitat în momentul acesta la obrazul lui Ştefan ar fi văzut un zâmbet de bătaie de joc trecând repede peste trăsăturile bătrânului.

— Şi câte victime se află acum în peştera doctorului Robin? întrebă tânărul medic.

— Numai trei, răspunse îngrijitorul; erau mai mulţi, dar cu câteva luni înainte de aceasta au murit trei.

— Au murit? Aş, au fost omorâţi.

— Nu tocmai, ci să zicem, au căzut victimele ştiinţei, zise Ştefan dând din umăr.

— O ştiinţă, tu noţiune sfântă, la ce fel de nelegiuiri serveşti tu ca manta!

— Doctorul credea, zise bătrânul îngrijitor, că prin trepanaţie poate să capete o privire adâncă în viaţa creierului sănătos, şi că mai târziu va izbuti să aducă din nou în regulă craniul trepanat.

— Şi operaţia aceasta, care în mii de cazuri se termină cu moartea, striga Hillmar îngrozit, aţi făcut-o pe oameni pe deplin sănătoşi. Se povesteşte că indienii sălbatici din America iau pielea de pe capul prizonierilor lor, dar ceea ce faceţi voi e cu mult mai groaznic.

— Ei, directorul şi-a pus-o în cap şi eu trebuia să-i dau ajutor, zise Ştefan, era îngrozitor să vezi nenorociţii legaţi cum se vânzoleau şi zbăteau sub mâinile noastre până când doctorul îl ameţea. Şi după ce le-a ridicat o parte din craniu îi deştepta din narcoză spre a vedea

dacă mai ştiu cugeta.

— Şi toţi mureau sub mâinile voastre?

— Numai la două ceasuri după operaţiune, într-o săptămână am îngropat trei cadavre.

— Aţi îngropat? întrebă Olga cuprinsă de groază, aţi pus în pământ sfinţit pe oameni ucişi?

— Cu cadavrele n-am mai făcut multe formalităţi, zise ajutorul lui Robin, erau puşi într-un sac, şi eu îi duceam noaptea şi-i aruncam în râu.

— Ei, condu-ne mai departe, porunci Hillmar, nu ne ascunde nimic dacă ţi-e dragă viaţa, descoperă-ne toate grozăviile, ca cel puţin să-ţi atenuezi vina prin aceea că ne-ai dat ajutor să demascăm pe ticălosul de Robin.

— Asta vreau şi eu, zise Ştefan, fiindcă şi eu am o socoteală cu Robin. El mi-a fost făgăduit pentru ostenelile mele o mică moşioară unde să mă odihnesc la bătrâneţe, dar acum de câte ori îi amintesc despre aceasta face urechea surdă. Dacă el e ticălos cu mine, aşa o să fiu şi eu cu el. Vino să-ţi arăt ceva ce te va face să te îngrozeşti.

Cu vorbele acestea deschise o uşă ce se afla lângă uşa unde am văzut pe moşneagul cu părul şi barba albă.

Olga şi Hillmar priveau într-un coridor lung şi întunecos.

— Intră, zise îngrijitorul, dar cu precauţie, la capătul coridorului se află multe scări.

Hillmar luă pe Olga de braţ şi o trase cu sine. Un aer igrasios îi lovi în obraz.

Olga se zgudui şi se alipi de Hillmar.

— N-ai teamă Olga, şopti tânărul medic, noi am câştigat jocul, căci ai auzit că s-a răsculat instrumentul contra meşterului său.

El mergea cu Olga încet înainte.

Dar întunericul era atât de mare încât la fiecare pas trebuia să se oprească dacă vrea să nu să izbească de ceva piedici în drum.

— Unde eşti Ştefane, şopti el, mai durează mult, vorbeşte!

Niciun răspuns.

— Fă măcar să intre puţinică lumină din lampa ta, porunci tânărul medic.

— Nu răspunde, şopti Olga cu un glas tremurător. Hillmar suntem singuri.

— Singuri? o să vedem numaidecât.

Tânărul medic se apropie de zidul igrasios şi începu a să trage pipăind spre uşa pe unde intrase. Dar nu găsi nicio deschizătură.

Trecură câteva minute lungi. Năduşelile ieşiră pe fruntea lui Hillmar, el nu găsi nicio ieşire.

Deodată un râs diavolesc îi izbi urechea şi îl lumină de situaţia în care se află. El căzuse cu Olga în cursă. Ştefan închisese uşa în urma lor fără zgomot. Şi ei se aflau într-una dintre celulele groaznice ce văzură mai adineauri.

— Olga, strigă el, unde eşti, apropie-te de mine.

— Sunt lângă dumneata, Hillmar, se auzi liniştit de pe bazele copilei.

— Olga, am să-ţi fac o descoperire groaznică. Suntem pierduţi.

— Am bănuit, răspunse Olga, şi nu mă surprinde. Ai curaj Hillmar, fii bărbat.

— Nu tremur printru mine, Olga, ci pentru dumneata. Că viaţa dumitale tânără să se veştejească în peştera aceasta, asta mă îngrozeşte, mă omoară.

— Crezi că nu este posibil vreun ajutor?

Fără să apuce se dea răspuns, se auzi de afară iute glasul triumfător al lui Ştefan:

— Trădaţi-ne, suflete nobile, dar mai aşteptaţi niţel. O să pun în sac cadavrele voastre şi să le arunc în râu. Ha, ha, cum o să râdă doctorul Robin când îi voi povesti această glumă.

Apoi se depărtă râzând, paşii lui răsunau prin pivniţă până la urechile lui Hillmar şi Olga.

— Acum nu mai e nevoie să-ţi spun, Olga, ce este de sperat, şopti tânărul medic.

— Da, răspunse copila, o să murim împreună, Hillmar!

Şi-şi ascunse capul în mâini.

XXIX – Găsit şi pierdut

Înaintea casei preotului Juny din Schönhausen stătea căruţa ce servea preotului pentru deplasările sale; calul bătea cu picioarele în zăpadă.

Bătrânul preot ieşi din casă şi Sofia îl urmă.

Muta era îmbrăcată în negru, ca şi cum ar fi mers la vreo înmormântare.

Preotul o luă înainte.

— Eşti supărată şi tristă, copila mea, zise popa, şi într-adevăr e un drum tocit ce facem.

Muta dădu din cap.

Preotul continuă:

— Dar era de datoria omenească să împlinesc cererea bietului Wilhelm Frideric. El e condamnat la moarte şi ispăşeşte fapta ce-a comis. Juraţii au aflat că e culpabil, dar împăratul a fost mişcat de căinţa lui Wilhelm şi a comutat pedeapsa capitală cu închisoare de cincisprezece ani. Dar ce se întâmplă? Wilhelm răspunse la graţierea împăratului printr-o scrisoare de patru foi, în care mulţumeşte pentru îndurarea faţă de el şi refuză graţierea, rugându-se să fie executat fiindcă el cu sufletul său încărcat de păcate nu mai vrea că trăiască. Execuţia o să se facă mâine. A cerut însă un favor, anume ca eu să-l mângâi şi consolez în noaptea înainte de execuţie, şi ca să te mai poată vedea pe tine o dată.

Preotul tăcu şi se uită în pământ, el ştiu că îl aşteaptă mari suferinţe.

Către seară ajunseră la închisoarea din Moabid, şi după câteva cuvinte fură conduşi la prizonier.

Când îi văzu, Wilhelm sări în sus de bucurie.

— Ai venit, strigă el şi sărută mâna preotului, m-ai ascultat şi o să mă consolezi în ceasurile din urmă. Şi te pot vedea şi pe dumneata, zise el adresându-se către mută, care m-ai făcut să-mi recunosc greşeala şi să mă ispăşesc.

— Mă bucur zise preotul, că nu te sperie apropierea morţii.

— Nu, părinte, nu simt nicio frică, răspunse Wilhelm, groaza de putrezire e nimic faţă cu conştiinţa pe care o am acum. M-am ispăşit, m-am ispăşit.

— Da, fiul meu, şi dacă te vei prezenta înaintea judecătorului ceresc, îndurarea lui se va revărsa pe tine şi tu te vei ridica ca un duh neprihănit şi curat.

Wilhelm strânse mâna preotului.

— Aş vrea să-ţi fac o întrebare, zise el. Crezi părinte, că sufletul omului mai trăieşte după moarte? Că deşi trupul nostru putrezeşte şi

se descompune, sufletul meu subzistă şi nu se stinge?

— Aşa este fiul meu, răspunse preotul, sufletul tău o să trăiască şi după moarte, dar într-o lume mai bună şi mai curată decât aceasta pe care o părăseşti acum.

— Şi crezi sfinţia ta, că după moarte o să revedem pe aceia pe care i-am iubit cât am trăit pe pământ?

— Negreşit, răspunse preotul, căci nu există despărţire absolută nici aici, nici în cealaltă lume. Vezi şi primăvara ne zice adio când îi trece vremea, dar iar se întoarce să ne răcorească sufletele. Dar ia spune-mi fiul meu, pe cine al dori să vezi în lumea cealaltă?

Wilhelm şovăi un moment apoi zise:

— Mă vei condamna, domnule părinte că nu-mi pot desface gândurile de la aceea care a fost pricina nevinovată a omorului comis, dar pe ea aş dori să o revăd, strigă el cu ochii aprinşi, căci gândul meu şi acum aleargă la ea, şi de pe marginea mormântului îi strig: „Te iubesc, Olga!”.

Condamnatul şterse o lacrimă ce lunecase pe obraz în jos.

În momentul acesta uşa închisorii ce deschise şi călăul Krantz intră.

Obrazul lui era sumbru şi întunecos.

El se apropie de condamnat şi-i întinse mâna.

— Sărmane băiat, zise el mişcat, am venit să-ţi spun că îmi pare rău de soarta dumitale. Dar eu am bănuit că aşa o să se întâmple.

— Sunt vesel răspunse Wilhelm, că îţi mai pot vorbi înainte de a mă primi din mâinile judecătorului. Am să-ţi fac două rugăminţi: una e, că să-ţi faci treaba cât se poate de iute, a doua ca din părul ce ai să-mi tai să dai o şuviţă acestui venerabil domn.

Apoi se adresă către preot:

— E singurul semn de suvenir ce pot să-ţi las. Limba mea nu este în stare să exprime ce mult îţi datorez că m-ai adus la calea adevărului.

— Îţi făgăduiesc, răspunse Krantz, că amândouă aceste dorinţe o să le împlinesc. Dumneata, domnule părinte, o să ai şuviţa; iar eu, Wilhelm, de asemenea aş dori să păstrez una, căci totdeauna te-am iubit.

— Bine, zise Wilhelm, şi mi-ar plăcea să-ţi mai încredinţez ceva, ce şi pentru viaţă are valoare şi o să rămână la dumneata până când întâmplarea nu va face să te-ntâlneşti cu acea pentru care era destinat.

Cu vorbele acestea el scoase o verigă de aur de pe deget şi o dădu

călăului.

— Inelul era destinat pentru Olga, şopti el, dacă o vei întâlni vreodată în viaţă, dă-l ei.

Cu mâhnire se uita el la inel, şi lacrimi străluceau în ochii lui.

— Am sperat, zise el cu glas răguşit, că-l voi putea da iubitei mele într-un ceas norocos. Ah, dar toate s-au schimbat, viaţa rămâne în urma mea ca o proastă zi de iarnă. Seara se apropie, sfârşitul e aici.

Tăcere adâncă urmă acestor cuvinte ale lui Wilhelm.

Nu se auzea decât suspinele Sofiei care se lăsase pe un scaun.

Deodată uşa se deschise şi un paznic intră şi anunţă că o femeie bătrână doreşte să vorbească condamnatului.

— Mie? strigă Wilhelm.

Dar înainte de a mai întreba, o femeie mohorâtă intră înăuntru şi cu lacrimi în ochi zise:

— Bietul meu Wilhelm, a trebuit să te mai văd o dată.

— Marta, strigă Wilhelm, tu buna mea Marta. Tu, a doua a mea mamă, ah de ce îţi faci supărarea când mă vezi atât de mizerabil?

— Pentru că n-am putut altfel, zise bătrâna, a trebuit să vin să-ţi cer iertare.

— Iertare?… Dar ce am eu să-ţi iert?

— N-am fost nevoită să mărturisesc înaintea judecătorului contra ta? zise bătrâna mâhnită, eu am fost singura martoră care am văzut fapta groaznică, şi trebuia să vorbesc adevărat.

— Bine ai tăcut, bătrâno, răspunse Wilhelm. Eu însumi m-am prezentat judecătorilor, nu eu am cerut să se facă justiţie?

— Mai bine n-o făceai, zise bătrâna, n-ar trebui să mori atât de tânăr.

Bătrâna îşi puse mâinile pe capul pletos al tânărului.

Apoi zise:

— Acum pleacă şi spală cu sângele tău propriu pată ce ai făcut pe sufletul tău.

Ea nu mai putu vorbi.

Ar fi căzut leşinată la pământ dacă preotul Juny şi călăul Krantz nu ar fi sprijinit-o.

Încă o dată mai strânse în braţe pe condamnat şi puse o sărutare pe fruntea lui.

Apoi şovăi spre uşă.

Popa, Sofia şi călăul statură mai multă vreme la condamnat.

Noaptea trecu cu greu, era cea din urmă noapte a lui Wilhelm.

Când se lumină de ziuă, procurorul intră în închisoare şi actul lugubru îşi luă începutul.

Şi ce curios s-a petrecut!...

Procurorul şi funcţionarii înalţi care asistau la execuţie aveau lacrimi în ochi, când condamnatul fu condus la masa unde i se citi încă o dată sentinţa.

— Dumneata ai refuzat graţierea Majestăţii Sale împăratului? întrebă procurorul. Dorinţa împăratului este să-ţi ofer încă o dată graţiere. Încă eşti tânăr şi închisoarea de cincisprezece ani nu este pentru o viaţă. Încă ai să trăieşti o bună bucată de vreme… hotărăşte până mai e timp.

— M-am hotărât, răspunse condamnatul, vreau să-mi ispăşesc crima mea prin moarte.

— Fie, ţi se va împlini dorinţa, răspunse procurorul. Călăul Krantz, îţi predau condamnatul, fă-ţi datoria!

Krantz prinse pe Wilhelm de braţ şi-l conduse la butuc, unde îl aşteptau deja ajutoarele lui.

Cu cât se apropia Wilhelm de butuc, cu atât îşi iuţea paşii.

El voia să moară ca un om liniştit şi liber.

— Desfă vesta şi cămaşa, şopti călăul lui Wilhelm.

Wilhelm tremura, dar totuşi se desfăcu fără ajutor străin.

În momentul următor i se puse capul pe butuc, securea se ridică, zbârnâi prin aer şi capul încruntat căzu în aşchiile de fierăstrău ce erau aşternute în jurul butucului.

Crima de paricid fu ispăşită.

Sofia îşi pierdu simţirea când văzu strălucind securea prin aer.

Ea mai văzu mai apoi cum capul mort fu pus în coşciug negru. Mai mult nu ştia nimic.

Preotul puse pe nefericită, cu ajutorul funcţionarilor, pe scaun.

După ce-şi veni în simţiri, Krantz o întrebă cum îi merge.

— E mută, zise preotul, nu poate să răspundă.

— Pare a fi foarte mişcată, răspunse Krantz, e galbenă şi buzele-i tremură. Execuţia nu e un spectacol pentru fiinţe atât de gingaşe.

— Nu ştiu, zise preotul dacă este cu cale să fac drumul cu ea în starea în care se află. Eu trebuie să fiu mâine la Schönhausen spre a

celebra serviciul dumnezeiesc şi nu mi-ar plăcea s-o las în Berlin, căci mă tem că i s-ar putea întâmpla o nenorocire.

— Dacă e numai asta, îţi dau eu un sfat. Eu plec acasă şi într-o jumătate de ceas sunt la mine. Dacă dama nu se teme să doarmă o noapte în casa călăului, eu o iau cu mine şi pe mâine după-amiază o duc la Schönhausen.

— Îţi mulţumesc pentru propunerea aceasta. Nu-i aşa, Sofia, zise preotul către mută, că dumneata vei merge cu acest brav om care s-a dovedit de prieten al nefericitului nostru Frideric?

Sofia dădu semn că se învoieşte, ea fu dusă de către preot la căruţa călăului şi după un scurt rămas bun se despărţiră.

Preotul îi făcu din depărtare semn cu batista.

Krantz porunci cocoşatului de pe capră să mişte iute şi după trei sferturi de oră căruţa se opri dinaintea casei călăului.

Maria avu pentru cei sosiţi o cafea căldicică, şi muta se răcori niţel de gustul acestei cafele.

Krantz spuse nevestei sale că nenorocita nu poate să vorbească, de aceea începură să se înţeleagă prin semne.

— Poate vederea copilului, gândi Maria, îi va face bucuria şi ordonă cocoşatului să aducă copilul.

Ralph privi pe străină cu ochi neîncrezători.

Ce nevoie avea ea să vadă copilul? El era gelos pe oricine se apropia de copil, de aceea plecă mormăind şi bolborosind.

După câteva minute se întoarse. Pe copil îl ţinea pe braţe, şi micul Fritz ţipa de bucurie şi cu braţele sale cuprindea capul diform al cocoşatului.

— Vezi copilul nostru, zise Maria către mută, nu-i aşa că e frumos?

Aici se întâmpla ceva curios.

Abia aruncase muta o privire spre copil, când iute se repezi de pe scaun şi se apropie de el cu braţele deschise. În obrazul ei palid se zugrăvea o surprindere, o agitaţie ce o făcu să tremure în întreg trupul.

Apoi cu braţele deschise şi cu paşi liniştiţi, fără a-şi lua ochii de pe copil, merse spre cocoşat, cuprinse capul copilului cu amândouă mâinile şi se uită la el ca şi cum ar vrut să-l soarbă cu ochii.

Deodată erupse în lacrimi, îşi lipi buzele de buzele copilului şi-l strânse la sine aşa încât Ralph trebui să cedeze.

Era vădit că Sofia voia să vorbească. Ea făcea sforţări grozave spre a scoate un singur sunet, dar degeaba, numai buzele i se mişcau agitate.

— Ea ar avea să vă spună ceva, zise Krantz, fără îndoială, vezi cum îl mângâie, cum îl sărută, pare că o mamă îşi mângâie copilul său.

Abia zise Krantz vorbele acestea când Sofia se apropie de el, îşi puse mâna pe umărul lui şi începu să mângâie pe copil din nou.

Apoi se uită la călău atât de intim, atât de rugător ca şi cum ar fi vrut să zică:

— Ai spus vorbe adevărate, ajută-mă.

Krantz se gândi câteva minute, apoi zise:.

— Ei, dacă nu poate să vorbească, atunci va putea să scrie ce o mişcă atât de puternic. Iute, Ralph, adu hârtie, cerneală şi condei.

Cocoşatul plecă.

Se văzu însă pe el că îşi face datorinţa cu de-a sila, cât asistase aici el făcu o mutră cu atât mai mânioasă cu cât Sofia mângâie mai mult pe copil.

Ralph aduse cele cerute.

Călăul le puse înaintea mutei şi zise:

— Scrie ce te mişcă atât de puternic.

Ochii Sofiei se aprinseră.

Ea apucă condeiul şi fără a lăsa pe copil din braţe scrise eu mâna tremurătoare:

— Eu am pe copilul meu în braţe, sângele şi carnea mea, aşa să-mi ajute Dumnezeu în ceasul din urmă. Mi s-a furat şi nu l-am putut regăsi, acum este din nou al meu.

— Copilul dumitale! strigă călăul şi nevasta sa deodată.

Apoi călăul adaugă:

— Este un mijloc de a afla numaidecât dacă vorbeşte adevărul. Când s-a găsit copilul purta o podoabă cu sine. Dacă ştie cum era acea podoabă, atunci e copilul ei.

Din nou se plecă Sofia pe hârtie şi scrise:

— Era un lanţ mic de aur de care atârna un medalion de argint cu inscripţia: „suvenir dulce”.

— Ciudat joc al dracului, zise călăul, e băiatul ei şi l-a regăsit. Noi n-avem niciun drept să-l reţinem.

— Eşti în toată firea, meştere? strigă cocoşatul şi obrazul lui se

injectă, vrei să dai copilul celui dintâi nou venit, pentru că a ştiut să mintă cu dibăcie?

— Taci din gură, strigă călăul şi nu te amesteca în treburi ce nu te privesc.

— Nu mă privesc?… Copilul să nu mă privească? Dar cine l-a curăţat de când a venit în casă, cine l-a culcat în pat şi l-a îngrijit ziua şi noaptea când a fost bolnav, şi pe cine iubeşte copilul, pe mine, pe mine singur. Vezi cum îşi întinde mâna spre mine şi vrea să vină la mine. Şi pe mine nu mă priveşte copilul acesta? Meştere, dacă dai copilul din casă, atunci eu nu rămân niciun moment mai mult.

Bietul cocoşat gesticula ca un nebun, lovea cu picioarele în pământ şi trântea în masă cu pumnul. Lacrimile îi dădură pe ochi, şi de fiecare cuvânt al său să auzi o dragoste nemărginită.

— Eu ştiu că tu iubeşti pe copil, zise Krantz, dar fii cuminte, Ralph, vezi că e aici mama copilului şi îl cere, la ea va fi mai bine îngrijit.

— Aveţi probe că ea este cu adevărat mama lui? întrebă brusc cocoşatul.

— Nerăsturnabile, căci de unde cunoştea ea taina lanţului şi a medalionului? De unde ar şti ea că copilul nu este al nostru, apoi mângâierile ei mişcătoare când a luat pe copil în braţe, nu vorbesc toate în favoarea ei?

Cocoşatul trecu cu mâna prin părul său roşcat şi zbârlit.

— Aşadar, zise el, v-aţi hotărât să-l daţi pe copil?

— Bineînţeles, şi fii liniştit, Ralph. Deşi copilul iese din casa noastră, nu e totul pierdut; tu ai voie să-l vezi.

— Nu vreau să-l văd, răspunse cocoşatul cu încăpăţânarea unui copil. Eu nici nu vreau să-l văd dacă e scos din casă. Şi ce-ar fi şi asta să-l vezi o dată în patru săptămâni, până în urmă abia te recunoaşte. Un astfel de copil nu iubeşte decât pe acela pe care îl vede mereu lângă sine, şi care mereu se joacă cu el.

El se întoarse pe călcâie, şi părăsi odaia fără a se uita la străină şi la copil.

— Bietul băiat, mi-e milă de el, zise Krantz după ce uşa se închise, el a iubit pe copil şi s-a jertfit pentru el. Nu te supăra pentru felul său brusc.

Sofia clătină din cap. Cum s-ar fi putut ea supăra în momentul acesta? Ea era din cale afară fericită, o nouă lume, o nouă viaţă i se

deschise. Ea îşi avea copilul din nou, toate suferinţele erau uitate. Nu mai simţea nenorocirea că n-are darul de a grăi. Toate, toate le avea în copilul său, pe care-l strângea în braţe şi îl săruta nebuneşte. Şi ce va zice părintele Juny mâine când îşi va duce copilul în casă? Ea cunoştea inima lui bună, el va lăuda puterea lui Dumnezeu care a făcut ca mama să-şi găsească copilul, şi îi va da bucuros adăpost sub acoperişul său. Dar oamenii din sat cum vor şopti, cum vor cleveti când vor vedea deodată copilul?

În obrajii Sofiei se urcă deodată sângele. Un sentiment de ruşine o cuprinse. Dar o privire în ochii copilului era de ajuns să i se risipească orice grijă, orice îndoială.

— Vorbească oamenii ce vor vrea, îşi zicea dânsa, pe mine nu mă supără nimic. Tu copilaşul meu cu părul tău de aur, cu ochii tăi albaştri, cu mânuşiţele tale mici, tu eşti fericirea, mândria şi viaţa mea.

— Ai dori să mergi acasă, zise Krantz, dar nu te pot lăsa. Vezi cum ninge afară. Mi-aş omorî calul. Astăzi şi peste noapte trebuie să rămâi neapărat aici.

Sofia rămase.

Ceasurile îi trecură iute. Ziua fu scurtă pe cât s-a jucat cu copilaşul său. Şi ce plăcere avu să-şi culce copilaşul cu sine în pat, să-l strângă la sânul său, precum o făcuse atât de des înainte de aceasta.

— Dormi dulce, dragul meu, îşi zise ea în gând, mâine o să mergi cu mama ta la bunul şi drăguţul tău bunic.

Numai după ce s-a convins, că copilaşul doarme bine, s-a întors în odaia unde se afla călăul cu nevasta sa la masă.

— Poftim cu noi la masă, zise Krantz, azi la amiază n-ai mâncat de bucurie nimic, dar acum o să stai cu noi. Poftim ouă cu slănină, şuncă şi cârnaţi, apoi un pahar cu bere, poftim.

Călăul o iubea din tot sufletul; dar ea luă foarte puţin, se ridică iute de la masă şi alergă în odaia învecinată. Trebuia să-şi vadă copilul şi să se încredinţeze dacă mai e acolo.

Copilul era în pat şi dormea. Sofia îl sărută pe frunte, apoi se depărtă din nou, închizând încet uşa.

Abia părăsi ea odaia de dormit, când în dosul dulapului de lângă pat, se produce o mişcare.

Capul diform al cocoşatului ieşi la iveală.

Îndată ce Ralph se convinse că nimeni nu e în odaie, se furişă în vârful degetelor până lângă pat.

El se uită cu privire gingaşă la copil, dar o hotărâre groaznică străluci în ochii lui.

Apoi ridică pumnul ameninţător spre uşă pe unde ieşise Sofia şi mormăi:

— Nu, n-o să las să ajungi pe mâini străine. Te iau cu mine şi o să te îngrijesc. E mai bine şi pentru tine şi pentru mine.

Apoi ridică pe copilaş din pătuţul său, îl înfăşură în nişte rufe ce se aflau lângă leagăn, mai privi încă o dată spre uşă, strânse copilaşul în braţe şi ieşi pe uşa îngustă ce ducea la scară.

O luă cu repeziciune nebună pe scară în jos, uitându-se în jur cu precauţie spre a nu fi observat, şi ajunse în curte.

Aici era grajdul unde se afla calul şi colea deoparte şopronul cu căruţa.

Cocoşatul intră în şopron.

Scoase căruţa, înhămă calul şi în câteva minute fu gata.

Din curte dădea o poartă în stradă.

Poarta era înţepenită cu o prăjină pusă în curmeziş.

El luă prăjina şi deschise încet poarta.

Apoi se sui în căruţă şi într-un braţ ţinând copilaşul, prinse hăţurile cu cealaltă mână, dând calului semn de plecare prin buze.

În momentul următor părăsi curtea şi alerga nebun înainte.

Dar era greu a străbate prin zăpada ce acoperea drumul de ţară.

Calul se forţa din toate puterile, nici nu avea nevoie de bici, şi totuşi lui Ralph i se părea că mergea prea încet.

— Aleargă, căluşelul meu, zise cocoşatul, noaptea aceasta câteva leghe, şi de aici încolo o să te odihneşti. N-o să lăsăm noi să ni se ia băiatul.

El strânse din nou pe copilaş la sine, şi obrazul lui pocit se lumină la ideea că n-are să se mai despartă de el.

Era un ceas de când căruţa se afla pe drum.

Spandau rămase în urmă şi începeau să se vadă deja turnurile din Berlin.

Dar noaptea neagră era în jurul lui, şi fiindcă el nu îndrăznea să aprindă lampa de la căruţă, nu vedea drumul decât la strălucirea zăpezii.

— Acum vor fi aflat, mormăi el, că am plecat. Cum s-or plânge şi s-or văieta; dar ce folos… Păsările au fugit şi colivia a rămas goală. Călăul o să mă prigonească, o să pună cerul şi pământul în mişcare spre a mă avea în ghearele lui. Dar n-o să izbutească, căci Ralph e mai şiret decât el. Iacă acolo strălucesc luminile din Berlin, acolo se găsesc milioane de oameni ca într-un furnicar; acolo o să capăt şi eu un adăpost şi nu o să mă mai găsească. Şi ce viaţă frumoasă o să ducem, Fritz dragă; o să lucrez ziua şi noaptea pentru tine. Apoi după ce voi fi câştigat ceva parale o să-mi închiriez o odaie frumoasă, îţi cumpăr un pat drăguţ şi haine curate, mai târziu te trimit la şcoală, şi tu o să înveţi şi o să te faci un om cumsecade, şi noi o să trăim tot împreună ca doi prieteni. Pe urmă…

O lovitură zdravănă lovi căruţa şi deşteptă pe cocoşat din visurile sale.

Calul dădu de vreo piedică în întuneric, căci căzu jos şi împleticit în hamuri şi curele se zbătea grozav spre a se putea ridica.

— Stai, căluţul meu, că-ţi vin eu în ajutor, strigă cocoşatul.

Dar când voi să se dea jos făcu o descoperire ce-l făcu să ţipe de spaimă şi să sa lase îndărăt pe pernele căruţei.

De amândouă laturile căruţei apărută două figuri negre, care la primul moment aveau aerul de nişte indivizi suspecţi.

— Miluieşte-ne, boierule, strigă o babă bătrână zbârcită, apropiindu-se de căruţă şi privind la Ralph.

Cocoşatul strânse bine mănunchiul biciului şi zise:

— Noaptea nu se scoate punga şi mai ales pe drum de ţară; calul meu a căzut, ia vedeţi să-l ridicaţi şi vă dau un bacşiş.

La spatele babei se afla un pungaş bărbos cu o măciucă în mână.

Acesta se apropie de cal şi-l luă de dârlogi.

În acelaşi moment un al treilea individ se sui cu dibăcia unei pisici în căruţă şi se aruncă cu toată puterea asupra cocoşatului.

Totdeodată baba cuprinse copilaşul cu amândouă braţele şi-l smulse din mâinile lui Ralph, care stătea rigid sub mâinile banditului.

— Copilul, strigă cocoşatul, copilul meu, vă dau punga dar redaţi-mi copilaşul.

Mâna banditului îi cuprinse gâtul.

Obrazul lui se apropie de faţa lui Ralph, acesta observă că banditul n-are decât un ochi.

— Încoace banii, strigă chiorul, dă tot ce ai ori te sugrum.

Şi se părea că nu glumeşte fiindcă îl strânse pe cocoşat, încât abia mai putea să respire.

Dar în timp ce el era astfel în primejdie, ochii lui căutau în jos pe copilaş.

Şi văzu cum baba la câţiva paşi de acolo smulse hăinuţele de pe trupşorul lui şi căuta vreo brăţară, lanţ ori medalion.

Baba bestială nu avea milă, dezbrăcă pe copilaş în mijlocul gerului.

Cocoşatul izbucni în turbare.

Cu dinţii lui ascuţiţi muşcă braţul chiorului astfel încât acesta ţipă de durere şi fu nevoit să-l lase pentru un moment.

Se făcu o trânteală şi păruială în căruţă, când era cocoşatul trântit între perine, când ajungea chiorul pe marginea căruţei şi în primejdie de a se rostogoli la vale.

Amândoi se luptau cu o furie nebună.

— Matei, strigă chiorul, ajută-mă, nu ajung la capăt cu dobitocul de cocoşat.

Provocatul voi să-i dea ajutor, dar un ţipăt ce scoase baba îl făcu să se apropie de dânsa.

— Omule, ia vino încoace, strigă baba am făcut o descoperire curioasă. Asta-i băiatul pe care tu mi l-ai adus în casă, şi cu care a fugit blestemata aia ce m-a nenorocit.

— E cu putinţă? strigă vechiul cantonier, nu te înşeli, bătrâno?

— Nu, nu, sunt încredinţată, şopti bătrâna, ia apropie-te. Vezi? Poartă acelaşi lanţ de aur cu medalionul de argint. El e, acelaşi copil.

— Ei, atunci am făcut un vânat bun, şopti soţul ei, tu ştii că boierii plătesc mult pentru copii lor; aici putem să stoarcem.

Un rânjet diavolesc poci şi mai mult obrazul babei.

— Vino, zise ea, să lăsăm pe Magistrul singur, noi s-o ştergem.

Matei se învoi şi frumoasa pereche dispăru.

Cocoşatul nu observase că copilul i s-a furat, căci chiar atunci se rostogoli cu chiorul din căruţă şi se tăvăleau amândoi laolaltă în zăpadă.

Ralph căzuse atât de nenorocit încât ajunse dedesubt şi chiorul se dădu acum pe el şi îl scotocea buzunarele cu furia unul tigru.

El îi smulse lui Ralph punga, în care acesta îşi avea tot avutul său, apoi îi dădu cu un box o lovitură în obraz şi o luă la fugă sperios de

clopoţeii unei căruţe ce se apropia.

Cocoşatul rămase plin de sânge leşinat pe drumul de ţară.

Dar dacă vântul l-ar fi adus la ureche vaietele din casa călăului, Ralph s-ar fi deşteptat din leşinul său.

Acolo mama se văieta, îşi frângea mâinile, îşi smulgea părul, aproape nebună, căci i se furase copilul ce regăsise. Călăul alerga din odaie în odaie, strângea din pumni şi înjura groaznic.

— El a încălcat porunca mea şi a împlinit pofta sa, strigă el, a furat copilul de la mama sa, asta o să mi-o plătească. Nu mai plânge, sărmană doamnă, zise el cu glas blând Sofiei, eu o să fac totul spre a-ţi regăsi copilul. Stârpitura n-a putut să fugă departe, el a mers la Berlin şi acolo o să-l găsesc. Ai curaj. Mâine te duc la Schönhausen şi de acolo o iau spre Berlin ca să-l denunţ poliţiei.

Dar consolarea călăului nu putea linişti durerea ce gemea în inima bietei mute.

Sofia petrecu întreagă noapte în picioare.

Dimineaţa avea obrajii umflaţi şi ochii injectaţi.

Mereu se apropia de patul unde îşi culcase copilaşul, pipăia ca nebună pernele şi-i era ca şi cum copilaşul ei ar fi fost dus afară şi îngropat în pământul îngheţat.

Un sentiment tainic îi spunea că n-o să-şi mai regăsească copilul.

Aşadar, destinul a făcut ca ea să-şi găsească copilul numai spre a o face să-l piardă din nou.

Soarta îşi bătea joc de inima ei de mamă.

I se părea ca şi cum norocul i-ar fi zâmbit un moment şi apoi ar fi dispărut cu cruzime şi s-ar fi nimicit ca o băşică de săpun ce se sparge în aer.

Cu ochii întunecoşi se uită Sofia în pământ.

Ea se gândea la poveţele pioase ale preotului, şi nu-i mai venea să creadă în învăţăturile lui.

Cum, se poate ca Dumnezeu să facă să-şi regăsească copilul ca în momentul următor să-l piardă din nou?

Sofia se afla pe marginea necredinţei, a îndoielii.

Era ca şi cum deodată cu copilul său ar fi pierdut şi orice sentiment moral şi religios.

Ea se rezemă de fereastră şi se uită afară la ţinutul plin de zăpadă, şi îi veni în minte cântecul vechi:

„Cine crede în Dumnezeu,
Crede în norocul său;
Cine-admiră al lui chip,
Nu zideşte pe nisip.”

Ea nu exprimă vorbele acestea, dar ele răsunau în inima şi pe buzele ei.

Călăul înţelese ce se petrecea în sufletul ei.

El o prinse de mână, se uită cu milă în obrazul ei şi zise:

— Ai încredere în Dumnezeu, el n-o să te părăsească. Iar eu din parte-mi o să fac tot ce este posibil unui om să facă.

XXX – Vrăjmaşul primejdios

Pe peronul gării din strada Frideric care servea pentru comunicaţie cu lumea îndepărtată, se plimba într-o seară de ianuarie un bărbat învelit într-o mantie elegantă şi părea că aşteaptă sosirea trenului expres de la Colonia.

Din când în când scotea din buzunar un ceasornic de aur.

Timpul i se părea lung.

El se uita mereu înainte dacă nu soseşte încă trenul.

În fine se văzu în depărtare că se apropia din ce în ce mai mult; locomotiva sufla şi fluiera din ce în ce mai aproape.

Clopoţelul de semnal sună în cele din urmă şi trenul se opri în gară.

Uşile de la vagoane se deschiseră şi călătorii ieşiră pe peron.

Domnul în mantie intră într-un cupeu de clasa a doua şi întinse mâna vesel unui alt călător.

Noul venit era de o statură mijlocie: obrazul lui ras îl făcea să semene mai mult cu un artist; ochii lui străluceau de inteligenţă, curaj şi hotărâre.

Părul lui presărat ici şi colo de fire de argint probau că omul nostru se afla încă în vârsta cea mai viguroasă.

— Fii binevenit, mister Bristol, zise domnul cu mantie, când împreună cu străinul părăsi peronul, scuze că n-am ordonat feciorului meu să vină să ia bagajele dumitale, dar eu am vrut să ţin în ascuns şi faţă de John plecarea mea.

— Bine ai făcut, lord, răspunse cel ce se numea Bristol, nu e nevoie să mă vadă nici feciorul dumitale. De altfel, oamenii de felul meu sunt obişnuiţi a călători fără calabalâc, şi eu o să poruncesc să mi se trimită bagaje mai târziu, dacă voi vedea că activitatea mea la Berlin o să fie de lungă durată.

— Sunt sigur că aşa o să fie, răspunse lordul. Şi dintre cei care au asistat la înmormântarea lordului Nelson, vor fi dintre cei ce vor recunoaşte pe fratele decedatului. Noi avem de-a face aici cu o aventurieră şireată –, dar despre asta vom discuta mai târziu. Ei, cum ai trecut oceanul?

— Am avut două zile de vijelie, după ce am părăsit portul New York. Mai târziu însă s-a făcut timpul frumos şi splendid. De altfel eu sunt un vechi călător pe mare, milord. Am trecut Oceanul Atlantic de paisprezece ori deja. Am fost cu o expediţie la Polul Nord, am umblat prin India. Astfel nu prea îmi pasă de o căciulă plină de vânt.

— Şi totdeauna al urmărit acelaşi scop? întrebă lordul Nelson.

— Chiar şi în expediţia de la Polul Nord, la care am luat parte din interes ştiinţific, am urmărit o crimă ascunsă.

— Nu degeaba te-au supranumit regele detectivilor americani. Numele de Franz Bristol se bucură în Statele Unite de o reputaţie, aş putea zice de o iubire ce numai prin marile succese este justificată.

— Eşti prea amabil, lord Nelson, răspunse Bristol, e drept că norocul încă mă favorizează, căci fără niţel noroc nu valorează nimic, nici precauţia, nici şiretlicul.

— Sper că n-o să ne părăsească norocul nici acum, zise lordul, dar ia să luăm o birjă să ne ducă la hotel. Cu o sticlă de vin pe masă o să vorbim mai multe.

— Da, nu trebuie să mergem în casa dumitale, zise Bristol, nu vreau să fiu recunoscut. Eu nici n-am stat încă la masă.

— Iacă un restaurant, să intrăm.

Câteva minute mai târziu lordul şi detectivul american şedeau la masă într-un restaurant burghez, şi după ce Bristol consumă un biftec, îşi aprinseră ţigările, se apropiară unul lângă altul şi lordul începu:

— Eu ţi-am scris ce am să te rog. Bietul meu frate, Carol, a murit subit. Tot aşa cu puţin mai înainte murise fiică-sa, şi biata noastră mamă care în anii din urmă a avut să sufere mult din pricina însurătorii fratelui meu. Eu bănuiesc, ba cred cu siguranţă, ca nevasta

decedatului meu frate, lady Christinia Nelson – el exprimă acest nume cu amărăciune oarecare – a luat parte la aceste trei cazuri de moarte.

— Pe ce întemeiezi dumneata aceste bănuieli? întrebă detectivul cu răceală.

— Eu nu posed nimic ce s-ar putea numi probă clară, deoarece cadavrul bietei mele mame nu poate fi examinat dacă conţine sau nu otravă fiindcă s-a dispus să fie ars cadavrul ei. Copilul a murit din greşeala fratelui meu, în aparenţă, fiindcă a schimbat sticluţe de doctorii.

— Aste le ştiu toate. Dar socotesc că mai bine ar fi fost dacă dumneata ai fi lăsat să se dezgroape cadavrul fratelui dumitale şi să fie examinat de chimişti. Dacă a murit de arsenic ori altă otravă minerală o să se găsească negreşit urme în cadavru, şi sper că autorităţile germane o să pedepsească aspru pe otrăvitoare.

— Autorităţile germane, răspunse lordul cu necaz, nici n-ai crede, dragă Bristol, ce greutăţi îmi fac autorităţile germane. Până acum n-am putut obţine să se facă exhumarea cadavrului. Oh, eu sunt atât de separat pe autorităţile acestea, ce numai piedici îmi fac cu subtilităţile lor…

— Nu calomnia pe slujbaşii germani, zise detectivul, ei sunt conştiincioşi, energici şi nu sunt venali, de altfel eu însumi sunt german şi nu sufăr să se zică vreun rău despre compatrioţii mei.

— Eşti german? întrebă lordul cu mirare, dumneata pe care te consideram drept american, precum se ghiceşte şi din numele dumitale.

— Şi totuşi sunt german, răspunse Bristol, încă dintr-un orăşel din Pomerania, din Stolp. La vârsta de paisprezece ani am fugit de la stăpânul meu, un tăietor de sticle, şi am plecat pe jos la Berlin. Am avut dorinţa mare să văd capitala despre care mi se povesteau minuni. N-am găsit nicio ocupaţie, nicio slujbă. Vagabondam fără adăpost şi fără mâncare. Noaptea mă culcam într-o pivniţă ori pe o bancă în grădina publică. Sunt douăzeci şi doi de ani de atunci, dar cele trăite atunci le văd atât de vii ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Într-o seară mă pusesem, nemâncat, obosit şi disperat pe scările unei case; deodată un om se apropia de mine, se uita câtva timp la mine şi zise: „Ţi-e foame băiete, ai?” Îi spusei că da. Omul mă provocă să-l urmez. Şi deşi exteriorul său nu-mi inspira mare încredere, pe lângă aceasta era

şi chior de un ochi, primii invitaţia lui. Din seara acea am rămas la chiorul, care era criminalul cel mai vestit ce am putut vedea vreodată. În lumea criminală din Berlin se chema Magistrul. Acesta m-a introdus în toate apucăturile isprăvilor hoţeşti, mă întrebuinţa când ca spion, când pentru alte misiuni, şi eram pe calea cea mai bună de a ajunge criminal şi de a termina viaţa în ocne.

— Aceasta se cheamă începutul carierei, zise lordul.

Bristol dădu din umeri, trase de câteva ori din ţigară şi continuă:

— Eu n-aş fi ajuns să fiu aceea ce sunt, dacă nu făceam această şcoală.

— Cum ai ieşit însă din această mizerie? întrebă lordul.

— Foarte simplu. Prietenul şi instructorul meu ajunse într-o zi în cursa poliţiei şi fu condamnat la închisoare pe cinci ani. Eu am şters-o şi am fugit în America. Când turnurile din Exhaven erau în spatele meu, eu am făcut jurământ să trăiesc cinstit în America. Şi m-am ţinut de jurământul meu. Am fost văcsuitor de ghete, comediant, agent pentru un negustor de vinuri din New York… Toate de alandala, până ce în urmă întâmplarea a făcut să mă întâlnesc cu un criminalist. Acesta se cheamă Bristol. El a recunoscut dibăcia mea şi m-a angajat ca ajutor. A prins dragoste de mine, m-a adoptat şi mi-a dat numele său. Cinci ani mai târziu am ajuns detectivul cel mai vestit în New York.

— Am aflat din povestirea dumitale, zise lordul Nelson, că dumneata cunoşti foarte bine Berlinul. O să-ţi fie cu atât mai lesne să-ţi faci deci misiunea.

— Va fi necesar, înainte de toate, zise Bristol, să fac cunoştinţă cu lady; cunoştinţele mele de oameni nu m-au înşelat niciodată.

— Şi cum vrei să te întâlneşti cu lady? întrebă lordul.

— Asta las-o în grija mea, răspunse Bristol.

— Acum să mergem. Mâine o să-mi iau timp să vin să te văd înainte de amiază.

Ei se despărţiră la uşa restaurantului.

Detectivul o luă pe uliţa luminoasă în jos, el nu se grăbi, ci mergea în voia gândurilor sale.

Aventuri vechi i se deşteptară în suflet…

— Curios, mormăi el, poţi să te freci cât vrei de yankeii reci la sânge, poţi să fii cât de oţelit în şcoala vieţii, dacă eşti german, tot

sentimental rămâi totdeauna. De când am călcat pe pământul german m-a cuprins din nou spiritul vechi, ce-l credeam amorţit în mine. Amintirea părinţilor şi fraţilor mei, dacă mai sunt în viaţă… Bieţii bătrâni vor fi în mormânt. Fratele meu, de care abia îmi aduc aminte fiindcă plecase devreme din casa părintească, oare mai trăieşte? Şi sora mea, copila bălană, frumoasă, cu care mă jucam atât de bucuros, o fi măritată demult, o fi având copii, cărora poate le va fi povestind de unchiul lor rătăcit. Unde să-i caut, unde să-i găsesc pe toţi aceştia?

Vorbele din urmă le exprimase cu o gingăşie oarecare, dar iute adăugă:

— La dracu, mi se umezesc ochii, ia să ne gândim la alte treburi.

În cursul acestui monolog el ajunse într-o stradă îngustă şi începu a căuta un număr de casă pe care şi-l notase în carnetul său.

După câteva minute intră într-o casă mare cu patru etaje şi cu multe ferestre mici.

Casa avea din afară aspectul unei adevărate cazărmi.

La etajul al treilea el bătu la o uşă unde se afla o plăcuţă de porţelan cu inscripţia: *„văduva Graumann”*.

O femeie bătrână, dar curat îmbrăcată deschise.

Detectivul îşi ridică pălăria şi zise:

— Am onoarea de a vorbi doamnei Graumann în persoană?

— Eu sunt, răspunse doamna, şi dumneata domnule?

— Am să-ţi spun numaidecât numele meu, răspunse Bristol, după ce-mi vei arăta mai întâi telegrama ce trebuie să fi primit în urmă cu opt zile.

— Iat-o, zise doamna Graumann scoţând o depeşă din buzunar.

Această depeşă cuprindea cuvintele: *„marfa pe drum”*.

— Bine, răspunse Bristol, condu-mă în odaia mea.

Văduva îl rugă s-o urmeze şi îl conduse într-o odăiţă mică, sărăcăcioasă care avea o uşă la scara din dos şi o altă uşă la coridorul ce ducea spre locuinţa doamnei Graumann.

Pe masă avea o lampă mică.

În odaie să mai aflau un pat, o mescioară de scris şi câteva scaune hodorogite.

Detectivul se uită în jur.

— Bine, zise el, prea bine, şi cealaltă?…

Văduva deschise o uşă îngustă mascată cu tapet, pe care un străin

n-ar fi putut-o observa, şi îşi conduse pe chiriaşul său într-o odaie laterală.

Nu se poate închipui un contrast mai mare ca acela ce se afla între o odăiţă sărăcăcioasă şi salonul elegant mobilat cu fotolii, canapea, covoare, candelabre şi perdele.

Bristol vizită toate acestea cu ochi scrutători şi îşi exprimă satisfacţia sa.

— Mi-ai fost cu drept cuvânt recomandată, doamnă, zise el proprietăresei, sper că nici discreţia dumitale n-o să lase nimic de dorit.

— Te poţi bizui pe mine, domnule, zise văduva, nu degeaba stau de zece ani în slujba poliţiei berlineze şi fără îndoială, aceasta este cea care te-a îndrumat la mine.

— Bine, dumneata încă o să fii mulţumită cu mine, zise americanul, eu plătesc bine. Geamantanele mele au sosit deja?

— Da, le-am dus în odaia mea de dormit. O să le aduc numaidecât încoace.

— Mulţumesc. Înainte de toate să ştii că eu mă numesc Belling şi sunt agent. Scrisorile ce ar sosi la adresa mea, să le primeşti. Deocamdată n-am nimic de dorit.

Doamna Graumann se plecă şi ieşi.

În dimineaţa următoare, cam pe la ora unsprezece, feciorul lordului Nelson, care îşi închiriase o locuinţă elegantă în vestul Berlinului, intră în odaia stăpânului său.

— Un domn aşteaptă afară, doreşte să-ţi vorbească milord, zise feciorul care în ţinuta sa rigida şi neprihănită lăsă să se ghicească originea sa de englez de baştină.

— Tu ştii, John, zise lordul înnodând la gât sfoara de mătase a halatului, de ce azi nu primesc decât pe un individ; acela are să-ţi dea o scrisoare pecetluită, tu ia scrisoarea şi îl condu la mine fără şovăire.

— Am spus, milord, omului că nu primiţi pe nimeni, dar nu vrea să plece. E un agent cu numele Belling, un om îmbrăcat sărăcăcios care negreşit vrea să vă ceară milă.

— Un om sărac? Ei, fă-l să intre.

Trecură câteva minute, uşa se deschise şi intră tuşind mereu un moşneag mărunt, ca părul alb.

El se opri în prag, şi se plecă cu stângăcie.

Lordul nu se putu abţine să nu examineze cu milă şi compătimire îmbrăcămintea sărăcăcioasa şi învechită a vizitatorului său.

Pantalonii erau tociţi şi pătaţi, vesta grozav de învechită, gherocul era lung şi prea larg pentru trupul lui.

— Fii scurt, domnul meu, zise englezul punând instinctiv mâna pe punga sa, cu ce te pot servi?

— M-aş ruga de favorul, începu bătrânul cu glas tremurător, să-mi pot arăta hârtiile. Poate este vreun post pentru mine în conducerea casei dumneavoastră.

— Regret, răspunse englezul, dar n-am niciun post pentru dumneata, însă…

Moşneagul rezemat de baston se ridică deodată şi continuă cu glas sonor:

— Milord, m-ai angajat deja şi eu vin să intru în funcţie.

— Bristol, strigă lordul uimit şi sări în sus, eşti dumneata într-adevăr?

— Eu sunt agentul Belling, răspunse pe nas moşneagul, căci detectivul îşi reluă din nou poziţia sa plecată.

— În deghizarea aceasta nimeni nu te poate recunoaşte, zise lordul Nelson, examinând din nou pe detectiv.

— Chiar ăsta e lucrul de căpetenie, răspunse Bristol, dar să trecem la afaceri. Într-o jumătate de ceas mă aflu în salonul doamnei Christinia Nelson. Înainte de-a pleca însă vreau să ştiu dacă nu se află între slugile ei vreuna care ar putea să servească pentru scopul nostru?

Lordul se gândi niţel.

— Când a murit frate-meu, zise el, se afla în casă, după cum mi s-a spus, un fecior Lafleur care se bucura în măsură mare de încrederea femeii ce-mi este atât de urâtă. Când eu la înmormântarea fratelui meu am provocat scena violentă, mi s-a spus că omul acesta s-ar fi exprimat cam brusc în contra mea şi ar fi luat partea doamnei. Câteva zile după înmormântare feciorul a dispărut şi până azi nu s-a mai arătat.

Detectivul asculta.

Obrazul lui luă o expresie atentă. El întrebă repede:

— Aşadar, Lafleur a pierit iute?

— Şi nu s-a mai arătat pe acolo, zise lordul, eu am făcut să fie

păzită casa doamne! Nelson şi ştiu precis cine a intrat şi cine a ieşit.

— Atunci cred că o să avem de-a face cu acest Lafleur, zise detectivul. Dacă lady e ucigaşă, trebuie să fi avut vreun confident ori ajutor. Experienţa criminală confirmă că femeile sunt foarte capabile de crime, dar arareori le execută singure, ci totdeauna în asociere cu un bărbat, la îndemnul ori sub influenţa acestuia.

— Dumneata o să urmăreşti astfel pe Lafleur?

— Negreşit. N-ai să-mi dai vreun semn?

— Ba da.

Lordul se apropie de scrin, trase un sertar şi scoase o listă.

— Cu scurt timp înainte de aceasta, zise el adresându-se detectivului, a intrat în serviciul lui lady o fată tânără, care trebuie să se bucure de favorul ei, fiindcă plimbările le face totdeauna în societatea acestei fete. Spionii mei nu sunt siguri dacă este fată de casă ori damă de companie. Are cam şaptesprezece ani, bălană, foarte frumoasă şi foarte veselă.

Detectivul scoase un carnet din buzunar şi îşi notă.

— Mai departe, continuă lordul, mai este un personaj care este în timpul din urmă în contact cu lady: călăul din Berlin!…

Un ţipăt de uimire ieşi din gura americanului.

— Iuliu Krantz? întrebă el, ce fel de raporturi să fie între el şi lady?

— Îl cunoşti pe călău? întrebă lordul Nelson.

Bristol tăgădui.

— Cunoştinţă personală nu am cu dânsul. Am auzit însă vorbindu-se de el în America. Şi se vorbea de bine. Se zice că e un om cinstit, că-şi îndeplineşte funcţia cu demnitate şi umanitate. O să caut de urmele lui, căci trebuie să fie o pricină la mijloc.

Detectivul ieşi.

Când îl vedeai pe uliţă, şchiopătând şi tuşind, ai fi socotit că e un biet moşneag scăpătat, ce trăieşte din milă.

El o luă spre casa lui lady.

Să opri la uşă şi apăsă butonul clopoţelului.

În prag apăru portarul, irlandezul lat în spate şi cu părul roşcat.

— Dumneata ai sunat? întrebă irlandezul în nemţească stricată? Ce pofteşti?

Detectivul stătea rezemat de zid, buzele îi tremurau, se părea că abia se ţine pe picioare.

— Pentru mila lui Dumnezeu, dă-mi un pahar de apă, nu mai pot, un acces de slăbiciune.

Irlandezul se uită cu dispreţ la omul sărăcăcios.

— Acesta e un han, ieşi!

Şi vru să închidă uşa.

— Ce-i acolo, Brown? întrebă în acelaşi moment un glas ascuţit, mi se pare că vrei să goneşti de la uşă pe un moşneag sărac şi bolnav.

O figură de fată tânără şi veselă apăru în prag, şi se uită cu milă la moşneag ce abia putea răsufla.

— Eşti bolnav, domnule? îl întrebă Elsa, căci era nepoata groparului, vino înăuntru.

— Vă mulţumesc, domnişoară, zise dânsul.

Şi intră.

Apoi continuă:

— Numai un pahar cu apă şi puţină odihnă mi-ar face mult bine.

— Aş, nu se poate domnule, îi răspunse Elsa.

Îl ajută să păşească înainte şi intră în odaie.

Îl conduse într-o odaie mobilată elegant, ce se afla în parter, apoi îl puse într-un fotoliu lângă sobă.

Pe urmă ieşi să-i aducă o băutură răcoritoare.

Îndată ce moşneagul se află singur, se schimbă în detectivul precaut, se uită în jur cu atenţie şi însemnă tot ce i-ar fi putut servi în cercetările sale.

Pe masă se află un album, legat în piele de crocodil.

Bristol îl deschise repede şi răsfoi iute prin fotografiile ce cuprindea.

La una dintre fotografie se opri.

Plecă capul spre a o examina mai cu de-amănuntul.

Apoi mormăi:

— Ce femeie frumoasă, ce statuie admirabilă. Dar obrazul acesta l-am văzut undeva.

El închise repede albumul, fugi iute şi se puse din nou în fotoliu, căci auzi paşi apropiindu-se.

Elsa intră.

Fata aducea pe o tavă o sticlă de vin negru, un pahar şi prăjituri.

— Bea niţei, zise ea turnând în pahar, e vin de Burgundia şi îţi face bine.

— Pentru sănătatea dumitale, frumoasă domnişoară, zise moşneagul.

Şi cu mâna tremurătoare ridică paharul la buze.

Apoi continuă:

— Ce s-ar fi întâmplat cu mine, dacă dumneata nu te îndurai? Ah, când omul e singur, fără nevastă şi copil, şi întâlneşte câte un suflet nobil, ce bine îţi face!

— Eşti singur şi n-ai rude? întrebă Elsa cu compătimire. Oh! eu cunosc soarta acesta. Ce rău mi-ar fi mers mie dacă n-aş fi întâlnit-o pe lady!…

— Lady, zise moşneagul, o fi o doamnă bună şi nobilă.

— Cu mine e totdeauna bună, răspunse Elsa. Câteodată cu ceilalţi e cam bruscă şi tirană.

— Asta e pentru că au ajuns-o şi pe ea multe nefericiri. Am auzit că lady numai de câtva timp e văduvă; îmi închipui cât o fi plângând pentru bărbatul ei.

— Vorbeşte deseori de el şi totdeauna cu multă dragoste.

— Şi trăieşte retrasă, nu iese în societate?

— Aproape niciodată, răspunse Elsa, trebuie că s-a înşelat mult în oameni… Închipuie-ţi că pentru străini e foarte neîncrezătoare, m-a oprit să dau vreo lămurire despre casa şi viaţa sa.

Detectivul zâmbi în ascuns.

Cum se ţinea de poruncă mica limbuţă!…

Elsa era ca făcută pentru a afla de la ea, cu îmbelşugare, tot ce dorea.

— Omul trebuie să fie cam neîncrezător faţă cu alţii, zise detectivul cam pe nas, dar asta n-o să afli decât la bătrâneţe. Când eşti tânăr lesne te încrezi şi prin aceasta deseori îţi pricinuieşti pagubă.

— Ai dreptate, răspunse Elsa. Şi eu era cât p-aci să greşesc, dar aşa e felul meu. Sunt sinceră şi nu ştiu să tăinuiesc!… De aceea mă cam supără când văd că lady are atâtea taine faţă de mine.

— Taine? Are lady taine?

Bătrânul păru a se interesa foarte mult deodată de lady.

El se plecă înainte şi ochii lui mici se aprinseră deodată.

— Da, are taine, zise Elsa, şi e curios. Închipuie-ţi, într-o seară îmi zise, „du-te Elsa şi te culcă eu am migrenă”. Eu i-am zis „bună seara” şi am ieşit. Ajunsă însă în odaie îmi adusei aminte că-mi împrumutase

o carte şi am uitat să i-o dau îndărăt. Poate ea voia să citească. Eu m-am dat atunci jos şi era cât pe ce să bat la uşa odăii de dormit când ea se deschise deodată, şi apăru în prag, ia ghiceşte cine?

— Ei, cine? întrebă bătrâna şi se scărpină după ureche; cine să fi fost, domnişoară?

— O turcoaică, răspunse Elsa, dumneata nu mă crezi, dar îţi spun adevărat, o turcoaică.

— Turcoaică!..

Detectivul presimţi că avea de-a face cu o taină preţioasă.

— Şi ştii cine a fost turcoaica? continuă Elsa, nimeni altcineva decât lady.

— Lady? De necrezut!

— O, eu am văzut bine că ea a fost, zise Elsa. La vederea mea s-a retras speriată şi a trântit uşa în ţâţâni. Dar era atât de frumoasă în costumul ei bogat…

— Cred, răspunse moşneagul, se spune că lady e o doamnă foarte frumoasă.

— Eu socotesc că e cea mai frumoasă din întregul Berlin, zise copila cu entuziasm. Vrei să-i vezi fotografia?

— Mi-ar plăcea. O ai aici?

— Iat-o, zise ea, şi luă albumul de pe masă.

Fotografia frumoasă ce detectivul văzuse adineauri, era a lui lady. Bristol ştia că o mai văzuse undeva.

— O figură răpitoare, zise el Elsei, şi ce bine o fi prins-o costumul de turcoaică. Dar de ce să fi îmbrăcat costumul acesta? Poate va fi vrut să se ducă la vreun bal mascat?

— Aş, ea e în doliu pentru bărbatul său. Dar ea totuşi avea să plece din casă fiindcă avea blana pe umeri, şi am văzut mai târziu că cupeul o aştepta la poartă.

Detectivul se ridică, el găsi cu cale să plece înainte de a se bănui ceva despre întreţinerea lui lungă cu copila.

— Cine ştie ce rost va fi avut? se adresă el Elsei, boierii mari au totdeauna capricii curioase. Dar acum ziua bună, frumoasă copilă, ai făcut un mare bine unui biet moşneag. Dacă cumva ai nevoie de vreun sfat bun, adresează-te mie; eu mă numesc Belling şi stau la văduva Graumann, strada Scurtă, nr. 5.

El strânse mâna copilei şi şchiopătând, sprijinit pe baston ieşi din

odaie afară.

— Cea dintâi pipăitură am şi făcută, îşi zise Bristol în sinea sa, şi am aflat că lady este o femeie aventuroasă. Dar cum aş putea să dau de urmele feciorului Lafleur? Asta o fi cam greu. Dar totul e posibil. Cu această lozincă am izbutit totdeauna.

Bristol se duse la locuinţa sa şi-şi lepădă masca.

Se duse la masă, luă un carnet şi începu să treacă în dânsul tot ce aflase în afacerea lui lady.

Până seara rămase în casă.

Mâncarea îl fu dusă în odaie.

După zece ceasuri ieşi.

El cutreieră uliţele Berlinului fără scop, la voia întâmplării.

Umblă astfel cam un ceas.

Deodată o luă pe o stradă îngustă şi se opri înainte unei clădiri vechi.

— Dacă nu mă înşel, îşi zise el în sine, asta e casa în care am stat eu când eram sărac şi zdrenţăros. Aici m-a găsit pe mine Magistrul. Ce fel de amintiri mă leagă de casa aceasta… Ce lesne puteam să mă destrăbălez dacă nu se găsea în mine un simţământ bun, neatins. Dar mi se pare că casa nu este locuită. Geamurile nu sunt luminate, nimic nu se mişcă. Mi-ar plăcea să mai văd locaşul suferinţelor vechi.

El căută dacă poarta e închisă; apăsând însă pe clanţă, află că este deschisă.

Casa unde intrase acum detectivul era a mamei Karkoş.

În sala întunecoasă se opri, scoase o mică lampă din buzunar şi o aprinse.

Intră în odaia de la parter, unde se comisese omorul, şi vizită toate colţurile. El văzu că covorul e plin de pete de sânge uscat.

Se aplecă să le examineze mai de îndeaproape când deodată strigă cineva din prag cu glas puternic:

— Stai!

Surprins se uită în sus.

În cadrul uşii stătea un bărbat bătrân cu barba albă, ţinând într-o mână un revolver şi în cealaltă o lumânare de spermanţet.

Detectivul nu-şi pierdu cumpătul, se ridică, se plecă înaintea străinului şi zise cu politeţe:

— Domnul meu, câteva cuvinte şi dispare orice neînţelegere. Te

miră că sunt aici. Eu am venit însă să-mi reînvii amintirile ce mă leagă de această casă.

Bătrânul răspunse:

— Mi se pare că nu ştii, domnule, că de casa aceasta se leagă amintiri fatale şi sângeroase. Şi că persoana ce se plimbă noaptea pe aici nu poate să scape atât de lesne.

— Nu ştiam că această casa ar fi fost scena unor crime sângeroase, dar petele de sânge ce am găsit pe covor mărturisesc că aici s-o fi întâmplat ceva neobişnuit. Sângele a fost vărsat cu câteva săptămâni înainte. Ucigaşul a trebuit să aibă părul alb, şi pentru aceasta sunt probe.

El ridică de pe covor câteva fire de păr ce erau lipite de dânsul.

— Mă mir, domnule, de aceste observaţii, răspunse străinul, numai un criminalist vechi poate să aibă astfel de ochi. Daţi-mi voie să vă întreb, poate am de-a face cu un coleg?

În loc de răspuns detectivul se apropie de străin.

Îl prinse de mână şi îi făcu în palmă un semn particular, o dată în palma dreaptă şi de două ori în palma stângă.

— Aşadar, nu m-am înşelat, zise străinul şi se uită pe sub ochelari, am înaintea mea pe un membru al societăţii criminaliste internaţionale.

— Am onoarea să fiu vicepreşedinte al acestei societăţi puternice, răspândită pe toată suprafaţa pământului.

Străinul cu părul alb făcu un pas îndărăt.

— Vicepreşedinte al societăţii noastre zise el cu mirare, atunci nu poţi să fii decât Francisc Bristol din New York, care în cercurile noastre este numit „regele detectivilor”.

— O să-ţi răspund la asta, zise americanul cu rezervă, îndată ce dumneata îmi vei fi spus cine eşti.

— Cu plăcere, eu sunt inspectorul Scharf şi…

Înainte de a fi terminat inspectorul poliţienesc, detectivul îl luă de mână şi îl sărută cu confienţă.

— Dumneata eşti inspectorul poliţienesc Scharf? strigă el mirat. Da, da, unde mi-u fost ochii? Acum te văd în mintea mea, bineînţeles cu douăzeci de ani mai tânăr, când erai comisar criminal şi-ţi câştigai cele dintâi merite.

— Ce fel! Ne-am întâlnit deja noi undeva?

— Negreşit, domnule inspector poliţienesc, răspunse detectivul. Dumneata abia îţi vei aduce aminte. Dar ia reaminteşte-ţi. Dumneata te-ai remarcat cu douăzeci de ani înainte prin aceea că ai pus mâna pe un criminal vestit, numit Magistrul ori şi Chiorul. Tot atunci ai aflat că criminalii au întrebuinţat de instrument pe un tânăr abia ieşit din vârsta copilăriei. Era în noaptea de Sfântul Vasile. Dumneata te-ai dus la ascunzătoarea tânărului spre a-l prinde. Erai să-l arestezi, birja aştepta deja la poartă, când tânărul îţi căzu în genunchi, şi cu lacrimi în ochi mărturisi că în dimineaţa următoare avea de gând să plece peste ocean spre a începe acolo o viaţă laborioasă şi cinstită. Dumneata ai avută milă de cel ce te ruga. L-ai pus să-ţi povestească trecutul şi viaţa sa. El ţi-a spus cum a fost sedus de către Magistru şi că n-a luat parte niciodată la câştigul ce le aducea crimele lor… Dumneata stăteai nehotărât. Datoria cu mila şi umanitatea se luptau pentru biruinţă în sufletul dumitale. Deodată răsunară clopoţeii de anul nou; strigăte de veselie se auziră de pe uliţă; la anul şi la mulţi ani, se auzea din toate părţile. Un an nou se revărsase şi milioane de oameni implorau binecuvântare şi noroc de la timpul ce vine. Dumneata te-ai uitat câtva timp serios la tânărul ce te ruga, apoi ai zis: „mă bizui în tine, eşti liber”. Dar nu te-ai oprit aici, ai scos din buzunar un portofel şi ai dat tânărului o mare bancnotă ca să poată părăsi Europa. Domnule inspector, jurământul ce tânărul ţi-a făcut în noaptea de anul nou a fost respectat cu sfinţenie. Fugarul a găsit în America o nouă patrie. Acolo a muncit până ce, în sfârşit, a reuşit să fie un membru folositor al societăţii. Fiindcă a văzut ce bine e când omul se coboară în adâncimile vieţii, el a îmbrăţişat cariera de criminalist, căci, domnule inspector, eu sunt acela care odată zăcea în genunchi înaintea dumitale, şi care te consideră şi astăzi ca mântuitor şi-ţi strigă: mulţumesc până la mormânt!

Inspectorul ascultă mişcat vorbele lui Bristol.

Apoi zise:

— Aşadar, îmi vine o rază de lumină în seara întunecoasă a vieţii mele, o frumoasă recoltă acolo unde am semănat.

Bristol privi cu compătimire la inspector.

— Eşti nefericit? întrebă el, povesteşte-mi tot; poate îţi voi da ajutor.

Scharf povesti evenimentele triste ce s-au întâmplat în timpul din

urmă şi spuse şi bănuiala că Hedwiga s-ar afla în casa mamei Karkoş.

— Dumneata socoteşti că Magistrul să-ţi fi răpit fata? întrebă detectivul.

— Cum ar fi ajuns astfel cercelul la dânsul?

— Poate în alt chip. Dar să presupunem că Magistrul să fi luat cu forţa fiicei dumitale cercelul; de ce socoteşti, domnule inspector, că chiar în casa aceasta să găseşti pe fiica dumitale?

— Magistrul a omorât pe nevasta sa, mama Karkoş, proprietara veche a acestei case, prin urmare presupun că criminalul să fi frecventat des această casă, şi poate să fi târât aici şi pe victima sa.

— Tot ce se poate, zise detectivul, de aceea va trebui să examinăm cu multă băgare de seamă toate odăile şi ungherele acestei case.

— Pentru asta sunt aici, zise inspectorul poliţienesc, dar nu pot să-mi explic cum de-ai ajuns dumneata, domnule Bristol în această casă închisă cu atâta precauţie.

— Uşa n-a fost închisă, am putut să intru.

— N-a fost închisă? Dar numai poliţia posedă cheia acestei uşi.

— Vrei să zici, dragă coleg, că poliţia crede că ea singură posedă cheia la această uşă; dar se vede că aici intră şi alte persoane.

— Se poate? strigă inspectorul poliţienesc, vino să vizităm iute casa.

Amândoi criminaliştii o luară pe scară în sus.

Ei inspectară toate odăile casei şi ajunseseră la scara care ducea la mansardă, când Bristol se opri deodată, prinse pe inspectorul poliţienesc de braţ şi reţinându-şi suflarea, plecat înainte, ascultă cu încordare.

— N-ai auzit nimic? şopti el, mi se pare că paşi uşori s-au furişat pe scară în sus.

— N-am auzit nimic. Dar uite colo o pisică zburlită, poate ea a fost.

— Nu cred, răspunse Bristol, urechea mea nu mă înşală. Mi se pare că un om în ciorapi s-a furişat pe scară în sus. Dar vino, o să ne încredinţăm.

Intrară în mansardă şi scotociră toate colţurile.

Bristol bătu în zid, în podele. Poate că se va auzi un sunet de gol unde să se poată ascunde cineva.

Degeaba însă, dânsul nu găsi nimic…

Inspectorul fu cam dezolat de acest rezultat.

— Eu speram să găsesc în casa aceasta urmele prezenţei Hedwigăi, zise el, acum nu ştiu unde s-o mai caut.

— Nu pierde nădejdea, dragă coleg, îl consolă Bristol. Doi criminalişti probaţi o să dea de urma fetei dumitale. Înainte de toate trebuie să punem mâna pe Magistrul. Apoi o să aflăm cum a ajuns la cercel. Cât de curând trebuie să întreprindem o vânătoare pentru a-l prinde pe Chiorul. Eu sunt convins că vom izbuti în această întreprindere.

— Este greu să prinzi o hienă, răspunse Scharf. Magistrul nu poate fi comparat decât cu o hienă.

Detectivul dădu cu nepăsare din umeri.

— O, eu sunt obişnuit cu tot felul de fiare sălbatice. Chestia este să ştim să-i întindem o cursă.

Aceste fură cele din urmă vorbe spuse în mansardă.

Amândoi criminalştii ieşiră.

Câteva minute după acea, uşa de la casa mamei Karkoş fu trântită zdravăn şi cheia se întoarse de două ori în broască.

În coşul sobei se făcu deodată mişcare. Figura unui om apăru din ascunzătoare. Era Magistrul. El ascultase conversaţia şi acum rânjind cu răutate se uită pe mica ferestuie a mansardei pe uliţa unde mergea inspectorul poliţienesc cu Bristol.

— Puneţi-vă cursele voastre, zise Chiorul, dar luaţi seama ca hiena să nu fie mai dibace decât voi şi să vă tragă ea în cursă. O să vedem cine plăteşte mai mult, eu ori voi.

Ochiul lui scânteie în întunericul mansardei, şi în momentul acesta omul groaznic semăna într-adevăr ca o hienă.

Puţin după aceea Magistrul părăsi casa şi închise poarta.

Se uită cu precauţie pe uliţă în sus şi în jos şi răsuflă, nevăzând pe nimeni şi totuşi se înşela.

La cotitura unul zid stătea ascuns Matei, cantonierul şi nevasta lui.

Ei pândiră pe Chiorul când a ieşit din casă.

— Vezi, bărbăţelule, zise femeia cu piciorul de lemn, aşadar de aici scoate el banii cu care se făleşte. Să ne însemnăm acest izvor.

— De-i vorba să te ajut la ceva, sunt gata, răspunse Matei, dar cu Magistrul nu e de glumit.

— Aş, o să vedem cine e mai şiret, el ori noi.

XXXI – Singuratic

Hillmar şi Olga tânjeau deja de douăsprezece ceasuri în beciul unde îi amăgise şiretlicul diavolesc al lui Ştefan.

Nenorociţii începeau a se obişnui cu situaţia lor.

294

Precauţia şi îngrijirea firii femeieşti se manifesta şi aici.

Olga se silea din toate puterile să facă vizuina aceasta cât se poate de locuibilă.

În beci se afla afară de un scaun şi un pat hodorogit şi o saltea de paie; dar toate acestea erau oribil de murdare, nici n-au fost pe semne curăţate după moarte celor care au stat înaintea lor acolo.

Îndată ce se strecură o rază slabă de lumină prin ferestruia cu zăbrele ce se afla în tavanul beciului, Olga se puse la treabă.

Mai întâi luă un mănunchi de paie din saltea şi curăţă masa.

Prizonierii erau cuprinşi de scârbă când se uitau la acea scândură.

Tot aşa curăţă pereţii de praf şi de păienjeni.

Hillmar se puse la masă şi începu să scrie.

El găsi în buzunar multe lucruri care îi puteau fi acum de mare folos.

Între acestea un creion, hârtie albă, un briceag şi ceasornicul care putea să-l anunţe măcar timpul.

Puse aceste obiecte pe masă şi se uită cu dragoste la ele.

Apoi apucă creionul şi începu să scrie că în beciurile subterane ale doctorului Robin tânjesc oameni nevinovaţi care îşi aşteptă scăparea.

Deşi în momentul acesta nu se gândea dacă scrisoarea lui putea să parvină afară, dar totuşi spera că un prilej neaşteptat va veni când vestea aceasta va putea fi transmisă afară.

În aceste douăsprezece ceasuri de când erau închişi aici, nu mâncase încă nimic, dar începură să simtă acum necesitatea alimentelor.

— Dacă aceştia au de gând să ne omoare cu foamea, zise Hillmar, atunci această intenţie a lor n-o să se realizeze. Eu mai am în revolverul meu două gloanţe, unul pentru mine şi celălalt pentru tine. Socoteala lor va fi zădărnicită.

Olga se apropie de masa unde şedea tânărul medic, i se uită liniştit

în faţă şi zise:

— Crezi Hillmar că orice speranţă e pierdută? Eşti încredinţat că Robin vrea să ne omoare?

Hillmar îşi plecă supărat capul.

— M-am încredinţat deja Olga, zise el, că noi n-o să ieşim vii de aici. Doctorul Robin n-o să ne mai cruţe. El nu poate să ne mai scoată la lumină, căci se teme că noi îl vom demasca şi îl vom da pe mâna justiţiei.

Hillmar prinse pe Olga de mână şi se uită cu înduioşare în ochii ei.

— Olga, zise el cu glas tremurător, eu încă sunt tânăr, eu încă aveam speranţe şi aspiraţii ce voiam să mi le împlinesc. Nu doresc moartea, dar la ideea că am să mor lângă sânul dumitale, că în răsuflarea din urmă obrazul meu se va alipi de obrazul dumitale, că mâna dumitale se va odihni în mâna mea, oh, atunci ieşirea din lumea aceasta nu-mi pare atât de tristă şi posomorâtă.

El sări în sus şi încolăci mijlocul ei cu braţul său.

Ea îşi rezemă capul de umărul lui şi se uită cu dragoste în ochii lui.

— Te iubesc, copilă, te iubesc cum încă niciun bărbat n-a iubit niciodată pe o femeie. Şi tu, Olga, acum când suntem pe marginea prăpastiei, şterge, te rog, umbrele tristului trecut care ne desparte. Nenorocirea noastră comună a umplut prăpastia comună. Am dreptul să te strâng în braţe şi să-ţi zic: te iubesc, copilă, te iubesc!

— Hillmar!

Atâta putu să exprime copila în patima sa.

Apoi adăugă:

— Hillmar, sunt a ta. Nici moartea nu ne desparte, din contră ne uneşte!

Ea stătea rezemată de pieptul lui, el îl acoperi obrajii de sărutări.

Braţele lui se încolăciră în jurul taliei zvelte a copilei adorabile.

El o ţinea strânsă ca şi cum n-ar fi vrut niciodată s-o lase.

Sărutări urmară după sărutări.

Ei se pierdură în visul dulce al iubirii şi beţia ce te cuprinde la cea dintâi sărutare fericită.

Olga se deşteptă mai iute. Un fior uşor trecu peste trupul ei.

Ea se uită la revolverul ce zăcea pe masă şi zise:

— Iubitul meu, să-ţi fac o rugăminte, cea dintâi şi poate şi cea din urmă ce-ţi fac ca logodnică. Vezi, Hillmar, noi nu mai avem nădejde

de a ieşi de-aci. Pe noi ne aşteaptă chinuri grozave şi deznădejdea o să ne muncească. În fericire e lesne să fii tare şi de caracter, dar când se apropie moartea, atunci tot ce am păzit cu sfinţenie până aici, ni se pare prost şi neînsemnat.

— Nu te înţeleg, Olga, vorbeşte mai lămurit. Ce vrei să spui?

Ea se aruncă cu pudoare la pieptul tânărului.

— Îţi sunt logodnică, dar nu-ţi sunt nevastă. Noi nu suntem uniţi prin lege. Eu aş vrea ca pe când ne vor găsi cadavrele, să nu arate cu degetul la corpul al meu şi să zică: „ea a fost amanta lui”.

Hillmar tăcu.

— Te înţeleg, răspunse el.

Şi o sărută pe frunte.

Pe urmă reluă:

— Deşi aş fi nemărginit de fericit în posesia farmecelor şi a dragostei tale, deşi doresc o unire desăvârşită cu tine precum cerbul obosit opreşte izvorul răcoritor, totuşi cinstea ta de femeie îmi este sfântă. Ai dreptate, Olga.

El se uită cu ochii tulburaţi în jurul său.

— Eu încă simt, continuă el, că lesne s-ar putea întâmpla să devin slab, să cedez ispitei ce ne înconjoară, căci eşti prea frumoasă, prea graţioasă, prea fermecătoare, copila mea.

— Atunci mai bine să terminăm iute, zise tremurând Olga, ia revolverul şi ocheşte spre inima mea.

Ea se aruncă în braţele lui şi-şi dezvălui sânul feciorelnic pentru glonţul omorâtor.

Ochii ei erau închişi, pe obrazul ei se citea resemnarea liniştită, şi un zâmbet vibra pe buzele ei.

Tânărul medic apucă arma, mâna lui tremura, dar se forţa să fie liniştit.

— Nu trebuie să greşesc, şopti el, să-i pricinuiesc chinuri şi dureri. Ea trebuie să treacă cu sărutare pe buze.

Încă o dată îşi mai întipări în minte trăsurile frumoase şi plăcute, apoi ridică revolverul.

Ţeava armei atinse sânul ondulat al tinerei copile.

Buzele lui se apăsară nebuneşte de buzele ei, apoi ridică cocoşul, o zguduitură uşoară trecu prin trupul ce ţinea în braţe şi…

— Ce-a fost asta?

La urechile lui Hillmar ajunse o lovitură surdă ca şi cum ar bătea cineva cu ciocanul în perete.

Olga se sperie din starea ei de amorţeală.

Amândoi rămaseră mână în mână şi ascultară.

Bătaia misterioasă se repetă ca şi cum li s-ar face vreo prevestire.

Olga se alipi radioasă de amantul ei; ea socoti că o nouă primejdie îi ameninţă, dar Hillmar o linişti.

— N-ai teamă dragă, zise el, îmi dau cu socoteala cine ne-a oprit de la acest pas culpabil. Nimeni decât moşneagul cu părul alb din odaia vecină. N-ai văzut adineauri cum stătea întins pe salteaua sa? Era ceva maiestuos în aerul său. Părul său alb îl înconjura ca o mantie de demnitate, era în el ceva misterios, ce te fermeca.

— Şi tu crezi că moşneagul vrea să ne tragă atenţia prin loviturile sale?

— Negreşit, uite, eu o să-i răspund.

Hillmar îşi scoase briceagul din buzunar şi lovi de trei ori în zid; trei alte lovituri mai întinse răspunseră din cealaltă parte a zidului la acest semnal.

— Poţi să mă auzi? strigă Hillmar sperând că sunetul o să ajungă la urechile moşneagului.

Dar acesta cu auzi nimic fiindcă loviturile urmau înainte.

Şi era oarecare sistem în aceste lovituri.

Când erau patru lovituri şi o pauză, când zece lovituri şi apoi o pauză.

Şi aceasta continuă neîntrerupt înainte.

Tânărul medic ascultă cu răbdare loviturile prin care vecinul său dorea că fie înţeles. Deodată strigă:

— Aşa e, nu se poate altfel. Am găsit.

Olga îl privi întrebător.

El continuă:

— Am auzit că prizonierii penitenciarelor din odăi celulare se înţeleg prin lovituri şi duc discuţii lungi mai ales peste noapte.

— În ce chip? întrebă copila.

— În chipul cel mai simplu, draga mea. O singură lovitură înseamnă întâia literă din alfabet, A, două lovituri înseamnă B, trei C, patru D, şi aşa mai departe. După fiecare literă urmează o pauză de trei secunde, după fiecare vorbă o tăcere de un minut şi astfel e lesne

să comunice prizonierii unii cu alţii.

— Şi tu crezi că vecinul nostru vrea să se facă a fi înţeles în chipul acesta?

— Negreşit, ia ascultă, îţi dau probe.

Hillmar se apropia de zid şi exprimă prin lovituri vorbele aceste:

— Ne auzi?

— Nu urmă însă niciun răspuns.

Iarăşi şi iarăşi încercă să se înţeleagă dar degeaba, ei încă nu găsiră calea adevărată.

— Dar el trebuie să ne audă, strigă Hillmar, cine ştie ce fel de lămuriri ne-ar putea să ne dea, poate cunoaşte vreo posibilitate de a ieşi de aici numai că singur nu este capabil de a o executa.

— Dar vezi dragă că nu ne înţelege.

Hillmar îşi plecă capul şi se gândi.

— Cine ştie ce chiţibuş o fi la mijloc, îşi zise el, sistemul meu e bun… stai, am aflat, strigă el deodată. Aşa mai zic şi eu, mormăi el înainte, spre a nu se trăda celor ce poate ascultă, de afară, vecinul meu va fi luat alfabetul de la coadă, şi el semnalizează cu o lovitură nu pe A, ci pe Z, asta-i totul.

Şi iute începu a semnala din nou.

— Acum poţi să mă înţelegi? întrebă dânsul.

Urmă un minut de tăcere.

Apoi începură loviturile din cealaltă parte a zidului.

Răspunsul fu spre marea bucurie a Olgăi şi a medicului:

— Da.

Acum începu între victimele doctorului Robin o convorbire vie, deşi cam anevoioasă.

Hillmar făcu astfel descoperiri foarte importante.

Moşneagul îi spuse că se află în zid o deschizătură prin care poate să intre un om.

Însă acum era umplută cu pietre şi puterea moşneagului nu ajunge să le poată mişca din loc.

— Vrei să încerci dumneata? întrebă moşneagul.

Şi Hillmar răspunse:

— Da.

El se puse iute la treabă.

Moşneagul îi arătă prin lovituri locul unde era deschizătura.

Hillmar începu să scoată bolovani ce nu erau decât lipiţi unul de altul.

Munca fu grea.

Bolovanii erau de dimensiuni mari şi de formă pătrată.

Tânărul medic nu era obişnuit cu astfel de muncă.

Năduşeala îi curgea de pe frunte şi braţele îi erau aproape amorţite.

În sfârşit, rostogoli şi piatra cea din urmă şi deschizătura rămase goală, cam îngustă ce e drept, dar totuşi se putea străbate printr-însa.

Peste câteva minute Hillmar şi Olga treceau printr-însa şi intrau în celula moşneagului.

Moşneagul nu era mare de ani, dar avea aspectul unul om de optzeci de ani.

Suferinţele îi albiseră părul şi deşi era de statură înaltă, umbla cu capul în piept, îndoit şi plecat pe spate.

Dar cu toate acestea era o figură importantă.

Olga şi Hillmar recunoscură îndată că moşneagul ce aveau înaintea lor, aparţinea societăţii înalte.

Prizonierii stătură un moment în tăcere faţă în faţă, ca şi cum s-ar întreba dacă pot conta pe discreţia reciprocă.

Olga, de frică ca să nu ajungă într-o nouă cursă a doctorului Robin, luase revolverul cu sine.

Acum când se afla în faţa bătrânului îi fu ruşine de această măsură de precauţie.

Bătrânul întinse mâna la amândoi.

— Fiţi bineveniţi, zise el cu un glas adânc, fiţi bineveniţi nenorociţilor ce aţi ajuns în ghearele tigrului. Să fim cu încredere şi solidari, atunci o să putem suporta mai lesne soarta noastră.

— Pustnicule, zise Hillmar, căci aşa vreau să te numesc, fiindcă nu-ţi cunosc numele, noi nu suntem decât de puţine ceasuri aici. Încă nu ştim care e soarta ce ne aşteaptă.

Pustnicul aruncă o privire tristă asupra lui Hillmar.

— Nu speraţi nimic, învăţaţi a suporta soarta, fu răspunsul lui.

— Aşadar, nu e nicio scăpare din această peşteră? întrebă Hillmar.

Bătrânul nu putea sta pe picioare, se puse din nou pe scaun.

El îşi clătină capul şi zise:

— Oricât m-am gândit să născocesc un mijloc de a scăpa de aici, n-am găsit nimic. Cine e îngropat aici o dată de viu, acela nu mai vede

lumina soarelui.

— Grozav, strigă Olga.

Şi strânse la piept revolverul ce ţinea în mână.

Apoi reluă:

— Atunci nu e altă cale de a scăpa de aici decât moartea.

— Sinuciderea e păcat mare, bolborosi pustnicul.

— Şi totuşi ce-i de făcut? strigă Hillmar. Să aşteptăm până ce Robin, acest diavol în piele de om ne va omori prin otravă, ori ne va întrebuinţa pentru cercetările sale nebune? Nu, măcar să nu găsească decât cadavrele noastre când va veni să ne vadă.

— Aşa vorbeşte tinereţea, zise pustnicul. Tinereţea iute îşi pierde răbdarea şi disperă. Nu vrea să aştepte momentul scăpării, căci Dumnezeu n-a lăsat niciun om drept să piară.

Apoi ridicându-şi braţul slab în sus zise:

— De douăzeci de ani trăiesc în peştera aceasta şi n-am pierdut nădejdea, de ce vreţi să vă omorâţi voi care sunteţi atât de tineri?

— De douăzeci de ani? strigară speriaţi Olga şi Hillmar.

O jumătate din viaţa omului o petrecuse omul acesta în peşteră şi nicio forţă superioară n-a venit să-l scape de această soartă.

— Cum ai suportat atâta vreme? întrebă Hillmar, trebuie să te fi disperat în această singurătate teribilă.

— Da, dacă m-aş fi lăsat pradă gândurilor deşarte. Dar este un mijloc care te scapă şi aici, şi mijlocul acela este munca.

— Munca?… Ţi-a dat Robin vreo ocupaţie?

Un zâmbet sinistru trecu peste buzele moşneagului.

— Atâta favor nu mi-a arătat. Dar o să-ţi spun cum m-am ferit de nebunie şi cum mi-am făcut petrecerea aici mai suportabilă.

El se apropie de saltea, se plecă spre dânsa şi scoase o carte de mărimea unul caiet.

Învelişul cărţii era însă curios; acesta consta dintr-o ţesătură brută, dar pregătită cu mult meşteşug.

Bătrânul deschise cartea.

Aceasta conţinea ca la o sută de file de diferite culori.

Unele dintre acestea erau scrise des, cu litere mărunte; se vedea treaba că bătrânul se temea să un i se isprăvească hârtia.

— Ăsta-i memoriul meu, zise pustnicul, în zilele acestea mi-am pus întreaga mea viaţă agitată. Nimic n-am adăugat şi nimic n-am ascuns,

fiindcă eu speram că deşi am să mor aici, cartea aceasta tot poate să ajungă pe mâinile unui om bun.

— Dar cum ai făcut rost de cartea aceasta? De unde ai avut hârtie, cerneală, condei şi învelitoare?

— Mi le-am făcut eu singur. Învelitoarea aceasta mă ţine la muncă de un an. Firele din care e compusă sunt din salteaua de paie. Asta a trebuit s-o fac, căci altfel şoarecii îmi rodeau cartea. Condeiul cu care scriu e de lemn pe care-l ascut frecându-l de perete.

— Şi cerneală? întrebă Olga care nu îşi mai putea ascunde uimirea sa.

— Cerneala mi-am procurat-o mai lesne, răspunse pustnicul. Am adunat funingine de pe pereţi şi podele, le-am amestecat cu apă şi am avut cerneală; fiindcă aceasta iute se ştergea şi era puţin colorată, am mai adăugat câteva picături din sângele meu, şi am obţinut cerneala ce după zece ani, nici acum nu s-a şters.

Hillmar apucă pe pustnic de mână.

— Mă umpli de mirare, zise el, ai dreptate, numai munca şi energia a putut să-ţi mai îndulcească niţel suferinţele. Dar spune-mi acum cum ţi-ai procurat hârtie?

— Asta din întâmplare, poate prin puterea providenţei, răspunse pustnicul cu glas aproape solemn, ani întregi doream să am odată o hârtie albă la mine. Deodată, într-o zi când mă întindeam neliniştit pe salteaua mea, văd dinaintea mea o pisicuţă sură ce se juca pe jos cu o bucăţică de hârtie, aruncând-o încoace şi încolo pe jos. Eu am chemat pisica la mine şi am început să o mângâi ca pe un om. Mă bucuram atât de mult de această fiinţă vie, încât nici nu mai ştiam ce să fac. Apoi am luat hârtia în mână şi mă înveselii la vederea ei. Pisica se uita cu ochi cuminţi la mine. Se urcă în urmă pe mine ca şi cum ar fi simţit că am nevoie de dragoste şi mângâiere. Deodată însă cum mă întorsei, ea dispăru. În dimineaţa următoare pisica se ivi iar şi tot aducându-mi hârtie. Interesant e că eu nu ştiu pe unde intra şi pe unde ieşea. Deodată însă pisicuţa mea dispăru şi eu rămasei din nou singur în celula mea!

Hillmar asculta cu atenţie încordată.

— Şi nu ai putut afla cum intra pisica? întrebă el.

Pustnicul clătină din cap.

— N-am putut să aflu niciodată pe unde vine şi pe unde merge. Ea

apărea totdeauna noaptea şi rămânea de obicei peste zi, apoi pleca noaptea.

— Eu am o explicaţie, pentru această întâmplare, zise tânărul medic. Pisica a dat de vreun drum ce nu stă deschis decât peste noapte. De aceea ziua trebuia să rămână aici până când sosea noaptea şi se deschidea drumul din nou.

— Tot ce se poate. Şi e de observat împrejurarea că fiţuicile de hârtie ce aducea erau totdeauna umede şi murdărite. Dar ticălosul de Robin va fi observat că pisica intra la mine şi că mă distrag cu ea, de aceea o fi omorât-o.

— Ce ticăloşie, oftă Olga.

— Te poţi aştepta de la acest Robin la tot felul de mişelii, răspunse moşneagul. Faţă cu lumea face pe omul cinstit, dar nu se sperie de nicio crimă care-i aduce vreun folos. Dar lasă că şi asta o să aibă un capăt.

— E de mirare cum dumneata ţi-ai păstrat toată credinţa în această nenorocire, zise Hillmar.

— Aceasta e singura care ne susţine. Dar veniţi să vă mai arăt şi alte lucruri ce am. Nu-i aşa că azi e luni, în 26 ianuarie?

— Dumneata ne pui mereu în mirare, zise Olga.

Hillmar adăugă:

— Cum se poate că după recluziunea de douăzeci de ani, să cunoşti atât de bine mersul timpului?

— Cu ajutorul calendarului meu, răspunse pustnicul. Veniţi încoace şi veţi vedea. Vedeţi aceste trăsături mărunte pe masă? Fiecare înseamnă câte o zi. Acestea cu cruce sunt duminicile. Atunci îmi fac şi rugăciunile mele, mă ridic cu gândul la Dumnezeu şi-i cer tărie şi perseverenţă. Trăsăturile acestea de-aici înseamnă data naşterii copiilor mei, pentru că am două fete de a căror soartă nu ştiu nimic…

Glasul bătrânului tremura la aceste vorbe.

Îşi trecu degetele slabe prin părul lui alb…

— Da, în ziua naşterii copilelor mele eu le adresez câte o scrisoare, aşa ca ei cum aş fi mereu în contact cu dânsele.

Olga începu să lăcrimeze.

— Ce triste trebuie să fie copilele dumitale, zise ea. Eu ştiu ce înseamnă să fii singur pe lume.

— Da, e un noroc în nenorocire, zise Hillmar, că noi am dat de

dumneata. Dar ia spune-mi cum ai putut stabili comunicaţia între celula dumitale şi cea din vecini? Dumneata n-ai putut să ai forţa de a ridica acei bolovani grei.

— Eu n-am făcut-o singur, ci cu ajutorul nenorocitului care a stat în celula unde eşti dumneata. Am stat ani de-a rândul lângă celulă fără a ne fi putut înţelege; şi numai în urmă am ajuns la modul de a ne înţelege prin sistemul de lovituri ce dumneata ai priceput atât de iute. După ce ne-am întreţinut aşa câtva timp, ne-a cuprins dorul să ne şi vedem; cum s-o facem, nu era alt chip decât să spargem zidul. A fost o muncă uriaşă; zidul era ţeapăn şi bolovanii mari, dar am izbutit cu ajutorul lui Dumnezeu. Trei ani de-a rândul am lucrat şi deseori ne ieşea sângele pe sub unghii. De zece ori, de douăzeci de ori am renunţat la planul nostru, dar gândul de a vedea un chip de om ne însufleţea din nou. Noi am scos cu multă precauţie varul ce consolida bolovanii, dar n-am îndrăznit să-i mişcăm pe aceştia din urmă de frică ca să nu ne surprindă chinuitorii noştri. În fine, nu mai aveam decât muncă de o săptămână. Noi eram veseli, număram ceasurile, minutele când o să ne putem strânge de mână, să ne vorbim, să ne vedem. Noi am stabilit ca ziua de întâlnire să fie o duminică. Şi tocmai îmi făcusem închinăciunile mele la masă şi mă apropiam de locul hotărât spre a-i da semn prin şapte lovituri ca să poată începe. Când colo ce să auzi? În loc de răspunsul convenţional, un ţipăt groaznic, nebun, străbătu la urechile mele. Eu aşteptam să aud dacă nu mai urmează un al doilea ţipăt, dar totul se linişti. Începui să bat din nou, nu-mi veni însă niciun răspuns. O piedică importantă trebuie să se fi ivit. Cu îndoieli chinuitoare aşteptam noaptea… Apoi m-am pus singur la muncă spre a mă asigura de ce s-a întâmplat. Poate vecinul meu e bolnav, socoteam eu, şi nu se poate ridica de pe saltea, atunci norocul e îndoit că pot să intru la el. Cu forţa disperării împinsei bolovanii şi îmi făcui un drum îngust prin zid de unde ajunsei într-un coridor pe unde abia încăpea trupul meu. Peste o jumătate de ceas am băgat capul în odaia vecinului meu. N-am văzut pe nimeni, dar pe saltea am observat o figură de om întinsă. Negreşit va fi dormind. M-am apropiat de el să-l deştept. Mă furişat încet până lângă patul lui… Dar mă dădui îngrozit îndărăt. Din obrazul fioros acoperit cu sânge se uitau doi ochi sticloşi, plini de ură la mine. Căutând mai îndeaproape am aflat că partea superioară a craniului e ridicată şi creierul stă des

velit. Toate erau în sânge în jurul saltelei şi mirosul de putreziciune era cât pe aici să mă omoare.

— Şi aceea a fost opera lui Robin, zise Hillmar. El a omorât cu indiferenţă pe nenorocitul sub pretext mincinos de a servi ştiinţa.

— Nu-ţi poţi închipui, continuă moşneagul, ce groază m-a cuprins când stăteam în faţa mortului. Noi muncisem de-a rândul să ne putem vedea, ne doream cu atât foc şi iacă în cele din urmă pot să ating mâna unul mort, ori să zic o rugăciune lângă patul lui.

Olga îşi ascunse capul la pieptul lui Hillmar.

Tânărul de asemenea fu cuprins de-o mişcare puternică ce abia şi-o putea stăpâni.

Pustnicul însă continuă:

— Când stăteam acolo pierdut pe gânduri, deodată aud nişte paşi apropiindu-se şi cheile pazniculuizdrăngănind în broască. Mi-am dat seama că cineva vine şi că dacă mă găseşte şi pe mine în celula mortului, mă omoară. Ce să mă fac, prin deschizătură nu mai aveam vreme să mă dau îndărăt, m-am retras deci într-un colţ şi m-am ascuns. Acolo se afla o grămadă de paie. M-am băgat în paie. Ştefan intră. Se apropie de pat, băgă cadavrul într-un sac ce adusese cu sine, şi râzând cu hohot îl puse pe umeri. Aceasta fu înmormântarea nenorocitei victime a lui Robin. În cealaltă dimineaţă am sărit în celula mea şi am aşezat la loc bolovanii cu multă trudă. De atunci tot speram ca dacă va fi să se aducă vreun nenorocit în peşteră, să fie adus în vecinătatea mea. Mulţumesc lui Dumnezeu că dumneata ai înţeles atât de iute semnalul meu şi că ne-am întâlnit.

Hillmar şi Olga intrară după două ceasuri în celula lor.

El nu se mai simţeau atât de nenorociţi.

Apropierea moşneagului le inspira curaj.

Seara oblonul aşezat la uşă se deschise şi Ştefan le aduse de mâncare.

Prizonierii mâncară cu poftă, căci de douăzeci şi patru de ceasuri nu pusese nimic în gură.

Hillmar nu încercă să vorbească cu bătrânul paznic.

El îi dădu îndărăt tăvile de lemn fără a zice un cuvânt; Ştefan închise din nou oblonul.

Trecură mai multe zile fără ca monotonia închisorii să fi fost tulburată.

Aproape întreg timpul, îl petrecură în celula moşneagului.

Acesta dovedi din ce în ce mai mult de a fi un bărbat de inimă şi de bună educaţie.

Fără îndoială el aparţinea înaltei societăţi, fiindcă vorbea despre lumea mare cu mult spirit.

Cunoştea viţiile şi slăbiciunile şi le biciuia câteodată cu multă tactică.

Trebuie să fi călătorit mult.

El cunoştea ţări şi popoare depărtate şi vorbea cu cunoştinţă de obiceiurile şi moravurile lor.

Hillmar ar fi rugat pe pustnic să-l lase să se uite în memoriul lui, dar nu îndrăznea fiindcă pustnicul nu mai pomeni de el, aşa cum nu prea vorbea nici de personalitatea lui.

Într-o dimineaţă când Hillmar şi Olga abia se deşteptaseră din somn, oblonul se deschise şi acolo se artă obrazul răutăcios al lui Robin care se rânjea prizonierilor săi.

La vederea lui, Hillmar îşi pierdu cumpătul.

— Mai vrei să-ţi baţi joc de noi, strigă el, cară-te de aici că mă tem să nu comit vreun păcat.

Un râs diavolesc fu răspunsul.

— Ei, vino să te văd, te făleşti, strigă Robin. Sunteţi în puterea mea, şi vreau să vă chinui până ce va tăcea gura voastră trădătoare.

— Ce, ne numeşti trădători, strigă Hillmar, ca şi cum n-ar fi o datorinţă a te da pe mâna justiţiei.

— Pe mâna justiţiei? Eu sunt stăpân în casa mea, şi nu îmi pasă de nicio lege.

— Nu triumfa înainte de vreme, zise Hillmar cu ochii scânteietori. Poţi să ne nimiceşti, poţi să ne îngropi. Dar din groapa noastră o să răsară răzbunarea care te va ajunge şi te va zdrobi când te vei aştepta mai puţin.

— Aş, vorbe goale, halucinaţii care mă fac să râd, răspunse doctorul.

Apoi adăugă:

— De altminteri, ar trebui să-mi fii recunoscător. Ţi-am dat o damă de societate în singuraticul tău adăpost, care sper că n-are şi se arate prea rezervată faţă cu tine.

— Taci, calomniator ticălos, strigă Hillmar.

Olga îşi ascunse obrazul cu amândouă mâinile.

Robin însă continuă:

— Acum fecioara o să aibă remuşcări că a refuzat propunerea mea cinstită. Dacă ar fi voit să fie amanta mea, de bună seamă ar duce o viaţă mai bună decât aici în beci.

Un sunet nearticulat ieşi din pieptul tânărului, apoi întrebă cu buzele tremurătoare:

— Ce spune ticălosul ăla, Olga, cum să-mi explic vorbele lui?

— E adevărat ce spune, oftă copila cu capul în pământ, el m-a urmărit mereu cu propuneri necinstite; n-aveam pace de el nicăieri, şi demult aş fi părăsit casa aceasta dacă nu aş fi avut consideraţii faţă de nenorocita Hedwiga.

— Nu ţi-am promis daruri frumoase, puiule, zise Robin, de ce ai refuzat dragostea mea?

— Pentru că te urăsc, pentru că te dispreţuiesc, mişelule, pentru că de zece ori mi-ar plăcea mai bine să fiu omorâtă decât să fiu iubită de tine; pentru că cinstea mea feciorelnică…

Un râs batjocoritor tăie aceste cuvinte.

— Cinstea ta feciorelnică! Ca şi cum ai putea afirma aceasta şi aici în peşteră în contact continuu cu un tânăr al cărui sânge fierbinte totuşi…

— Taci, ticălosule, răsună deodată glasul lui Hillmar, care apucase revolverul de pe masă. Nu calomnia pe copila aceasta. Nu te juca cu disperarea. Noi am suferit mai mult decât poate să sufere un om. Graţie mârşăviei tale trecute.

— Ce-mi pasă mie de cinstea unei femei ce se află în ghearele mele? răspunse cu imprudenţă Robin. Dacă vreau pot să-ţi iau cu sila dragostea, oricât te-ai împotrivi… Şi o să…

El se opri.

O detunătură răsună în peşteră.

Glonţul luă drumul spre doctorul Robin.

Olga cuprinse în braţe pe amantul său zicând:

— Ce-ai făcut, Hillmar?

Acesta stătea împietrit cu revolverul în mână.

Obrazul lui Robin dispăru din uşă.

— L-am omorât. M-am răzbunat, zise Hillmar.

— Nu, el trăieşte, strigă Olga arătând speriată spre uşă.

Acolo se arătă din nou obrazul lui Robin.

Numai un minut stătu, apoi dispăru şi oblonul se închise.

— El o să născocească vreo răzbunare groaznică, zise Olga care-şi frângea mâinile.

— Situaţia noastră tot nu poate să fie mai teribilă decât e acum, zise Hillmar…

Şi îmbrăţişă pe iubita sa.

Apoi adăugă:

— Nu am putut suferi că el să calce în picioare onoarea ta.

— Dar dacă ne desparte?… replică Olga. Dar dacă va încerca să mă prindă în ghearele sale?

— Atunci o să ştii să mori, iubita mea, răspunse tânărul.

Fata strigă curajoasă:

— Atunci, o să mor, îţi jur.

XXXII – Azil pentru cei fără adăpost

Cocoşatul se afla de opt zile în Berlin şi mijloacele pe care le luase cu dânsul se isprăviseră.

Muncă nu găsise, deşi cutreierase ziua întreagă uliţele Berlinului pentru a câştiga ceva.

Pretutindeni unde se arătă fu primit cu dispreţ.

Nu se bizuia nimeni de el.

Fiindcă obrazul lui nu dăduse multă încredere, deseori era respins cu bruscheţe şi fără multe forme.

Cocoşatul era disperat.

Cămăruţa ce-şi închinase în mansarda unei case murdare, trebui s-o părăsească fiindcă n-avea cu ce să plătească nici mica chirie.

Astfel într-o seară de ianuarie el se afla fără mijloace în mijlocul capitalei zgomotoase.

Ce era de făcut?

Unde să plece?

Unde să-şi pună capul?

Ce-i păsa lui de viaţă?

Ei, dacă ar mai avea copilul, atunci nu i-ar fi păsat nici de mizerie, pentru copil ar fi ştiut să fure dacă trebuia.

Dar dacă copilul i se luase, nu-i mai trebuia nimic.

El umbla pe stradă şi răbda de foame.

Pe sub tei se înghesuia mulţimea, aici era bogăţie şi belşug.

Ce contrast era între bietul cocoşat şi lumea elegantă ce se plimba pe aici.

Deşi avea adeseori ocazia să-şi vâre mâna în buzunarele mai multor dame ce nu dădeau mare importanţi pungilor lor, bunul simţ ce se afla în Ralph nu îl ierta să comită o astfel de faptă.

El era răutăcios şi şiret, dar era totdeauna cinstit.

Foamea îi rodea însă stomacul, şi delicatesele expuse în vitrină îi aţâţau mai mult lăcomia.

El rezistă însă la orice ispitire.

Se făcu noapte, lumea se retrase de pe uliţe.

Fiecare îşi căuta căminul său. Cu atâta mai vârtos cu cât începu a sufla un vânt gheţos, ce făcu imposibilă petrecerea pe afară.

Cocoşatul cutreiera mereu străzile, dar în cele din urmă frigul îl pătrunse, braţele îi amorţiră, mâinile şi obrazul îl dureau.

El se îndreptă spre azil.

Înainte de a ajunge la ţinta sa, o slăbiciune grozavă îl cuprinse.

Nu se mai putu stăpâni.

Se lăsă pe pământul îngheţat şi rămase nemişcat.

Cu greutatea plumbului se lăsă somnul pe genele lui şi o mulţumire neobişnuită îl cuprinse.

I se părea că se află acasă în patul său moale.

I se părea că lângă dânsul dormea copilaşul în leagăn.

Visul lui era splendid.

El auzea răsuflarea regulată a copilului.

Se scula şi se uita la obrazul lui dulce.

Nimeni nu venea să-l fure.

— Omule, vrei să îngheţi aici? zise deodată un glas brutal lângă el.

Ralph simţi că e ridicat cu forţa.

Abia putea să stea pe picioare.

Mâinile îi erau ca gheaţa.

El şovăi ca un om beat.

Vedea peste tot stele mărunte ce se învârteau în jurul lui.

— Ce, eşti nebun de te culei pe zăpadă? strigă paznicul de noapte. Du-te în azil…

Ralph dădu din cap.

— Ei, ţine-te de braţul meu, zise paznicul cu compătimire. Văd că nu poţi să stai pe picioare; poate n-ai mâncat de câteva zile?

Cocoşatul spuse că nu mâncase de-o zi.

— Sărmanul de tine, zise paznicul.

Şi scoase din buzunarul cojocului său o sticluţă.

Apoi zise:

— Înghite o dată bine.

Şi dădu sticluţă cocoşatului.

Apoi reluă:

— Asta-ţi face bine.

Ralph bău o dată.

Se simţi întărit aşa încât nu mai avea nevoie de sprijinul paznicului.

Acesta însă nu-l lăsă şi-l conduse până la uşa azilului.

Aici zise:

— Trebuie să spun o vorbă bună la portar. Altfel nu te lasă să intri. După regulă azilul se închide la ceasurile şase. Cine vine mai târziu nu poate să intre.

Peste zece minute se găseau înaintea clădirii colosale ce servea de azil pentru săracii din Berlin.

Acea casă de binefacere era într-adevăr un azil trebuincios şi util necesităţii sărăciei.

După ce toată lumea mergea să se odihnească de necazurile zilnice, deseori se află pe străzi nenorociţi care pribegesc fără patrie şi fără adăpost.

Mizeria sporeşte din zi în zi.

Oricât s-ar înmulţi societăţile de binefacere, e prea mare numărul acelora care nu-şi pot câştiga nici pâinea de toate zilele, şi sunt nevoiţi să cutriere străzile fără adăpost.

Vara, când nopţile sunt mai calde, aceşti paria ai societăţii se duc de se culcă pe băncile din grădinile publice, se desfată la cântecul păsărilor, se curăţă cu apă de la fântâna cea mai apropiată şi dacă mai are un gologan în buzunar îşi cumpără pâine de la cea dintâi brutărie, şi astfel mai uită de nenorocirea lor.

Dar iarna!...

Crivăţul îi biciuieşte peste obraz, gerul îi îngheaţă, ei nu mai pot sta pe afară şi atunci sunt nevoiţi să se ducă în azil.

Dar şi acesta nu-l primeşte decât în intervale hotărâte.

Azilul era în linişte desăvârşită când ajunse Ralph la poartă.

Înainte de a intra, trebui să spună cine este, ce ocupaţie are şi ce-a făcut toată ziua.

Ralph se supuse fără şovăire la acest examen riguros.

El putu să mărturisească întregul adevăr.

Portarul trecu datele acestea într-o condică mare.

Apoi se adresă cocoşatului şi zise:

— Vino la intendent.

Ralph fu condus într-o odaie vastă, aranjată cu gust burghez.

Acolo şedea intendentul, acesta îl examină cu de-amănuntul.

— Vii târziu, zise el în sfârşit, chiar prea târziu, dar cu toate astea azi te primesc. Ţi-e foame?

După ce Ralph spuse că-i e foame, intendentul luă de pe sobă un vas mare şi turnă supă caldă într-o farfurie ce se afla pe masă.

— Aşa, pune-te să mănânci; iacă, aici este şi pâine. Poftă bună!

Cocoşatul se puse cu lăcomie la masă, şi deşi supa nu era destinată pentru stomacurile prea îngrijite, totuşi lui Ralph, îi păru că în viaţa lui încă nu mâncase o supă atât de bună.

După ce isprăvi, se ridică de pe scaun şi mulţumi intendentului. Acesta îl conduse să facă o baie.

După baie intendentul zise:

— Acum vino în odaia de dormit.

Şi cu o lampă în mână îl conduse prin coridor.

Înaintea uşii se întoarse iute către Ralph şi-l întrebă:

— Ai asupra dumitale bani ori vreun ceasornic?

Cocoşatul spuse că n-are nimic.

Intendentul îl mai povăţui să fie liniştit, să nu răspundă nimic, orice i s-ar zice.

Deschise uşa şi intră cu cocoşatul în odaia de dormit.

Aceasta conţinea vreo douăzeci de paturi, atât de dese încât numai un om putea străbate printre ele.

De-a lungul pereţilor se aflau cuiere de care se atârnau hainele vechi şi zdrenţuite.

Fiecare pat îşi avea cuierul său purtând acelaşi număr.

Deşi era o curăţenie mare în această odaie, totuşi Ralph când intră fu cuprins de un sentiment de greaţă.

Aerul era încărcat de un miros de rachiu, şi era imposibil de a

petrece multă vreme acolo.

În salon nu era întuneric, o lampă atârna din tavan şi ardea mereu.

Negreşit că nu era cu cale de a lăsa în întuneric oameni de soiul acesta.

Când intendentul intră, era linişte absolută.

Ba unii sforăiau chiar.

Abia se închise uşa însă şi începură să se mişte în toate părţile.

Aceia care adineauri păreau că dorm, se îndreptară în sus.

Sforăitorii îşi întrerupseră activitatea lor şi toţi izbucniră într-un hohot lung.

Ralph stătu pe patul său.

El nu era fricos.

Dar observă numaidecât că se afla într-o societate primejdioasă.

De aceea hotărî să nu-şi scoată hainele.

El se aruncă îmbrăcat pe pat.

Deodată vecinul său arătând la dânsul, strigă:

— Băieţi, ăsta e un „vede”, are să se răscumpere.

Ralph nu dădu nicio atenţie acestor cuvinte.

Deodată însă se văzu înconjurat de o mulţime de indivizi.

Ei îl cereau un număr oarecare de bani pentru a bea rachiu dimpreună şi pentru a-şi răscumpăra dreptul de cetăţean în salonul de dormit al azilului.

— N-ai decât să-ţi bagi mâna în punguliţă, zise un ştrengar zdravăn şi robust. Tu îţi porţi punguliţa în spinare. Ce-ţi mai pasă ţie de o bagatelă?

Pe cocoşat îl înţepă această glumă; el vru să se ridice, să răspundă, dar îşi aduse aminte de poveţele intendentului, şi-şi înghiţi mânia.

— Ei, vorbeşte, cocoşatule, strigă un altul.

Toţi îl imitară.

Într-un final Ralph nu mai putu suferi gesturile lor.

Se întoarse.

Ridică pumnul şi strigă:

— Lăsaţi-mă în pace, vă spun. Cine se apropie de mine, poate s-o păţească.

Un hohot răsunător îi răspunse.

Deodată o vorbă izbi urechi a lui Ralph şi îl făcu să turbeze:

— Stârpitură!

Aici nu numai sensul cuvântului îl jignea, dar şi accentul glasului cunoscut, făcu să i se contracteze trăsurile şi să i se injecteze ochii.

Glasul acesta îl era cunoscut; l-a înjurat şi hulit atât de mult încât nu poate să fie iertat niciodată în viaţă.

Ralph nu se înşelase, la câţiva paşi depărtare de el recunoscu pe Reinchard, ajutorul vechi al călăului.

Figura lui Reinchard trăda suferinţe şi neajunsuri de când a părăsit casa călăului.

Obrazul lui frumos se pocise şi se uscase; hainele lui erau rupte şi zdrenţuite. Şi părea că nu frecventează vreo societate mai bună, fiindcă vizitatorii salonului de dormit toţi îl batjocoreau şi îl ziceau cu porecla „Călăul Reinchard."

— Luaţi seama, strigă Reinchard, între noi se află unul care ţine cu albaştrii şi se face bucuros trădător.

Un ţipăt de furie trecu prin şirurile muşteriilor din azil, şi Ralph pricepu că are să se aştepte la ceva neplăcut.

— Eu cunosc pe cocoşat şi ştiu că ocupaţia lui cea mai plăcută este să trădeze, e un broscoi din care ţâşneşte otravă de culcă pe om.

— Otravă, strigă cocoşatul nemaiputând să se stăpânească. Cu otravă mai bine ştie să manipuleze Reinchard. Era şi vreme să te dea afară călăul Krantz. Cu otrava ta erai să-i faci nevasta văduvă.

— Câine cocoşat! strigă Reinchard ca turbat.

Şi se aruncă spre bietul cocoşat. Îl apucă, şi-l sugrumă.

Acesta nu putu să reziste.

Căzu jos lângă pat.

Reinchard tăbărî asupra lui, ceilalţi însă îl traseră îndărăt, strigând:

— Asta nu merge, Reinchard. Aşadar, vrei să-ţi faci singur plăcerea? Noi însă vrem să avem părticica noastră de plăcere. Ia să dăm şi noi.

Şi toţi începură a-l bate.

Şi se vede că asta le făcea plăcere, căci erau veseli şi râdeau.

În momentul următor Reinchard vârî lui Ralph o batistă în gură.

Alţii îl legară de mâini şi de picioare.

Cocoşatul stătea acum ca un buştean fără mişcare şi fără viaţă.

Alţii luară una dintre păturile de pe pat, o prinseră de cele patru colţuri, puseră pe Ralph pe ea şi începură să-l arunce spre tavan.

Ralph socotea că a sosit ceasul din urmă.

Îşi pierdu simţirea.

La fiecare moment era aproape să se izbească de tavan şi să cadă cu capul zdrobit.

— Acum du-te şi ne trădează, strigă Reinchard.

Apoi se adresă tovarăşilor:

— Nu-l lăsaţi în viaţă, căci altfel merge să ne trădeze.

Şi într-adevăr tovarăşii lui Reinchard erau foarte dispuşi să sfârşească.

Corpul se apropia din ce în ce mai mult de tavan.

— De ajuns, strigă deodată un glas furios.

Şi de pe un pat se ridică o figură sumbră.

Era un bărbat îmbrăcat sărăcăcios, dar curat.

El păşi în mijloc manifestanţilor.

Îl luă în braţe pe cocoşat chiar când era să fie azvârlit a treizecea oară spre tavan.

Îl puse în pat şi stătu lângă el.

În momentul dintâi chinuitorii lui Ralph stătură surprinşi, îndată însă după aceea se îndreptară glumele lor contra lui.

— Veniţi încoace, strigă străinul cu glas rece, şi trase un box de fier pe care-l purta la sine.

Ceilalţi rămaseră rezervaţi câteva minute, deodată însă cel mai vânjos se apropie de el şi începu să boxeze cu pumnul; el ţinti întâi obrazul străinului şi apoi se încercă să-i dea o lovitură în burtă.

Dar apărătorul cocoşatului cunoscu gestul acesta, el îşi apără burta cu stânga, iar cu dreapta înarmată cu box îi dădu o lovitură zdravănă în obraz.

Lovitul căzu răcnind la pământ.

Sângele curgea ţâşnind din obraz şi din nas, şi tovarăşii lui trebuiau să-l ţină în braţe ca să nu cadă.

Celorlalţi le trecu pofta de a se mai agăţa de Ralph ori de apărătorul lui, ci se retraseră toţi murmurând.

Nici Reinchard nu mai îndrăzni să se lege de Ralph.

Străinul rămase lângă patul cocoşatului; se plecă şi îl observă cum răsuflă.

După ce Ralph îşi veni în simţire se adresă apărătorului său:

— Îţi mulţumesc pentru ajutorul dumitale, fără asta eram mort. Bestiile acestea mă omorau fără şovăire.

— Dumneata te-ai purtat foarte cinstit, prietene, zise străinul. Ai rămas mult timp liniştit. Dar ia spune-mi, cine eşti şi ce lucrezi?

— Cine sunt? Un om sărac pentru care viaţa nu mai are niciun farmec. Şi poate era mai bine pentru mine dacă m-ar fi omorât.

— Ce eşti nebun? întrebă străinul, al cărui fel de vorbire era în contrast cu îmbrăcămintea sa de muncitor. Nu se poate şti dacă-ţi va merge sau nu mai bine.

Cocoşatul clătină din cap.

Apoi adăugă:

— Când omul a pierdut ceea la care ţine, atunci a pierdut cea din urmă speranţă.

— Ah, atunci e o femeie la mijloc, nu-i aşa?

Cocoşatul răspunse:

— Nu, nu e femeie. Dar lasă-mă mai bine să tac, căci tot nu pot să-ţi spun întregul adevăr.

— Ei bine, n-o să te descos mai departe. Dar mi se pare că nu-ţi merge prea strălucit, fiindcă văd că ai venit să dormi în azil.

— Eu caut ocupaţie şi nu găsesc, răspunse cocoşatul. Mijloacele mele cele din urmă s-au isprăvit. Acum nu mai am unde să mă culc şi nici ce să mănânc.

Omul cu bluza de lucrător se uită cu ochi examinatori la cocoşat.

Apoi continuă:

— Eu aş putea să-ţi fac rost de un câştig frumuşel câteodată, dacă eşti dibaci şi te ţii de ceea ce ţi se spune.

— Mi-ar plăcea mult, răspunse Ralph cu o voce cu un pic de nădejde.

— Ei, vino mâine în strada Scurtă şi te anunţă la agentul Belling. Acesta o să-ţi dea ocupaţie şi o să-ţi meargă bine.

La vorbele acestea străinul îşi băgă mâinile în buzunar şi scoase un napoleon pe care-l dădu cocoşatului zicând:

— Ţine ca avans pentru serviciile ce ai să faci.

Ralph se uită cu mirare la napoleon şi la dăruitor.

Îi păru ciudat ca un om sărăcăcios să-i dăruiască o sumă atât de mare.

— Ei, ţine, ori crezi că aceştia nu sunt bani cinstiţi.

— Vorbind cele drepte, mi-ar plăcea să ştiu mai întâi ce am să fac pentru banii aceştia, răspunse Ralph, este o istorie curioasă când

trebuie să te angajezi la o muncă ce-ţi poate aduce tot felul de neplăceri.

— Ah! crezi că n-o fi cinstită munca la care te angajez, zise străinul, ei atunci nu cunoşti pe agentul Belling; acela e un om cinstit şi bătrân care nu e capabil să-ţi facă niciun rău.

Ralph primi banii şi strânse mâna omului în bluză.

— Îţi mulţumesc, prietene, zise el, şi să mă ia dracul dacă n-o să stau totdeauna la dispoziţia dumitale de câte ori vei avea nevoie de mine.

— Bine, acum să dormim.

După un sfert de ceas domnea în salon o linişte adâncă.

Toţi dormeau, afară de Ralph.

El se temea că nu cumva Reinchard să-l atace din nou.

Dar se pare că şi vrăjmaşul lui fusese cuprins de oboseală, şi el adormi în curând.

În fine, adormi şi Ralph.

Dar somnul lui fu de scurtă durată, căci deodată sări în sus şi spre marea lui mirare văzu că toţi musafirii salonului se aflau într-o învălmăşeală groaznică.

Uşa salonului era păzită de sergenţi. Un locotenent de poliţie şi intendentul se aflau în mijlocul salonului.

— Nimeni n-o să părăsească salonul, strigă locotenentul de poliţie, fiecare la patul său. A vorbi, ori a face semn este oprit riguros.

Tăcerea domnea în salon.

Fiecare aştepta cu curiozitate să afle motivul acestei vizite.

— E vorba de un furt, zise locotenentul de poliţie intendentului. Furtul s-a comis cu câteva zile în urmă la un profesor. În vreme ce profesorul se afla cu familia la bal şi slujnica dormea, hoţii au scotocit prin casă. Ei au spart un scrin de argint şi au furat mai multe obiecte de valoare. Eu acum o să fac o vizita minuţioasă la cei de faţă.

Aceasta se execută numaidecât.

Locotenentul se apropie de fiecare pat în şir.

Examină pe fiecare individ prin buzunare, sub saltea şi sub pernă.

Dar nu găsi la niciunul ceea ce dorea.

În sfârşit, se apropie de cocoşat pentru a-l vizita şi pe el.

Îl scotoci prin buzunare, îi verifică patul, dar dădu din umeri şi apropiindu-se de intendent zise:

— Mi se pare că sunt pe urmă falsă. Veriga aceasta de aur s-a găsit cam la patru minute depărtare de aici. Credeam cu siguranţă că lanţul din care făcea parte această verigă o să-l găsesc aici. Dar mi se pare că sunt pe urmă falsă.

El se plecă şi voi să iasă când deodată se împiedecă de cizma cocoşatului ce se afla lângă pat.

— Ah! putem să continuăm cu vizita, zise slujbaşul, plecându-se să ridice cizma din care căzu la pământ un obiect de aur.

— Iată ce căutam, strigă locotenentul, hoţul e aici.

Ochii lui căutau pe cocoşat care ca înlemnit stătea deoparte.

— Cum te cheamă? întrebă tare slujbaşul.

În loc de a-şi spune numele, Ralph, afirmă că nu e vinovat şi că nu ştie cum a ajuns bucata de lanţ în cizma lui.

— Ei, nu te pune pe minţite, zbieră locotenentul. Mai bine spune unde ai ascuns obiectele furate.

— N-am furat nimic, protestă cocoşatul. Nu pot să mărturisesc nimic.

— O să te facem noi să vorbeşti, strigă locotenentul.

Îşi luă pălăria şi strigă:

— Vino cu mine.

— Vrei să mă arestezi?… zise cocoşatul. Dar sunt nevinovat. Lanţul va fi ajuns din întâmplare în cizma mea.

— Poliţia nu crede în întâmplări. Vino iute, ori trimit sergenţii să te ajute.

Dar cocoşatul nu se mişcă.

Picioarele lui păreau paralizate.

Se puse pe un scaun să-şi încalţe cizmele.

Mâinile îi tremurau ca varga.

— Nu te preface, nu juca comedie, strigă slujbaşul, slăbiciunea aceasta o cunoaştem noi.

El făcu semn sergenţilor care intrară şi-l făcură să-şi încalţe iute cizmele, apoi îl apucară de braţe şi voiră să-l târască afară din salon, când un glas răsună deodată:

— Staţi pentru un moment.

Străinul care apărase o dată pe Ralph era cel care strigase.

El se puse lângă dânsul din nou, ca şi cum ar fi voit să împiedece arestarea lui.

Locotenentul aruncă o privire de dispreţ asupra îmbrăcămintei sărăcăcioasă a omului.

Apoi zise:

— Ce vrei? De ce cauţi să ne împiedici în executarea datoriei noastre?

— Vreau să împiedic o nedreptate, răspunse străinul.

— Încă un cuvânt şi te arestez dimpreună cu el. Poate că eşti tovarăş cu acest hoţ.

Şi locotenentul se uită ţintă la străin.

Acesta replică:

— Cine sunt? N-ai să te îndoieşti nici un moment. Te rog, vino la o parte.

Era o hotărâre şi o demnitate în fiinţa acestui om astfel încât poliţistul îl ascultă fără şovăire şi se dădu deoparte.

Martorii acestei scene, muşteriii azilului, şopteau cu răutate şi-şi făceau semne când văzură că poliţistul vrea să aresteze şi pe apărătorul cocoşatului.

Dar obrajii lor se lungiră îndată ce văzură că poliţistul stă de vorbă cu dânsul.

Străinul şopti câteva vorbe slujbaşului, apoi scoase din buzunarul gherocului o hârtie înfăşurată în formă de sul şi o dădu cu eleganţă slujbaşului.

Abia aruncă o privire pe hârtie şi repede îşi schimbă ţinuta. Îşi lăsă braţele în jos şi se îndreptă ca şi cum ar saluta; o mare zăpăceală se citea pe obrazul lui.

Străinul şopti:

— Nu trăda incognito-ul meu, eu sunt aici ca martor care pot să-ţi dau lămuriri cine poate să fie adevăratul hoţ.

În acelaşi moment o figură plecată se furişă spre uşă şi voi să se strecoare printre sergenţi.

— Stai, strigă străinul căruia nu-i scăpă din vedere această mişcare.

Cel somat se cutremură şi se opri între sergenţi, care puseră mâna pe el.

Era Reinchard.

Obrazul lui frumos deveni galben, ochii lui priveau sfioşi la tovarăşii săi ca şi cum ar fi cerut ajutor şi apărare de la ei.

Străinul se apropie de el şi îşi puse mâna grea pe umărul lui.

Vechiul ajutor de călău începu să tremure sub această mână.

— Dumneata adineauri, începu străinul cu glas hotărât, când toţi dormeau, te-ai coborât din pat. Este aşa ori ba?

Reinchard tăcea.

El se uita în pământ.

— Spune adevărul.

— Aşa este, răspunse Reinchard cu glas tulburat.

— Dumneata ai mers în vârful degetelor până la patul acestui om, zise străinul arătând pe cocoşat. Ai pus acest mic obiect de aur, proba hoţiei, în cizma lui. Spune. O vreau!

Faţă cu acest „o vreau” nu mai încăpea nicio împotrivire.

— Mărturisesc tot, răspunse Reinchard. Eu am comis faptul.

Un strigăt de bucurie izbucni din pieptul cocoşatului.

În fericirea sa vru să ia mâna apărătorului său să o sărute.

Străinul nu îngădui însă.

— Lasă, zise el, eu n-am spus decât ceea ce am văzut cu ochii.

Reinchard fu escortat de sergenţi, străinul se pregăti de asemenea să părăsească salonul.

— Să nu uiţi să mergi la agentul Belling, zise încă o dată lui Ralph, întorcându-se de la uşă.

Locotenentul de poliţie îi veni în faţă.

— Încă o dată vă rog, scuzaţi-mă, zise el, n-am ştiut.

— Prea bine, îl întrerupse străinul, dumneata ţi-ai făcut datoria, domnule coleg. Iar eu a trebuit să apăr nevinovăţia.

— Aşa e, răspunse locotenentul.

XXXIII – Pictorul şi modelul său

Contele Marco era aşezat la masa sa de scris, iar la uşa lui stătea un bărbat lat în spete şi cu părul roşcat care aştepta cu umilinţă poruncile stăpânului său.

— Apropie-te Brown, zise contele Marco, în englezeşte, vino şi te pune lângă mine.

Omul cu părul roşcat se apropie, dar păstră distanţa respectuoasă, proprie lacheilor.

— Aşadar, dumneata Brown eşti decis, zise contele Marco, să intri în slujba mea şi să asculţi de toate poruncile ce-ţi voi da eu.

— Da conte, răspunse omul cu părul roşcat, presupunând că mă voi putea susţine în serviciul lui lady.

— Să te sileşti să menţii această poziţie, căci altfel nici eu nu te pot întrebuinţa.

Portarul irlandez al lui lady clipi din ochi în semn că pricepe.

— Dumneata ştii domnule conte, răspunse el că eu sunt singura persoană care posedă întreaga încredere a lui lady. Eu şi nevasta mea suntem totdeauna în apropierea ei şi nu ne scapă nimic din cele ce face şi spune.

— Atunci eşti omul meu şi o să ne înţelegem împreună. Dar mai întâi să reglăm chestiunea financiară. Eu contez pe încrederea dumitale şi o să ştiu s-o recompensez. Nu vreau decât să am în apropierea lui lady o persoană care să-mi dea informaţii de toţi paşii ei, să noteze tot ce ar fi curios ori de bănuit în casa ei.

— Yes sir, eu sunt acea persoană.

— Bine, o să-ţi dau trei sute de mărci pe lună. Şi ca să vezi că nu glumesc, îţi dau leafa înainte în aur curat.

Contele Maico scoase o pungă, luă dintr-însa un pumn de galbeni pe care îi numără pe masă înaintea irlandezului. Acesta părea a înghiţi cu ochii galbenii.

Apoi îi băgă în buzunar fără a fi invitat a face aceasta.

— Să nu socoteşti, Brown, continuă contele Marco, că eu urmăresc ceva planuri tainice. Deloc, din contră. Intenţia mea la supravegherea lui lady este foarte cinstită şi umanitară.

El aprinse o ţigară şi trase câteva fumuri din ea.

Apoi continuă:

— Eu sunt o rudă mai de departe a lui lady. Aş putea să zic singura rudă pe care o mai are pe lume. Am fost adânc mişcat când mai deunăzi am primit ştirea că tânăra şi frumoasa doamnă, pătimeşte de o melancolie care a adus-o la mai multe excese. Ia gândeşte-te niţel, poate ai observat şi dumneata una ca asta.

Irlandezul mai clipi o dată din ochi, şi părea a se gândi.

Rânjitul ce trecu peste obrazul lui slab făcu să apară şi mai prost şi mai antipatic.

— Yes, sir, am observat, zise cu un accent particular irlandezul.

Şi văzând că această vorbă place contelui, continuă:

— O să observ tot ce milord voieşte. Fără îndoială lady e cu

desăvârşire smintită.

— Aşa este, răspunse contele Marco cu hotărâre. Nu vezi că ea primeşte o fată de pe drum şi-i cedează toate drepturile ce nu se pot da decât unei slugi vechi şi probate?

Aici puse contele Marco degetul pe buba irlandezului.

El se ridică şi zise cu glas răutăcios:

— E nebunie, nebunie completă, la naiba, să primeşti o fată de pe străzi ca să fie puiul mamei, şi noi să o servim cu toţii şi să nu îndrăznim a o contrazice.

— Asta nu trebuie să te supere, Brown, zise Marco, numai spre a turna din nou, cu vorbele, sale gaz peste foc, simpatia sa pentru fată este morbidă. Dar un singur caz nu probează nimic.

— O ţi-aş putea povesti mai multe, zise roşcatul, lady este nerecunoscătoare faţă de slujitorii săi vechi; cum se întâmplă acum că o sfârleaza de franţuz, acest fecior Lafleur comandă întreaga casă? Lasă, sire, că ştiu care e pricina.

— Da, da, zise rece contele Marco, dar spune-mi ce s-a făcut din acest Lafleur?

— El a dispărut într-o zi cu tot calabalâcul şi dracul ştie unde s-a dus. Dar sunt alte fapte care probează îndeajuns boala sufletească a lui lady.

— Şi care sunt acele?

— La naiba, poate fac o nebunie că spun tot ce ştiu la cea dintâi ocazie, da' o să vezi milord că eu te slujesc bine.

— O să fii şi bine răsplătit.

— Sunteţi un gentleman desăvârşit. Şi eu o să mă silesc să fiu vrednic de amabilitatea dumneavoastră. Mai departe, ştiţi, milord, zise irlandezul cu glas şoptit, că lady trăieşte foarte retrasă, iese afară rareori şi primeşte vizite asemenea foarte rar.

— Da, da, continuă.

Marco se uită şiret la spion.

— Asta negreşit e foarte curios, continuă roşcatul, că lady în lunile din urmă a ieşit de câteva ori în costum foarte ciudat şi mascată.

— În costum ciudat. Şi ce fel de mască a avut?

Contele Marco abia-şi putu ascunde emoţia.

El crezu că era aproape să descopere ce căuta.

Irlandezul prost îşi ridică umerii în sus şi zise:

— Ce fel de mască purta lady nu ştiu. Dar era de-ajuns de frumoasă şi drăcoaică în costumul ei spre a suci capul la mulţi bărbaţi. Şi fie zis între noi, eu cred că ieşea în avansuri amoroase. O duceam cu trăsura până afară din Berlin spre Spandau. Acolo, la un loc destinat stătea totdeauna o birjă ce o aştepta. Lady îmi poruncea să mă întorc cu trăsura. Dar ea aştepta până ce mă pierdeam din vedere. Atunci ea se urca în birjă pentru a-şi urma drumul.

— Ciudat, zise Marco gânditor. Dar totuşi e o probă că lady nu consideră partea tristă a văduviei sale, fiindcă ea de bună seamă se va fi ducând la o întâlnire.

— Tot ce se poate, milord. Bizuie-te pe mine. O să veghez. Îndată ce lady va face o nouă ştrengărie o să te încunoştinţez. Pentru azi mă iertaţi, domnule, am stat prea mult.

Irlandezul se plecă şi ieşi.

— O să-mi facă bine serviciul, mormăi contele. Dar trebuie să fie tratat cu cruţare, căci altfel ticălosul lesne ar putea ajunge în ispită şi să mă spună la lady, mai ales în cazul dacă aceasta l-ar plăti mai bine decât mine.

El se uită la ceasornicul de pe sobă şi sună.

Antonie intră.

Acesta trecu uşor pe covoare şi întrebă pe stăpânul său ce doreşte.

— Vreau să mă duc la balul consulului englez, zise Marco, să mă îmbraci şi trăsura să stea gata.

O jumătate de ceas mai târziu contele stătea dinaintea oglinzii şi-şi examina costumul.

Acesta îl prindea de minune.

Gherocul negru şi elegant se părea ca turnat pe trupul său.

La butonieră avea bandeleta Legiunii de Onoare.

Părul şi barba erau frezate cu grijă. Sluga îi aşeză la haină o camelie albă, iar contele era pe cale să-şi tragă pe degetele sale împodobite cu inele de briliant nişte mănuşi albe şi moi.

Antonie îi întinse apoi jobenul.

O altă slugă intră şi anunţă că trăsura aşteaptă gata.

Contele Marco era să părăsească odaia, însă de la uşă se întoarse încă o dată şi strigă:

— Ah, ce neatent eşti Antonie, ai uitat să-mi dai cu parfum.

— Scuzaţi, domnule conte, bolborosi feciorul.

— Ei, adu-l încoace!

Antonie se apropie de un dulap mic.

— Doriţi zambile, domnule conte?

— Da, da, ştii că ăsta îmi este parfumul favorit, fără el nu pot să exist.

Feciorul luă din dulap o sticluţă şi udă cu conţinutul ei hainele stăpânului său. Un miros îmbătător şi dulce umplu odaia.

— Şi batista, porunci contele Marco, şi feciorul înmuie cu conţinutul mirositor batista de mătase a contelui.

Apoi părăsi odaia, cobori scările şi se urcă în trăsura ce aştepta jos.

Palatul consulatului englez era luminat feeric.

Prin portalul închis se întrevedea pompa din vestibul unde o mulţime de lachei primeau cu complezenţă pe musafirii ce soseau mereu.

La etajul întâi, într-o odaie tapisată cu mătăsuri se afla consulul care primea pe musafirii săi.

Acesta era un bărbat amabil cu părul alb.

El avea un cuvânt de amabilitate şi complezenţă pentru fiecare persoană ce sosea.

Se pare că trăind de mai mult timp în Germania a pierdut din rigurozitatea sa natală.

În salonul consulului, mulţimea împodobită sărbătoreşte, se strecura într-o învălmăşeală îmbătătoare.

Aici străluceau diamante şi pietre scumpe, în odăile de alături se vedeau pe mese tot felul de vase de aur şi de argint.

Atmosfera era încărcată de mirosuri de flori şi de parfumuri.

Şiruri de femei cu braţele albe dădeau farmec şi splendoare adunării.

Contele Marco parcurse saloanele cu siguranţa sa obişnuită.

Se părea că privirile lui căuta pe cineva prin mulţime.

Întinsă cu nepăsare într-un fotoliu şedea lady Nelson care era mai frumoasă ca oricând.

Trupul ei plastic şi impozant era cuprins într-o haină de mătase verde.

În jurul taliei sale avea o ghirlandă de trandafiri de baltă; tot cu astfel de flori era împletit părul ei negru; braţele-i albe, gâtul şi sânul nu erau decât puţin acoperite.

În jurul lui lady era o mulţime de cavaleri care îi cereau favorul.

Contele Marco şovăi un moment înainte de a se apropia de ea.

El voi să se retragă, dar ea îl observă şi-i zise:

— Ah, conte Marco… Vrei să te retragi fără a mă saluta, ori nu îndrăzneşti să intri în atmosfera mea?

— Deşi e primejdios a fi în atmosfera îmbătătoare a dumitale, totuşi o să risc a mă apropia de frumoasa floare a pământului.

— Ah, ce galant ştie să fie contele nostru, zise doamna cea frumoasă şi începu a-şi face vânt cu evantaiul. Dumneata ai trăit în timpul din urmă atât de retras, încât trebuie să presupui că te-ai ocupat cu ceva studii serioase.

— Tot ce se poate, răspunse contele Marco.

— Ei, atunci te vei fi ocupat cu studii alchimice, vei fi vrut să afli piatra înţelepciunii ori arta de a face aur.

Lady exprimase vorbele acestea cu o intonaţie curioasă.

Contele Marco simţi că ochii ei sunt îndreptaţi spre el.

— Studiile mele au fost de altă specie, lady, răspunse el rece, ele erau de natură criminalistă şi se refereau la omorurile misterioase. Aşa pentru exemplu am citit într-o carte veche, că într-un sat din Portugalia un omor cu otravă a fost descoperit, prin acea că…

— Te rog, încetează, strigă lady care îngălbenise. Să nu ne strici veselia cu istorii sinistre. Eu nici nu cred că ar putea să existe astfel de infamii. Dar fantezia agitată a scriitorilor noştri ni le-a zugrăvit atât de mult până ce, în cele din urmă, am început să credem şi noi…

— Şi apoi în cercurile culte nici nu se comit omoruri, zise un locotenent care se afla lângă lady.

Contele Marco se uită zâmbind la cel ce grăise.

— Ai dreptate, zise el, în cercurile culte nu se prea varsă sânge, dar se serveşte de otravă. Aceasta e sigură şi mai puţin mişcătoare.

Intonaţia unul vals ajunse la urechile lor, şi cavalerii alergară în toate părţile să-şi caute dansatoarele.

Contele Marco şi lady rămaseră singuri.

— Ei, frumoasă doamnă, zise acesta, nu doreşti să-ţi povestesc acum cum s-a descoperit omorul cu otravă în Portugalia?

— Negreşit prin vreun trădător, răspunse lady, care a ştiut de taină şi nu s-a ţinut de cuvânt. Conte, te rog să fii mai cu băgare de seamă dacă ţii la siguranţa noastră.

— Eu nu mă tem pentru siguranţa mea, căci eu n-am comis nicio crimă.

— Să n-o crezi, răspunse lady Cristina, şoptind, cine dă de vreo crimă şi îşi dă concursul său pentru a ascunde pe făptuitor, se face însuşi părtaş al crimei. Nu dumneata ai lucrat pentru a ascunde urmele? Nu dumneata mi-ai mijlocit actul de deces? Nu dumneata ai mărturisit înaintea comisarului de poliţie că lordul a murit de apoplexie? Dumneata ai fost acela, dumneata singur, conte Marco!

— Eu? Frumoasă doamnă… eşti în rătăcire!… Acela a fost feciorul dumitale Lafleur, care a dispărut şi nu s-a mai arătat.

— Şi dumneata crezi că nu se poate proba că feciorul Lafleur şi contele Marco este una şi aceeaşi persoană?

Contele se uită cu dispreţ în faţa frumoasei doamne.

Apoi răspunse:

— Acela care ar afirma una ca asta ar fi dus la balamuc. Ia seama, frumoasă lady.

— Marco, nu mă duce la extrem, strigă lady. Poziţia ce vrei să iei faţă cu mine e falsă. Dumneata vrei să faci din mine instrumentul dumitale, fiindcă eşti în posesia unei taine care mă poate zdrobi. Dar eu n-o să mă învoiesc niciodată, să fiu roaba dumitale, instrumentul dumitale… Încă o dată te somez, Marco, să fii liniştit şi să fim uniţi. Numai astfel vom putea face bune treburi. Aşadar, să ne împăcăm. Dă-mi mâna.

— O să mă gândesc, răspunse rece contele. Dar scuză-mă, trebuie să vorbesc câteva cuvinte consulului.

El se plecă şi părăsi odaia.

Lady se uită cu ochi scânteietori în urma lui.

— Aceasta a fost o nouă declaraţie de război, zise ea. Dar de astă dată nu mă găseşte atât de nepregătită. Ia seama, domnule conte, şi eu cunosc o taină a dumitale care poate să te coste capul.

Sânul ei se ridică vehement sub dantelele fine.

Ea trebui să ia o băutură răcoroasă spre a se linişti, apoi intră în odaia vecină şi luă de pe tava unui fecior un pahar de limonadă ce-o bău dintr-odată.

— Nesocotinţă, frumoasă lady, se auzi lângă ea glasul consulului. Această băutură rece poate să-ţi facă rău după agitaţia dansului.

— Eu n-am dansat, răspunse Cristina Nelson. Ştii, lord, că eu sunt

în doliu pentru soţul meu, şi deşi am venit la serată, nu dansez.

— Spre marea durere a cavalerilor, răspunse consulul. Dar dă-mi voie, lady, să-ţi prezint pe unul dintre cei mai buni pictori: pe domnul Eberhard Walldorf, care îmi spune, că demult a dorit să-ţi facă cunoştinţa.

Înaintea lui lady se plecă un bărbat de statură înaltă, care începu a o interesa din cel dintâi moment.

Eberhard Walldorf era un tip de artist german.

Părul lui buclat acoperea o frunte înaltă.

Barba blondă încadra un obraz nobil.

Fiecare mişcare îi era elegantă şi nejenantă.

Vorbele lui erau de spirit şi de sentiment.

Ei discutau deja de un ceas, şi acest timp păru atât de scurt frumoasei doamne.

Lady şedea pe o canapea moale, Walldorf stătea înaintea ei.

El se plecă, îi luă mâna şi e duse la buze, zicând:

— Cererea mea e îndrăzneaţă, o ştiu, lady, dar sper că mi-o acordaţi, fiindcă eu nu vorbesc în numele meu, ci în numele artei germane. Fă să-mi fii model, eu o să te zugrăvesc pe pânză şi într-un costum care face să apară şi mai mult frumuseţea dumitale, bunăoară ca spaniolă, sau ca orientală, şi apoi lasă pe mine, o să ştiu ce nume să dau tabloului meu.

— Şi nu vrei să-mi trădezi numele? întrebă frumoasa lady cu un fel de satisfacţie pentru landele ce auzise din gura artistului.

— Perla Haremului, se va chema tabloul meu, zise Walldorf cu însufleţire. Te rog lady nu şovăi, învoirea dumitale mă face fericit. Hotărăşte timpul când pot să-mi transport atelierul meu în casa dumitale.

Frumoasa doamnă se uită cu nehotărâre în ochii artistului.

— Să-ţi transporţi atelierul la mine! şopti ea şi îşi puse ochii în pământ. Asta ar fi o încălcare de reguli completă, asta nu se poate, ce ar zice lumea?

— Lumea, lady, dumneata ai trăit destul în Britania spre a cunoaşte zicerea englezului: „casa mea e cetatea mea”. Nimeni n-o să afle că eu m-am încartiruit pentru câteva zile într-o odaie retrasă din casa dumitale, şi dacă stau mereu de muncă, în câteva zile şi dumneata vei beneficia de la arta germană.

— Poate comit o nebunie, zise lady, dar îţi încredinţez dumitale cinstea mea de femeie.

— Aşadar, pot să vin? întrebă artistul entuziasmat.

— Vino mâine, zise ea încet, o şi găseşti gata pe „perla haremului”, căci eu posed deja costumul turcesc de care avem nevoie.

Discuţia fu tulburată prin sosirea a doi cavaleri.

Contele Marco îi ceru voie să-i prezinte pe un domn cu barba albă.

Pe obrazul stâng, sub ochi, avea nu mic emplastru negru.

— Profesor doctor Robin, zise contele arătând pe tovarăşul său.

Lady se plecă şi prezentă pe artist celor doi domni.

Se schimbară câteva fraze obligate şi lady invită pe conte să se lase a fi zugrăvit de pictorul Walldorf.

— Eu nu posed niciun tablou, nicio fotografie, răspunse contele, eu urăsc tot ce e poză. Astea nu sunt decât vanităţi.

Artistul îşi ridică surprins capul la vorbele contelui.

— Şi n-ai lăsat să fii zugrăvit niciodată? întrebă el.

— Nu, domnule. Şi nici n-o să-mi calc principial niciodată.

Walldorf începu să râdă cu hohot, apoi zise:

— Scuză-mă, domnule conte, dar principiul ăsta nu domneşte decât între criminalii probaţi, care se tem să nu dea prin aceasta un mijloc poliţiei de a-i putea urmări. Încă o dată, te rog, scuză-mi gluma asta.

Toţi începură să râdă.

Dar când la acest hohot vru să ia parte şi doctorul Robin, bucăţica de emplastru se dezlipi de pe obraz şi căzu la pământ.

O rană recentă şi adâncă ieşi la iveală.

— Ai o rană gravă, doctore, zise lady.

Acest incident fu pentru doctor foarte neplăcut.

El se grăbi să-şi acopere rana cu batista.

Apoi zise:

— Am căzut rău pe scară şi m-am lovit într-un fier ascuţit.

— Foarte trist, domnul meu, zise pictorul. Eu aş fi jurat că rana provine dintr-o împuşcătură. Dar, pe semne, că m-am înşelat.

— Da, da, te-ai înşelat, răspunse doctorul. Dar rana mea începe să sângereze şi batista mea e udă deja.

— Îmi dai voie să-ţi ofer pe a mea? întrebă contele Marco şi scoase din buzunar batista sa de mătase verde.

— Mulţumesc, răspunse doctorul, eu cred că e cu cale să mă retrag

pentru câteva minute.

El se plecă înaintea lui lady şi ieşi.

— Ce parfum îmbătător ai, zise lady Nelson contelui, ai crede că te afli într-o grădină mirositoare din Sira.

— E zambilă, parfumul meu de predilecţie. Secretul pregătirii lui îl am singur eu, şi sunt mândru că numai eu sunt în stare să mă desfăt în mirosul lui.

Lady era să-i răspundă ceva piperat, dar în momentul acela se apropie de ea, nepotul consulului şi îl oferi braţul pentru a o conduce la masă.

Privirea ei se mai întâlni încă o dată cu aceea a lui Walldorf şi acesta păru că auzi şoptind:

— Pe mâine!

El se uită gânditor în urma lui lady, apoi se întoarse spre a spune ceva contelui.

Acesta însă dispăruse.

Nu rămase în urma lui decât mirosul de zambile.

Pictorul părăsi salonul.

Dar nu intră în salonul de mâncare, unde se adunase în jurul unei mese în formă de potcoavă întreaga societate, ci se îndreptă spre vestibul.

Ceru unul fecior blana şi pălăria sa.

O luă pe scară în jos şi trecu pe sub tei, apoi intră într-un restaurant elegant.

— Cabinetul şapte? întrebă pe chelner, care îl salută plecându-se înaintea lui.

— Vă aşteaptă un domn de două ceasuri deja, zise el.

Şi îl conduse pe pictor într-un cabinet separat.

Acolo bătu.

Uşa se deschise.

Pictorul intră.

La o masă mică, elegantă şedea lordul Nelson.

Pe masă, într-un vas era whisky.

— Eşti dumneata, ori nu eşti dumneata? întrebă el pe noul venit.

— Eu sunt, răspunse pictorul şi luă loc în faţa lordului.

— Şi rezultatul balului de azi de la consul?

— Splendid. Mâine mă mut în casa lui lady.

— În casa ei? Sub ce motiv?

— O să-i zugrăvesc mutra. Se va numi Perla haremului.

— Eşti un vrăjitor, te numeşti cu drept cuvânt regele…

— Eu sunt pictorul Eberhard Walldorf şi îţi cer voie să mă pot retrage cât de iute, fiindcă mai am de luat măsuri pentru ziua de mâine.

— Înainte de a pleca, bea un păhar de whisky, zise lordul şi umplu paharele.

— Trăiască răzbunarea, şopti lordul Nelson şi paharele se ciocniră.

*

În ziua următoare pictorul Eberhard Walldorf se strămută în casa lui lady, unde fu primit cu amabilitate.

Ca odaie de locuinţă i se pregăti o cameră mică unde dormise feciorul Lafleur la moartea lordului.

Asta se făcu după dorinţa lui expresă.

El zicea că în nici o altă odaie nu poate să aibă lumină favorabilă pentru muncă decât tocmai aici.

În ziua următoare urmau să înceapă şedinţele.

La timpul hotărât pictorul Walldorf se afla în salon, unde-şi făcu cele dintâi schiţe.

Era o odaie căldicică, cu draperii de mătase, cu canapele moi, cu fotolii; pe jos covoare de Persia, pe pereţi tablouri admirabile.

Pictorul îşi aşeză aparatele şi aşteptă apariţia lui lady.

În fine uşa odăii se deschise şi lady intră.

Un ţipăt de surprindere ieşi de pe buzele pictorului.

O apariţie feerică, o femeie cum nici fantezia agitată a unui pictor nu şi-o poate închipui mai frumoasă.

Lady purta costumul unei frumoase odalisce de harem.

Picioarele ei erau în pantaloni de mătase ce se lăsau în jos până peste genunchi şi care se terminau în nişte ciorapi fini şi strâmţi.

Bustul ei plin şi voluptos era îmbrăcat într-o vestă turcească brodată cu fire de aur şi de argint.

La gât şi braţe purta mărgele şi diamante, fesul emula cu aprinderea buzelor sale, cât şi cu lucirea ochilor săi.

Lady păru satisfăcută de impresia ce-o făcu asupra artistului.

Ea se puse în mijlocul odăii, îşi încrucişă braţele pe sân şi zise:

— Ei, cum îţi plac?

— Dumneata eşti perla haremului, strigă pictorul uimit. Fericit sultanul care te poate poseda!

— Îmi faci o declaraţie de amor formală, zise lady râzând. Să ne vedem de treabă. Să nu ne adâncim în această discuţie primejdioasă.

Pictorul se plecă şi deschise blocul de schiţe.

Frumoasa turcoaică se puse pe un scaun.

În faţa ei era pictorul.

Ea îl observa mereu cum desenează.

Trecu un sfert de ceas fără ca să fi zis un cuvânt nici unul, nici altul.

La un moment dat lady întrerupse tăcerea şi zise:

— Te-ai supărat Walldorf că nu ţi-am răspuns altfel la complimentul de adineauri?

— N-am drept să mă supăr, doamnă, răspunse pictorul, dumneata te-ai purtat atât de amabil cu mine, încât îţi sunt recunoscător.

— De dragul dumitale eu mi-am pus în primejdie reputaţia mea… răspunse lady.

Şi-şi observă în tăcere bustul ei plin şi alb…

Apoi reluă:

— Încă mă întreb, cum am putut să-ţi acord cererea atât de iute. Închipuie-ţi ce-ar zice lumea dacă ar şti că te-am primit în casa mea. Ni s-ar atribui tot felul de raporturi. Şi toate acestea atât de iute după moartea soţului meu.

— Fost-a lordul mai multă vreme bolnav? întrebă pictorul vrând a da conversaţiei o altă direcţie.

— Lordul Nelson a fost multă vreme paralizat şi bolnăvicios. Noi am consultat mai mulţi medici vestiţi din Paris şi Berlin. Dar să lăsăm această temă tristă. Povesteşte-mi ceva vesel, Walldorf.

Timpul trecu în povestiri vii şi lady fu neplăcut surprinsă când pictorul în fine îl declară că şedinţa s-a terminat şi îşi ceru voie să se retragă în odaia sa, spre a transforma pe pânză, ceea ce-a schiţat repede în odaie.

Frumoasa lady simţea din ce în ce mai multă simpatie pentru pictorul robust şi serios.

Ea simţea că îl iubeşte şi se abandona sentimentelor sale cu o molatică lipsă de rezistenţă.

Demult ducea ea lipsă de dragoste şi patima ce dormita în ea până aici, se deşteptă deodată cu putere îndoită.

Ea credea că citise în ochii lui o simpatie gingaşă, şi îşi zicea că nu îi trebuie spre a-l încuraja decât să-i şoptească la ureche: „Te iubesc”.

Lady aştepta cu nerăbdare ziua următoare când urma să se ţină a doua şedinţă.

Înainte de a intra în odaie unde, precum anunţase fata din casă, se afla Eberhard, ea se uită în oglindă.

Văzându-se tot admirabilă, recunoscu ea însăşi că e în stare să scoată din minţi un bărbat.

— Vreau să-l văd la picioarele mele, îşi zise ea încet. Vreau să înving pe acest bărbat mândru, rezervat. N-o să fiu fericită decât atunci când braţele lui vânjoase vor strânge la sine trupul meu.

Ea intră iute în odaia atelier şi, în semn de salutare, întinse lui Walldorf amândouă mâinile.

— Vrei să-mi ceri, zise ea cu glas măgulitor, să aşteptăm încă puţin începutul şedinţei noastre?

— Adevărat, lady! Ştii că chipul dumitale l-am avut înaintea ochilor toată ziua.

Apoi el depărtă pânza de pe tabloul pe care era portretul Cristinei.

— E minunat! strigă lady. Vino să continuăm, căci sunt încredinţat că o să fie o operă ce-mi va face onoare şi mie şi dumitale.

Ea se puse din nou pe scaun.

El începu să mânuiască pensula şi paleta.

Lady zise:

— Adevărat, Walldorf, că te-ai gândit la mine?

— Te poţi îndoi, lady? răspunse pictorul. Spune-mi dacă acest tablou e lucrat numai cu mâinile? Nu vezi oare că şi inima are aici partea sa?

— Walldorf, te pricepi bine? strigă lady. Aşadar, nu numai asta te-a condus în casa mea?

Şi frumoasa femeie se uită ţintă la pictor.

Un zâmbet fugitiv lunecă pe buzele artistului la această întrebare a lui lady.

— Dacă vrei să fiu sincer, zise el, e adevărul, lady, că nu arta singură a fost ceea ce m-a adus în casa aceasta.

— Jură-mi asta, Walldorf!

Fără şovăire pictorul zise:

— Îţi jur.

— Ei, şi ce te-a făcut să te furişezi în casa mea? întrebă femeia frumoasă cu glas tremurător de patimă.

Şi aştepta să i se facă acum declaraţia de iubire.

Înainte însă de a putea pictorul să răspunsă, draperia de la uşă fu dată într-o parte şi figura unui bărbat apăru.

La vederea lui, lady scoase un ţipăt de spaimă.

Era contele Marco care se apropia încet.

— Scuzaţi turcoaică frumoasă, dacă vă supăr, zise el cu linişte gheţoasă.

— Sunt pierdută, îşi zise lady în sine, în acest costum m-a văzut el şi la sărbătoarea falşilor monetari. El ştie că-i cunosc taina şi acum nu se va linişti până nu mă va înlătura.

Lady se lăsă tremurând pe un scaun.

Ştia că răzbunarea acestui om e groaznică.

Contele Marco se uită însă batjocoritor în obrazul femeii frumoase şi zise:

— Vă rog încă o dată, scuzaţi că vă deranjez. Dumneata zugrăveşti portretul lui lady. Asta ar fi o podoabă pentru odaia mea de lucru. Dacă are portretul acesta un preţ, spune-mi-l şi eu îl plătesc.

Pictorul, îi observa cu agerime pe amândoi.

El nu scăpă din vedere spaima de care fu cuprins modelul său la intrarea contelui, nici vorbele mişcătoare ale acestuia din urmă.

Puse în tăcere pensula şi paleta deoparte şi, adresându-se contelui, zise:

— Mi se pare că lady e indispusă, n-ar fi bine s-o lăsăm singură?

— Sunt de părerea dumitale, răspunse contele Marco.

Apoi se apropie de lady, îi luă mâna şi i-o sărută.

În urmă zise:

— Petrecerea prin orient pare a nu-ţi face bine. Dar eu duc cu mine o amintire nepieritoare din această vizită. Eu-n-o-să-uit-pe-turcoaică.

El apăsă pe fiecare cuvânt din propoziţia din urmă.

Fiecare cuvânt străbătea ca pumnalul în inima lui lady.

Contele Marco ajuns în hol se despărţi de pictor şi o luă repede pe scară în jos.

În curte stătea portarul cu părul roşcat. Şi când Marco, fără a-l lua

în seamă, trecu pe lângă dânsul, şopti cu glas înfundat:

— A fost bună ştirea mea, conte?

— Bună, şopti în treacăt contele. Fii cu ochii în patru, te plătesc cu galbeni.

Apoi se urcă în trăsura ce-l aştepta afară şi plecă.

Rezemat pe pernele de mătase, el îşi scoase carnetul, rupse o foaie şi scrise cu creionul o telegramă destinată pentru doctorul Robin şi pe care o duse el însuşi la oficiul telegrafic.

Telegrama spunea:

„Pacienta foarte rea. Primejdia la culme.
Operaţiunea indispensabilă.”

Între timp pictorul se retrase în odaia sa şi se puse pe canapea.

El rămase multă vreme astfel gânditor.

Deodată se ridică repede ca şi cum ar fi luat o hotărâre.

Mişcă canapeaua din loc, se plecă şi începu să caute pe jos, şi-şi vârâ mâinile între pernele canapelei.

Dar nu găsi nimic.

După aceea se apropie de pat, îl trasee la o parte.

Începu a scotoci prin toate părţile.

Deodată se plecă şi ridică un obiect mic ce căzuse la pământ.

Era un dop mic de plută ce se întrebuinţase la astuparea sticlelor de doctorii.

Un obiect fără valoare ce nu merita să te pleci pentru el.

Dar era o altă împrejurare ce păru a interesa mult pe pictor.

Din dopuşor ieşea un miros dulce, îmbătător ce-ţi reamintea parfumul de zambile.

— Dopul acesta e de la vreo sticlă de parfum, adăugă el în sine, şi este un parfum curios ce nu-l cunosc decât de câteva zile.

El îşi plecă capul şi se gândi.

— Ah, ştiu, zise el cu glas triumfător, mirosul acesta l-am simţit când contele Marco a oferit batista sa de mătase pentru rana doctorului Robin.

Contele a spus că el singur posedă secretul acestui parfum.

Aşadar, cum a ajuns dopul acesta aici?

Pictorul se plimba cu paşi repezi prin odaie în sus şi în jos.

Descoperirea aceasta îl emoţionase tare.

— Atunci trebuie ca contele Marco să fi frecventat această odaie, şopti el în sinea sa. Fiindcă aici nu intrase decât feciorul Lafleur, trebuie să se afle un raport între contele Marco şi Lafleur, ăsta e un pas făcut înainte. Se poate ca acest fecior să fi stat în slujba lui Marco. Dar să vedem, unde am găsit această dovadă, trebuie să dăm de urma altora.

El se lăsă pe pământ şi continuă înainte cu căutarea.

După câteva minute se ridică şi puse pe o hârtie albă câteva fire de păr.

Apoi scoase din buzunar o lupă şi începu să examineze descoperirea ciudată.

Din moment în moment obrazul lui deveni mai vesel şi la urmă strigă cu hotărâre:

— Feciorul Lafleur nu există, rolul lui a fost jucat în casa asta de către contele Marco. Pentru că aceşti peri blonzi nu au rădăcina ce o are părul natural din cap, din contra este părul dintr-o perucă ce-a fost întrebuinţată de locatarul acestei odăi. Iar aici, strigă el vesel, am părul natural din cap, ce seamănă mult cu părul negru ce am văzut pe capul contelui. Probele mele, ce e drept, sunt cam slabe, dar instinctul meu îmi spune că nu sunt în rătăcire. Contele Marco a fost aici sub masca feciorului Lafleur, ajutorul lui lady în omorârea bărbatului său.

Pictorul îşi luă iute mantia şi părăsi odaia.

El se grăbi să ducă această veste unei persoane ce-l aştepta cu nerăbdare.

– Sfârşitul volumului I –

CĂLĂUL DIN BERLIN

VOLUMUL I